

รวมกลอนลำทางยาว

(พ.ศ. 2513-2560)

ดร.ราตรีศรีวิไล บงสิทธิพร

(หมอลำราตรี ศรีวิไล)

ศูนย์การเรียนรู้ภูมิปัญญาไทยด้านศิลปกรรมการแสดงพื้นบ้านหมอลำ

ลำดับ	ปี พ.ศ.	รายชื่อกลอน	หน้า
1	2513	กลอน หวีเป็นยา ตอนที่ 1	1
2	2513	กลอน หวีเป็นยา ตอนที่ 2	2
3	2514	กลอน นิทานนางโศว	3
4	2515	กลอน อำฮอนนำสังขาร ตอนที่ 1	6
5	2515	กลอน อำฮอนนำสังขาร ตอนที่ 2	8
6	2515	กลอน ล่องต่อส่งดวงวิญญาณผู้วายชนม์	10
7	2516	กลอน ประเพณีฮีตสิบสอง ตอนที่ 1	11
8	2516	กลอน ประเพณีฮีตสิบสอง ตอนที่ 2	13
9	2516	กลอน ล่องอำลายามเช้า	15
10	2516	กลอน อวยพรผู้ฟัง	17
11	2516	กลอน อำลาพาจาก	19
12	2517	กลอน พ่อม้ายใจบาป ตอนที่ 1	21
13	2517	กลอน พ่อม้ายใจบาป ตอนที่ 2	23
14	2517	กลอน พ่อม้ายใจบาป ตอนที่ 3	25
15	2517	กลอน ลำลองสุภาพศัคคัม	27
16	2517	กลอน สาดเย้ย เปรียบเทียบสุภาพ	28
17	2518	กลอน เรื่อง จระเข้หลงกล ตอนที่ 1	29
18	2518	กลอน เรื่อง จระเข้หลงกล ตอนที่ 2	31
19	2519	กลอน อยู่กับความผิดหวัง ตอนที่ 1	33
20	2529	กลอน เทิดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ตอนที่ 1	35
21	2529	กลอน เทิดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ตอนที่ 2	37
22	2529	กลอน เทิดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ตอนที่ 3	39
23	2529	กลอน ล่อง เชิญชวนเลือกตั้ง สส. ตอนที่ 1	41
24	2529	กลอน ล่อง เชิญชวนเลือกตั้ง สส. ตอนที่ 2	43
25	2529	กลอน ลักษณะผู้แทนที่ไม่ควรเลือก	45
26	2529	กลอน พระคุณแม่	47
27	2529	กลอน อำลาพาจาก	49
28	2531	กลอน มีบ้านอยู่อาศัย ตอนที่ 1	51
29	2531	กลอน มีบ้านอยู่อาศัย ตอนที่ 2	53
30	2531	กลอน อนามัยถ้วนทั่ว	54
31	2532	กลอน รณรงค์อีสานไม่กินปลาดิบ ตอนที่ 1	55
32	2532	กลอน รณรงค์อีสานไม่กินปลาดิบ ตอนที่ 2	57
33	2532	กลอน รณรงค์อีสานไม่กินปลาดิบ ตอนที่ 3	58
34	2533	กลอน เทิดพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ตอนที่ 1	61
35	2533	กลอน เทิดพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ตอนที่ 2	62
36	2533	กลอน พิทักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ตอนที่ 1	63
37	2533	กลอน พิทักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ตอนที่ 2	65

38	2533	กลอน รณรงค์ปลูกหม่อนเลี้ยงไหม	67
39	2534	กลอน สตรีก้าวหน้าพัฒนาเลือกตั้ง ตอนที่ 1	69
40	2534	กลอน สตรีก้าวหน้าพัฒนาเลือกตั้ง ตอนที่ 2	70
41	2534	กลอน อาการของเอดส์	71
42	2534	กลอน ควรป้องกันดีกว่าแก้	73
43	2534	กลอน เป็นโรคอื่นดีกว่าเป็นโรคเอดส์	75
44	2534	กลอน ประวัติของโรคเอดส์	76
45	2534	กลอน สาเหตุการเป็นโรคเอดส์	78
46	2535	กลอน ประชาธิปไตยกับบทบาทสตรี ตอนที่ 1	79
47	2535	กลอน ประชาธิปไตย ตอนที่ 2	80
48	2535	กลอน ประชาธิปไตย ตอนที่ 3	81
49	2536	กลอน ลำลองชมเมืองขอนแก่น ตอนที่ 1	82
50	2536	กลอน ลำลองชมขอนแก่น ตอนที่ 2	84
51	2537	กลอน เทิดพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ตอนที่ 1	85
52	2537	กลอน เทิดพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ตอนที่ 2	87
53	2537	กลอน หนีเว้นอบายมุขทั้งปวง	88
54	2539	กลอน โทษของการทำลายป่าไม้โทษของการทำลายป่าไม้	89
55	2539	กลอน สตรีกับการพัฒนาประชาธิปไตย	91
56	2541	กลอน เทิดพระเกียรติสมเด็จพระเทพ ตอนที่ 1	93
57	2541	กลอน เทิดพระเกียรติสมเด็จพระเทพ ตอนที่ 2	94
58	2541	กลอน เทิดพระเกียรติสมเด็จพระเทพ ตอนที่ 3	95
59	2541	กลอน เทิดพระเกียรติสมเด็จพระเทพ ตอนที่ 4	97
60	2541	กลอน เทิดพระเกียรติสมเด็จพระเทพ ตอนที่ 5	98
61	2541	กลอน เทิดพระเกียรติสมเด็จพระเทพ ตอนที่ 6	100
62	2541	กลอน อ้าปากจาก	102
63	2543	กลอน เทิดพระเกียรติ พระบรมโอรสาธิราชสยามมกุฎราชกุมาร	104
64	2546	กลอน โขง ชี มูล ตอนที่ 1	105
65	2546	กลอน โขง ชี มูล ตอนที่ 2	107
66	2546	กลอน ลาหมอลำมานพ เพชรคลองลาน	109
67	2547	กลอน ล่องลสาาว	111
68	2548	กลอน คีนรอยยิ้มอันสดใสให้ผู้สูงวัย	112
69	2548	กลอน ส่งดวงใจช่วยภัยสึนามิ	114
70	2549	กลอน ทำอย่างไรจึงปลอดภัยจากไข้เลือดออก ตอนที่ 1	115
71	2549	กลอน ทำอย่างไรจึงปลอดภัยจากไข้เลือดออก ตอนที่ 2	117
72	2549	กลอน รณรงค์ให้ความรู้เรื่องหน่วยกัชีพ ตอนที่ 1	118
73	2549	กลอน รณรงค์ให้ความรู้เรื่องหน่วยกัชีพ ตอนที่ 2	121
74	2549	กลอน เทิดไท้ในหลวง ปีมหามงคล	122
75	2549	กลอน ออมวันสามบาทเล็กเล้าเล็กจน	123
76	2550	กลอน ขั้นตอนการลงคะแนนออกเสียงประชามติ ตอนที่ 1	124

77	2550	กลอนเชิญชวนเลือกตั้ง ส.ส. ตอนที่ 1	126
78	2550	กลอน ขั้นตอนการลงคะแนนออกเสียงประชามติ ตอนที่ 2	128
79	2550	กลอนเชิญชวนเลือกตั้ง ส.ส. ตอนที่ 2	134
80	2550	กลอนเชิญชวนเลือกตั้ง ส.ส. ตอนที่ 1	129
81	2550	กลอนเชิญชวนเลือกตั้ง ส.ส. ตอนที่ 2	132
82	2550	กลอนเชิญชวนเลือกตั้ง สท. ตำบลกุดน้ำใส ตอนที่ 1	136
83	2550	กลอนเชิญชวนเลือกตั้ง สท. ตำบลกุดน้ำใส ตอนที่ 2	138
84	2550	กลอน ขอส่งแรงใจให้ชาวไทย	141
85	2550	กลอน คนขอนแก่นไม่ทอดทิ้งกัน	143
86	2550	กลอน เสริมชีวิต 8 ต้น	146
87	2550	กลอน ความหมายของภาษาถิ่นไทยอีสาน	149
88	2550	กลอน เกิดเป็นไทยให้รักกัน ตอนที่ 1	151
89	2550	กลอน เกิดเป็นไทยให้รักกัน ตอนที่ 2	153
90	2550	กลอน เชิญร่วมลงประชามติรัฐธรรมนูญ	155
91	2550	กลอน กล่าวขอบคุณจากพรรคเพื่อแผ่นดิน	157
92	2550	กลอน รณรงค์เชิญชวนประชาชนร่างรัฐธรรมนูญ	159
93	2550	กลอน สายสัมพันธ์ไทย	161
94	2550	กลอน สิทธิผู้บริโภค 5 ประการ	163
95	2550	กลอน สำเนียงภาษาถิ่นไทยอีสาน	165
96	2551	กลอน กตัญญูต่อชาติศาสนาพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1	166
97	2551	กลอน กตัญญูต่อชาติศาสนาพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 2	168
98	2551	กลอน คนไทยห่างไกลคอร์รัปชัน ตอนที่ 1	170
99	2551	กลอน คนไทยห่างไกลคอร์รัปชัน ตอนที่ 2	172
100	2551	กลอน มหิตาจิต “ผู้อำนวยการอรุดา สดมี” ตอนที่ 1	174
101	2551	กลอน มหิตาจิต “ผู้อำนวยการอรุดา สดมี” ตอนที่ 2	176
102	2551	กลอน เถลิงพระเกียรติ ถวายอาลัยสมเด็จพระพี่นางเธอเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนากรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์	178
103	2552	กลอน ยาสมนไพร - ใจธรรม ตอนที่ 1	181
104	2552	กลอน ยาสมนไพร - ใจธรรม ตอนที่ 2	184
105	2552	กลอน ขอบคุณฟ้าเบื้องบน	185
106	2552	กลอน โรคทุพโภชนาการ-ขาดสารอาหาร	187
107	2552	กลอน ดอกเบญจเงินกู่สหกรณ์	189
108	2553	กลอน ผู้ชายหลักดอกควาย ตอนที่ 1	191
109	2553	กลอน ผู้ชายหลักดอกควาย ตอนที่ 2	193
110	2553	กลอน อนิสงค์ของบุญบวช ตอนที่ 1	194
111	2553	กลอน อนิสงค์ของบุญบวช ตอนที่ 2	196
112	2553	กลอน อนิสงค์ของบุญบวช ตอนที่ 3	198
113	2553	กลอน แม่โพสพ	200
114	2553	กลอน กองทุนแม่ของแผ่นดิน	202

115	2553	กลอน อวยพรปีใหม่	203
116	2554	กลอน ฮีตสิบสอง ตอนที่ 1	204
117	2554	กลอน ฮีตสิบสอง ตอนที่ 2	206
118	2554	กลอน ครองสิบสี่ ตอนที่ 1	208
119	2554	กลอน ครองสิบสี่ ตอนที่ 2	210
120	2554	กลอน พลังงานในอนาคต ตอนที่ 1	212
121	2554	กลอน พลังงานในอนาคต ตอนที่ 2	214
122	2554	กลอน แก้ปัญหาเชิงโครงสร้าง ตอนที่ 1	215
123	2554	กลอน แก้ปัญหาเชิงโครงสร้าง ตอนที่ 2	217
124	2554	กลอน จิตญาณ ลูกหลาน ทรัพย์สะลงคาน กายสังขาร ตอนที่ 1	219
125	2554	กลอน จิตญาณ ลูกหลาน ทรัพย์สะลงคาน กายสังขาร ตอนที่ 2	221
126	2554	กลอน ทำไมต้องปฏิรูปประเทศไทย ตอนที่ 1	223
127	2554	กลอน ทำไมต้องปฏิรูปประเทศไทย ตอนที่ 2	226
128	2554	กลอน ฟันฟูกฎีกาต่อทกภัย ตอนที่ 1	228
129	2554	กลอน ฟันฟูกฎีกาต่อทกภัย ตอนที่ 2	230
130	2554	กลอน รักษาตามอาการหรือรักษาตามสาเหตุ ตอนที่ 1	232
131	2554	กลอน รักษาตามอาการหรือรักษาตามสาเหตุ ตอนที่ 2	234
132	2554	กลอนลำซุด ร่มโพธิ์ทองของภูเม็ง ตอนที่ 1	236
133	2554	กลอนลำซุด ร่มโพธิ์ทองของภูเม็ง ตอนที่ 2	238
134	2554	กลอนลำซุด ร่มโพธิ์ทองของภูเม็ง ตอนที่ 1	240
135	2554	กลอนลำซุด ร่มโพธิ์ทองของภูเม็ง ตอนที่ 2	242
136	2554	กลอนลำซุด ร่มโพธิ์ทองของภูเม็ง ตอนที่ 1	244
137	2554	กลอนลำซุด ร่มโพธิ์ทองของภูเม็ง ตอนที่ 2	246
138	2554	กลอนลำซุด ร่มโพธิ์ทองของภูเม็ง	248
139	2554	กลอน สรุปลานวัฒนธรรม	250
140	2554	กลอน โครงการ ทูตวัฒนธรรมนานาชาติ ร่วมอนุรักษ์สืบสานประเพณีสงกรานต์ งามอย่างไทย	252
141	2554	กลอน โครงการ“ฝึกอบรมเชิงวิชาการ“หลักสูตรการเขียนข้อมูลทางวัฒนธรรม	254
142	2554	กลอน เชิญชวนการมีส่วนร่วมประชาธิปไตยในสังคมไทย	256
143	2554	กลอน โครงการมหรรรณวัฒนธรรม	258
144	2554	กลอน ปฐมนิเทศธรรม	260
145	2554	กลอน ร่วมใจฟันฟูกฎีกาตภัยน้ำท่วม	263
146	2554	กลอน ลานคนเรียนสู่วัฒนธรรมสร้างสรรค์	266
147	2554	กลอน ส่งกำลังใจให้ผู้ประสบภัยน้ำท่วม	268
148	2554	กลอน ให้รู้จักบุญคุณคน	270
149	2554	กลอน สรุปลานสำนักงานวัฒนธรรมขอนแก่น	273
150	2555	กลอน วันวิสาขบูชา ตอนที่ 1	276
151	2555	กลอน วันวิสาขบูชา ตอนที่ 2	278
152	2555	กลอน รักกันด้วยใจชาติไทยมั่นคง ตอนที่ 1	280

153	2555	กลอน รักกันด้วยใจชาติไทยมั่นคง ตอนที่ 2	282
154	2555	กลอน ฝากชื่อเสียงสำเนียงล้ำรุ่งเรืองเครื่องชัย	285
155	2555	กลอน ประวัติลำแคน	287
156	2555	กลอน ฝากชื่อพันบ้านผ่านเสียงลำ	289
157	2555	กลอน สามัคคีสามัคคานั่งตาโปสุโข่งสิ่งดีเลิศ	291
158	2555	กลอนลำ คุณภาพ น้ำมั่งคุด	293
159	2556	กลอน เชิดชูเกียรติ นายธีระพงษ์ โสดาศรี	
160	2556	กลอน ลำล่อง อนุรักษ์วัฒนธรรม ตอนที่ 1	297
161	2556	กลอน ลำล่อง อนุรักษ์วัฒนธรรม ตอนที่ 2	299
162	2556	กลอน สมุนไพรวงทองโกลด์แม็กซ์ ตอนที่ 1	301
163	2556	กลอน สมุนไพรวงทองโกลด์แม็กซ์ ตอนที่ 2	302
164	2556	กลอน หาเสียง นายก อบต. ตอนที่ 1 (นางสาวทัศนพร พรหมหลง)	304
165	2556	กลอน หาเสียง นายก อบต. ตอนที่ 2 (นางสาวทัศนพร พรหมหลง)	307
166	2556	กลอน เชิญชวนเลือกตั้งนายกองค์การนิสิต มมส.	309
167	2556	กลอน ลำลาอาลัย	310
168	2557	กลอน สามัคคีกลมเกลียวคือข้าวเหนียวปั้นใหม่	312
169	2557	กลอน เชิญชวนเที่ยวงานดอกคูณเสียงแคน	314
170	2557	กลอน ลำถวายพรแด่องค์สมเด็จพระเทพฯ	316
171	2557	กลอน ลำถวายพรฯพณฯ ดร.ทองลุน สีสุลิด	318
172	2557	กลอน สามัคคีคือพลังอันยั่งยืน	320
173	2557	กลอน กว่าจะเป็นหมอลำดอกเตอร์	322
174	2557	กลอน การเสริมสร้างความสมานฉันท์	324
175	2557	กลอน ยาตราโคเทียมเกวียน	326
176	2558	กลอน เชิดชูเกียรติพระครู พิทักษ์อัมพวัน	329
177	2558	กลอน เชิดชูเกียรติพระครู พิทักษ์อัมพวัน ตอนที่ 2	331
178	2558	กลอน หลักธรรมภิบาล ตอนที่ 1	333
179	2558	กลอน หลักธรรมภิบาล ตอนที่ 2	334
180	2558	กลอน เชิญชวนเที่ยวงานดอกคูณเสียงแคนและถนนข้าวเหนียว	337
181	2558	กลอน การเสริมสร้างความสมานฉันท์	339
182	2558	กลอน “อำลาอาลัยท่าน ผศ. ดร. สุภณ”	341
183	2558	กลอน เทิดไถ้พระบรมราชินีนาถ	343
184	2559	กลอน ประวัติพระครูศิริธรรมนิเทศก์ ตอนที่ 1	344
185	2559	กลอน ประวัติพระครูศิริธรรมนิเทศก์ ตอนที่ 2	346
186	2559	กลอน ต้อนรับนิสิต มมส	348
187	2559	กลอน ถวายอาลัยน้อมเสด็จสู่สวรรคาลัย	351
188	2559	กลอน ยกระดับคุณภาพการศึกษาที่มุ่งพัฒนา 7 ด้าน	353
189	2559	กลอน เทิดไถ้ในหลวง รัชกาลที่สิบ	
190	2559	กลอน เปรียบเทียบวัฒนธรรมเก่าใหม่	357
191	2559	กลอน โครงการสาธารณสุข (โรคเรื้อน) ในอุปถัมภ์ขององค์พ่อหลวงไทย ตอนที่ 1	339

192	2559	กลอน โครงการสาธารณสุข (โรคเรื้อน) ในอุปลัมภ์ขององค์พ่อหลวงไทย ตอนที่ 2	361
193	2559	กลอน โครงการสาธารณสุข (โรคเรื้อน) ในอุปลัมภ์ขององค์พ่อหลวงไทย ตอนที่ 3	363
195	2559	กลอน ประวัติและสังวิญญาณคุณแม่ครูประดิษฐา ปัญญาชุม ตอนที่ 1	365
195	2559	กลอน ประวัติและสังวิญญาณคุณแม่ครูประดิษฐา ปัญญาชุม ตอนที่ 2	367
196	2559	กลอน มุทิตาจิตร อาจารย์ ดร.เสาวภา สุขประเสริฐ และอาจารย์ดร.นฤมล ปัญญาชิโรภาส	369
197	2559	กลอนยกระดับคุณภาพการศึกษาที่มุ่งพัฒนา 7 ด้าน	371
198	2559	กลอน ส่องดวงวิญญาณ แม่ทองดี นนทอาสา ตอนที่ 1	372
199	2559	กลอน ส่องดวงวิญญาณ แม่ทองดี นนทอาสา ตอนที่ 2	374
200	2556	กลอน เชิดชูเกียรติ นายธีระพงษ์ โสดาศรี	376

กลอน หวีเป็นยา ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดยแม่ครู รัตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2513

(กลอนขึ้น)

โอ้ละนอ...

ฟังเอยฟังความว่าหนักเบาบ่นาเชื้อ

ผู้ชายดมของเมีย บ่อยากกินฮอดข้าวปานั้นว่าว่าปดีของมีคุณ ละน้า..ละน้า

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

หันมาฟังทางนี้สิว่าเรื่องยาตี ให้ฟังจักหน่อย

หมอหนึ่งชื่อเชียงสร้อยเรานั้นได้ลูกน้อย พวมเล่นเล่นคลาน

(บทที่ 2)

ว่านาโตไกลบ้าน ไปนอนอยู่ แต่เดือนหก

พอเมื่อฝนตกลง ฮอดฤดูเอากล้า

พากันปลูกเถียงน้อยนอนประจำนาข้าว

เพราะตั้งใจก่อสร้างจริงแท้แน่นอน

(บทที่ 3)

พอฮอดเดือนหกขอนแก่นผัสดเล้าชดดอก

ชุดปักจกหนักหลายจ่อยโซ่โตหล้า

ไปเอายาเอาหวานหมอได้มาใส่

พ่องยาฮ่างและฮากไม้ทางใช้กะบ่เซา

(บทที่ 4)

ใกล้ฮอดดยามเกี่ยวข้าวผัดนอนป่วยติดหมอน

นอนอยู่กับเถียงนาจ่อยผอมบ่กินข้าว

มือหนึ่งนั้นเมียผัดเอาปุ๋ยน้อยอยู่หัวนามาอ่อม

ใส่กับหน่อไม้ส้มกินแล้วกะเล่านอน

(บทที่ 5)

ส่วนว่าลูกอ่อนน้อยบ่แขนอู่เอนอนกลาง

เด็กพอหายเสียงคางๆว่าผู้ผัวหลับแล้ว

เมียเลยโจมลูกหล้าหนีมาทางใหม่

หยับเข้านอนใกล้ๆแทนหมองลูกชาย

(บทที่ 6)

เด็กพอไ้ขันชั้นเมียผัดเล้าหลับมิด

ลืมนอนหงาย ผัดเปิดกขาไว้

ส่วนเชียงสร้อยผู้ลาวใช้ปกติเคยดมลูก

ว่าแต่ฮู้เมื่อขึ้นเคยกัมจูบชม ตมของเมีย
(กลอนลง)
....ละน้ำ

กลอน หวีเป็นยา ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดยแม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2513

(กลอนขึ้น)

ฟังเอาเดื่อพี่น้อง ตอนสองล่องต่อ
ตอนเชียงส้อยแขนจ้อก้อ ตอนกัมจูบชม

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

สมโชคในคีนันเมี้ยนเปลี่ยนทางหนี
ส่วนเชียงสร้อยคำถึงหวีของเมียๆ ว่าแม่นหัวบุตรน้อย
คลำเห็นผอยช่องหย่องของเมียว่าหัวลูก
คลำถึกโมมโทะโลว่าหน้าผากลูกน้อย กะเลยกัมจูบหวี

(บทที่ 2)

จูบเทือนักลื่นต่างสงสัย
จูบเทือสองเพื่อสามกลืนบตีเลยเอ็นปลุกเมียขึ้น
มุ่ม ๆ เสียงจ่มว่า อีท่ากินมึงแกงบูใส่หน่อไม้ส้ม
ให้ลูกกินแล้วปล้ำปากให้มันบ้วนนมแม่มึง...ละน้ำ

(บทที่ 3)

เมียเลยฮู้เมื่อขึ้น สะดุ้งตื่นเลยจา
ผางซีตาแนวใด มาช่างเป็นปานนี้
เจ้าตมหวีของซ้อยผางซีตาว่าหัวลูก
หวีกับหัวช่างบฮู้ เจ้าเป็นบ้าอียัง

(บทที่ 4)

ผิวเลยหยุดซังมั้ง ปานเต๋มดั่งจุกมัน
คันฮู้ว่าเป็นหวีเมี้ยนซ้อยสิเอาหยาบซ้ำ
ว่าสิทำแกไขจกทีให้มันชวง
เมียเลยว่าเขาพอบักน้อยแพงไว้ให้ป่วยหาย

(บทที่ 5)

คันเจ้าหัวแนวนั้นกินยาสามี่อื่น ตื่นมือเข้าให้กินข้าวพอบักหนู
ของหมูนีไ้ถ้าพยามหายคันพื้ตายกะต้องมีผู้อื่นมาเป็นเจ้า
ตั้งแต่นั้นผิวกะเลยกินข้าว เพราะเราเสียดายหางหลี่
เลยอ้วนพื้ขึ้นหน้ามาซ้ำจ้งบ่ตาย

(บทที่ 6)

จิ้งจอกของแวนนี่เฝ้าให้คนหายไข้ ไวกๆได้ประโยชน์โพดกว่ายาอยู่ห่างหมอนี้จิ้งแม่นดี
นิทานเป็นจิ้งซี่ จิ้งได้ว่าชายหลง ผู้ชายเลวได้ดีไหมผู้หญิงดมมาลาดอกดวงพวงพัว
หาตัวมาอ้างนิทานได้โขบอกค้นเจ้าชอกเบ้งพ่อเอามาแก้แม่นเทื่อหลังบัวลอยวัง

(กลอนลง)

ละน้ำ....

กลอน นิทานนางโตวา

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย ราตรีศรีวิไล ปี พ.ศ. 2514

(กลอนขึ้น)

โอ้..โอ้ย..โอ้ย..ละนอ..

บุญเอ๋ยบุญผลา ผู้ได้สร้าง

สัต้องเป็น หนทางให้ผู้นั้น ได้เที่ยวไต่

กรรมเอ๋ยกรรม กรรมผู้ได้ สร้างไว้

ต้องนำใช้ชาติต่อไป ผลาไฟ บุญมัน..ละน้า..

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

บัดนี้ จักกล่าวเรื่องอิงในเรื่อง หลักกรรม

หมอลำขอ หยิบยกเอาบาปบุญ มาว่า

กล่าวถึง เศรษฐีเฒ่าเฒ่าใน ปราสาทใหญ่

มีข้าทาส รับใช้ หลายล้าน นับอนันต์

(บทที่ 2)

เกิดเป็นมือ เศรษฐีนั้น เล่นม่วน ชวนสนุก

เสพความสุข บนกองเงิน กองทองๆ บ่ห่วงบุญ คุณค่า

บ่คิดนำ พอดี สิ้นผล บุญหรือบาป

ทราบ อย่างเดียว แต่ได้ใช้เอาเงินนั้น ว่านโปรย

(บทที่ 3)

ความหิวโหย นั้นบ่เคยเห็นซ้ำ กินกาเงินภาคำ สุขล้ำเลิศสู่อย่าง

บุญบ่เคย ก่อสร้าง ศิลทานนั้น บ่อว่าหา

(บทที่ 4)

ทางวัดวา บ่เคยเข้า ไปเอาบุญ จักเพื่อ

ทาน ถิ่น ๆ เสีย ๆ โดยบ่ได้อ่าวเอื้อ นำบุญสร้าง ส่งสนอง

(บทที่ 5)

ฝากแต่ พวกลูกน้อง ชุมหมู่ บริวาร

ยามเป็นบุญ เป็นทาน กะฝากวาน คนใช้

ในกลุ่ม บริวารนั้น มีผู้เห็น ความสำคัญ เรื่องบาปบุญคุณค่า

ชื่อวานาง โตวา ในชุมกลุ่ม ทาสใช้ ผู้ใจกว้างห่วงบุญ

(บทที่ 6)

จิตใจบ่ ว้าวุ่น ตั้งต่อ สมาน

มีสติ สัมปชัญญะ เหลื่อมใส พระตรัยแก้ว

เดินตามแนว พุทธองค์สอนไว้ใจบ่คา เคืองขุน

เศรษฐีเป็น ผู้ลงทุน ทั้งของกิน เครื่องใช้ เงินทองพร้อมขู่สู่แนว

(บทที่ 7)

นางโตวา รับแล้ว ไปทานต่อ ขอกองบุญ
ผู้ลงทุน แม่นเศรษฐี แต่บ่มี เวลาว่าง
นางโตวา เป็นคนใช้ แต่มีใจเลื่อมใส ศรัทธากว้างยิ่งใหญ๋
แม่นเวียกยาก ปานไต่กะป็นเวลา แบ่งไว้ เพราะใจตั้ง ต่อกุศล

(บทที่ 8)

กาลเวลา ผ่านพ้นถึงที่ มรณัง
ธาตุดับขัน เพพังๆ จากโลกคน บนพื้น
นางโตวา ได้ไปขึ้นบนนิพาน นิทานว่า
เกิดเป็นนาง เทวดา เทิงสวรรค์ ขึ้นฟ้า ฆลาสร้าง ส่งนำ

(บทที่ 9)

ส่วนเศรษฐี ผู้มั่งคั่ง ตายเป็น นกกาเหว่า
ฮ้องโศเว โศวา ๆว่าเวย มันเว้า
ความหมาย ของนกกาเหว่าฮ้องทวงบุญ คุณเค้านำโตวา ว่า ถ้าแห่ ๆ
ศีลทาน เฮาแท้ๆ เป็นหยิงเจ้า จังลักเอา

(บทที่ 10)

จำไว้แน่เด้อเจ้า การฝากหมู ไปทำบุญ
สืหายเทิงทุน เทิงกำไรเพราะว่าใจ บ่ไปพร้อม
จิตบ่ โมธนาน้อมทานไป กะสุญเปล่า
องค์พระพุทเจ้า เป็นกกเหง่าแห่งทาน

(บทที่ 11)

บรรลุ โพธญาณได้ เป็นบุญใหญ่อันสุขโข
คำว่าโยบุดะโล อันว่าบุคคลใด เทตีย่อมให้ ทานังซึ่งทาน
ทายะโกแปลว่าผู้ให้ทาน ปฎิคาหะโกคือผู้รับเอาแล้วซึ่งของทานนั้น
เอาศรัทธาตั้งมั่น แล้วเอาบุญกิริยา วัตถุสาม-มาบวกใส่
คือทานมัย สิลมัย ภาวนามัย ต้องสัสมรวมเข้าไว้ เฮ็ดใจตั้งเที่ยงชั้น

(บทที่ 12)

ข้อ 1 นั้นขึ้นแรก เวลาทาน
ให้มีจิตยินดีเลื่อมใสใจกว้าง
ข้อ 2 นั้น ศรัทธาคือความเชื่อ
ข้อที่ ยามเมื่อทานไปแล้ว บ่เสียดายบ่ฮ้ายใจ่ม
ผลศีลทาน โตชิพาให้มัม หนีพ้นบ่วงกรรม

(บทที่ 13)

ทานไปแล้ว หยาดน้ำแถมดื่มซ้ำฝากแม่ธรณี
คำหยาดน้ำว่า อิหังเม ยาตินังโหตุ สวดสามทีสามหล ชิส่งผลไป ภายหน้า
บุญผลา ที่เคย กินทานสร้างนั้นชิพานำทาง คอยหนุนอยู่ ชูใส่

นิทานนางโตวา อุทาหร สอนสั่งไว้ ได้ฟังแล้ว ให้ข้าฮอน
(กลอนลง)
ใจสังวร ในธรรม..ละน้ำ ฯ...

กลอน ข้าฮอนนำสังขาร ตอนที่ 1

ทำนอง ลำพาลี

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2515

(กลอนขึ้น)

โอ้ย..โอ้ยละนอ..

ยากเอ๋ย...ยากยุ่ง ลุงลั้ง เป็นตาหน่าย
คิดยากนำความเจ็บ คิดยากนำความตาย
มันสิมาเล่นจ้อ แม่นขอไว้กะบ่อฟัง.. อณิจังวัดสังขาลา..ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

อันนี้ เพิ่นว่าสังขารฮอน ออย่าม้วนอนหลับไหลชีวิตไถ่สิหมิ่นหม่อ
เวลาบ่คอยรอ สายนะที่บ่อยู่ถ้า จวนจ้อหม่อแก่กาล

(บทที่ 2)

หมั่นมองเบิ่งรอบด้าน การเกิดแก่เจ็บดับ
ฮอดเวลาพญาโยมสิมาฮับ แม่นหลีกหนี กะนำค้น
ไปบ่กลับหลับบ่ฝันฝันบ่มีหนีบ่พ้น สังขารคนมันจริงแห่
พวกพ่อแม่ พี่น้องคิดคือข่อยแนบ่น้อ

(บทที่ 3)

ฉันสั่งมาคิดพ้อความยากสิน่าหัน
บ่อนสิทำลายชั้น แก่ขราม่าไถ่
เกิดมีเจ็บมีไข้ภัยวิบัติทั้งสี่
ความเกิดแก่เจ็บตาย แม่นจั่งได้ก็ต้องพ้อฮื่อสิ สิมิเงินหมิ่นล้านมาซื้อกะบ่อฟัง

(บทที่ 4)

คราวเฮายังหนุ่มแน่น กำลังตึงกำลังเต็ม
เฒ่าเห็นกะว่าสว่ย่างงาม ยากจุ่มดมขมแค้น
จักหน้อยนี้ค้อยถ่าแนมหนั่งเนื้อ สีแปรรวนเป็นแนวใหม่
เนื้อกะสิเหี่ยวตากะสิฟางหลังกะสิขดโก่งโก้ม ลูกกะโอ้ย นังกะโอ้ย
ผมข้าสิหงอนนำ

(บทที่ 5)

คางกะสิบ้ำเป็นค้ำม้าปากกะสิแหว่หล่นฟันหลุด
มีแต่แนวสิขำรูด แก่ขราลงแล้ว
เป็นนำสังขารแล้วเพ่งยังบ่อยู่
อะนิจังวัดสังขาลา พระยังบอกให้ฮู้ คือบ่วงมัดแฉวง

(บทที่ 6)

บอกว่ามีเกิด แล้วผัวมีแก่ตามมา

มีแก่แล้วเจ็บผัดแล่นมาหา สู้มือนี้โรคบางโตปมียา รักษาให้หายได้

โรคตายไวเป็นฮ้าย แม่โรคหัวใจวาย ฮอดบ่ได้ไขป่วย

หม่องนี้ละหม่องสือว้ย เข้าไปในป่าช้า มันเป็นนาคิดน่า..

(กลอนลง)

ได้...นอกคน..ละน้ำ

กลอน อำฮอนนำสังขาร ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2515

(บทที่ 1)

จั่งได้ว่า สังขารของคนนั้น มันแปรได้ทุกแห่ง
ผลสุดท้ายถึมความฮักความแพง ไปนอนอยู่ป่าช้าหันหน้าอ่วยหนี

(บทที่ 2)

ทุกคนในโลกนี้ ต้องพลัดพรากจากคนฮัก
เป็นข้าวของเงินทอง ๆ บ่อฮ่อนเอาไปได้
พร้อมทั้งเฮือนซานสร้าง หลังงาม ๆ ปลุกใหม่ ๆ
คันผัวตาย เมียกะเอาผัวใหม่ คันเมียตายผัวกะเอาเมียใหม่
เฮือนซานปลูก สร้างไว้ เขากะได้อยู่แทน

(บทที่ 3)

คิดต่อญาติพี่น้อง ผัวเคยฮักเมียเคยหอม
หอมเบ้งเด้อ บัดยามตาย บ่มีใผอยากไปนำ ฮอดกลัวเกรงซ้ำ
มีแต่บุญกรรมสร้าง สิ่งสิพานำทาง พอได้ไปเป็นหมู่
คิดต่อญาติพี่น้องเพิ่นกะไปนำอยู่ ส่งฮอดแค่ป่าช้าสาแล้วกะเล่าคีน

(บทที่ 4)

ผัวเคยฮักเมียเคยแพง เขากะดิสะอื่นให้น่าอยู่พอมันคือ
สองสามเดือนพอปานแกวเมืองเลย ๆ บ่คินำพอดี้
หนีไปคอยคงซู้ไปหาซู้เอาผู้ใหม่
ส่วนผู้ตาย เขาเอาใผจูดจ้อบเหลือไว้ท่อย

(บทที่ 5)

ย่านแต่มันบ่อใหม่ ฟินดันใหญ่ปานหยั่ง
ทั้งโซล่าน้ำมัน ยางรถดำเข้าไปพร้อม
หอมให้ดีเด้อท่านชีวิตคนบ่มีหยั่ง เป็นแก่สาร อย่างมัวค้องช่องแต่บ่วง
นี้ละหม่องฉันราตรีเป็นท่วง สังขารคนบ่เที่ยงมันจริงแท้แน่นอน

(บทที่ 6)

เพราะฉะนั้นให้รีบร้อน เอาใจใส่ทำบุญ..เดอพี่น้อง
รักษาศิลกินทาน อย่างนั้ดวันประกันพรุ่ง
อย่าผลัด ไปปีหน้า ปีสิมาปีใหม่
ความเกิดแก่เจ็บตาย มันบ่รออยู่ใด ตกหว่างคาวฮอดมือ ขอไว้กะบ่พัง

(บทที่ 7)

องค์พระธรรมคำสอน เตือนให้สังวรไว้ ในเรื่องสังขาร
สังขารสังขะรัง อณิจจังทุกขังเที่ยงจั่งอย่างอนนึ่ง
เอกะนามะจิง คือความตายมันเที่ยง ของจริงตั้งเที่ยง
ให้หลีกเลี่ยงความชั่วช้า อย่างมัวข้องบ่วงกาม

(บทที่ 8)

คำพระสอนกล่าวย้ำ ว่าคนทุกข์ย้อนค้นหา
อวิชามาบังคับจนำจ้อ
จึงได้ว่าค้นหาอีกลูก นั้นคือเชือกผูกคอ
ค้นหาอีกผัวอีกเมีย นั้นคือปอผูกศอก
ค้นหาอีกข้าวของเงินทอง นั้นคือปลอกสุบตีน

(บทที่ 9)

พี่น้องเอ๋ยอย่าลืมวัดต้นดิน ให้ป็นสู่ทางนิพพาน
วัดวันสงสาร จ้องให้คนวนบ้า
ฟ้าวเล่นหาบุญกุศลผลทานไว้ โกรธโลภหลงไปลงไป ถิ่นออกไว้ให้มัน..ห่าง
ชีวิตคน เปรียบเสมือนเฮาอย่าง อยู่เหิงบนเส้นด้าย
จกมือได้สียกย้ายหงายตุ้มแม่นหล่นลง..

(กลอนลง)

หงายตุ้มแม่นหล่นลง.. ละหน้า..

กลอนลำ ล่องต่อส่งดวงวิญญาณผู้วายชนม์
ทำนองลำทางล่อง
ประพันธ์โดย ราตรี ศรีวิไล ปีพ.ศ. 2515

(บทที่ 1)

อันนี้ละท่านผู้ฟังเอ๋ย
จั่งว่าอกเสนาหาผืนไกลกันบ่กลับตัว
คิดถึงคราวเคยได้ปากได้ไว้ตนเจ้ามาด่วนไเล....

(บทที่ 2)

เหลือแต่ชื่อกลับคุณความดี ผากไว้ในพื้นแผ่นปฐพี
ส่วนสังขารไหลหนีบ่มีเหลือไว้
หมู่เพิ่นไปขายค้ายังได้มีเวลาคืนบ้านคืนช่อง
ไปขายข้าวขายของยังได้กลับตัวไค้คืนบ้านถิ่นสถาน

(บทที่ 3)

ไปทำงานยังมีมือคอยนับมือกลับมา
พอฮอดวันเวลากะตัวมาตามเว้า
อันนี้หยั่งนอเจ้ามาหนีไกลเอนบ่กู่
(ชื่อผู้ตาย)เรามาตายจากหมู่ ปล่อยให้ญาติพี่น้องหมองเศร้าหม่นใจ

(บทที่ 4)

ฝากความเศร้าโศกให้กับ ผู้อยู่ทางหลัง
ให้ผู้ยังได้ไสกาห้วงหาอาลัยเจ้า
ญาติชายหญิงขอโฮมเต้า อุทิศบุญหนุนต่อ
ขอดวงวิญญาณ(ชื่อผู้ตาย)โปรดจงได้ มาเอาไว้รับส่วนบุญ.. เดื่อพ่อเอย

(บทที่ 5)

แม่นว่ามีสิ่งจันตบ้องขวางทาง
ให้มีแนวพาถาง ฝ่าฟันมาจนได้
วิญญาณ(ชื่อผู้ตาย)ชีนาใน นำผืนดิน ผืนหญ้า
หืออยู่ตามภูผาอยู่ท่งนาฮั่วไฮ
ค้นไค้ยีนเสียงลำไปเฮียกเอน์ เชิญเจ้าด่วนมา

(บทที่ 6)

มือนี่เจ้าภาพศรัทธา ได้อุทิศบุญกุศลให้ เชิญมาเอารับไว้ก่อน
มารับเอากองบุญแล้วจั่งกลับตัวย้อน
ไปลอยขึ้นสู่สวรรค์ชั้นดอกหน้าเดื่อ
(ชื่อผู้ตาย)

(กลอนลง)

เอ๋ย...

กลอน ประเพณีฮีตสิบสอง ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2516

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ..

ฮีตเอยฮีตสิบสองกองเค้า เป็นศักดิ์ศรี ของชุมเฮา เปิงบ้านอีสานเก่า
ตั้งแต่ปู่ย่าเฮาพาสร้างสมบ่มไว้ ให้เฮาได้เฮ็ดต่อเดิม.. เสริมความงาม.. ละ
น้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

อันนี้ละพ่อแม่เอย

ชาวอีสานยึดมั่นฮีตเก่ากองหลัง

ปลูกฝังจิตสำนึกให้อำฮอนหวนฮู้

ฤดูกาลเดือนอ้ายถวายทานอันสูงส่ง

พระสงฆ์มาฮ่วมตัมโฮมเต้าเข้ากรรม

(บทที่ 2)

เดือนยี่นั้นหาพินถ่านเอามาโฮม

หลวหรือพินผสมใส่กันเก็บไว้

เตรียมเฮ็ดบุญหนุนให้เป็นทานโปรยวาน

บุญคุณลานเพินกะเว้าถวายข้าวแก่พระสงฆ์

(บทที่ 3)

ทั่วทุกซังบูชาแม่โพสพ

พากันยอมมอบไขว้บุญคุณเจ้า

บูชาคุณเจ้าของข้าวเอาบุญเดือนยี่

เดือนสามบุญข้าวจีบข้าวเหนียวเสียบไม้ไปอย่างจีไฟ

(บทที่ 4)

ส่วนหนึ่งได้ถวายพระเพื่อทำบุญ

ส่วนหนึ่งเป็นการเอื้อหนุน แบ่งปันให้ชาวบ้าน

เทศกาลเดือนสี่นั้น ฟังเทศน์สิบสามกัณฑ์เกินม่วน

จัดเตรียมมวลดอกไม้ผ่านดอกโนไฉ่ดงาม

(บทที่ 5)

นิมนต์พระ จากหลายบ้าน มาเทศน์ฮ่วมโฮมกัน

เ็นว่าบุญพะเวสหรือบุญคาถาพัน ฟังเทศน์สิบสามกัณฑ์ ทศพรตอนต้น

จนมาถึงตอนท้าย นครกัณฑ์บันล้าหมู่

ฮอดฤดูเดือนห้า นั้นสงกรานต์เ็นว่าเนา

(บทที่ 6)

ประเพณีเพิ่นว่าเ็นบุญเนาหรือบุญเนา

หนังสือรวมกลอนลำทางยาว

ศูนย์การเรียนรู้ภูมิปัญญาไทย แม่ครู ดร. ราตรีศรีวิไล บงลธิพร

เอาน้ำหอมหุดสงฆ์ พุทธปฏิมาเจ้า
ตรุษสงกรานต์ เฮากะเ็น ชุมบ่าวสาวม่วนเพลิน เฮฮาพาเล่นม่วน
ฮอดเดือนหกแห่งถ้วนคนโหมท่อนหลังไหล

(บทที่ 7)

จุดบั้งไฟถวายไท่องค์พ่อพญาแถน
ทั่วทุกแดนเฮ็ดพิธีเซ็งบั้งไฟขอฝนฟ้า
บูชาพุทธรูปเจ้าหุดสงฆ์ให้เย็นชุ่ม
ชุ่มกันแอะแอ่นฟ้อนเสียงเซ็งฮอดประสานตามรูปการฮึดคองเฮา

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน ประเพณีฮีตสิบสอง ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2516

(บทที่ 1)

เดือนเจ็ดบุญเบิกบ้านฮีเอ็นว่าบุญข้าชะ
นิมนต์พระมาสวดมนต์เทศน์ไล่ผีให้หนีเว้น
ถือเป็นการบวงสรวง ปู่แอกนา ย่าแอกข้าวเอาบุญคุ้มช่วง
ฮอดเดือนแปด ประชุมสงฆ์ทั้งปวง ทักวัดวาทั่วเท่า ทรงเข้าพระวิสา

(บทที่ 2)

เดือนเก้าพร้อมกันถว้นหน้า บุญข้าวห่อประดับดิน
เป็นการกินทานหาปู่ยายผู้ตายแล้ว
เชื่อว่าแนวทานให้ต้องไปถึงตามคลาดว่า
บุญข้าวสากพร้อมหน้าเดือนสิบนั้นกะดั่งกัน

(บทที่ 3)

เดือนสิบเอ็ดนั้นสิ้นส่วนปวารณา
พระสงฆ์ออกพรรษา เอ็ดบุญกฐินไว้
แสมหนึ่งคำ เดือนสิบเอ็ดเริ่มได้ ฮอดเดือนสิบสองเพ็ง เหม็ดเขต
ฟังพระเทศอยู่จั้นๆ ผลทานได้รับพร

(บทที่ 4)

ขึ้นสะออนม่วนแม้งได้โสมฮ่วมสังสรรค์
ทั้งข้าวใหม่ปลามันมาทอดทานถวายน้อม
ฟังหมอลำหมอร้องเสพฉลองงันม่วน
ชวนกันฟังมหรสพเสพส่อง ฉลองแล้วทอดถวาย

(บทที่ 5)

คนหลูหลัง่าย ๆ มาโสมแห่งกองกฐิน
ได้ยินเสียงลำแคนแห่แห่นแพนพ็อน
ออนซอนสีเสื่อผ้า หมี่ไหมงามตระกานตา ชาวบ้านหามาใส่
ละเมียดละไมอ่อนนุ่ฆามผ้าวัฒนธรรม

(บทที่ 6)

ฟังเสียงจุดบั้งพุดังตัมๆ พร้อมพรวดุดตะไล
บุญถัดไปเดือนสิบสอง เป็นฮีตครองสุตท้าย
แต่งเครื่องบูชาไหว้อุสุภยานาค
หากมีฤทธิ์เดชกล้ารวมสิบห้าเหล่าตระกูล

(บทที่ 7)

ต้องเอ็ดบุญทูลให้พญานาคอุสุ
ผู้ย่น้ำไว้ให้ เฮากินผู้ค้ำดินให้เฮาใช้
ฮีตสิบสองมีไว้ เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจ ให้คนได้เอ็ดถักปอง

หนังสือรวมกลอนลำทางยาว

ศูนย์การเรียนรู้ภูมิปัญญาไทย แม่ครู ดร. ราตรีศรีวิไล บงลิตพิพร

คันถัมฮิตเจ้าซิมอง คันถัมคองเจ้าซึไคร้า โบราณเค้าเพิ่นว่ามา
(บทที่ 8)

อย่าซิปากันห่าว ชาวแต่นำของดีเทคโนโลยีซิปาแป๋
หวนคิตฮอดของเก่าแก่นำแน่ แต่คราวซึ่ม้าก้านกล้วย
โอ้ยแนวซึส่วยบ่อวหาไวหือซ้า ได้ตั้งใจ เป็นประเพณีไทย...

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอนลำ ล่องอำลាយามเช้า

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครุฑราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2516

ใช้สำหรับหมอลำหญิง

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...

แจ้งเอย..แจ้งจ่างปาง เบิ่งขอบฟ้าเป็นเลิงสาง

ไก่อะโจ๊กเจ๊กฮ้อง เสียตายค่าน้องเว้าอาย

ยามซีได้แม่นห่างกัน แสนรำพัน...ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

นี้จะพ่อแม่เอ๋ย

อวสานสุดเสียงสิ้นเสียงลำกะสิฮู้

กุดโตตบปีกทำขึ้นชั้นอ่านคอน

(บทที่ 2)

กาเว้าวอนยามเช้าโตเวฮ้องวีว่อน

เสียงนกเค้าบักกอกหล่อนงอยคอนเอ็นส่งเสียง

(บทที่ 3)

ฝูงหมุ่นก้อเอี้ยงกาเกะเซ็นเวินบน

คนที่นอนกำลังลุกตื่นมายามเช้า

เสียงต่อยมองตำข้าวญาครุฮ้องกะลั่น

ไก่อะขึ้นจั้นๆๆ โตนฮ้านปากคอน

(บทที่ 4)

จิงว่าซ่อนซิแจ้ง แบงค์ซิฮ่วนหาหมอลำ

เงินมัดจำสิดอนคินๆ มี่ออื่นเตอลุงป่า

ส่วนหมอลำสิตกไกลไปหน้าหาด่างานใหม่

ซ่อยเหลือได้ทอนี่ปีหน้าจั่งคอยฟัง

(บทที่ 5)

บ่อนใต้ผิตพลาตปลั่ง อภัยโทษให้หมอลำ..แน่เด้อ

อย่าได้จำฝังใจหากบ่อนไต้มนบกพร่อง

ขอแสงใจนำอายน้อง ให้ติชมเพื่อก่อ

พ้อกันโอกาสหน้า จังลำแก้อีกเทื่อหลัง..เด้อแพนฟัง...ละน้ำ

(บทที่ 6)

มาบัดนี้ หันมาสั่งพี่หมอลำ

ว่าจิงได้ ทองคำ ๆ พ้อบักหำคนโก้

อันความโสความเว้าสองเฮาเว้าไปทั่ว

ชั่วหรือดีซี้ฮ้ายทางอายเจ้าอย่าถ้อ

(บทที่ 7)

เพราะเดี๋ยวนี้เป็นมือตกว่าง เธอแสดง
คำได้แข็งเกินควรบ่ถูกให้ขอไว้
อภัยกันต่อพี่ความบ่ดี เจ้าอย่าฟ้าวเปิดหน้า
คำที่อายไว้น้องคำที่น้องว่าอาย หมายร่วมฮ่วมหมอน

(บทที่ 8)

ออนชรรนำแต่ความไว้ แต่สองเฮาบได้ฮ่วม
สีเพียงได้แต่ร่วม เป็นซู้แต่ละคืน...

(บทที่ 9)

เสียด้ายได้..เสียด้ายตาเว็นขึ้น เหมิดคีนมันแจ่งง่าย
เหมิดเวลาแล้วละอาย เฮาสีได้ห่างกัน

(บทที่ 10)

ความรำพันลำเกี่ยวมาตายน่าแต่ผิวเพิ่น.. देंนอ...
เพลินแต่นำเข้าซู้ โย้ยเมียบักอายบ่คินนำ

(บทที่ 11)

คันเซาลำเมื่อบ้าน งานหลังเฮาจ้งพ้อกันใหม่..เดื่อพีได้...
อายไปล่ำกับไผกะอย่าลืมน้องผู้นอนแล้งเปลี่ยวพลอย..แนเดอ...

(บทที่ 12)

วาสนาบุญสาวนางมันน้อย มาเห็นกันเวลาน้อยฮ่า
อายเมื่อฮอดบ้านไปเห็นหน้าบักน้อย คิดเห็นข่อยผู้ห้วงนำ..แนเดอ...

(บทที่ 13)

จำความลำ เทิงความไว้สองเฮา แน่นเดื่อพี...
คันหากว่าบุญบ่ได้ชาตินี้ ขอหมายไว้ชาติขีมา

(บทที่ 14)

ซื่อว่าบุญเพสร้างปางหลังสรริวาส
บุญแต่ชาติก่อนก็ บ่เคยสร้างฮ่วมกัน
จ้งหันหลังไปคนข้าง ราชรีนางขอลาพี
หนีไปคนละบ้านงานแล้วซิบเห็น

(บทที่ 15)

บ่อยากพัดพรากเว็นเวรหากจ้องจำไป
บ่อยากไกลหากมึงงาน จ่นนำมาไกล
ขอลาไกลไปหน้า หากินปลาวังใหม่
วาสนาสาวหมอลำบ่คาคได้ไปนอนให้อยู่ผู้เดียว

(กลอนลง)

เขี้ยวใบมอน...ละน้ำ...

กลอนลำ อวยพรผู้ฟัง

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2516

(บทที่ 1)

เชิญเด้อ เชิญพระพรมนี้ละแมน่กายพัน จงการุณพะนางว่ากล่าว
ขอวอนชาวหมู่ด้วยเทิดไท้ จงได้นี้ละแมน่ส่งพร

(บทที่ 2)

ขอวิงวอนนี้ให้คนผู้ฟัง สมพรเด้อพรเอ๋ย
ขอให้พรมนี้ละแมน่ถึงท่าน
คนผู้ฟังมีพระนางอวยส่ง
ให้ยืนยงนี้ละแมน่สู่ท่านพรมนี้เด้อพระนาง

(บทที่ 3)

ส่งนาอินทร์พรมพรมนี้จึงดลบันดาล ยืนนานเอ๋ย..
คุณเอ๋ย คุณพระพุทธรูปนี้จึงมาช่วยคำ
คุณพระธรรมขอให้เนาเสริมส่ง
คุณพระสงฆ์ขอให้เนาช่วยป้อง คุณท่านนี้ละแมน่ผู้ฟัง

(บทที่ 4)

มีพลั้งนี้ตั้งพระวอนเอ็นสมควรเทอญ
พรเอ๋ย พรที่นางนี้ละแมน่ส่งให้ ส่งจากใจนี้จากลำตัวหวาย คนเอ๋ย
คนผู้หมายนี้ละแมน่จองซื้อ ลำตัวหวายนี้ไปฟังเข้าคำ
ขอพรมนี้ละแมน่ส่งอยู่คู่คำให้คือคำวิงวอน

(บทที่ 5)

ขออวยพรให้เพิ่นมีเงินล้าน พันล้านสมเด้อ..
สมดังพรมนี้ละแมน่นางเง้า สมดังเฮานี้ผู้อวยพรเสริม
สมประสงค์นี้สู่คนเด้อท่าน วานเอ๋ย วานสู่คนนี้ละแมน่เด้ออ้าย
ตั้งหวายนางนี้ สิดังคือเพิ่น
เชิญให้เชียรราตรี อีกครั้ง ดังแล้วสืบลม บุญคุณ

(บทที่ 6)

ยามมีบุญสิมาลำช่วยฟรี ช่วยฟรี
งานเอ๋ย คັນมีงานนี้ ละแมน่ใหญ่่น้อย
ราตรีนางกะสิมาลำช่วย
คอนส่งพรมนี้ละแมน่ให้เจ้า คือเว้านี้แมน่ว่ามา

(บทที่ 7)

ส่วนราคา สิบเอาน่าเลย ลำฟรีเอ๋ย..
จำเด้อ จำเออลำนี้ละแมน่วันนี้
มีงานยังขอให้ ท่านส่งข่าว
เห็นเรื่องราว มาลำจนได้ อ้ายเอ๋ย

(บทที่ 8)

อวยพรชัยนี้ละแม่นลงบัน นำนันจันทรนี้ละแม่นหอกรุ่น

ขอขอบคุณพี่ผู้ส่งท้าย คำได้นี้บ่อนดือยาสิม ออย่าสิมนางผู้ลำต้งหวย
ต้งหวยนางนี้

(กลอนลง)

ขอลาต่อ....

กลอน อำลาพาจาก

ทำนองลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ.2516

(กลอนขึ้น)

โอยฟ้าเอ๋ย...

ฟ้าฮ้องฮ่าว เสียงยาว ๆ ฟ้าฮ้องสั่ง

โผอยากหันใจโล่ง มาเอาเมียนักร้อง นางน้อง ผู้แหว่ล้า...ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ยามสีพัดพรากรเว้นมาเป็นห่วงเวลาหนี

ลาก่อนเด้อคนดีบ่าวพี่ชายคนโก้

อันความโศกความเว้าสองเฮาเว้าไปทั่ว

ชั่วหรือดีชีร้ายทางอ้ายกะอย่าถือ

(บทที่ 2)

เพราะเดี๋ยวนี้นี้เป็นมือตกระหว่างเฮาแสดง

บ่อนใดแข็งเกินควรบ่ถึกทรวงขอไว้อภัยกันเด้อ

พี่ความบ่ดีอ้าย อย่าฟ้าวเปิดหน้าย

คาวนี้อ้ายเว้าน้อง คาวนี้น้องเว้าอ้ายพอล้อให้ห่วงกัน

(บทที่ 3)

ความลำพันโอยล้าเกี่ยวสิตายนำลูกชายเพิ่น

เพลินแต่นำเจ้าชู้ทางบ้านบ่คืดนำ

(บทที่ 4)

คันเขาลำเมื่อบ้านงานหลังเฮาจั่งพ้อกันใหม่

คิดอาลัยฮอดช้อยผู้นอนแล้งเปลี่ยวคอย

(บทที่ 5)

วาสนา สาวหมอลำมันหนอย

มาเห็นกันมันลำบาก ฮ่าอ้ายเมื่อฮอดบ้าน เห็นหน้าแม่ฮีนาง

(บทที่ 6)

อย่าสลิ้มความเว้าสองเฮาเด้อละพี่

คันบ่ได้ชาตินี้นางหมายไว้ชาติสิมา

(บทที่ 7)

ถือว่าบุพเพสร้างปางหลังสันนิวาส

ตั้งแต่ชาติก่อนก็บ่เคยสร้างร่วมกันละหันหลังไปคนข้าง

สาวหมอลำนางขอลาพี่

หนีไปคนละบ้านงานหน้าจั่งค่อยเจอ

(บทที่ 8)

ขึ้นไปโดดเพื่อเจ้าให้คิดฮำนานาง

ว่าอี่คิงบางๆอยู่ในนอนานี้

กะลิตีใจลั่นแนวนานๆโดนๆได้มาพ้อกันเทื่อหนึ่ง

จิตคะนึ่งอยู่บ่แล้วมันเป็นแม่อยู่บ่เซา

(บทที่ 9)

คันเจ้าคิดฮอดข่อยให้ไปเยื้อย่องยาม

คันเจ้าไปทางกำสำนักงานหมอลำให้ไปยามเยื้อมแน

แ่วกินน้ำและข้าวสิกินเหล้ากะได้ โอ้ยมีไว้ ถ้าวรับรอง

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน พ่อม้ายใจบาป ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2517

(กลอนขึ้น)

โอ้..โอ้ย..โอ้ย..ละนอ..

ฟ้าเอ๋ย..ฟ้าสลับมัวกุ่ม คาวโลกียมาปกคลุม แห่งมืดกุ่ม หลายกว่า

เปรียบคือขุมงุมหัว หาปองออกบได้ หัวใจจุ่นจุ่นอยู่ใน ใจพาเพ..ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

มาบัดนี้...จักได้พรรณนาเรื่องเรียงกลอนซ้อนก่าย

ยังมีบ่าวพ่อม้ายใจเชื่อชั่วชาม

(บทที่ 2)

ม้วนนำกามคุณกลัว จนลืมหั้วฆ่าฮอดลูก

ผูกยึดติดความฮัก มันกะสันต์ ดิ้นตื้นใจ

(บทที่ 3)

บ่าวพ่อม้ายเพิ่นอยากได้เมียใหม่มาครองสุข

อุกน้ำเมียตายปะผ่านมาหลายปีแล้ว

แต่ยังมีจอมแก้วลูกสองคนได้ฮักฮ่อ

พ่อถนอมกล่อมเลี้ยงบ่เคืองฮ้อนแต่อย่างใด

(บทที่ 4)

ลูกสาวผู้น้อยได้สามขวบปีปลาย

ส่วนว่าลูกผู้ชายได้ห้าปีเป็นคนต้น

ความฮักปนความเศร้าเหงาใจย้อนไร่คู่

อยู่ได้นำลูกน้อยสองจอมสร้อยคือแว่นแฉ่ง

(บทที่ 5)

เปรียบคือฟ้ากลั่นแกล้งให้ชีวิตหันเห

ใจบ่เคยโลเลยุ้ยอนผู้สาวขีมาเว้า

เอาขันติเป็นที่ตั้งฮักฝังใจคือลูกอ่อน

ความทุกข์ฮ้อนของพ่อม้ายบางครั้งกะฮ้อนมี

(บทที่ 6)

หน้าที่พ่อกะอยู่นี้หน้าที่แม่กะนำกัน

เลี้ยงลูกไปวันๆอยู่แจ่มชาวบ้าน

ถึงฤดูกาลได้กะทำนากล้าว่าน

ตามวิถี พื้นบ้านเฮ็ดสวนฮั่วไฮ่นา

(บทที่ 7)

มีสาวซ่า ในหมู่บ้านชื่อว่า นางทางดำ

คือเจ้ากรรม นายเวรส่งให้มา พานพ้อ

นางมา ป้อหล่อเว้าอยากเอาชาย ไปซ้อบ่อน
บ่อนคำหวาน ให้สู่มือเหิงนำต้อ อยู่บ่เซา

(บทที่ 8)

สาวทองคำ กะออตเว้าบ่อนหน้า คำฮัก
เห็นประจักษ์ แก่สายตาหมู่มุ่ ลุงป้า
ไพเราะคัณหาภูมิ สุมในทรวงเกิดบ้ำปวง
สาวทองคำหวังลวงลงใจ บ่าวพ้อม้าย ว่าหนักแน่น สู้ได้

(บทที่ 9)

คันทักอ้าย อยากได้ น่องเป็นคู่ เคียงกาย
หมายเอาไป เป็นเมียบ่ว่าหยัง ทางน่อง
แต่ยังมี แนวข้องคาใจ อยู่หลายท่า
ขึ้นชื่อว่า แม่น้ำ กับลูกเลี้ยงบ่ฮ่อนเว้า คล่องกัน

(กลอนลง)

หันแล้วอย่าได้มาย...ละน้ำ

กลอน พ่อม้ายใจบาป ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2517

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

เพราะฉะนั้น ให้อ้ายเลื่อกระหว่าง สองทาง
คันเลื่อเอา ทางเมือให้ฆ่า บุตราเจ้า
คันเอาทาง ลูกไว้ทองดำนางกะสิไป หาแฟนซ้อนผู้ใหม่
หนักทางใด แล้วแต่เจ้าขอให้ไว้ ลั่นคำ

(บทที่ 2)

บ่าวพ่อม้าย ถึกตอกย้าสาวกะหน้า เว้าลงใจ
อ้ายสิเอา ทางใดให้ตอบมาจาแจ้ง
พอปานศรแทงจำดำใจพ่อม้ายถ้าว
แสงสายตา เคยยาวคือมีแนวขีดกัน สายตาสั้น สองบ่ไกล

(บทที่ 3)

ไฟตณหา ลูกกุ่ม เปรียบคือส้ม งามหัว
ฮักเข้ามา พอๆชำกระโท งามไว้
ตัดสินใจ ไวฟ้าวออกอุบาย รีบด่วน
ชวนเอาสอง ลูกน้อยออยเว้า เข้าปากออย

(บทที่ 4)

ทำท่า ตัวลูกน้อยพาเข้าป่า หาขุดมัน
ลูกบ่ทัน ฮู้เดียวสาพ่อว่าหยัง กะเอาด้วย
เถิงคราวชวย มันมาซ้ำหลงกล สาวทองดำ เว้าตอกย้า ให้หลงเชื่อ
กามตณหา พาให้อยากมีเมียจนว่าเป็นปวงบ้า ลงทุนฆ่าลูกเจ้าของ

(บทที่ 5)

บอกลูกคงอยู่ฮ่มไม้นั่งถ้าพ่อจักคราว
พ่อซิฟ้าว ไปขุดมันเผือกกอยเลาะแถวนี้
ทำทีไป ขุดสร้างเป็นหลุมลง เล็กจักหน้อย
พอหลมสอง ลูกน้อยเตรียมพร้อม ท่าซิฝัง

(บทที่ 6)

ขุดหลุมแล้วฝังฟ้าวไปขุดเผือกกอยมัน
เลื่อสรรเอา ตั้งแต่หัวงามๆมาถ่มลง ในหลุมนั้น
หันมาทาง ลูกน้อย นั่งเฮ็ดหน้า สอยวอย เสียงกันอยู่ ซ่องล่อง
กันใจย่างไปประครองจูงเอาสองแจ่มเจ้า เทิงเว้าผ่องออย

(บทที่ 7)

บอกให้ลูก อ่อนน้อยฟ้าวด่วน เร็วพลัน
ลงไปเก็บ เอาหัวกอยเผือกมันที่พ่อขุด มารวมไว้

ลูกลงไป ในหลุมแล้วพ่อฝังดิน ควบคุมใส่
เห็นแต่มือไหว้ ๆ ลูกปิดดิน ออกจากร่าง พ่อตาค้างส่องนำ

(บทที่ 8)

เสียงลูกชาย เว้าจ๋าๆฮ้องบอกพ่อ ว่าเขาๆ
เขาอีพ่อเขาสา อย่าฝังดิน ลงมานั้นเข้าตา ของน้อง
ลูกทั้งสอง สิตายแล้วดินถมกาย ใจสิดา.. อีพ่อเอ..
บ่อาจทน อยู่ได้ ขอนำเจ้า ให้พ่อเขา

(บทที่ 9)

พ่อเป็นหยั่ง คือบ่บอกบ่เว้า ก่อนเอาลูกมาฝัง นอพ่อนอ..
ลูกสองคน เอ็ดผิดหยั่งพ่อเกียจซังแนวได้ คือบ่ไขความเว้า
เอามือขวาไปปิดหน้า ย้านซิดิน เข้าตาน้องผู้่น้อย เว้าอ่อย ๆ

(ลูกสาวเว้า)

อ้าย ซ่อยน้องแหนซิดิน เข้าตาน้อง

(ลำ)

มือของน้องน้อยๆ เด่มารุ่ม หน้าอ้าย
มืออ้ายรุ่ม หน้าน้องเทิงฮ้อง บอกพ่อเขา

(บทที่ 10)

(ลูกชายเว้า) เขาพ่อเขาอย่าควบคุมดินลงมามากเด้อพ่อ มันเข้าตาน้อง

(ลำ) พ่อบ่ฟัง คำเว้า ใจหมายเอา นางทองดำควบคุมดินซ้ำ ลงใส่

จนว่าลูกขาดใจ ลมปานสุดขาดสิ้นดินถมร่าง ฮ้างบ่เห็น

(กลอนลง)

กรรมเอยเวร ละน้ำ

กลอน พ่อม้ายใจบาป ตอนที่ 3

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2517

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ใจจดจ่อบ่เว้นคณิงห้วง แต่น้ำสาว
ฟ้าวกกลับคืน ไปหา เพื่อแต่งดอง กับน้อง
นางทองคำ ประณามหน้าว่าชายขาม ใจว่อแ่ว
ลูกในไส้ แท้ ๆเจ้ายังกล้า ฆ่าให้ตาย

(บทที่ 2)

คนอียังช่างใจดำ อ้ามहित โหดร้ายกล้าฆ่าลูก ของโต
ยามโมโห โทโสต้องฆ่าเมีย ตายได้
แม่นจั่งได้ ทองดำนาง บ่เอาแหล่ว อันแนวคน ใจบาป
(พ่อม้ายั่ว) เอ้าสาวทองคำมาคือเว้าจั่งซัน
บอกฆ่าลูกอ้ายกะฆ่า เอ็ดตามค่านางบอกแล้วได้

(บทที่ 3)

(นางทองคำเว้า)

พ่อม้ายใจบาปซ้ำไฟสีกกล้า เอาเอ็ดผัวน้องอ้ายเอ้ย

(ลำ)

บ่าวพ่อม้าย ชาบซึ่งบทเขียนฮู้ จากผู้สาว
ตั้งสติ ได้แล้วกะเลยฟ้าว่เล่นจ้าวไปหาลูก เร็วไว
ควดลงไปดินผ่องหลังลิน น้ำตาย้อย
ชุดเอาร่าง ไร่วิญญาน ของลูกน้อย ขึ้นมาโถม อุ่มฮ่อน
คล้าเบ็งคิง ยังอุ่นๆ ฮ้อน ๆสะเทือน สะท่อน อ่อนใจ

(บทที่ 4)

ลูกคำเอ้ย..ย่อนว่าไฟต้นหา มันมาเผาแผดไหม้เอ็ดให้พ่อลืมยังคิด
พ่อทำผิด เกินอภัย บาปหนาสาฮ้าย
ฆ่าลูกตาย คราวนี้ บ่มีหยั่ง สิกแก้ต่าง
ขออุทิศ ผลทาน โดยการบวชสืบสร้างไปเถิงเท้า กระทั่งกาล

(บทที่ 5)

ขอวิญญาน สองน้องอ้าย เจ้าไปสู่สุคติ..เด้อคำเด้อ..
พ่อสืขอ บำเพ็ญคุณความดี สร้างบุญหนุนค้ำ
อสิกรรมให้พ่อถ่อนขออ่อนยอมก้มรับบาป
ดวงวิญญาน ลูกฮับทราบทุกข้อขอไปยั้ง อยู่สวรรค์...เด้อคำเอ้ย..

(บทที่ 6)

เกิดมา ชาตินี้มัน พ่อผิดพลาด เหลือหลาย
ฆ่าลูกตาย ย่อนไฟต้นหาสมุขชาติ เผลอพลั้ง

ถึกับคำพระเว้าศัพท์ธรรมบาลีว่า
นัตถิราคะสมโอะคิไฟอื่นใดเสมอด้วยไฟราคานั้นหาได้ย่อมบ่มี

(บทที่ 7)

นิสสัมมะกะระณังไสยโย พระเพิ่นสอนกล่าวชี้ใคร่ครวญก่อน
จั่งทำตามเด้อพื่อน้องชิประสบตั้งแต่ ความดิงาม

(บทที่ 8)

ชั่วกาลนานเนิ่นคั่นมัวมองผิวเผิน
สุขนํ้ากามคุณกั้วมัวตันทาโลภหล่าย
สิเป็นคือบ่าวพ้อม่าย ลูกตายแล้วจั่งคิดนํ้า

(บทที่ 9)

กะตัดสะนัตถิปฏิการังสิ่งที่ทำไปแล้วนั้นทำคืนบ่ได้ดอก
นอกจากใจยึดหมั่นฝังแน่นแก่นพระธรรม
ฟิงหมอลำปรารบไว้ให้เก็บไปคิดฮ่ำ
อย่าให้คือ-นิทานนางทองคำหลอกพ้อม่ายฆ่าลูกน้อย
จนตายม้อยมอดชีวาไฟตันทามันลามลน..

(กลอนลง)

ละนํ้า..

กลอน สุภาชิตคำคม

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2517

ข้อสำคัญ อย่าซุ่ม สภาชิตคำคม เพิ่นเตือนไว้ว่า

รู้ว่าแค้นน้อยอย่าไปวนวังเล็ก

ถ้าวนเอาปากงอมระหว่างวังมันตื้น

รู้ว่าไกลใกล้อย่าไปฮ้ายให้ควาย

ปลาบ่หลายอย่าไปฮ้ายให้จัน

ตะเริงคำอย่าไปฮ้ายให้ผัว

เขาช้อออกไปควหาอีหนูนอกบ้าน

รู้ว่าโตขึ้นอย่าเห็ดนาใกล้ทาง

รู้ว่าขึ้นโตบาง อย่าไปยืนชื้อแดด

รู้ว่ารถบ่มีเบรค อย่าขี่ไต่คันแท

รู้ว่านมเจ้าของแป อย่าซุ่มฟองน้ำ

รู้ว่าหอยเจ้าของนี้

รู้ว่าหิว ๆ ผม เจ้าของน้อย อย่าไปเอาผัวฝรั่ง

บัดเขาทั้งแก่งแก้อิมซิห้าวเข้าใส่กัน.. อย่าลืมนำ สุภาชิตเขาเด้อ...ละน้ำ

กลอน สาดเย้ยเปรียบเทียบสุภาพิต

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2571

ยกนี้ขออ้างอิงเปรียบเทียบสุภาพิตคำคมโบราณสู่ฟัง
ความโบราณเพิ่นกล่าวไว้ว่าครบคนให้ดูหน้ามีดคมกล้ายาซุฟันแสง
ของแพงให้ค่อยอุปถากของฝากอย่ากิน
เสียมชุดดินอย่าเอาไปฟันไม้
ได้ด้อย่าลืมนึกอันความกรุณาการุณาได้ยาก
ปากดีเป็นสี่แถมปากชั่วอัปมงคล
สอนคนให้สอนแต่ต้นก่อนจึ่งผ่อนหนักเป็นเบา
ภูเขาสูงวัดได้จิตใจคนวัดยาก
อึ้งเฝ้าตายเพราะปากพาฆ่าตนเอง
เป็นนักเลงตายย้อนเลือดบ้า
คนเฮาเฝ้าฆ่าว่าซิมักคือกัน
คิดเบิ่งลู่ทิดพันเราว่าอยากมีช้าง
ลู่ทิดหว่างว่างอยากมีรถยนต์
ลู่ทิดผลว่าอยากมีจรวด
แม่ใหญ่แดงของสวดว่าอยากได้โจยยาว
พ่อใหญ่ขาวผัดอยากมีเงินล้าน
จารย์บ้านผัดอยากได้เมียสาว
ฮอดยามหนาวว่าอยากได้ผ้าห่ม
เด็ก ๆ มาผัดอยากข่มสองเต้าตุนตุน
ยามเคียดมาแล้วผัดสุนซังผู้้นผู้้น
ใจดีแล้วผัดคิดสงสารชาติ
ผู้लगคนผัดฟาดไปเมืองนอกเมืองนา
लगคนคิดขึ้นมาผัดอยากห่อขึ้นฟ้า
लगคนนั้นผัดอยากไปเล่นป่าเลาะดงเลาะดอน
लगคนนอนผัดฝันเห็นเจ้าหนี
หน้อยผัดคิดอยาก...ปี่ของแข็งโกโได้
โจยกะโจยของโตช่างบังคับบได้ให้แข็งขึ้นเฮ็ดหยัง
-จั่งว่าलगคนนั้นผัดมด้นแต่แล้ว
บัดเหลียวเบิ่งของโตละทอไม้จิ้มข้าวผัดแข็งขึ้นบ่เขา
ยามเพิ่นเอาเทิงเต้าเทิงสุญเทิงโจม
ว่าแต่เมียบ่ยมแนวโจยน้อยซำลึง...ละน้ำ

กลอน นิทานจระเข้หลงกล ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2518

(กลอนขึ้น)

ฟ้าเอ๋ยฟ้าฮ้องโง้ง ฉันทิเล่านิทานจระเข้หลงกล ฟังแล้วให้คิดฮ่ำ
เป็นแนวทางคติธรรม ลำให้ญาติพี่น้องฟังแล้วให้อ้าฮอน หน้า

(บทที่ 1)

บัดนี้หย่านกล่าวกำปาคงหนา
แถบฝั่งน้ำคงคาเป็นป่าคงแคนกว้าง
สัตว์ทั้งหลายอาศัยชนหลางหลายอวยอ้ง
ทั้งเสือสางแรดช้างลิงค่างป่างชะนี

(บทที่ 2)

จำพวกสัตว์พวกหน้ำอาศัยอยู่บนบก
ต่างพากันหากิน อยู่ป่าคงแดนด้าว
กล่าวถึงสัตว์ในน้ำกะหากินตามธรรมชาติ
ทั้งสัตว์บกและน้ำต่างหาเลี้ยงชีพตน

(บทที่ 3)

ตามท้องเรื่องเริ่มต้นมีไข้ใหญ่ผิวเมีย
หาคำกินอาหาร อยู่คงคาน้ำ
ต่อมาโคนนานไฉนนางเมียมีท้องใหญ่
คิดอยากกินหัวใจพญาสิงห์อยู่บ่อแล้วชิมลิ้มรสลอง

(บทที่ 4)

ตอนนางไข้แพ้ท้องคิดอยากหัวใจสิง
นางอยากจริง ๆ เลยบอกผัวหาให้
บได้กินหัวใจพญาสิงครางนี้คงตายเป็นแน่
ไข้ผู้ผัวจึงเจ้าสืหาให้แน่นอน

(บทที่ 5)

แต่กะคิดหาช่อง ตรองอยู่นมนาน
เลยมองเห็นช่องทางหลอกพญาสิงได้
สิงลงไปดื่มน้ำคงคารินท่า
ไข้ผู้ผัวบ่ช่าลายนน้ำล่องหา

(บทที่ 6)

แล้วเอ๋ยปากบอกพญาสิงว่า ทำท่าเป็นมิตร
ท่านคิดผิดที่หากินอยู่ฝั่งคงคานี้
ผลลามีหน่วยจำจากกล้วยฝาดดินซ้า
ซากจิ้งจิวานรเจ้าบ่เปื้อบ้อพญาสิงบ่คิดพ้อว่าไข้ใหญ่สืลวงกล

(บทที่ 7)

ลิงทโมนเลยจาวเป็นแผลเหวี่ยงได้บ่เป็นแผลเพราะอาหารประจำ
ถิ่น

ถึงฆ่าซากกะต้องกินเพราะข้าเกิดอยู่นี้มันเป็นที่ถิ่นเฮา

(บทที่ 8)

จระเข้กล่าวเว้าพลางกล่าวขออาสา

สีฟ้าไปหากินผลพลอยอยู่ฝั่งหนองทางนั้น

มีทุกอันพลหว่า สุกอมบักม่วงป่า

คันสีไปฆ่าขอชนอาสาพญาสิง

(บทที่ 9)

อย่าซ่าริบมาขึ้นชีหลังพญาสิงบ่ทันตั้ง เตรียมพอน้อย

ได้ยินความเว้าอ่อยเลยเด่นขึ้นชีแซ่ความสิแสบคิดเห็น

(กลอนลง)

น้ำ...

กลอน นิทานจระเข้หลงกล ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2518

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

พญาลิงเดินขึ้นขึ้นบนหลัง
เข้เริ่มมีความหวังต้องได้หัวใจแท้
พญาลิงหลงกลเข้ใหญ่บ่เอาใจพองน้อย
เข้เริ่มลอยหัวผึ่งน้ำไปได้เป้งวัง

(บทที่ 2)

จระเข้บ่รอข้ามคูดน้ำห้วงหนี
พญาลิงลงสยว่าเหตุได้ทำฉนั้น
พญาภูมิ์เฝ้าว่า วานรหน้าโง่
ความคิดบ่สมโต มาหลงลมห้เข้ ถึงคราวแย้ แล้วท่านเอ๋ย

(บทที่ 3)

จระเข้เฝ้าเฝ้าว่าลิงชั่วหนักหนา
ที่ข้าพาเจ้ามาเพราะว่าเมียมีห้อง
อยากกินหัวใจเจ้าพญาลิงร่างใหญ่
บัดนี้ข้าหลอกท่านได้สมดังปรารถนา

(บทที่ 4)

พญาลิงเห็นท่าผิดหวัง
พอได้ฟังภูมิ์ เริ่มวิธินาแก้
บ่แย้แสบกับเรื่องความตายพองน้อย
เลยเฝ้าอ่อยบอกเข้ว่าโตแย้กว่าเขา

(บทที่ 5)

พญาลิงกล่าวเฝ้า ว่าเข้เข้าใจผิด
ช่างบ่มีคิดชั่วหลายเหลือที่สัตว์ใหญ่ ๆ
จึงเฝ้านี้เอาหัวใจ ไว้ที่อื่น
เจ้าจั่งคิดตั่นสิเอาได้ง่ายตาย

(บทที่ 6)

โดยเฉพาะสัตว์ใหญ่ๆ คล้าย คือตั้งพญาลิง
ต้องผาดโผนโจน ทะยานปายป็นปลายไม้
ถ้าเอาหัวใจไว้ นำตัวต้องตกแตกแหลก
เป็นจุนคักแท้คันเอาไว้อยู่ตัว

(บทที่ 7)

จระเข้ใจซื่อหลงเชื่อกลลึง
ข้าขอถามจริงๆ เรื่องหัวใจเจ้า

แม่นเอาไปเลี้ยงช่องทางใต้บอกข้าแน
พญาลิงเห็นว่าแซ่เชื้อแท้เลยลวงลื้อไป

(บทที่ 8)

ชี้ไปทางต้นไม้ผลหมากเคสือสุกแดง
นั่นละคือหัวใจเลือดสีแดงกล้าห้อยฝักต้นหมากเดื่อไว้นั้น
ละคือหัวใจข้าฝักไว้หั้นก่อน
แล้วจั่งค่อยโคจร หากินไปเรื่อย ๆ หัวใจนั้นห่วงนำ

(บทที่ 9)

แซ่ฟ้งคำลึงเว้าหลงเชื้อจนสนิท
แซ่บอกลึง ถ้าอยากมีชีวิตอยู่ให้รีบไปเอาให้
แซ่รีบไว้วาฟ้าวพาลิงเข้าถึงฝ้ง
ลึงบ่รอบยังทะยานเดินโลดโผน

(บทที่ 10)

ฟ้าวทะโยนทะยานเดินขึ้นเทิงปลายต้นหมากเดื่อ
เชื่อว่าวิศเคราะห์ร้ายบ่ตายแท้ปลอดภัย

(บทที่ 11)

ตัดสินใจฮ้องบอกแซ่ว่าฟ้งแม่แซ่หน้าโง่
ไผลืซู้เอาหัวใจของโตไปแขวนนำต้นไม้สิทำได้จั่งได้

(บทที่ 12)

เชิญกลับไปหาเมียท่านชะติกว่าจระเข้ซี้ซั่ว
ใหญ่แต่ตัวท่อนั้นปัญญาเจ้าหากบ่มี

(บทที่ 13)

อย่าหวังเลยชาตินี้ ว่าสิหลอกเอาหัวใจข้าฟรี ๆ ชาตินี้ขอลาก่อน
นิทานเป็นคติธรรมสอน ถึงคนโง่ไปหาอวดฉลาดแท้ มันเลยแพ้เทื่อหลัง

(กลอนลง)

เด้อคนฟ้ง ...ละน้ำ

กลอน อยู่กับความผิดหวัง ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดยแม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ.2519

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...

เว้าเอ้ยเว้าซู้ห่าง หัวใจนางอูกอ้ง

ชีวิตบ่สมหวัง หลิงฮักกายชายฮักได้ หัวใจปานข่มไว้ คือคนใช้ปนใน
ละหน้า...

(บทที่ 1)

อูกหัวจิตปานไฟไหม้อูกหัวใจปานฟ้าผ่า

ชีวิตหนูราตรีเกิดขึ้นชาตินี้เคยหวังไว้บ่ได้ สุดแสนระทมหมองไหม้

พอปานไฟกองฟืนใหญ่รักบ่ได้สมใจฮักกันหวานซึ่ง

เคยรำพึงรำพันเว้าซ้นเอาซู้ส้อย่าง

ชายเคยเว้ากับนางรับสัญญาผูกหมั้นซ้นร่วมฮ่วมสอง

(บทที่ 2)

พี่สัญญาต่อน้องสิฮักหนึ่งใจเดียว

แต่อายเที่ยวมาหาซู้วันซ้นร่วม

ความไต่ดี อ้ายกะคืนมาเว้าหวังเอาอยู่น้ำน้ำ

จนนางตายใจนำลงกรรมพี่เว้าจั่งมาเศร้าฮ่าหลัง

(บทที่ 3)

คิดไปเห็นแต่ครั้งความรักอมตะ

สัญญากันบ่อโลละห้วงทั้งสองกำ

ใจถล่านำอายความรักชายอันดุดี

รักแสนหวานอันปราบปลื้มนางพันเพ้อ อยู่บ่เซา....

(บทที่ 4)

เสียงหมู่คนเขาเว้าซุบซิบนิทา

ว่าหมอลำราตรี สีแต่งงานเร็วๆนี้

นางกะดีใจด้วย เสียงคนเขาลือซำ

เพราะหัวใจราตรีมอบให้อ้ายซู้ห้องไผ่แย้มกะบ่สน

(บทที่ 5)

ชีวิตปลายและต้นหวังให้พี่เป็นคนครอง

บ่เคยมีใจสองฮ่วมกันกับพี่

รักกันมาหลายปี อ้ายสัญญากับน้อง บ่หวังปองคนใหม่

อยู่ต่อมานางเริ่มปวดหัวใจคนกล่าวเว้าว่าใจเจ้าแบ่งสอง

(บทที่ 6)

แต่ราตรีน้องบ่เชื่อปานใด

คอบว่านางตายใจมีคนกล่าวเว้า

ว่าใจเชื้อชายผู้หมายร่วมจิตสำรวมเอาไว้อ่อยๆไปผัดคือต่าง
บังเอิญราตรีนางน้องได้ไปพบพ่อเห็นแท้จึงแน่ใจ

(บทที่ 7)

พอปานไฟเผาร่างหัวใจนางมันข่มขื่น

เกือบแน่นล้นทั้งยืนเห็นอายควงผู้ใหม่ซื่อน

หัวใจราตรีมันเร้าร้อน พออยากม้วยละมิ่งตายเด้อชาย

(กลอนลง)

...ละน้ำ

กลอน เทิดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดยแม่ครู รัตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2529

รางวัลประกวดแข่งขัน รองชนะเลิศอันดับ 2 สถานีวิทยุกระจายเสียง
แห่งประเทศไทย จังหวัด มหาสารคาม ปี 2529

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

โอนอ 200 ปีผ่านพ้นเวลาล่วงเลยกาย
ประเทศไทยทั้งผองอยู่เย็นสบายเนื้อ
เป็นเพราะบารมีเกื้อ กวมกายคุ้มนาศ
นำประเทศผ่านข้ามหนิพ้นหมุมาร

(บทที่ 2)

พาประเทศเขตบ้านผ่านไพร
วงศ์จักรีไทยครองแผ่กวมประชาเชื้อ
ตั้งแต่เหนือจรดใต้ ประเทศไทยได้อบอุ่น
สำนึกบุญคุณจนถึงวันชีพสิ้น จนดินฟ้าตราบสลาย

(บทที่ 3)

ยกพระคุณเทิดไว้จนชั่วนิรันดร
จตุพรชัยขอทุกพระองค์จงมีพร้อม
ข้าขออัญชูลี้น้อม ประนมกรก้มกราบ
ได้ยุคลบาทเบื้อง ขวัญเมืองเจ้า จงเจริญ.....ละน้ำ

(บทที่ 4)

เจ็ดสิบพระชันษานับว่าเย็น แต่สืบต่อภารกิจ
พระวรกายทรงอุทิศบ่หย่อนกลัวเกรงย่าน
รัชกาลที่ 9 พวมพาเฮาข้ามลวง
ประเทศไทยโชคช่วงเฮืองแจ้งชัชวาล

(บทที่ 5)

พระปรีชาแพร่ชานสะท้อนทั่วโลก
สถาบันใดหาเทียบพระองค์บ่มีแล้ว
ราชินีคือดวงแก้ว เทียมองค์เทียบพระที่
เป็นคู่บุญบารมี คอยช่วยเหลือไพร่ฟ้า เคียงข้างท่านพระองค์

(บทที่ 6)

อันหนึ่ง พระบรมวงษ์ศานุวงศ์ เคียงบุกบันฟันฝ่า
กับทั้งองค์สมเด็จพระยา ทนต่อความยากยุ้ง โหยล้าเมื่อยแสง

(บทที่ 7)

บ่อนใดเกิดแห่งแล้งอืดอยากทรมาน
แดนกันดารดูคอยกะหล้าคอยคูกบ้าน

หนังสือรวมกลอนลำทางยาว

ศูนย์การเรียนรู้ภูมิปัญญาไทย แม่ครู ดร. รัตรีศรีวิไล บงลิตธิพร

ทหารหาญแนวหน้าอาสาไปรักษาเขตบ่อน
มีเหตุเดือดร้อนพระองค์ฉันแน่น ค่วนไป...

(บทที่ 8)

ภาระกิจที่กล่าวไว้ เพียงส่วนหนึ่งในแสน
สมกับเป็นตัวแทนประชาชนพระองค์ที่เคยย่าน
ศิลปาชีพก้องคนกะย่องซ่าไกล
พระปรีชาเทิดไ้ เนื้อเกศประนมกร

(บทที่ 9)

ถวายพรความจงรักภักดีเกษมหายเศร้า จงเป็นเงาไพร่ปอง
ให้ผองไทยได้ร่มทรงภิรมย์ราบรื่นยืนยง คู่สยาม

(กลอนลง)

นั่นเทอญ...

กลอน เทิดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดยแม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2529

รางวัลประกวดแข่งขัน รางวัลชนะเลิศการประกวดหมอลำกลอนสถานี

วิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย จังหวัด มหาสารคาม ปี 2529

(กลอนขึ้น)

โอ..โอ้ย..

เมืองแอ้งเมืองแป้งดินธรรมแผ่นดินทอง ของไทยนี้ เจริญดีไปเท่าทั่ว

เป็นเพราะบารมี ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ปกครองไทยไพโรฟ้า จังพาให้ฮุ่งเฮือง ใสเมืองเมือง...ละน้ำ

(บทที่ 1)

ขอเดชะใต้ฝ่าละออง รุสสีพระบาทเจ้า จอมราชภูมิพล

เป็นมิ่งขวัญของปวงชนไพร่ประชาชาวเชื้อ

เป็นเพราะบารมีเกื้อปกคลุมคุ้มเกศ

พาประเทศผ่านข้ามหนิพันหม่มาร

(บทที่ 2)

นำประเทศเขตบ้านผ่านไพร่

ประชามีความสุขอยู่เย็นสบายเนื้อ

แต่เหนือกลางอีสานได้ประชไทยได้อบอุ่น

สำนึกถึงพระมหากรุณาธิคุณ ที่พระองค์ท่านได้ให้ไทยบ้านอยู่ดี

(บทที่ 3)

พระองค์มีทุกข์ฮ้านยามเมื่อราษฎรทุกข์

ชาวประชามีสุขพระองค์ทรงสุขด้วย

ทรงอำนวยความสะดวกให้ประชไทยคู่สู่อย่าง

ทศพิชราชธรรมสืบประการทรงดำเนินแต่ต้นจนเท่ากะทั่งปลาย

(บทที่ 4)

นับตั้งแต่องค์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้สืบต่อภารกิจ

พระวรกายทรงอุทิศบ่หย่อนกลัวเกรงย่าน

องค์สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท่านนำประชข้ามลวง

พาเมืองไทยโชติช่วงเฮืองแจ้งซ้ชวาล

(บทที่ 5)

ทางการเมืองการบ้านพระองค์ท่านสนพระทัย

เขตกันดารแดนไกลกะลำคอยคองบ้าน

ทหารหาญแนวนหน้าอาสาไปป้องกันเขต

บ่อนมีเหตุเดือดร้อนเสด็จดั้นด่วนไป

(บทที่ 6)

ด้านสุขภาพอนามัยกะทรงได้เอาใจชูช้อย
ให้คนไทยใหญ่น้อยเรียนรู้ทั่วถึง

(บทที่ 7)

ประเทศไทยสิ่งแวดล้อมชั่วสุดใส
ทรงพระราชทานให้สร้างโรงเรียนล้มเกล้า
ไปทั่วถึงเสมอตาม ด้านศาสนากระบี่ขามสนพระทัยตั้งต่อ
ไม่เคยได้ละเว้นทางด้านศาสนา

(บทที่ 8)

ตัวอย่างบุญผ้าป่า บุญกฐินหมั้นนั้น พระองค์ท่านทรงทำ
เป็นประจำทุกปี บ่ละเลยเฉยไว้
เสด็จไปยกข้อฟ้า ตามวัดวาหลายที่
ทรงยึดถือประเพณีปฏิบัติขามทางด้านศาสนา

(บทที่ 9)

ด้านเกษตรแห่งก้าวหน้า เจริญทั่วทั้งปวง
น้ำพระทัยในหลวง ช้อยเหลือหลายล้น
พระองค์ทรงรู้ว่า ประชาชนชาวเขื่อนนี้ พากันทำงานด้าน เกษตรส่วนใหญ่
นำโครงการน้ำพระทัย จากในหลวงมอบให้ไวไฟว่วนพลัน...

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน เทิดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ตอนที่ 3

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดยแม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2529

รางวัลประกวดแข่งขัน รางวัลชนะเลิศการประกวดหมอลำกลอนสถานี

วิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย จังหวัด มหาสารคาม ปี 2529

(กลอนขึ้น)

โอ้อ้อย..

พัฒนาแหล่งน้ำให้เข้าทั่วถึงกัน

และจัดสรรให้มี ที่ดินทำสร้าง

ตัวอย่างข้าว พระราชนิพนธ์กิจในทีวี ให้เขาได้ดูกันบ่ได้ขาด

องค์พระบาทเหนือหัวทรงเสด็จหาแหล่งน้ำไปแก้ทุกทิศทาง

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

บ่อนกัณดารพระองค์ทรงย่างด้วยเท้า เข้าทั่วถึงหมด

พยายามบ่ไลลดและบ่มีถอยท้อ

พอพระทัยที่ได้เสด็จไปคู่สู่บ่อน

เห็นแล้วตาออนซอนน้ำพระทัยเลิศล้ำทรงตั้งต่อจริง

(บทที่ 2)

คำว่ำน้ามีความหมาย ในการดำรงชีพ ชาวเกษตรอย่างยิ่ง ของปวงราษฎรประชาชาติ

พระองค์ทรงตระหนักดี จังคิณำบ่มีเว้น

ยกตัวอย่างให้เห็นภาคอีสานเฮานี้กัณดารแห่งไหน

อีดน้ำกินน้ำใช้มาแล้วแต่โดน

(บทที่ 3)

พระองค์ทรงคิดค้นโครงการช่วยเหลือเร็วไว

ทรงพระราชทานโครงการน้ำพระทัย กับโครงการอีสานเขียว ซ่อยอีสานเต็มที

จัดให้มีแหล่งน้ำกินน้ำใช้แจกจ่ายไปทุกที่

พร้อมทั้งทรงพระราชดำริ ให้ชุดคลองอ่างน้ำมีใช้ทั่วถึง

(บทที่ 4)

จังแม่นแสนซาบซึ่งไปถึงหัวหัวใจ

น้ำพระทัยดุจน้ำใสบริสุทธิ์ที่พระองค์ทรงให้

ทรงเดินไปสำรวจหาแหล่งน้ำตามดงตามป่า

เขตภูผาป่าไม้กะทรงดันบ่หวั่นไหว

(บทที่ 5)

หยาดเหงื่อโคลไหลย้อยพระองค์บ่เคยถอย

เสด็จเรื่อยบ่ได้หย่อน หน้าออนซอนซาบซึ่ง

ถึงแก่น้ำพระทัยเดียนี้ภาคอีสานได้เจริญไปคู่สู่อย่าง

การเกษตรปลูกสร้างผลได้อย่างดี

(บทที่ 6)

นอกจากนี้ท่านพระองค์ยังเอื้อเฟื้อแจกพืชไร่พันธุ์ผัก
ทั้งพันธุ์สัตว์ปูลาพระราชทานจัดให้
ชาวเกษตรกรไทยจึงเจริญก้าวหน้าวิคุณล้นล้น
ภารกิจอื่น ๆ ทรงมีหลายมากล้นเหลือที่ลืกล่าวไหว

(บทที่ 7)

พระราชกรณียกิจที่กล่าวไว้ นี้เพียงหนึ่งในแสน
สมกับว่าพระองค์เป็นตัวแทน ไพร่ประชาชาวบ้าน
โดยมีองค์สมเด็จพระราชินีพร้อมพระราชโอรส ราชธิดาเคียงข้างบุกดั้นฟันฝ่า
กับทั้งสมเด็จพระยาภรรยากิจยากยุ่งอดิลาเหล่าทน

(บทที่ 8)

คนไทยเฮาเนี้ยเหมาะสมอย่างยิ่ง ที่มีสถาบัน ชาติ ศาสนาพระมหากษัตริย์ไว้ให้ไทยถือ
เป็นใหญ่ โดยเฉพาะสถาบันพระมหากษัตริย์ เป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวไทยทุก
ถ้วนหน้า ให้เฮาได้ยึดถือ

(บทที่ 9)

พระองค์ทรงกล่าวแต่เมื่อวันแรกที่ขึ้นครองปรยางค์
ทรงมีพระบรมราโชวาทการณ์ แต่วันปฐมต้น
ว่าเราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม
ทรงได้ทำตามคำพระราชปณิธานไว้
เป็นฮ่อมโพธิ์ฮ่อมไทร เป็นมิ่งขวัญไทยแท้ บ่มีแปรเคลื่อนคลาด
ขอถวายพระพรให้แด่องค์สมเด็จพระบาทไท้
ให้ยืนมั่นคู่สยามขอพระองค์ท่าน ทรงพระเจริญเด้อ...

(กลอนลง)

....ละนา

กลอน เขียวช้วนเลือกตั้ง ส.ส. 13 ก.ย. 29 ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครุราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2529

(กลอนขึ้น)

ฟ้าเอยฟ้าฮ้องโหย่นวันที่ 13 กันยายน มาเลือกตั้งกันใหม่
เลือกผู้แทนแบบประชาธิปไตย ไว้ใช้บ้านเมืองได้ ชุ้งเอื้องใสเมียง ๆ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ฟังการเมืองการบ้านอย่าสิฟ้าวราคาญ เต๋อทานให้ฟังก่อน
ใจเย็น ๆอย่าฮ้อนหันหน้าอวยหนี

(บทที่ 2)

ประเทศไทยเฮานี้มีส่วนของไผ่
หากแม่นของคนไทยชู้คนเต๋อทาน
การเลือกตั้งผู้แทนนั้นกะสำคัญยิ่งใหญ่
เรื่องประชาธิปไตยให้หมู่เจ้าพี่น้องเรียนรู้ให้คักใจ

(บทที่ 3)

คำว่าประชาธิปไตย คืออำนาจความเป็นใหญ่ ของประชาชนที่มีสิทธิ์เสรีเต็มที่
เฮาสีเลือกผู้แทนดี หรือบ่ดีบ่มีไผบังคับได้ เพราะสิทธิ์ใช้ส่วนตัว

(บทที่ 4)

เฮามีสิทธิ์ต้องได้อยู่อย่างโก้บ่ไปโง่
ให้เขาจูเปรียบคือวัวควายฝูงให้เพิ่นจูงดั่งได้

(บทที่ 5)

การที่มีสิทธิ์ใช้แบบประชาธิปไตยเฮาต้องใช้ไปทางแม่น
คือการเลือกผู้แทนเฮาต้องคิดให้ถี่ถ้วนสมควรแล้วจั่งเอา

(บทที่ 6)

ผู้แทนเฮาต้องใช้ คนที่เหมาะสม
ได้ผู้แทนบ่ดีบ้านเมืองสิโหล่ม โจมวอดวายหายสิ้น
ผู้แทนโกงผู้แทนกินคือผู้แทนซุ่มซื้อสิทธิ์เสียงนี้หละแม่
ใช้แต่เงินจ่ายซื้อเขาจั่งให้ใส่คะแนน

(บทที่ 7)

ผู้แทนดีบ่ได้ใช้เงินซื้ออยู่ชื้อ ๆ
คนกะเอาเพราะเขาเห็นผลงานผ่านมามาว่าดีแล้ว
แนวผู้แทนดินนั้นให้พากันฟังก่อน
ขึ้นชื่อว่าผู้แทนราษฎรประชาชนเต๋อตร้อนให้เขาได้ฟังพา

(บทที่ 8)

แก้ปัญหาประชาชนช้อยเหลือเขาได้ ออกกฎหมายควบคุมรัฐบาลเอาไว้ทำงานอย่าง
จริงใจกับชาวบ้านมันจั่งแม่น เบ่งผู้แทนให้สืบประวัติให้ฮู้ดีชั่วให้สืบดู

หนังสือรวมกลอนลำทางยาว

ศูนย์การเรียนรู้ภูมิปัญญาไทย แม่ครู ดร. ราตรีศรีวิไล บงลัทธิพร

(บทที่ 9)

อันแนวยามหาเสียงนโยบายสวยหุ่บัดได้เป็นผู้แทนแล้วสิทำตามนั้นได้บ่
สิได้เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติบ่ตอบสนองความต้องการประชาชนได้บ่อ้อมความ
ไว้วางใจบ่

(บทที่ 10)

อันแนเลือกเข้าสภามีแต่ตั้งทำจ้อยอมีอยกแต่นำเขาผู้แทนเฮา
ควรเอาต้องเป็นคนจริงใจต่อประชาชนแท้
มีจิตใจแนแนจริงใจสัตย์ซื่อ
โดยเฉพาะผู้บ่ขายเสียงและบ่ซื้อจั่งดีแท้แนแนแนอน บ่ถอนทุนคืน

(กลอนลง)

...น้ำ

กลอน เขียวชวนเลือกตั้ง ส.ส. 13 ก.ย. 29 ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครุราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2529

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

เฮอย่าคิดตื่น ๆ การเสริมส่งประชาไทย
เพิ่นให้เฮถือประชาธิปไตย ใส่มือเต็มร้อย
แต่ตัวเฮกะอย่าคิดม่อตื่นเบ่งตัวเองนำแน่
ราษฎรบ่เลือกให้เฮสิได้จั่งใด

(บทที่ 2)

เฮซื้อสิทธิเอาไปในราคาเล็กน้อยไปคอยกินส่วนใหญ่
ค่ากำไรร้อยเท่าบัดเฮได้นั่งสภา

(บทที่ 3)

เงินที่มามีส่วนนี้กะแม่นเงินภาษีชุมเฮานี้หละส่งช้อย
จากหยาดเหงื่อแรงงานราษฎรและข้าราชการชั้นผู้น้อยภาษีใช้ช้อยกัน

(บทที่ 4)

ควรสินกับมือมาใช้พัฒนาท้องถิ่น
ถึกผู้แทนโกงกินเงินภาษีส่วนนี้บ่มีข้าสืออดเฮา

(บทที่ 5)

ผลสุดท้ายได้นั่งเสิร์ฟผู้แทนเนาตามเดิม
หย่อนว่าเฮบ่ส่งเสริมระบอบประชาธิปไตยจั่งได้เป็นแนวนี
คักอีหลีนั้นแม่นปี 35 พฤษภามหาโหดโหด
ว่าเห็นคักแท้ผู้แทนแย้แก้บ่ทัน

(บทที่ 6)

คนตายกันนองล้นประชานองเลือด
ฆ่ากันอย่างดุเดือด ผู้แทนเฮาเลือกได้ต่อนั้นลื้ออยู่ใส
คนตายคือใบไม้ปลิวลงซูโหล่น
ย่อนอำนาจบางคนผู้มักใหญ่ใฝ่ได้จั่งทำให้วุ่นวาย

(บทที่ 7)

พฤษภามหิพเหตุร้ายเฮาควรที่สัจจดจำ
เลือกผู้นำคราวต่อไปโปรดไต่ตรงให้มันฮู้
ลุกขึ้นมาพากันสู้บ่เรียนนี้คือครูเฮามาสู้กันอีกใหม่
เฮามาเลือกผู้แทนแบบประชาธิปไตย

(บทที่ 8)

อย่าให้เฮซื้อได้เพียงเงินใช้หน้อยเดียว ให้เหลียวไปทางหน้ามองอนาคต
ลูกหลานเจ้าสิเกิดใหม่
พ่อแม่พาเฮ็ดไว้เฮาสีได้แม่นเฮ็ดนำ

(บทที่ 9)

ฟังหมอลำจำเอาไว้ฉันราตรี ศรีวิไล ผู้ล่ำให้เป็นชื่อ
ใกล้แล้วได้สืฮอดมือให้เตรียมไว้ถี่ใจ

(บทที่ 10)

เฮามาพากันให้ใช้ประชาธิปไตยให้แน่นอนเต็มร้อย
วันที่ 13 กันยาเสียสละเวียกบ้านเพียงเล็กน้อย
ไปกาเอาผู้แทนก่อน
แม่ลูกเต้าเล้าอ่อนแม่นสียากลูกเจ้ากะเอาอุ้มเกี้ยวไป

(บทที่ 11)

ชวนเอาคนชิตใกล้ ทั้งปู้ย่าอาหลานคนในบ้านคู่สู่ท่าน
คั่นนอนหลับทับสิทธิ์ สิหลักใช้สิทธิ์ของพวกท่านเมืองบ้านสิโหล่มหลวง

(บทที่ 12)

อย่าให้เขามาลวงซื้อสิทธิ์เขาได้
ประเทศไทยเจริญแล้วเดี๋ยวนี้แม่สิจนหรือมีสมัยนี้คนบง
อย่าให้ผู้แทนโหลมันมาล่อซื้อได้สิทธิ์เสียงใช้ส่วนหมู่เฮา ไปเลือกเอาคนดีเด้อ

(กลอนลง)

เด้อคนฟัง.....

กลอน ลักษณะผู้แทนที่ไม่ควรเลือก

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดยแม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2529

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...

ฟ้าเอ๋ยฟ้าฮ้องข่มอย่าลืมความราตรีสั่ง

วันอาทิตย์ที่ 27 ก.ค. 29 ให้พี่น้องไปเลือกตั้งผู้แทนไว้ใส่สภา...ละนะ....

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

คำว่าผู้แทนนี้ดูให้ดีต่อท่านผู้แทนมีหลายประการ คนมารับเลือกตั้งดีชั่วต่อกัน

ส่วนผู้แทนดินนั้นยกใส่เทียงหัว มือนี่ฉันทราตรีลกล่าวถึงผู้แทนชั่ว

คือผู้แทนที่มีว่จายอามิสสินจ้างรางวัลโปรยหว่าน

บ่หวังนำประเทศบ้านเอาเงินซื้อคะแนน

(บทที่ 2)

ยามอยากเป็นผู้แทน เทียงพ่องนพพ่องไหว้ เอาเงินจ่ายทั้งของกิน

ราษฎรจนวิน รับเอาจนคร้าน

บัดได้เป็นจักเพิ่นพากันหย้าย แนวนได้บ่มาหล้า

เฮาไปปรึกษานำบอกแต่ว่าบ่อว่างวันหน้าจ้งบ่ยอมมา

(บทที่ 3)

ผู้ใจบาปหยาบช้านั้นกะบ่ควรเอา

ชุมถ้ำขายตัวให้เขาจะอย่าเอาเอป้า

บัดเวลาไปเข้าในสภาได้แ้ว

ถ้ายกมือแพ้วของขาวให้กะแม่นดี

(บทที่ 4)

ผู้จ้งซึ้งแต่กอบโกยกิน

ส่วนว่าอุดมกาลเพราะโตบ่มีข้า

ศีลธรรมและสัจจะบ่มีจ้อยคอยยกมือให้แต่หมู่

ยามอยากเป็นผู้แทนเพิ่นหาเสียวว่าสิสู้ให้ชาวบ้านสู่แนว

(บทที่ 5)

บัดเทื่อได้เป็นแล้วเลยเล่าลืมนผู้แทนใด

เป็นนักลงและอวดอ้างอิทธิพลกะบ่ควรเอาใช้

ที่เฝ้าไปทั้งหมดนี้คือผู้แทนบ่ดี

ให้พี่น้องคิดฮ่ำเอาบ่ควรเลือกตั้งไปเข้าสู่สภา

(บทที่ 6)

27 ก.ค. 29 เด้อลุงป้าอย่าสิเล่าลืมหลง

อย่าลืมนั้บตรประชาชนให้เจ้าถือไปพร้อม

ซอมให้ดีเด้อดูให้แม่นก่อนสิกลางคะแนน

พี่น้องเพิ่งให้แม่น ๆ ชุมผู้ชายมีเงินล้านเงินแสน

(บทที่ 7)

ลืมมเมาพี่น้องเอาเงินซื้อให้จื่อเอาไปใช้เสียงเด้อหมู่เจ้าบ่แม่นไปขายเสียง

เขาหว่านแหกะหวังปลาเห็ดนากะหวังข้าว

เขาซื้อเอาเพียงส่วนน้อยเขาหวังเอาหลายกว่า

คำว่าผู้แทนชั่วคือเหตุผลข้างต้นที่ฉันทันไว้ว่ามา

(บทที่ 8)

เลือกผู้แทนดี ๆ และพรรคการเมืองดีสิพาเรามีหน้าและพาชาติไทยเจริญ

เฮาบ่ควรทำเมินเรื่องเลือกตั้งผู้แทน

เป็นสิทธิของเฮารัฐโดยแท้ถ้าเฮาบ่สนใจอนาคต

ประเทศไทยจะต้องแยสิทธิเสรีต้องญ่ปุ่น

สได้โจรผู้ร้ายไปแทนเจ้านั่งสภา

(บทที่ 9)

27 ก.ค. 29 เด้อคุณป้าราตรีส่งบ่าวมาให้พี่น้องจำแน

เลือกผู้แทนรวมพรรคถึงจะดีเหมือนฟังดนตรีเป็นคณะแท้ ๆ ต้องดีแน่ให้เลือกเอา

(กลอนลง)

เด้อคนฟัง เด้อ...น้ำ.....

กลอน พระคุณแม่

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2529

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

คิดเห็นคุณพ่อแม่เลี้ยง บางทีเสี่ยงกะทนเอา
ตั้งแต่เนาในครรภ์ ผ่านมาจนปานนี้
แนวกินบมีแม่หาป้อน ถึงยามนอนแม่กะอ่อย
ให้กำเนิดลูกน้อย แม่คอยจ้องแต่บ่อนนอน

(บทที่ 2)

แม่ทนอาบน้ำฮ้อน นอนแผ่นกะดานแข็ง
จนเปิดแสงในกาย แม่กะฟายนำอุ้ม
หาแนวคุมแนวกั้ว หุคอยฟังลูกสิเฝ้า
คุณแม่เลี้ยงใหญ่แล้ว ลูกขอน้อมระลึกคุณ

(บทที่ 3)

คุณแม่เอ๋ย..
หัวใจแม่หว่านลูกคึงอุ้นยามได้
ฟาวเล่นไปตามหา ซ้อยามาแก้
หาเอาแพรมาตุ้ม มาคุมเอาลูกอ่อน
นอนกลางคีนแม่ลูกเฝ้า พระคุณเจ้าลูกบ่ลืม

(บทที่ 4)

ลูกนั้นแสนปราบปลื้ม บ่ลืมแม่ผู้มีบุญ
แม่เป็นทุนชีวิต เลี้ยงเอาใหญ่มาได้
ขอแต่เฮ้ายอมได้ ให้แม่ไปเหมิตสุอย่าง
ขอแต่นางฝ้ายกลุ้ม ทำดีไว้ให้แม่มอง

(บทที่ 5)

ทำไว้เถิดพี่น้อง ทำให้แม่เฮาดีใจ
แม่ของไผกะคือกัน แม่ฉั่นกะคอนจ้อง
เผิ่นสิมองไปหน้า หาทางมาช่อย
ยามเฮามีลูกแล้วสิเห็นแจ่มกันสู่คน

(บทที่ 6)

ไผกะหนีบ่พ้น ยามลูกเล่นมาหา
คุณบิดากะคือกัน ดังเถาว์ลย์เกี้ยว
แม่ผู้เดียวให้เฮาเลี้ยง ตอบแทนพระคุณเพิ่น
แนวได้เพิ่นบ่พร้อม ทำให้แม่ป่วยใจ

(บทที่ 7)

แม่มีดินแม่มีไม้ แนวได้แม่กะแบ่ง

แสงในกายแม่กะให้ ขอเฮได้แก่เฮ

(บทที่ 8)

ฟังไว้เถิดหมู่เจ้า ให้เจ้าคอยฟังไป

คันเนาไต้มันผิด เพื่อบ่เอามาว่า

สือขอเฮแต่เพียงนี้ ที่หลังจ้งฟังใหม่

ขอให้จำจื่อไว้ ตัวข้าน้อยได้โหล่า

(กลอนลง)

ขอให้จำจื่ออาจารย์ เจ้าเพิ่นสั่งคำ...

กลอน อำลาพาจาก

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2529

(กลอนขึ้น)

โอย์ละนอ..

เสียงเอ๋ยเสียงแคนห่าว คิดถึงคราวซีได้สั่ง

ฟังลามาตั้งแต่ต้น จนถึงถ้วนส่วนซีเซา เหนงนำแพน...ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

บัดนี้สมควรแล้ว สิลำลาโลจาก

พากพ่อแม่พี่น้องลงปาย่าหลาน

(บทที่ 2)

มือนี้นานเจ้าภาพได้สร้างก่อกองบุญ

สละทุนทำทานว่านโปรยโศยไว้

ด้วยใจใสแรงกล้าศรัทธาอันยิ่งใหญ่

ได้ไปหาว่าจ้างหมอลำร้องเสพงัน

(บทที่ 3)

จนมาฮอดบ่อนบันสุตส่วนอวสาน

เอาลูกหลานมาล่ำยังคั่นจนแจ้ง

ออกจนแสงเหมื่อยหล้าแขนขาอะอิดอ่อน

ส่วนผู้พ่อนอยู่ได้ฮ้าน กะเหงาง่วงป่วงวิน

(บทที่ 4)

บัดนี้สิ้น สุตส่วนการแสดง

ความฮักแพงงกันส่วนผู้ฟังกับคนร้อง

ล่ำเฉลิมฉลองให้ สุตหัวใจกันซุฝ่าย

วาดลวยลายละเล่นให้เห็นแจ้งกระจ่างตา

(บทที่ 5)

อันความเว้าบได้หา ความปัญญาบได้ซื้อ อาจมีแห่นคำลามก

สกปรกแจ่มกันหม่องสำคัญกะหลายเรื่อง

บ่อนใดเคื่องหุท่านเมธีนักปราชญ์

อนุญาตให้ผู้ข้าบ่อนเผลอพลั้งพลาดไป

(บทที่ 6)

เอาเงินคำอัดหุไว้ บางส่วนคำนวณผิด

ผู้เพิ่นเป็นต้นคิด แต่งกลอนประพันธ์เรื่อง

เรียบเรียงกลอนสอนไว้แม่ครูราตรี ศรีวิไลเขียนให้หลายอย่าง

อาจส้างพลั้งพลาดได้อภัยให้เพิ่นนำ

(บทที่ 7)

ขอน้อมรับทุกคำ คำพิตพลาตประการใด
เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไขในคราวหน้า
ลาก่อนเดอคุณค้ำบัดนี้จวนเวลาเื่อคำชีพล่อง
บ่ยากไกลจากพี่น้องงานหน้าหากจันทา

(บทที่ 8)

ลาพ่อลุงแม่ป้า น้ำบ่าวอวอา
กราบอำลาสวัสดี ชูชูคนดื้อท่าน
ลาลูกหลาน หญิงชายพร้อมจุมจีพวกสาวบ่าว
อย่าลืมคราวเขาได้เฝ้าออกเล่น เฮฟ่อนม่วนกัน

(บทที่ 9)

บัดนี้นั้น สมควรแก่เวลา
ความสุขสันต์พรรษาม่วนกันมาพอแล้ว
ส่วนหมอลำชีได้ไกลไปแหล่คือจิ้งห้วเหื่อแกวชีได้ไกลตะฝ่ง
ดอกสมังมันชีไกลจากต้น ตนน้องชีห่างชาย

(บทที่ 10)

สุดท้ายขอกล่าวเ็นเชิญผองสังศ์กดีสิทธิ
ผู้เพิ่นมีอิทธิฤทธิ์ ให้เลื่อมงามกวมกั้ง
ให้ผู้ทั้งค่าย จงสุขกายสำบายใจทุกซออย่าได้มาผ่าน
จงสุขสำราญม่วนแม้งอยู่ดีมีแเฮงเดื่อทุกท่าน มีเงินล้านเข้าใส่ถงซุคนเดื่อ...

(กลอนลง)

...ละน้ำ

กลอน มีบ้านอยู่อาศัย ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2531

ประพันธ์เพื่อ ใช้ในโครงการพัฒนาคุณภาพชีวิต

(กลอนขึ้น)

โอ้ย..

ปัจจัยเอ๋ย อันปัจจัยคนนั้น คือเอือนชานบ้านช่อง
คือเอือนชานของพี่น้อง ได้นอนเทิง อยู่สบายหายโรคา...ละน่า..

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

นี่ละพ่อแม่เอ๋ย.....

ชีวิตคนเฮนอกจากกินข้าวแล้ว ต้องมีที่อยู่อาศัย
จั่งสิสว่างหัวใจ คู่สยามเต็มตื่น
ยามกลางคืนเขายังหลังเฝ้างานมาเหน็ดเหนื่อย
ลมพัดเย็นเฉื่อยๆ สิมี่แสงจ้าวๆ ใจห่าม่วนชื่นบาน

(บทที่ 2)

ลักษณะบ่อนบ้านต้องถูกอนามัย
แนวไต่ๆ กะจัดแจงระเบียบดีโดยด้าม
อันว่ายามแลงเข้าดูแลบได้ขาด
คอยปิดกวาดอยู่เรื่อยเพดานพื้นแผ่นผนัง

(บทที่ 3)

บริเวณรอบบ้าน ให้เก็บกวาดคือกัน
อันขยะมูลฝอยให้ชอยกันเก็บเหมียน
บ่ว่าเอือนหรือเล่า คอกวัวควายไล่ไล่กลาง
ให้หาทางโยกย้ายให้ไกลห้องบ่อนนอน

(บทที่ 4)

ด้วยเป็นบ่อนแพร่เชื้อโรคพยาธิต่างๆ
พาให้อากาศเสีย เน่าเหม็นอบอ้า
บ่ว่ายามกินข้าว หรือยามนอนเฮาถึกกลืน
พาให้วันเมื่อยล้า กำลังเสื่อมเสื่อมถอย

(บทที่ 5)

มวลขยะใหญ่น้อยอย่าได้ปล่อยเลยละ
กำจัดสาย่อนการเผาอย่าให้หลงเหลือไว้
หรือเอาไปแปลงสร้างเป็นปุ๋ยหมักกะตามแต่
เป็นประโยชน์เที่ยงแท้ประหยัดข้ากะทอกัน

(บทที่ 6)

อีกเรื่องสัวมนั้นต้องมีอยู่ทุกครัวเรือน
อยากขอเตือนไทยเฮาให้เข้าใจจริงแจ้ง
ย่านแมลงวันต้องตอมมูลที่เฮาถ่าย
อยู่ชะชายนำฟุ่ไม้หรือน้ำอ้อมนา

(บทที่ 7)

จากนั้นมาตอมต้องของหมู่ที่เฮากิน
บินแซวไปแซวมากมายหลายลัน
พยาธิปนตกลงเข้า ของกินเฮาถ่ายป่วย
โรคใหญ่่น้อยสิแล่นต้องตัวเจ้าผู้กิน

(บทที่ 8)

ท่อนี้ยังปลิ้นน้ำดื่มกะคือกัน
ขอให้สรรแสวงหาพำเพรียงให้พอใช้
โอ่งน้ำใหญ่และน้อยต่งน้ำฝนให้สะอาด
อย่าประมาทเที่ยงแท้ได้กินใช้ช่วงกระใจ

(บทที่ 9)

หากจำเป็นต้องใช้น้ำบวกหนองบึง
ขอให้พึงระวังหนักให้ต้มกรองเอาไว้
จึ่งนำมากินได้ บ่มีภัยมาถามข่าว
อยู่ทางฮ่าวทางฟ้อน สะออนแข็งเข้าใส่กัน

(กลอนลง)

สวรรค์เมืองคนเอ๋ย....ละน้ำ...

กลอน มีบ้านอยู่อาศัย ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2531

ประพันธ์เพื่อ ใช้ในโครงการพัฒนาคุณภาพชีวิต

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

นอกจากนั้นให้ฝึกฝึกหากิน
ฝนตรินฮวยอำ ให้อำเบ้งเพียงพร้อม
อย่าไปยอมความคร้านนอนเร็นปู้ตื่น
บ่ว่าคีนคำเจ้าเพียรสร้างแต่งแปลง

(บทที่ 2)

เฮาเอาแสงคู่สู้เทิงปัญญาผู้ส่ง
ไต่ตรงคองคักแท้ดีแล้วจ้งข่อยทำ

(บทที่ 3)

บ่แม่นเฮ็ดนำแล้วนำฮอยเก่าที่เคยมี
ดีบ่ดีบ่สนใจเฮ็ดไปพอมันแล้ว
แนวบ่เป็นตาไต่ยังไปมให้มันเมื่อย
พัฒนาอยู่เรื่อยหาหม่องบ่อนดี

(บทที่ 4)

เฮ็ดไต่ฮานว่านี่กะควรฮ้อฮอนหา
ใช้สติปัญญาอย่ามัวเมาเซ่อ
อย่าไปเปลอเฮ็ดนาให้นายทุนเขาเอียงฮุ่ง
ส่วนพ่อลุงแม่ป้าชานาได้แต่จ่ม ถ้าเฮาอยากหลีกม้มความทุกข์ยากเชิญขัด

(บทที่ 5)

เฮาต้องจัดเป็นไต่ฮานาสนผสม
เบ้งฤดูกาลพร้อม พากันดอมดาสร้าง
ผลิตผล หลายอย่าง
พืชต่างๆเพียบพร้อมบ่อปลาทุ่งกะพ้องกัน

(บทที่ 6)

พืชสัตว์ผักทุกอย่างนั้นเฮาเก็บเกี่ยวเที่ยวขาย
สุขสำบายยั้งแลอยู่ทางกินบ่มีฮ้อน
อยู่ทางนอนทางสร้าง ผลทานทุกเช้าค่ำ
บ่มีกรรมแล่นต้องคั้นเฮาสร้างแต่ส่วนดี

(กลอนลง)

บุญเฮามี.....น้ำ...

กลอน อนามัยถ้วนทั่ว

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครุราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2531

ประพันธ์ขึ้นเพื่อ ใช้ในโครงการพัฒนาคุณภาพชีวิต

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...ศึกษาเอ๋ย ศึกษาดีถ้วนหน้า ชีวิตคนจึงมีค่า

มีความสุขทุกถ้วนหน้า ผลิตสร้าง ตั้งแต่เหิง หวนเลิง ๆ...น้ำ

(บทที่ 1)

นี่ละ...พ่อแม่เอ๋ย...

ทุกมือนี่ ทัวท้องเขตถิ่นเมืองไทย

มีสถานอนามัยบริการจัดตั้ง

รัฐกะหวังवादไว้ เพื่ออำนวยความสะดวก

ให้แก่พวกพี่น้อง ชมเชื้ต่อกัน

(บทที่ 2)

ทุกๆ คนหมายมั่นยินดีชมชื่น

ความต้องการให้อายุยาวยืน มีความสุขยังล้ำสร้างส่วนกุศล

(บทที่ 3)

ประชาชนได้ใช้ ของรัฐบริการ

ที่จัดเป็นพื้นฐาน ทัดเทียมโดยด้าม

ความทุกข์ยากเพิ่นขจัดให้ ชำมนา ๆ ภัยให้ไกลห่าง

อยู่ทางกินและนอนทางสร้างตนให้ห่างมี

(บทที่ 4)

หญิงมีครรภ์ว่านี้ ได้รับตรวจอาการ

หากพบพานสิ่งบ่ดีให้ป้องกันเอาไว้

ยามไปทำคลอดนั้นบริการหลังหล้า

คอยแนะนำช้อยชืดดูแลให้อยู่เย็น

(บทที่ 5)

พวกวัคซิ่นตัวอย่างเช่นจำเป็นแต่เยาว์วัย

เพื่อตัดไฟแต่ต้นลมโรคบ่มาตำต้อง

พวกหมู่วัณโรคนั้น ไอกรนและคอตีบ

ให้รีบฉีดป้องกัน ไทฟอยด์นั้นกะดั่งกัน

(บทที่ 6)

บาดทะยักว่านั้น เทาโปรโอ

อันโรคหัดกะพาโลอันตรายหลายล้น

คือว่าเฮนนี้โรคภัยมีสู่บาดอย่าง

มียามเว้นว่างป้องกันไว้เด้อพี่น้อง อย่าเผลอแท้สับหยัง

(กลอนลง) ผู้ฟังเอ๋ย...

กลอน รณรงค์อีสานไม่กินปลาดิบ ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2532

รางวัลประกวดแข่งขัน ชนะเลิศการประกวดอันดับ 2

สถานีโทรทัศน์ ช่อง 11 ขอนแก่น

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

เอ้อบัดนี้..

ฉันขออ้าเวทีต่อคนอีสาน

ให้เข้าใจในโครงการรณรงค์อีสานบิให้กินปลาดิบเพราะมันย้าย
ขาดทั้งกำลังกายกำลังงานครอบครัวพร้อม ทั้งกำลังประเทศชาติ
เพราะพยาธิใบไม้ตับตัวน้อย ๆ มีตับได้ฮอดตาย

(บทที่ 2)

อย่าให้สายเกินแก้ป้องกันก่อนอย่านอนเฉย

อย่าพากันเฉยเมยให้รับทางแก้

เห็นแก่กินแซบนั่นมันเป็นของความอยากเห็นแก่

ปากแก้ท้องเสียฮ่าหลัง

(บทที่ 3)

คนฮู้แล้วให้ยับยั้งอย่าสิด่าวพาโล

โตของเฮาฮักโตของเฮาแม่นผู้ใดสืมาฮักฮ่อยโตเฮาได้

ไผสิดั้นใจแทนให้ยามตายไผสิด่อย

เลิกสาเดื่อให้เลิกกินลาบก้อยฮ่อยใส่ใส่บักนาว

(บทที่ 4)

ชาวอีสานเชื่อว่าก้อยใส่ส้มแล้วสิดเฮ็ดให้มันสุข

อันนี้คนโบราณเชื่อกันมานานแล้ว

แนวความจริงหมอตระจพ้อบคือความโบราณกล่าว

ส้มดแดงบักนาวส้มทุกอย่างฆ่าพยาธิใบได้นอกจากไฟท่อนั้นที่สิดฆ่าพยาธิได้เอาไฟต้มก็กิน

(บทที่ 5)

สิดกินปลาให้ต้มบั้งก็ให้มันสุข

กินสุข ๆ ดิบนี้กะพาให้เป็นพยาธิใบไม้ในตับได้

ให้ป้องกันเอาไว้ บิกินปลาดิบให้หายขาด

กับให้ถ่ายใส่ส้วมซึมล้างอย่างดี

(บทที่ 6)

คนบ่มีส้วมใช้กะให้รับทำสา

เสียเวลาและลงทุนชนิดเดียวเฮ็ดส้วมซึมเอาไว้

สิดบายยามใช้บ่มีภัยพยาธิอีกหลีกเลี่ยงการถ่ายถึ้ม

ให้ทำส้วมสู่เฮือนบ่มีส้วมให้ถ่ายเมี้ยนเอาดินครบกกลับให้ดี

หนังสือรวมกลอนลำทางยาว

ศูนย์การเรียนรู้ภูมิปัญญาไทย แม่ครู ดร. ราตรีศรีวิไล บงลิตธิพร

(บทที่ 7)

ผู้สงสัยว่ามีพยาธิใบไม้ตับ

ให้นำเอาอุจจาระไปตรวจหาไข่พยาธิ

หมอคอยตรวจให้อยู่ตามโรงพยาบาลชุมชนทุกบ่อน

คณะเวชศาสตร์เขตร้อนอยู่มหาวิทยาลัยมหิดลค้นพ้อยาแก้อย่างดี

(บทที่ 8)

แต่แก้ไขเฉพาะเริ่มแรกของอาการ

พอตรวจอุจจาระพบพยาธิให้กินยาแก้

แต่รักษาหายแล้วอย่าไปกินปลาดิบต่อ

ค้นปลีกินปลาดิบเจ้าสิพ้อเป็นซ้ำอีกง่ายตาย...

(กลอนลง)

ละนา...

กลอน รณรงค์อีสานไม่กินปลาดิบ ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2532

รางวัลประกวดแข่งขัน ชนะเลิศการประกวดอันดับ 1

สถานีโทรทัศน์ ช่อง 11 ขอนแก่น

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

การรักษาโรคใบไม้ในตับตัวฮ้ายให้เลิกกินปลาดิบ

และสุก ๆ ดิบ ๆ ให้เลิกกินสาเด้อเจ้า

อย่าให้เขาได้รู้ว่าคนอีสานมักง่าย

กินดิบตายกะอยู่นี่อีสานนี้สิ้นเขา

(บทที่ 2)

ข้อสำคัญคือชีวิตหมู่เจ้าสิดายเปล่าบ่มีเหลือ

เชื่อความหมอพอกันที่เลิกกินปลาดิบนี้

โรคมะเร็งท่อน้ำดีมะเร็งตับสียหายปานปิดลิ้ม

คนเขาซึมสั้มปลาจ่อมปลาแดกดิบปลาแดกบองทั้งก้อยปลาหม่าสั้มเขาได้นั้นแม่นดี

(บทที่ 3)

การป้องกันพยาธิใบไม้ตับนี้3 ประการข้อใหญ่

1 ต้องเลิกกินปลาดิบหรือสุก ๆ ดิบ ๆ ให้ได้ สุกด้วยไฟฮ้อน ๆ สาแล้วจ้งคอยกิน

(บทที่ 4)

2 ควรถ่ายไส้สั้มหรือหลุมโกนโถมให้มิด

3 อย่ามัวแต่คิดว่าสิไปหรือไม่

ให้เอาอุจจาระไปตรวจตามโรงพยาบาลหรือหน่วยแพทย์เคลื่อนที่

เพิ่นมีหมอตระวจให้ท่านคันตรวจแล้ว บ่อผ่านสงสัยให้ตรวจซ้ำให้มันฮู้เพื่อสอง

(บทที่ 5)

คันตรวจพ้อฟ้าวรักษานำหมอพิน

สิมียาแก้แต่ว่าปัวเขาแล้วอย่าไปกินปลาดิบอีกกินสุก ๆ ดิบ ๆ กะสิเป็นพยาธิได้ให้เขาไว้
เลิกเลย

(บทที่ 6)

ข้อ 4 อย่าสียเฉยมัวเล่นสนใจแต่เรื่องใหม่

เรื่องปลาดิบแห่งไกล้อย่ามองข้ามบ่อนตาย

(บทที่ 7)

อธิบายให้เชื่อคนอยู่ใกล้เจ้าเข้าใจต่อนไป

เรื่องปลาดิบเป็นภัยบ่แม่นของมองข้าม

คนอีสานเป็นพยาธิใบไม้ตับไปแล้วประมาณ 7 ล้านกว่าตายกะนับบ่ถ้วน

หลายล้านกว่าภาคเขาด้วยเหตุนี้ละเจ้าเพิ่นจ้งห่วงคนอีสาน

(บทที่ 8)

จึงมีการรณรงค์ บิให้กินปลาดิบ

เพื่อวัตถุประสงค์ จึงค่อยรณรงค์นี้

ข้อที่ 5 คิดให้ตืออย่าพากันมองข้าม ความตายเดือเป็นใหญ่

พากันเซากินปลาดิบให้ได้เพราะมันใกล้บ่อนตาย

(บทที่ 9)

มีเงินแสนเงินล้านกะปี้มีความหมาย เพราะป่วยโซโตล่า

ข้อที่ 6 มาระดมพลทั้งวัสดุอุปกรณ์งบประมาณรัฐบาลเป็นต้น

ทั้งภาคเอกชนพร้อมทั้งหมอชาวบ้านประสานงานให้เป็นหมู่

เจ้าหน้าที่สาธารณสุขสุทธานพระสงฆ์ทั้งครูกำนันผู้ใหญ่บ้าน

งานนี้เื่อจริงภาคอีสานต้องเจริญบ่หยุดนิ่งให้รับด่วนรณรงค์...

(กลอนลง)

ละนา

กลอน รณรงค์อีสานไม่กินปลาดิบ ตอนที่ 3

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2532

รางวัลประกวดแข่งขัน รองชนะเลิศการประกวดอันดับ 2

สถานีโทรทัศน์ ช่อง 11 ขอนแก่น

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ด้วยเหตุนี้ทางกระทรวงสาธารณสุขเพิ่มจำนวนได้เป็นห่วงอีสานหลาย
เพราะเห็นเห็นเปอร์เซ็นต์ตาย ย้อนพยาธิใบไม้ในตับของคนชายอีสานมากมายหลายแท้
โปรดพากันก้าวไวๆฟ้าวแห่
ค้นบ่อฟ้ารีบแก้สตายถืมเปล่าฟรี

(บทที่ 2)

โรคพยาธิใบไม้ในตับตัวนี้มันบ่อปราณีไผ่
ให้พากันฮัก ชีวิตตนเองไว้
หลีกให้ไกลปลาดิบนั้นอย่ากินกันให้ฟ้าวเล็ก
กับให้ฟ้าวนำเอาอุจจาระเจ้าไปให้แพทย์หมอ

(บทที่ 3)

แพทย์สีตรจรู้ว่าบ่อหรือไผ่
ค้นเป็นโรคพยาธิใบไม้ในตับเพิ่นสีให้กินยาแก้
แต่ว่าหายเขาแล้วอย่าไปกินปลาดิบอีก
ค้นสีกินให้ต้มบั้งหรืออย่างก็กิน

(บทที่ 4)

ค้นสุกแล้วพยาธิใบไม้ในตับกะสีลื่นไปจากโตปลา
ถ้าสุกๆดิบๆนั้นกะเป็นกันได้
การตรวจอุจจาระไปตรวจใสกะได้ตามโรงพยาบาลทุกที่
หรือหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ไปตามบ้านหมู่เฮา

(บทที่ 5)

บ่อต้องอายเคื่อพวกเจ้าการตรวจอุจจาระ เพราะว่ามีทางเดียว
ที่สีตรจเห็นตัว พยาธิใบไม้ในตับได้
ค้นสงสัยว่าตรวจแล้วอาการยังคือเก่า
ให้เจ้าไปตรวจซ้ำให้มันฮู้เพื่อสอง

(บทที่ 6)

อีกอันหนึ่งให้พวกพี่น้องเฮ็ดส่วมถ่าย ทัวถึงกัน
เพื่อป้องกันพยาธิใบไม้ในตับให้ถ่ายเบาลงส่วมถ่ายนำสวนนำฮั่ว
สีมียัยร้ายยิ่งตัวจริงไซ้พยาธินั้นออกมาได้นำถ่ายคน
ฝนชะล้างถ่ายพยาธิลอยไหลลงไปตามลำคลองห้วยหนองบึงน้ำ
แล้วไปอาศัยไซ้ปลาเมื่อก็ดคือว่าปลาจำพวกนั้นไซ้พยาธิหม่นเข้าไปซ่อนไซ้ซ่อนอยู่ปลา

(บทที่ 7)

ภาคอีสานเฮานี้่นักคนมักกินปลาดิบ

หรือสุกๆดิบๆนี่ละตัวนำเชื้อ

เชื้อหมอลำทำสุกแล้วจึงข่อยกินเข้าปาก

แม่นลือยากกะขอให้ระวังไว้ปลาดิบนั้นอย่ากิน

(บทที่ 8)

กินปลาดิบมีพิษฮ้ายอันตรายตายผ่อนส่ง

ให้ช่วยกันรณรงค์เลิกกินปลาดิบแต่มีอันนี้

เพื่อสุขภาพที่ดีในมือหน้า เต๋อลุงป่าให้ชอยกัน เลิกกินปลาดิบเต๋อ...

(กลอนลง)

... ละนา

กลอน เทิดพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2533

รางวัลประกวดแข่งขัน ชนะเลิศการประกวดงานประจำปี เทศบาลพญา
จังหวัดชลบุรี

(กลอนขึ้น)

โอ้..โอ้ย..เมืองเอ๋ยเมืองแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง ของเฮาเนี้้เจริญดีมาเท่าหัว
กะย่อนบุญบารมีของพระเจ้าอยู่หัวพ่อตากสินมหาราชเพิ่นกู้ชาติไว้ให้จั่งเหลือไว้
ฮอดหมู่เฮา..ละน้ำ...

(บทที่ 1)

ขอสดุดีดวงวิญญาณพระมหากษัตริย์ตราธิราชเจ้า ลูกขอเล่าคุณความดี
พ่อตากสินทรงมากล้นด้วยพระบารมี ต่อไทยหลายล้น
ชนชาวไทยปลื้มได้ จำจาลึกไว้ในใจ ประวัติศาสตร์ครั้งยิ่งใหญ่
พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ สำคัญยิ่งองค์หนึ่งของเมืองไทย

(บทที่ 2)

เป็นนักรบเก่งกล้าอาสาสู้เพื่อไทย
คุณความดีของพระองค์สร้างไว้
สามารถกู้เอกราชชาติไทย
ให้พ้นจากการเป็นเมืองขึ้นของพม่าเหลือมาเท่าทุกวัน

(บทที่ 3)

คันทบ่มีกษัตริย์ผู้เข้มแข็งอย่างพ่อตากสินนั้นไทยอาจมุ่นแพ่ง
ประเทศไทยอาจสืบเหลือยังฮอดเฮากะเป็นได้
ตอนนั้นไทยเป็นเมืองขึ้นของพม่า
เมืองกรุงศรีอยุธยาถูกพม่าเผาไหม้พม่าไทยเกิดวุ่นกำลังน้อยอ่อนแอ

(บทที่ 4)

พ่อตากสินเห็นว่าคงต้องแย่เสียเมืองแน่ละคนไทย
ตัดสินใจรวมพลเพื่อนฝูงลูกป่าตีฝ่าวงของพม่า
หนีไปทางตะวันออกเพื่อเป็นการไปตั้งตัว
แล้วกลับมาต่อสู้กับพม่าอีกเพื่อหลัง

(บทที่ 5)

ในระหว่างทางนั้นได้รับกับพม่าหลายทัพจับศึก
ผลสุดท้ายสามารถเอาชนะค่ายโพธิ์สามต้น
ทั้งที่คนไทยน้อยคนเขาหลายกว่า พวกคนไทยที่หลบหนีพม่า
ได้ยืนยันว่าพระองค์มีความสามารถเก่งกล้า มาขอเข้าร่วมนำ

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน เทิดพระเกียรติสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2533

รางวัลประกวดแข่งขัน รองชนะเลิศการประกวดอันดับ 1 งานประจำปี

เทศบาลพญา จังหวัดชลบุรี

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

โอ..โอ้ย...เพียง 7 เดือนท่อนั้นพระองค์รับกับพม่าได้เอกราชกลับคืน
ทรงรวบรวมคนไทยให้สามัคคีเป็นผืน แผ่นเดียวกันไว้
เพิ่นเห็นว่าเมืองกรุงศรีถูกเผาไหม้แน่นซ่อมแซมท้อได้กะคงบ่ได้ถึงที่
กะเลยย้ายเมืองหลวงไปตั้งกรุงธนบุรี เลยเ็นว่าพระเจ้ากรุงธนบุรี หรือพระ
เจ้าตากสินกะว่าได้

(บทที่ 2)

ด้านพุทธศาสนาจะคงทำนุบำรุงไว้ให้เจริญรุ่งเรืองใส
พอสวรรคตแล้วได้สร้างอนุสาวรีย์ของพระองค์ท่านไว้ตั้งอยู่ธนบุรี
ฮอดวันที่ 28 ธันวาคมของทุกปีลูกหลานไทยพากันไปสักการะรำลึกหาบูชาไหว้

(บทที่ 3)

สรุปแล้วว่าพ่อตากสินได้เป็นผู้รวมคนไทยให้ตั้งตัวเป็นชาติไทยขึ้นมาได้อีกเทื่อหนึ่ง
นับว่าเป็นบุญคุณของคนไทยอันประเสริฐซาบซึ่งควรจำไว้ใส่ใจ

(บทที่ 4)

ลูกหลานไทยควรจดจำกำหนดไว้บรรพบุรุษไทยควรจำไว้เป็นตัวอย่าง
ขอเชิญดวงพระวิญญาณโปรดได้มารับรู้ลูกหลานร้องรำลือหา

(บทที่ 5)

นับว่าบุญบารมีแก่กล้าที่กู้ชาติคืนมา
ลูกหลานขอบูชาตราบข้าวฟาดินสลายสืบล้มลงได้
ขอวิญญานพระองค์ทรงรับรู้ไว้ ข้าพระพุทธเจ้าหมอลำราตรี ศรีวิไล ได้ลำเทิดให้สุดดี
และสรรเสริญพระบารมีรำลึกฮอดพระองค์ท่าน
ขอเชิญดวงพระวิญญาณ ได้มาฮับฮู้ไว้
จั่งไปขึ้นสู่สวรรค์ชั้นดอกนาเดื่อพระองค์เจ้าตากสินเอ๋ย

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน พิทักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ.2533

(กลอนขึ้น)

โอ้โอ้ย....

เหลียวไปทางแก้อีสานคำกำบ้านเก่า

ทางกระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและการพลังงานเพิ่มเป็นห่วงหมู่เจ้า จัง
มาเว้าสู่ฟัง...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

อีสานเฮารู้มือนี้บ่คือเก่าปางหลัง

พี่น้องเอ๋ยมันมีปัญหาหลายคนเฮาส่งคือกลางคนกะพากันพันล้า

ถางภูเขาเลาป่าทรัพยากรธรรมชาติ

บุกทำลายบ่เว้นเป็นเวรแท้พ่อแม่เอ๋ย

(บทที่ 2)

ตั้งแต่ก็คำโคร่งเก่าโบราณเฮว่าในน้ำมีปลาในนามีข้าวในภูเขามีสันไม้เต็มไปด้วยป่า

ฝูงสัตว์สานกกาบ่างชะนีลูกฮ้องดังก้องทั่วดง

(บทที่ 3)

ฝนส่งยู่ตกถึฤดูกาลตามแม่น้ำลำธาร

กะบ่อดูปปลาอยากกะหากินได้

บัดสมัยเดี๋ยวนี้นี้ผิดกันไกลหลายเช่น

น้ำกะเน่าปลากะเหม็นชื้อที่ 1 สาเหตุคนเฮานี้ ทำลายป่าดงดอน

(บทที่ 4)

ทรัพยากรจั่งเสื่อมโทรม ลดลงเหลือหน่วย

ฝนกะคอยแต่สืแล้งบ่มีแนวตึงดูคันฝนแสงกะว่าท่วมบ่มีได้อยู่พัง

(บทที่ 5)

นี้จั่งว่ามีประโยชน์เหลือหลาย

คันเฮาไปทำลายสิเกิดภัยหลายด้าน

เกิดกันดารฝนแล้งดินเค็มดินจืด

แม่นปลูกพืชกะบ่ได้ผลเท่าที่ควร

(บทที่ 6)

ปัญหาดินบ่ล่วน มีมากคนอีสาน

บ่อนกันดารดินเค็มมากมายหลายที่

ตามลำเสียงสายนี้ดินเกือบสู่บ่อน

นี้จั่งแม่นออนซอนน้ำลำเสียวกินบ่ได้อาใช้กะบ่ดี

(บทที่ 7)

เลยเกิดที่นาเกลือทั่วลำเสียวแล้วแถวอุดรไปพุน

อำเภอบ้านดุงกะบ่ค่อยถอยไปทางสกลนครย้อนมาทางโคราชนี่กะมีหลายล้นล้นแต่เห็น

(บทที่ 8)

เป็นจั่งซี่ให้รับแรงรวมใจ

ปลูกพืชไม้คลุมดินให้ทั่วถึงเต๋อป่า

ตามดินนาดินบ้านฮั่วสวนเฮาอย่าให้ว่างปลูกต้นไม้อย่าให้ว่าง

ดินนั้นสับเค็มสิดได้เต็มไปด้วยดงป่างามตา

(บทที่ 9)

พวงนกกาอาศัยป่าไม้ สวยงามพร้อมสิดได้สิ่งแวดล้อมสวยงามธรรมชาติ

ฝนกะสิดกบขาคเห็ดให้ดินชุ่มชื้นเย็นรื้นชื่นใจ...

(กลอนลง)

ละนา...

กลอน พิทักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดยแม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ.2533

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ทรัพยากรป่าไม้เป็นสิ่งสำคัญ
ขอต่อไปให้พากันรักษาเอาไว้
อย่าไปทำลายถิม ของโบราณสถานเก่า
ผู้ลางคนชุดไปขายแลกข้าวเงินเจ้าใส่กระเป๋

(บทที่ 2)

อย่าไปทำลายถิม ขายกินบ่เข้าท่า
อย่าไปเขียนขีดแต้มของเค้าเก่าที่มี

(บทที่ 3)

ค้นบ่อทำลายของเก่านี้อะคือทำลายชาติ
ลิขิตของคู่บ้าน เมืองเศร้าเก่าหมอง

(บทที่ 4)

โดยเฉพาะภาคอีสานเป็นภูมิภาคศิลปวัฒนธรรม เด็ดพื้ร่อง มองเบิ่งเห็นชัด
จัดว่าเป็นเมืองวัตถุโบราณถิ่นสถานงามโก้
เอาไว้ไว้คู่บ้าน ของโบราณเก่าแก่
บรรพบุรุษพ่อแม่เฟ้นสร้างสมไว้ให้ควรได้รักษา

(บทที่ 5)

รักษาดินรักษาย่านานาธรรมชาติ
บ้านเมืองเฮาให้สะอาดทิ้งขยะให้ถูกที่ตามหม่องที่ควร

(บทที่ 6)

ทุกอย่างล้วนมวลสิ่งปฏิกุล
ให้เจ้าเผาหรือฝัง อย่าให้รุ่งรังบ้าน
เป็นลำธารหนองน้ำให้สวยงามน้ำใสค่อง
ของเน่าเหม็นอย่าได้โยนถมใส่คลอง

(บทที่ 7)

คว้นพิษเสียให้พื้ร่องหลบหลีกให้มันไกล
ท่อไอเสียคว้นไฟทั้งโรงสีโรงมันกลั่นเหม็นคว้นกุ่ม
โรงสุราเที่ยงยาฆ่าหมู่แมลงนี่กะแมน
พิษนี้แล่นเข้าร่างสัทำให้เกิดภัย

(บทที่ 8) สารพิษฮ้ายมีไว้มากปัจจุบัน

อันแนวกินคือกันจระเว้งเอาไว้
สารเคมีทำให้คนตายส่งผ่อน
ให้สังวรเอาไว้เรียนรู้แล้วจ้งกิน

(บทที่ 9)

เป็นอย่างเนื่ออย่างสิ้นปลานั้งมว
ย่างรมควันรมไฟนี้กะเป็นมะเร็งได้
นักวิจัยออกมาแล้วสารอาหารหลายอย่าง
สืผสมอาหารค้ำ สารเคมีมากล้นควรให้ไ้ตรงต่อ

(บทที่ 10)

ฉันราตรีขออนวานพี่น้อง ให้ควรไคร่ตรีกตรง
ทรัพยากรธรรมชาติของเขาให้อยู่ยงคงไว้
อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมให้สดใสงามเด่น
เห็นอันใดบ่ถูกต้องให้ปกป้องช้อยกัน

(บทที่ 11)

เป็นภูผาป่าไม้เป็นของเก่าโบราณ
อย่าไปผลาญทำลายช้อยกันรักษาไว้
อย่าไปทำลายไม้ อุทยานและสัตว์ป่า
ชาติอื่นมาท่องเที่ยวเขาสิย้องยกยอ

(บทที่ 12)

ขอจบกลอนเพียงย่อๆเพราะเวลามาได้
ภัยจากสิ่งแวดล้อมเดี๋ยวนี มากหลายคันเฮาไป ทำลายบ่อรักษาสงวนไว้
ภัยจากลมภัยจากน้ำภัยแล้งเกิดสารพัด อันตรายนานานับป้ไหวหลายล้น
อายุคนกะสิสิ้นบ่ทันเห็นโลกยุคใหม่
เป็นเพราะพิษและภัย ที่คนเฮาสร้างไว้ มาไขแก้แม่นช้อยกัน...

(กลอนลง)

ละนา...

กลอน รณรงค์ปลุกหมอนเลี้ยงไหม

ทำนอง ทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2533

(กลอนขึ้น)

ฟ้าเอยฟ้าฮ้องต้ม ได้ยินเสียงหมอลำ โปรดจงได้ฟังก่อน
หันมาฟังเรื่องปลุกหมอน เลี้ยงไหมย่อนสาแล้ว จังค้อยไปคนใด ๆ ละน้ำ...

(บทที่ 1)

งานเกษตรเขาเอ็ดได้หลายอย่างหลายอัน
ข้อสำคัญเขาลงทุนเอ็ดส่วนหลายหรือน้อย
คอยถ้าผลิตภัณฑ์ข้าวหรือไวแตกต่างกัน
อย่างทีเลี้ยงหมอนนี้ผลได้ง่ายดี

(บทที่ 2)

เริ่มปลุกหมอนนี้ เอาฝุ่นใส่ให้งามสวย
ฝุ่นชี้วู่วิวควายอยู่คอกเราตามบ้าน
ประการสองอย่าให้วู่วควายเหยียบบ่
สองสามเดือนก่อนหมอนเจ้าสิงาม

(บทที่ 3)

บ่อได้หัดฮอดน้ำ ธรรมชาติงามเอง
การเลี้ยงไหมต้องเลี้ยงฮอดผลรายได้
ให้ไปเอาพันธุ์หมอนพันธุ์ไหมที่เพ็นง่าย
เลี้ยงแล้วได้ผลง่ายอยู่ตามศูนย์เกษตรนั้นทางการได้แจกจ่ายพันธุ์

(บทที่ 4)

เลี้ยงกะง่ายอีกซ้ำใหญ่ง่ายได้ผลไว
ให้ถามความเข้าใจตามเกษตรอำเภอและเกษตรตำบลเพ็นมีเตรียมพร้อม
ให้คอยซอมดูหมอนไหมนอนสั้นนอนสายหรือสี
เพ็นแต่เบ็งให้ตีๆเลี้ยงตามคำเพ็นว่าทางการเจ้าได้แนะนำ

(บทที่ 5)

ตัวอย่างบ้านหนองเชียงซุยว่านั่นอำเภอเมืองขอนแก่น
นี่จังแม่นเลี้ยงไหมเลี้ยงหมอนสวยย่อนอีหลี

(บทที่ 6)

การเลี้ยงไหมนี้คือหัตถกรรมที่ดีเป็นศิลปะที่ดีชนิดหนึ่ง
องค์สมเด็จพระราชินีเพ็นกะยังซาบซึ้งโครงการนี้อยู่บ่อเขา

(บทที่ 7)

ขอให้พวกหมู่เจ้า เอาใจใส่ทำเอา
ขายกะขายอยู่เฮือนเขามีหน่วยงานออกมาซื้อ
ข้อสำคัญนั่นคือ ให้เกษตรกรเฮานี้จับกันเป็นกลุ่ม
ชมพ้อบ้านแม่บ้านประสานเข้าร่วมมือ

(บทที่ 8)

ราคาขายราคาซื้อให้กลมเกลียวอย่าเลี้ยวหล่าย
การซื้อขายให้เจ้าเว้าตกต้องตองกัน

(บทที่ 9)

โดยเฉพาะราคาขายเฮนั่นบ่อมีวันสิตกต่ำ
เพราะเป็นหัตถกรรมอยู่ในความอุปถัมภ์องค์สมเด็จพระราชินีแจ่มเจ้า บ่อมี
เศร้าเก่าเป็น

(บทที่ 10)

เห็นกับตามาหลายแล้วเฮ็ดไหมขายรวยง่าย ๆ
เลี้ยงกะง่ายขายกะค่องแม่นเฮ็ดนุ่งกะงามอีพร้อมมีหน้าสง่าศรี

(บทที่ 11)

คันไถยีนแล้วจ้งซื้อให้พากันรีบด่วน
ชวนกันเด้อกลุ่มแม่บ้านชวนกันเลี้ยงม่อนไหม

(บทที่ 12)

ดีกว่าไปหาเล่นทางกลางวันกลางคืนเหมิดมือถิ่มซื้อ ๆ
เฮ็ดไหมขายให้เพิ่นซื้อเอาเงินไว้ใส่กระเป๋า รวยชุมเฮา...

(กลอนลง)

ละนา...

กลอน สตรีก้าวหน้าพัฒนาเลือกตั้ง ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครุราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2534

(กลอนขึ้น)

ฟ้าเอยฟ้าสองต้ออนซอนบ่นอเสียงลำ เสียงแคนจำบัดดี
ชุมสตรี ก้าวหน้าพัฒนาเลือกตั้ง ฟังไว้ฮ่อฮอน ออนซอนได้...

(บทที่ 1)

บัดนี้ขอกล่าวย้อนว่าเรื่องสตรีไทย
กับประชาธิปไตย ใส่ใจควรอยู่
ตรวจชื่อ ดูเตรียมบัตรไว้ ให้ทันเวลาอย่ามัวช้าเดอน้องพี่
ไปเลือกตั้งเอาคนดีเช่นว่าผู้ใหญ่บ้านที่ดีกำนันที่ดี

(บทที่ 2)

ส.จ ดี ส.ท ดี ส.ส. ดี เลือกคนดีมีไว้ใช้เฮาสีได้อยู่สบาย
ก่อนอื่นนั้นให้ไปตรวจเบ่งป้ายหม่องชื่อ เหาะมีไหมคั่นบ่อมีริบไปแจ้งทางการอยู่
ตรวจดูบัตรประชาชนนำพร้อมว่ายังดีหรือบ่อ
เหม็ดอายุแล้วก็ให้เร็วฟ้าว่วนทำ

(บทที่ 3)

ฮอดมือแล้วให้รับจำฟ้าวฟังไปคุหา
ฟ้าวไปกลางคะแนนอย่าสิมัวเมาเซ่อ
เลือกเอาแต่ผู้แทนดีของเจ้า อย่าไปเชื่อความเขาคนอื่นนั้นสิมาเป่า
เฮามีสิทธิ์ในตัวเขาไปเลือกเอาให้ได้คนดีแท้ฮิลี

(บทที่ 4)

ผู้แทนดีต้องซื่อสัตย์บ่ปิ้นบ่อนบ่อเลือกบ่อนทำความดี
ความรู้ดีมีคุณธรรมประจำใจเอาใจใส่ประชาชนจั่งแม่นคนดีได้
อย่าไปขายสิทธิ์ให้ซุ่มจั่งไรเอาเงินจ่าย
เลือกเบอร์นี้สิให้เงินหลายๆว่าผู้้นผู้้นคนจั่งซื่ออย่าเชื่อใจ

(บทที่ 5)

เลือกเบอร์นี้สิสร้างให้หลายอย่างหลายอัน
ข้อสำคัญอย่าขายบัตรประชาชนให้หมู่คนเขาซื้อ
แมนว่าเขาสินาต้อกะทำใจให้มันเที่ยง
อย่าขายสิทธิ์ขายเสียงเด้อหมู่เจ้าพี่น้อง ประคองไว้อย่าสิขายเสียงเด่อนาย...

(กลอนลง)

ละนา...

กลอน สตรีก้าวหน้าพัฒนาเลือกตั้ง ตอนที่ 2
ทำนอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครุราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2534

(บทที่ 1)

กลุ่มสตรีทุกเขตค่ายกะให้ช้อยดูแล
อย่าแยแสนำความคนสีเป่าหูให้ดูไว้
ก่อนสลิลงคะแนนให้คว่ากล่องบัตรทางโน้นให้คนดูชู้ก่อน
ช้อยขานชื่อผู้ใช้สิทธิ์ด้วย จังค์ยอดี

(บทที่ 2)

ผู้ใหญ่บ้านจั่งชี้กะหอมเบ้งให้ถึงใจ
แม่นผู้ใหญ่บ้านไต่แม่บ้านเฮาหรือไม่วะ
คันผู้ใดลงคะแนนไปแล้ว กลับมาลงคะแนนอีกใหม่
คันไผ่เฮ็ดจั่งซันให้เอาเรื่องอย่าปล่อยหนี

(บทที่ 3)

กลุ่มสตรีที่จัดไว้ ให้สอดส่องนำกัน
นับคะแนนให้มันทันอย่าให้บัตรเสียได้
อ่านคะแนนแล้วให้หันบัตรออกมาให้คนดูรู้ทั่ว
ผู้ที่กาคะแนนนั้นกะอย่าให้มั่วอย่าตาถั่วบัตรหักกา

(บทที่ 4)

อ่านเบอร์หนึ่งกาเบอร์หนึ่ง นั้นน่ากะริบว่าทันที
คะแนนผีสิมาแทนคันแม่นเฮาบ่อไปทั่ว
บ่มีลวงเฮาได้คันกลุ่มแม่สนใจดูแลไว้เป็นกลุ่มๆ
ชุมสตรีเฮาเฮ็ดได้แถมข้าแองถี้ใจ

(บทที่ 5)

บ้านเมืองเฮากะสิดั้งแต่ผู้แทนดี
มีสิทธิ์เสรีเสมอกัน บ่แบ่งปันชนชั้น
จับกลุ่มกันเด้อเอาไว้ สตรีไทยใจสะอาด
ขายเสียง ขายสิทธิ์ เหมือนขายชีวิตขายชาติเกิดเป็นหญิงฉลาด
ต้องใช้สิทธิ์เลือกตั้งและลงรับสมัครเลือกตั้งฟังลำแล้วให้ใส่ใจผู้หญิงไทย

(กลอนลง)

ละนา...

กลอน อาการของเอดส์

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2534

(กลอนขึ้น)

โอ้ย....

โรคเอ๋ยโรคสาส์อน นอนยาเมียบ่อบอูน

บ่คำบ่คุณไปเที่ยวหาโรคเอดส์ร้าย มาปันให้ผู้อยู่เหือนเดือนครฟงละน้ำ...

(บทที่ 1)

ถามกันมาหลายครั้งว่าโรคเอดส์คือหยัง

คือพลังเชื้อไวรัส แรงเหลือฮ้าย

เข้าร่างกายคนแล้วบ่มียาสิมาใส่

ไวรัสเข้าร่างกาย ภูมิต้านทานสู้บ่ได้เลยถอยหน่วยเสื่อมลง

(บทที่ 2)

จึงเป็นสาเหตุให้โรคแทรกเข้ามาหลาย

เฮ็ดให้ร่างกายทรุดโทรม อ่อนเพลียงได้

ทำให้ตายเร็วขึ้น บ่ยืนนานหมั่นแก่น

บอกพี่น้องทั่วแดนว่าโรคเอดส์เกิดขึ้นได้ มันมาแท้แต่บ่อนใด

(บทที่ 3)

เริ่มแรกตรวจพบ มาจากอัฟริกา

เมื่อ พ.ศ. 2524เข้าอเมริกาเหนือสู่อเมริกาใต้

ลุกลามไปบ่มีช้า อยู่ต่อมาเป็นทั่วโลก

ปีสองเจ็ดจั่งเข้า มาถึงเท่าถิ่นไทย

(บทที่ 4)

เอดส์นี้เป็นกับไผตายภายใน 3 ปีเพราะบ่มียาแก้

ส่วนอาการข้อที่ 1 ต่อม้ำเหลือง เกิดน้ำค่อนารักแร้ และทั้งสองขาหนีบ

ข้อ 2 น้ำหนักลดน้อยในระยะ 3 เดือน

10% ต่อน้ำหนัก น้อยลง

(บทที่ 5)

ข้อ 3 อุจจาระร่วงติดต่อยู่ 3 เดือน

ข้อ 4 เบื่ออาหารระยะนาน 3 เดือนได้

ข้อ 5 ไอบ่มีเอื้อนใน 3 เดือนบ่รู้เหตุ

ข้อ 6 มีไข้เกิน 37.8 องศาเซนติเกรด หรือมีเหงื่อไหลซึ่มยามกลางคืนอยู่เรื่อย

ประมาณได้หนึ่งเดือน

(บทที่ 6)

ข้อ 7 ก้อนสีแดงปนม่วง เกิดอยู่ตามตัว

ข้อที่ 8 แขนหรือขาข้างทางใดทางหนึ่งบ่มีแรงสัมผัสกันบ่อาจทำงานได้

ข้อที่ 9 เฮ็ดให้เป็นฝ้าขาวอยู่ในปาก

เกิน 3 เดือนให้หมู่เจ้าเร็วฟ้าวเล่นใส่หมอ

(บทที่ 7)

ขอตรวจเลือดให้รู้แจ้งจั่งแนซัดว่าเป็นจริง

บ่ว่าชายหรือหญิงโปรตระวังเอาไว้

ไปปรึกษาหมอได้ อย่าสิพากันอายโรคร้ายสืลามใหญ่

คಾಯหมอยูบ่ได้มันสิแยแก็บ่อไหว ไปหาหมอเร็วไวละน้ำ...

(บทที่ 8)

ขอฝากไว้กับพี่น้องพ่อแม่ผู้ฟังลำ

ทุกคนควรป้องกันอย่าให้สายเกินแก้

คันเป็นเอดส์แล้วต้องแยบ่มีयरักษาขาด

คนฉลาดต้องคิดไวอย่าไปใกล้กลุ่มเสี่ยงภัย

(บทที่ 9)

ต้องทำให้มันได้ ร่วมเพศแต่กับเมียตน

อย่าเป็นคนหลายใจมักหลายสืตายยัน

คันจำเป็นสิลักเมียไปสำส่อนกับคนใหม่

อย่าสิลืมใช้ถุงยางอนามัยกันโรคเอดส์ได้ให้เตรียมพร้อมอย่างดี

(บทที่ 10)

ยาเสพติดหมู่นี้กะคือภัยตัวกลั่น

เฮ็ดให้อายุสั้นแถมยังติดเอดส์ได้ภัยร้ายอย่างมหันต์

(บทที่ 11)

ควรบ่ใช้เข็มฉีดยาร่วมกัน นั้นตัวสิพาติดเอดส์

การมั่วเข็มมั่วเพศเฮ็ดใหเอดส์ระบาดได้

อย่าไปใกล้ให้ห่างหนี บริการฝั่งเข็มเจาะหูหมู่นี้ กะจัดเป็นกลุ่มที่เสี่ยง

คันสงสัยให้หลีกเลี่ยงเอาไว้ก่อนละดี

(บทที่ 12)

ป้องกันเอดส์วันนี้ ดีกว่าเป็นวันหน้า คนเกิดมามีค่า

บ่ควรมตายย่อนเอดส์ตายอย่างสมเพศ ผู้ใดเป็นเอดส์แล้วบ่มีແหลว่าสืตายฟรี ๆ

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน ควรป้องกันดีกว่าแก้

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2534

(กลอนขึ้น)

ฟ้าเอ๋ยฟ้าฮ้างด้าฟ้งหมอแคนหมอลำแล้วอย่าฟ้าวเปิดเปื้อ
ชุ่มมกนอกใจเมียรระวังโรคเอดส์ไวอย่าไปใกล้ให้ห่างหนี ระวังตายฟรี ๆ ละนะ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ฟ้งเดื่อพวกพ่อบ้านผู้มักผ่านหลายใจ
ชอบออกไปซุกซนบ่ห่วงตนเองซ้ำ
เป็นน้าสิ่งแวดลอมสมัยนี้มันต่าง
ชุมผู้หญิงบริการรับจ้างกะหลายล้นนับปไหว

(บทที่ 2)

กลุ่มผู้หญิงโสเภณีบอกไว้ ชุมมกง่ายสบายตัว
บ่ได้กลัวแนวได้ กลุ่มเสี่ยงภัยสมัยนี้
ระวังให้ดีๆชุมผู้หญิงบริการรับจ้าง คือทางมาของโรคเอดส์
ผู้ที่มกมั่วเพศมั่วอิหนุนอกบ้านคือภัยร้ายอย่างมหันต์

(บทที่ 3)

คนเป็นกันหลายล้นเพราะลืมตนบ่ไอ้อ่าว
เห็นความสุขชั่วคราวยบ่ห่วงชีวิตซ้ำทำแล้วจึงคิดเห็น

(บทที่ 4)

เป็นโรคเอดส์แล้วจึงตื่นวังเล่นหาปรึกษา
แต่กะกายเวลาเพราะว่าสายเกินแก้
ไผเป็นเอดส์มีแต่นับมือแย่วันตายผ่อนส่ง
ตกลงเป็นเอดส์แล้วบ่มีเหลือว่าสียง

(บทที่ 5)

แถมยังนำมาปนให้ผู้ เป็นเมียอีกต่อ
มาร่วมเพศกับเมียกะต้องเป็นเอดส์ต่อลูกในครรภ์ว่านั้น
กะติดได้ตั้งว่าเป็นเอดส์แล้วว่านั้น
บ่มียาสิมาใส่มีทางเดียวคือถุยงอนามย์สืบลอดโรคเอดส์ได้
ให้เตรียมไวอย่าลืมละนะ...

(บทที่ 6)

มือใดฟ้ามีดครีมีให้อยากปล่อยอารมณ์เสีย
คิดอยากลัใจเมียอย่าลืมพกถุยงอนามย์ใส่ตัวไปพร้อม
ยอมเสียคนไปชั่วครั้งลืมตัวไปชั่วคราวยเมียของเจ้าคงบ่ว่า
แต่บัดกลับคืนมา นอนกับเมียอยู่บ้านเมียกะย่านดั่งกัน

(บทที่ 7)

เพราะว่าผัวออกนอกบ้าน ไปนั้นชอบดื่มแต่ของเมา
ยามไปเอาอีหนูย่านแต่หุตาฟางส่วน ถูขยงย่านลืมิใช้
คั่นแนใจว่าเคยไปนอกบ้านกับผู้หญิงบริการมาถึงบ้านให้บอกแน
เมียสิดีช่วยแก้กรรมเจ้าให้แจ่มใส

(บทที่ 8)

แต่คุณพี่ต้องใช้ขยงอนามัยกันไว้ทุกเทื่อ
เพื่อชีวิตลูกเมียสิดีปลอดโรคเอดส์ได้กะควรใช้ตั้งกัน

(บทที่ 9)

ใช้ขยงหรือบใช้ว่านั้นกะคือกันบ่ต้องห่วง
เฮาควรหวังชีวิตไว้ปลอดภัยแล้วจั่งว่าดี

(บทที่ 10)

จำเอาเด้อคุณพี่คุณสามีที่ดีควรฟังความแม่บ้านว่า
ชีวิตคนมีค่าอย่าไปตายย่อนเอดส์เด้ออ้ายให้คิดนำ จำความเมียวว่า

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน เป็นโรคอื่นดีกว่าเป็นโรคเอดส์

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2534

(กลอนขึ้น)

ฟ้าเอ๋ย...ฟ้าฮ้างผ่าย...เป็นโรคอดปมีตายดอก
คือเป็นโรคเอดส์ อย่าลืมไปສ່ສ່ອນทางเพศ
คั่นบ่อยากเป็นโรคเอดส์ ให้อนอนนำเมียเจ้าท่อนั้น...มันกะแล้ว
แม่นตั้งกัน...เอดส์คือตัวสำคัญละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ชีวิตคนมีค่าบ่ควรมาตายย้อนเอดส์
มักສ່ສ່ອນทางเพศสืตายย้อนเอดส์ได้
ระวังไว้อย่ามักหลายใกล้สืตายจึงมาฮ้องควรควรางให้คนช่วย
เห็นความสุขส่วนน้อยความตายนั้นบ่อ่านหา

(บทที่ 2)

ปัญหาคือเมาเหล้าเมาสุราพาใจใหญ่
ตายเป็นตายคั่นเพินได้เมาเหล้าบ่หวังไผ

(บทที่ 3)

กินเข้าไปเต็มทีเทิงสุรากับนารีความนี้มาเป็นคู่
แซบกับปากอยากกับท้องกะฮู้อยู่แต่บัดเจ็บป่วยไข้ จังใจน้อยลดถอย

(บทที่ 4)

หาวย่อยๆ บัดยามเจ็บยามไข้ บัดโรคเอดส์กินทางในจึงมาได้นั่งเจ้า
หนูขอเตือนพวกหมู่เจ้ายามเมาเหล้าอย่าเก่งหลาย สาวหมอลำขอเตือนอ้าย
ซุมผู้ชายอย่าประมาทอดบได้เจ้าอย่าขาดพกถุงยางไว้ใช้
ถุงยางอนามัยเตรียมใส่ไว้อย่ายอมให้ห่างตัว

(บทที่ 5)

คั่นผู้ผัวสงสัยตัวว่าสืเป็นโรคเอดส์แล้วนอนนำเมียกะให้ใส่
ตรวจถุงยางอนามัยก่อนใช้ให้ดีแท้บ่หั่วไหล

(บทที่ 6)

ใช้ถุงยางอนามัยควรใช้ของดีมีคุณภาพ
ทราบแล้วให้ถ้วนประมวไลไว้ใส่ใจ

(บทที่ 7)

คั่นแม่นเป็นไปได้ออยากปลอดภัยกับโรคเอดส์
บ่ต้องไปเทียวສ່ສ່ອນทางเพศเด้อโรคเอดส์สืบใกล้มาเข้าสู่ตัว
ผัวให้อนกับเมียของตัวเองเอาไว้บ่นอกอกนอกใจจำปลาแดกแต่ถั่วยเก่า
แม่นสืเหม็นแม่นสืเน่ากะยังนัวกว่าข้า อดสาจำถั่วยเก่าเด้อเด้อคนฟัง

(กลอนลง)

ละหน้า...

กลอน ประวัติของเอดส์

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2534

(กลอนขึ้น)

โอยฟ้าเอ๋ยฟ้าฮ้องโหยน เสียงโหยน ๆ ตุ่มถี่ ๆ
สามีมักเที่ยวช่องอย่าลืมน้องผู้ห่วงนำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ถามกันมาหลายครั้งว่าโรคเอดส์คืออะไร

คือพลังเชื้อไวรัส ชนิดมันแรงร้าย

เข้าร่างกายคนแล้วมียาสิมาใส่

เชื้อไวรัสเข้าร่างกายภูมิต้านทานสู้บ่ได้ เติงถอยล้นเสื่อมลง

(บทที่ 2)

สาเหตุนี้โรคอื่น ๆ เข้าร่างกายให้ชำระหลุดโรคมลงง่าย

ทำให้ตายเร็วขึ้นบ่ยืนนานหมั่นแก่น

บอกพี่น้องทั่วแดนว่าโรคเอดส์เกิดขึ้นได้มันมาแต่แต่บ่อนใดจำเร็วไวละหน้า

(บทที่ 3)

ต้นตอมาแต่อเมริกันฟ้าดำปีสองห้าสองสี่

มีรายงานโรคเอดส์เข้าคนเลยเว้ากันต่อมา

(บทที่ 4)

โรคเอดส์นี้ระบาดไปทั่วแหล่งหล้าสองทวีปเร็วไว

แต่อเมริกาเหนือใส่อเมริกาใต้

ลูกลามไปอย่างบ่อซำปัจจุบันจนทั่วโลกปีสองเจ็ด

จึงเข้ามาถึงเท่าฝ่ายไทยเป็นเก้าราย

(บทที่ 5)

หมอตระจพ้อปีสามหนึ่ง ประสพผลแก่คนตาย

เหลือสี่คนอยู่เดี๋ยวนี้

อาการมีจั่งได้บ้างถ้าฟังดูสิเว้าต่อ

หนึ่งต่อมน้ำเหลืองที่คอและรักแร้ ขาสองข้างบ่อนหนึบกัน

(บทที่ 6)

สองน้ำหนักลดสี่ถึงห้ากิโลกรัม

สามอุจจาระร่วงเรื้อรังสี่เบื่ออาหารห้าไอบ่อรู้สาเหตุ

หกเป็นความร้อนสูงเจ็ดมีก้อนสีแดงปนม่วง

ขึ้นตามโตแปดขาข้างใดข้างหนึ่งบ่อมีแสงทอกัน

(บทที่ 7)

แก้เป็นฝ่าขาวในปากเกินสามเดือนมีอาการอย่างนี้อ่าลิ้มฟ้าวแล่นใส่หมอ
ขอตรวจเลือดอีกครั้งจั่งแน่ชัดว่าเป็นจริงปว่่าชายหรือหญิงสังเกตเอาระวังไว้
ไปปรึกษาหมอได้อ่าสัพากันอายโรคร้ายสืลามใหญ่
อายโรคเอดส์บ่ได้สืตายแท้ อ่าสุอาย ได๋อนาย

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน สาเหตุการเป็นโรคเอดส์

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2534

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...

ยากเอ๋ยยากยุ่งหยั่ง รุงรังเป็นตาหน่าย

โรคเอดส์เป็นอันตรายตาย ผ่อนส่งเด้อพี่น้อง ฟังแล้วให้อ้ำฮอนละนะ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ฟังเบิ่งกลอนลำร้องรณรงค์ป้องกันเอดส์

เหตุจากคนสู่มือนี่สำสอนมากหลาย

(บทที่ 2)

คำว่าเอดส์นี้เป็นโรคตัวร้ายเกิดจากเชื้อไวรัส

เอ็ดให้ภูมิคุ้มกันของร่างกายลดลงเหลือน้อย

ร่างกายคอยแต่สติดโรคร้ายถึงตายได้ง่าย ๆ

ทางติดต่อของโรคร้าย สีขอว่าย่อ ๆ หัวข้อที่สำคัญ

(บทที่ 3)

ข้อที่ 1 เกิดจากการร่วมเพศโดยร่วมเพศกับคนที่มีเชื้อเอดส์
โรคสติดต่อกันน่าเชื่อได้เหมือนกัน

ข้อที่ 2 เกิดจากการร่วมเลือดคือใช้เข็มฉีดยา
ร่วมผู้มีเชื้อเอดส์ผู้หนึ่งฉีดก่อนแล้วนำมาใช้ร่วมกัน

ทางบาดแผลและน้ำเหลืองหมูนั่นกะติดต่อกันได้เหมือนกัน

ข้อที่ 3 ติดต่อกันทางครรภ์ คือมารดาผู้ที่มีเชื้อเอดส์ฝังอยู่ในร่างกาย

พอตั้งครรภ์ขึ้นมาเชื้อกะเกิดโรคเอดส์ไปต่อบุตรในท้อง

สรุปสองสามข้อเพราะเวลามาไล่ โรคนี้เป็นกับไผมีแต่ตายท่อนั้นรักษาได้กะ
บ่อเขา

(บทที่ 4)

จำไว้เด้อพวกเจ้า ป้องกันเอาอย่าประมาท

โรคเอดส์นี้บ่อมีวัคซีนป้องกันและบ่อมียารักษาให้หายขาด

มีทางเดียวคือป้องกันท่อนั้น ฟังฉั้นเว้าให้จ้อเอา ผู้ฟังเอ๋ย...

(กลอนลง)

ละนะ...

กลอน ประชาธิปไตยกับบทบาทสตรี ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2535

(กลอนขึ้น)

น้ำเอียนน้ำไหลโจ้น ฟังเสียงโตนน้ำลั่นลี
ฟังบทบาทสตรี กับประชาธิปไตยเด้อพี่น้อง สิลำร้องแม่นสู่ฟัง..ละน้ำ...

(บทที่ 1)

ความหมายของประชาธิปไตยว่านั่น ฟังเบิ่งให้มันคัก
ให้ตระหนักในใจคู่สูกันให้จำไว้
คำว่าประชาธิปไตยคืออำนาจความเป็นใหญ่
ของประชาชนแท้ที่ผ่านแปรเลี้ยวหลายมีความหมายลึกล้ำให้จำไว้คู่สูกัน

(บทที่ 2)

การปกครองประชาชนโดยประชาชนและเพื่อประชาชนนี้เป็นการปกครอง
ระบอบประชาธิปไตยให้ใคร่ครวญจำไว้
รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นนำพร้อม
เปิดโอกาสให้ผู้อื่นออกความเห็นด้วยคือกัน

(บทที่ 3)

ทั้งสองฝ่ายตัดสินใจในส่วนรวมเข้าใส่กันกิจกรรมต่างๆ นั้นควรไปร่วมสังสรรค์
ให้เกียรติกันและกันอย่างมีเหตุผลและคุณธรรมพร้อม
องค์ประกอบมีไว้ของประชาธิปไตยมีไว้อีกอันหนึ่ง
คือการเลือกตัวแทนต้องคิดให้ลึกซึ้งถึงแท้แน่นอน

(บทที่ 4)

ราษฎรเดือตร้อนต้องเฟิงตัวแทน
ตัวอย่างเช่นผู้ใหญ่บ้านกำนันฮอด ส.จ.,ส.ท.และส.ส นั้น
ใช้อำนาจนิติบัญญัติ เต็มชั้นออกกฎหมายที่เป็นธรรมผู้แทนนั้นจั่งสิแม่น
เพื่อปกครองประชาชนทั่วแคว้นแดนไทยให้อยู่ดี

(บทที่ 5)

โดยเฉพาะชุมสตริต้องฮู้วิเคราะห์การเมืองเลือกตัวแทน
หรือผู้แทนกลุ่มสตรีเฮาควรรู้
ยามหาเสียงนโยบายสวดยหุ่บได้เป็นผู้แทนแล้วสิทำตามนั้นได้บ่อ
สิได้เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติบ่ตอบสนองความต้องการ ประชาชนได้บ่
สมความเว้าแนบ่อน้ออันแนวนเป็นเข้าไป

(บทที่ 6)

มีแต่ตั้งทำจ้อยมียอกเอานำเขา
คนที่ต้องสืบประวัติผ่านมาเป็นจั่งได้แท้
มีจิตใจแน่วแนวจริงจั่งซื่อสัตย์โดยเฉพาะผู้ที่บ่ขายเสียง
และบ่ซื่อนั้นดีแท้แม่นแน่นอน บ่ถอนทุนคืนละน้ำ...

หนังสือรวมกลอนลำทางยาว

ศูนย์การเรียนรู้ภูมิปัญญาไทย แม่ครู ดร. ราตรีศรีวิไล บงลิตพิพร

กลอน ประชาธิปไตย ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2535

(บทที่ 1)

โดยเฉพาะชุมสตรีอย่าได้คิดหมองตัน
เสริมส่งประชาไทยใช้ประชาธิปไตยให้แน่นอนเต็มร้อย
แม่นสียากเวียกหรือสียากกลุ่น้อย เด็กแดงกะตามช่าง
อ้อมลูกไปจูงลูกอย่างเสียสละเวียกไว้ ไปให้ปอนคะแนน

(บทที่ 2)

ชักชวนคนในเขตแคว้น ท้องถิ่นดินแดน
ให้ไปลงคะแนน หัวถึงกันพร้อม
ชักชวนคนในบ้าน ทั้งตายายและปู่ย่า
อาหลานคนในบ้านขู่สู่ท่าน

(บทที่ 3)

คั่นนอนหลับทับสิทธิ์ผีลัทธิใช้สิทธิ์ของพวกท่านเมืองบ้านหลวง
อย่าให้เขามาล้างชื่อสิทธิ์เขาได้ ชุมสตรีให้จำไว้
โดยเฉพาะหญิงไทย ที่มีความละเอียดอ่อน
เลือกผู้แทนอย่าได้ใจอ่อนมันส์ได้ผู้บ่ดี

(บทที่ 4)

เลือกได้แล้วจั่งซี่ ให้นำเบ้งผลงาน
สังเกตการณ์นับคะแนน ว่าเที่ยงตรงหรือไม่ สตรีเขาทำได้
แบบประชาธิปไตยเขาทำได้บ่ไหวหวั่น
เลือกผู้แทนไปแล้วนั้นเขาทำได้สำได้

(บทที่ 5)

เป็นผู้หญิงกะมีสิทธิ์อยู่ได้ หน้าที่การเมือง
การใช้สิทธิ์ใช้เสียงกะเปรียบเหมือนผู้ชายได้
เลือกผู้แทนเข้าไปเขาต้องพากันใช้ เขาให้เป็นเด้อแม่ใหญ่
ผู้แทนมีหน้าที่ฟังปัญหาประชาชน และช้อยเหลือให้ได้เขาจั่งให้เป็นผู้แทน

(บทที่ 6)

ออกกฎหมายควบคุมการทำงานของรัฐบาล
แทนประชาชนได้เขาจั่งว่าเป็นผู้แทนดี
ชุมสตรีควรคิดกลั่นกรองความนี้
บ่อแมนมีแต่ใช้ผู้แทนไปแนวบ่อแมน
ใช้ผู้แทนบ่ถึต้องเมืองบ้านบ่ใหญ่...

กลอน ประชาธิปไตย ตอนที่ 3

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2535

(บทที่ 1)

เช่นยืมเงินผู้แทนใช้ ขอเงินกู้เงินขอสงกะสีมุงเฮือน
ฝากลูกเข้าโรงเรียน ฝากลูกเข้าทำงานบ่อแมนแนวเดื่อท่าน
กลุ่มสตรีแม่บ้าน ให้ทำการสอดส่อง
ติดตามการทำงานของผู้แทนเดื่อพี่น้อง อย่าบกพร่องหน้าที่ตน

(บทที่ 2)

ต่อไปนี่ให้เริ่มต้น ทำหน้าที่ผู้หญิงดี
เกียรติศักดิ์ศรีลูกผู้หญิงเอาทัดเทียมผู้ชายแล้ว
แนวการศึกษาเน้นทันผู้ชายเสมอภาค
อยากให้ชุมสตรีไทย นำสมัยให้ได้สินอนมู้อยู่เฮ็ดหยัง

(บทที่ 3)

ผู้หญิงเรามีสิทธิ์เลือกตั้งคือดังเดียวกัน
สมัครเป็นผู้ใหญ่บ้าน กำนันและ ส.จ.,ส.ท. หอด ส.ส.นั้น
ชุมสตรีพร้อมใจกันหลายๆลงสมัครรับเลือกตั้ง
เพื่อสร้างสรรค์ประเทศชาติไปใช้สิทธิ์เลือกตั้ง
กะให้ไปมากๆ 100% เดื่อพี่น้องผู้หญิงต้องพัฒนา

(บทที่ 4)

ชวนพ่อบ้านและพ่อลุงแม่ป้า ทั้งผู้อื่นไปนำกัน
เพื่อสร้างสรรค์สตรีไทยให้ใช้สิทธิ์เต็มร้อย
บ่มีแนวค่าน้อยหน้าเกิดมาเป็นหญิงไทย ทำได้ขู่สู่ท่า
สมัยหญิงพัฒนา มาเถิดมารับเลือกตั้ง ฟังล้าแล้วให้คิดเอา ไปใช้สิทธิ์ผู้หญิง
เฮา....

กลอน ลำลองชมเมืองขอนแก่น ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2536

(กลอนขึ้น)

โอ้อวย

น้ำเอ๋ย น้ำจืดฟ้า เหลียวมองมายามแดดอ่อน

เหลียวลงบึงแก่นนคร เห็นแต่ฟ้าจืดน้ำ

เห็นแต่น้ำจืดฟ้า มางามแท้เมืองแก่นขอนแก่น อ่อนช่อนได้ ละน้ำ

(เนื้อกลอน)

(บทที่ 1)

สวรรค์เมืองคนนี้ ไซ้กินเมืองขอนแก่น

ทิวทัศน์งามเหลือแสน นั้นแม่นบึงแก่นนครเด้อบ่อนี้

สถานที่ท่องเที่ยว คนเที่ยวเล่นบ่ขาดสาย

(บทที่ 2)

ต้นคุณงามซ่ายล้าย ปลุกเลียบฝั่งริมบึง

สี่พันต้นปลูกทั่วถึงเลาะริมบึงแก่นนคร สดใสอ่อน อ่อนช่อนแท้

แหวไปดู สวนสาธารณะนั้นภาพประติมากรรม มีรูปปั้นต่าง ๆ

สวนร้อยตอขนาดบ่มีท่ามีประมาณร้อยต้น งามล้ำหมองเที่ยวคน

(บทที่ 3)

คณะเทศบาลผู้คิดค้น ตกแต่งความสวยงาม

ถามผู้ใดเคยไป กะเว้าเป็นคำเดียว เที่ยวแล้วหายคลายฮ้อน

ในตัวบึงแก่นนคร คือทะเลสาบน้อยฝูงเป็ดห่าน

ลงลอย มองเห็นเป็นธรรมชาติถนนลาดยางรถแล่นล้อย ริมน้ำรอบบึง

(บทที่ 4)

ภาพติดตาที่แสนซึ่ง มองเด่นเห็นประจักษ์

หม่องหนุ่มสาวนั่งพลอดรัก อยู่ฝั่งริมบึงนี้

กระจุกระจิกันเป็นคู่ มองดูบ่หน้าเบื่อ

กลางเพื่อคู่ผู้เมียจะมาพักผ่อนเล่น เย็นระรื่นชื่นใจ

(บทที่ 5)

ท่ากลางคู่ ปรึบความเข้าใจกันบ่ได้ ขวนกันเที่ยวริมบึง

พอมถึงเลยหาย ได้ผ่อนคลายอารมณ์ร้อน

แม่นแท้ยามฤดูร้อนดอกกุณบานดอกจานหล่น

ดอกกุณเหลืองอร่ามล้นเต็มต้นอร่ามตา

(บทที่ 6)

เดือนเมษาหน้าฮ้อนจัดงานใหญ่ตรุษสงกรานต์

แนวฉลองในแม่เสียงลำ เสียงแคนแท้แห่ดังจั่น

คนมาโฮมหนาแน่น บุญสงกรานต์ สวรรค์ฟ้ากะบ่ท้อ

ประกวดหมอลำม่วนกะด้อ ไผมาพ้อบ่อยากหนี

(บทที่ 7)

นอกจากนี้ ขบวนแห่งามเหลื่อแสน

ทั้งงานไหม งานดอกคูณเสียงแคน แห่ขบวนออนซอนฮ้าย

สาวเทพีแห่ป้าย ทั้งงานไหมงานดอกคูณ เบิ่งหน้าขาวอยู่จุ่นฟุ่น

สาวเทพีดอกคูณ เทพีไผกะบ่แพ้งามแท้ตั้งกัน

(บทที่ 8)

เมืองสวรรค์ของคนนี้ แม่นหาใสกะบ่มี สิบเกิดเมืองขอนแก่น

เทิงโรงหนังโรงแรมสถานที่ท่องเที่ยว กะหลายลั่นนั้บบั๊ว

(บทที่ 9)

เมืองขอนแก่นเขาเจริญได้ นับหนึ่งในอีสาน

แม่นแท้งานเทศกาล ม่วนหลายเหลื่อล้ำ

เทิงฟ่องเป็นเมืองหมอแคนแดนหมอลำกลอนซึ่งผู้สร้างสรรค์ตัวจริง ลำซิ่งเกิด
ขอนแก่น

ขออนแพนทุกถ้วนหน้า มาโฮมด่อนเบิ่งช่อยกัน

(กลอนลง)

สวรรค์เมืองคนเฮา....น้ำ

กลอน ลำลองชมเมืองขอนแก่น ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2536

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...

ฟังเอ๋ยฟังเสียงแคนดังจั้น นี่คือคนเมืองขอนแก่น

เสียงลำคู่เสียงแคนเป็นมรดกคู่บ้าน แต่กกเหง้าแก่นขอนแก่นเฮา...

...สืบสานเอาโฮมมุลมัง...ละน้ำ...

(เนื้อกลอน)

(บทที่ 1)

ขอเชิญชวนพี่น้องชมเมืองธรรมเมืองทอง ดังก้องเมืองขอนแก่น

เมืองดอกคูณเสียงแคน แดนหมอลำชื่อก้อง มองแล้วเปื้อนเป็น

(บทที่ 2)

เห็นบ่แล้วพี่น้อง พระธาตุขามแก่นแสนสะออน

เป็นเจดีย์ถาวร แหล่งพระธรรมคำสอนไว้

ตามตำราบอกให้ สร้างกวมตอหมากขามตายแล้วกลับฟื้นคืนมาใหม่

ในพระธาตุนั้นได้บรรจุพระธรรม ของพระพุทธเจ้า แก่บาทพร้อมอยู่ใน

(บทที่ 3)

ตั้งอยู่บ้านขามแก่นดื่อบอกไว้เป็นปูชนียสถาน

คนมาน้อมนมัสการชูสูวันบมีเว้น

เป็นแหล่งสำคัญยิ่งของคนชาวขอนแก่น

เชิญพี่น้องแพนๆ ไปเที่ยวชมเบิ่งได้ ไผเห็นแล้วซิชช่วงใจ

(บทที่ 4)

หันไปทางเขื่อนอุบลรัตน์นั้น เป็นเขื่อนเอนกประสงค์

คงความใหญ่ที่สุดในอีสานสร้างกันแม่น้ำพอง ค่องงามเหลือล้น

คนอีสานเฮาว่าเ็นกันว่าเขื่อนพองหนีบ

เป็นสถานท่องเที่ยว คนเที่ยวเหล่านอยู่ประจำ

(บทที่ 5)

แหล่งผลิตไฟฟ้าใช้อีกซ้ำ ขนาดใหญ่ใช้ไฟหลาย

กลายไปหั้น ผัดแมนถ้าผาพวงเขตอำเภอชุมแพนี้

ที่บริเวณปากถ้ำ เป็นวนอุทยาน สถานที่นี้เป็นเขาใหญ่

ถัดกันไปนั้นแมนผานกเค้า มีเค้าโครงรูปของนกเค้า คนเฮาท่องเที่ยวถึง

(บทที่ 6)

หม่องเหลียวเห็นคั้งนี้ แมนเขาใหญ่ภูพานคำ

เขตอำเภออุบลรัตน์ ติดต่ออำเภอโนนสังขนั้น

นอกจากหั้น ยังมีแหล่งโบราณคดียังมีอีกหลายแห่ง

แหล่งศิลปกรรม บอกแจ้ง แสดงไว้มากมี

(บทที่ 7)

ตัวอย่างแหล่งโบราณคดี โนนเมืองนี้ตั้งอยู่ชุมแพ
แควมาทางเมืองชัยวานอยู่มัญจานี้
ดงเมืองแอมทางพีเขาสวนกว้างบอกเหล่า
กู่แก้วอยู่ อำเภอนั้นละเจ้า กู่ประภาชัยนั้นอยู่น้ำพอง

(บทที่ 8)

อำเภอบ่อยน้อยเดื่อพี่น้องแมนประสาทหินงามตา
หันมาทางอุทยานแห่งชาติอำเภอกุเวียง กระต๋องดั่งทางนี้
มีกระดูกสัตว์โลกดึกดำบรรพ์ไดโนเสาร์เต่าล้านปี โครงกระดูกยังมีพร้อมไว้ให้เบิ่ง
เท็งเครื่องมือเครื่องใช้ เครื่องสำริด เครื่องเหล็กพร้อมหลากหลาย

(บทที่ 9)

เหลียวมาเบิ่งผ้าไหมงามทางเขตค่ายลือชื่อชนบท
หนทางรถม้าสิบกกว่ากิโลเมตรจากขอนแก่นไปประมาณได้
แหล่งตำผ้าไหมม่อน สูดออนซอน ชื่นมดหมี่
ฝีมือดีอีหลี จนวน่านกทองเทียว เทียวไปซื้ออยู่บู่เขา

(บทที่ 10)

เข้ามาเบิ่งพิพิธภัณฑ์ในเมืองขอนแก่นนี้แห่งเป็นที่ชวนชม
เพิ่นสะสมของโบราณ คู่ชูอันไว้ในนั้น
มาขอนแก่นค้นบ่เห็นพิพิธภัณฑ์บ่อนั้นแสดงว่าบ่ทันเห็นของดีแท้เมือง
ขอนแก่น
หลายเหลือแสนแหล่งท่องเที่ยว เวลาหน่อยไต่บ่ไหว

(บทที่ 11)ขอเอวังลงไว้และด้วยความเต็มใจ แนนนำให้หมองพักผ่อน

มาเบิ่งบึงแก่นนคร สนวนร้อยตองามจุ่มบัว
สวนดอกคูณเหลืองอร่าม งามปานแต่มีสวรรค์

(กลอนลง)

สวรรค์เมืองคน...น้ำ

กลอน เทิดพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2537

ใช้แสดงในงาน ไม่ได้ในชีวิตคนเอเชียและแปซิฟิก

(กลอนขึ้น)

โอ้..โอ้ย...เมืองเอ๋ยเมืองไทยเฮาเดี๋ยวนี้ เจริญดีทุกหมู่เหล่า
เป็นด้วยพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าฯ พาผองเฮาพี่น้อง ทั้งค่ายให้อยู่เย็น...ละ
น้ำ...

(บทที่ 1)

ข้าพระพุทธเจ้านายสังข์ทอง ศรีธเรศ เป็นตัวแทนของชาวไทยและ
ต่างประเทศเอเชีย
และแปซิฟิก มาพร้อมเพียงเสียงหน้า มารวมกันวันนี้
คือ จีน-ญี่ปุ่น-เกาหลีและไทยรวมไว้ 5 ประเทศ
เหตุว่าความซาบซึ้งถึงน้ำพระทัย ซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณล้นเกล้าฯ
หมู่เหล่า
สดุดีองค์สมเด็จพระบรมราชินีมาเปิดงานวันนี้
ข้าพระพุทธปลื้มปิติยินดีในนามของพสกนิกรทั้งหลาย ลำถวายพระองค์ท่าน
เนื่องในงานไม่ไผ่ในชีวิต คนเอเชียและแปซิฟิกมื่อนี้ เป็นที่ชื่นสออน

(บทที่ 2)

ขอถวายพระพรให้น้อมใจใส่ในเสียงลำ เป็นทำนอง
เพลงพื้นเมืองอีสานกราบกรวอนไว้
เนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษาสิบสองสิงหานี้
ดิถีชัย อะมตะโชคขอให้หายโศกฮ้อน
สำราญล้นอยู่เกษม

(กลอนลง)

...ละน้ำ...

กลอน เทิดพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ ตอนที่ 2
ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2537

ใช้แสดงในงาน ไม่ไผ่ในชีวิตคนเอเชียและแปซิฟิก

(กลอนขึ้น)

โอ้..โอ้ย..

ทรงเปรมปรีดิ์ อุดมด้วยจตุพรทั้งสี่

เป็นคู่บุญบารมี องค์พระเจ้าอยู่หัว ทรงคุ้มครองไพร่ฟ้าให้มีหน้าแจ่มใส

(บทที่ 1)

น้ำพระทัยแพร่กว้างทั่วผืนแผ่นดินปฐพี

บารมีเหลือหลาย ต่อประชาชาวบ้าน

ทรงส่งเสริมในด้าน งานศิลปวัฒนธรรม และเหตุการณ์ต่างๆ

ยกตัวอย่างเหตุการณ์คำทอ นั้นแม่พวงเสื่อผ้าขาวม้าหมีไหม

(บทที่ 2)

ส่วนไม่ไผ่นั้นกะให้ในชีวิตคนเอเชีย

และแปซิฟิกนั้น มีความผูกพันกับไม้ไผ่

เป็นต้นว่าสานกระบุง กระต่า

กระแตะ กระดังเชิงไซสารพันประโยชน์ใช้ ประดิษฐ์ได้หลากหลาย

(บทที่ 3)

แสนมากมาย ประโยชน์ไม้ไผ่นี้บ่ออ่านพรรณนา

ทั้งผักตบชวา และหญ้าลิเฒา เพ็นให้เอาประดิษฐ์ใช้

ทรงสร้างสรรค์อาชีพให้ชาวไทย ทั้งประเทศเขตกันดาร

เพ็นกะให้มีงานไว้เฮ็ดทำ แสนประเสริฐเลิศล้ำแพร่ครองจักรวาล

(บทที่ 4)

เหนือใต้กลางและอีสานถิ่นกันดารไกลใกล้

ทรงพระราชทานโครงการศิลปอาชีพให้สนพระทัยหลังล่า

ถือเป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมและอาชีพพื้นบ้าน อย่างคุณค่าค่าแพง

(บทที่ 5)

คึกกว่าแสงประทีปใต้แหลมทองไทยเฮาเฮืองฮุ่ง

พาพ่อลูกแม่ป้าประชาเชื่อได้อยู่เย็น

(บทที่ 6)

ขอเดชะข้าพระพุทธเจ้า นาย สังข์ทอง ศรีธเรศ

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ กราบถวายพระพรให้สมเด็จพระนางเจ้า

พระบรมราชินี จงทรงพระเจริญ ยิ่งยืนนาน

เป็นมิ่งขวัญคู่บ้านประชาชนเชื่อได้เพ็งเย็น ขอพระองค์ ทรงพระเจริญ

(กลอนลง)

เด้อละน้ำ...

กลอน หนีเว้นอบายมุขทั้งปวง
ทำนอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2537

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...

ตกเอี้ยตกสมัยก้าวหน้า โครงการพัฒนามาถึงแล้ว ละน้องพี่
แนวบ่อดีให้หลีกเว้นอย่าเป็นบ้า ปวงบ่เอา เด้อคนฟังน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

อันว่าคนเรานี้กะอยากมีหลายสำ
ฮู้จักทำแต่งสร้างอ้อมไว้เพื่อสิมา

(บทที่ 2)

लगคนได้มาร้อย ผัดใช้สอยเป็นหมื่น
สิยังยืนอยู่ได้ไปหน้าบ่อนจั่งใด

(บทที่ 3)

ยามที่เฮหาได้ให้ฟ้าวซ่อนเก็บอ้อม
ฮู้จักเก็บจักอ้อมคอยดอมเพียงไว้
ต้องม็ใจดกกลั่นของสำคัญจั่งใช้จ่าย
บ่แม่นยายเซาะเล่นหาซื้อสิ่งบ่ควร

(บทที่ 4)

มวลงหมู่สุราเหล้า ของมีนเมาอย่าได้เกี่ยว
การหาเที่ยวเลาะเล่นลิ้มบ้านกะบ่ดี

(บทที่ 5)

การพนันหมู่กะหนีหลีกให้มันไกล
ของจิงไลเรคบาร์อย่าเที่ยวหาให้หนีเว้น
สนุกเกอร์กะอย่าหลงไปเล่น มันกินเฮาคู่สู้อย่าง
ชีวิตเฮาสีแตกม้างเสียฮู้บ่ควร

(บทที่ 6)

ให้บทพนพนฮู้ ผู้เพิ่นม็ให้ซอมเบ็ง
สุขเพิ่นเทิงเที่ยวเนกนองย้อนเพิ่นครองเพียรได้อดอ้อมใช้จ่ายอยู่โดนหลายแห่ง
ก้าวหน้าเงินกะเพิ่มต่อเติม

(บทที่ 7)

เฮากะคิดริเริ่มจากหนึ่งให้เป็นสอง
ค่อยประกอบตัวตนอย่าได้ม็ใจท้อ
ลั้มเหลวน้อคราวนี้ คราวหลังมีลงเบ็งใหม่
ยากปานได้กะสิพัน อดทนได้จั่งสิดี...

(กลอนลง)...ละนา

กลอน โทษของการทำลายป่าไม้โทษของการทำลายป่าไม้
“อนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรป่าไม้”

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2539

(กลอนขึ้น)

โอ้อ่อย....

ถ้าทำลายป่าไม้แนวใดกะสลาย

เสื่อมสลายแตก망ทางสิแก่แม่นบมี....ละน้ำ

(บทที่ 1)

ฟังก่อนเด้อพี่น้องสิลาล่องลาลง

การทำลายป่าดงโทษภัยมหันต์แท้

สิแนไปตามข้อความสำคัญเป็นบันบ่อน

เหม็ดป่าดงสิเดือดร้อนสูญเสียเสี่ยงต่อภัย

(บทที่ 2)

คันเฮาเหม็ดป่าไม้ สัตว์น้อยใหญ่กะหายสูญ

คอยเกื้อกูลเป็นอาหารกะหาหายเหยเหียน

ป่าไม้เตียนเสียแล้วแนวของกินกะแห้งเหี่ยว

เหลียวไปใสกะแห้งแล้งแลงเข้ากะเป่าแปนมีแต่ความคังคั่นเงินขาด

(บทที่ 3)

ผลผลาที่โอชา

ในรถสิบมีเหลือค้าง

ทางพืชผักที่กินได้ในพงไพรบ่เห็นไห่

แนวใหญ่ ๆ น้อย ๆ หายจ้อยส่วนบ่ยัง

(บทที่ 4)

ป่าเคยบังเสื่อช้าง กวางพานได้ลื้อนอน

เหลือเป็นดอนเหล้าฮ้างคาค้างตั้งแต่ตอ

(บทที่ 5)

พวกหน่อโจดหน่อไม้ นานาไผ่อันตรธาน

อาหารของคนสัตว์กะบ่ยังพอดี้

ปีเดือนมาฝนแล้งยามมือแล้งขี่ฝ่าเลื่อน

เปลี่ยนทิศทางอยู่เรื่อยไหลย้วยห่างหนีลมวิดพุนวิดฟ้าฮ้องห่างทางไกล

(บทที่ 6)

ครึ้มบาดได้มีแต่ลมฟ้าล่งบนเครงครื้น

พืชสัตว์ตามสภาพพื้นขาดอาหารมาเลี้ยงหล่อ

เจ๊กแต่คอจ้อกร้อถ้าตั้งแต่ฝนเป็นด้วยคนไปเพม้าง

ทำลายป่าภูผาพาให้เป็นผองภัยทั่วแดนดินด้าวกระทบกันเป็นสาวสาวกันไป

เป็นสำเนาเอาความเดือดร้อนจนเมืองบ้านปั่นป่วน

(บทที่ 7)

ชุมปลาชีวปลาสร้อยแข่งขาวดุกค้อที่เคยอ่อ้งแน่น
ตามท้างป่องทางกะบมีอยู่ค้ำแปนเปล่าเหงาหงอย

(บทที่ 8)

คอยยามไชยามดางกะบมีค้ำค้ำเหม็ดหนทางหากินแล้วแหวให้นาตีนป
หากะปอมและแย้แจฮั่วกะบมี

(บทที่ 9)

เมื่อเฮฮั่วจั่งซี้เฮาควรที่ลีหวงแหน
รักษาแดนดงหนอย่าได้ไปเพม้าง
ฮั่วจักตัดฮั่วจักสร้าง ปลุกเสริมนำให้เป็นป่า
พินคินมาจั่งลีได้ เป็นดงไม้ค่าคาม

(บทที่ 10)

ควรฮั่วจักหักห้าม ตัดพอทำใช้ประโยชน์
ตัดคักโพดกะบ่ได้บมีไม้สิแพรพันธ์

(บทที่ 11)

ปลุกเสริมกันเข้าไว้ตามฮั่วไฮ่นาสวน
ชักชวนกันบำรุง รักษาสงวนไว้
ยามจำเป็นตัดมาใช้ต้องการไหาได้ง่าย
ขอชาวไทยทุกท่านรักษาไว้เรื่องป่าดงให้ยืนยง

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน สตรีกับการพัฒนาประชาธิปไตย

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2539

(กลอนขึ้น)

โอ้อ่อย...

ฟ้าเอ๋ยฟ้าฮ้องขึ้น มาฟังกันบั้นใหม่

เรื่องสตรีกับการพัฒนาประชาธิปไตย เป็นจิ้งใต้ให้พี่น้อง ฟังแล้วจ้อจำ

ละตอนสำคัญ ละน้ำ...

(บทที่ 1)

ฟังบทกลอนฮอนบั้น ตอนสำคัญแบบใหม่

ฉันทราตรี ศรีวิไลประพันธ์กลอนแต่งไว้ เทิงลำให้สู่ฟัง

(บทที่ 2)

บทสำคัญสมัยนี้ ชุ่มสตรียุคใหม่

ส่วนความหมายของประชาธิปไตยมาจากคำว่าประชาบวกับอธิปไตย คือ

อำนาจสูงสุดอยู่ในมือประชาชนบอกไว้ มีสิทธิ์ใช้สู่คน

(บทที่ 3)

โดยที่ว่าประชาชนกะได้มีส่วนร่วม ปกครองจากตนเอง

จากระดับหมู่บ้านถึงตำบลถึงอำเภอจังหวัดและระดับสูงสุดทุกคนเฮาทำได้

เริ่มกันไปตั้งแต่รับเลือกตั้งผู้ใหญ่บ้านกำนันปกครองบ้านสุขาภิบาลนี้กะแม่น

และ ส.จ. ส.ท. ส.ส.ทั่วเขตแคว้นหญิงทำได้ดั่งกัน

(บทที่ 4)

กิจกรรมขบวนการประชาธิปไตยว่านั้นเริ่มตั้งแต่ครัวเรือน

ไปถึงกลุ่มชุมชนพวกผู้หญิงทำได้

ขยายไปถึงเท่าพัฒนาระดับประเทศมีเหตุผลมากล้นเสมอตามดั่งผู้ชายมี

ความหมายอีกซ้ำ

ผู้หญิงทำละเอียดอ่อนบ่อ่อนแอได้อ่อนได้วิจัยแล้วจึงค่อยทำ

(บทที่ 5)

รับฟังคำของผู้อื่นและโต้แย้งอย่างมีเหตุมีผล

มีคุณธรรมประจำใจไผ่แต่ความดีไว้

ตัดสินใจในส่วนร่วมรวมกันอีกต่างหากเคารพเสียงส่วนมาก

ทั้งเหตุผลคุณธรรมพราพร้อมต้องยอมให้หมู่ผู้หญิง

(บทที่ 6)

โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้เสียงเลือกตั้ง

ผู้หญิงกะทั้งเหมาะสมเป็นที่น่าชื่นชมกลุ่มสตรีทุกวันนี้

มีสิทธิ์ลงสมัครรับเลือกตั้งคือผู้ชายทุกอย่าง

การใช้สิทธิ์การเลือกตั้งต่างๆควมคุมการเลือกตั้งหัวหน้ากลุ่มงาน

(บทที่ 7)

เลือกกำนันผู้ใหญ่บ้าน ทั้ง ส.จ.,ส.ท.

กรรมการสุขาภิบาลหมื่นนั้น

เท่ากระทั่ง ส.ส.บมีหยังจักแนวที่สตรีสียอมแพ้

ทำอียังทำแท้จริงใจป๋ไหวห้วน

มีเหตุผลยุติธรรมเที่ยงหมั่นบ่หันปิ่นเปลี่ยนผัน

(บทที่ 8)

โดยเฉพาะพรรคการเมืองว่านั้นต้องวิเคราะห์ให้มันดี

เอาผู้มีผลงานออกกฎหมายบริหารประเทศช่วยประชาชนได้

เอาผู้จริงใจแท้มีความดีคักแน่

อย่าขายสิทธิ์อย่าขายเสียงเด้อแม่สิทธิ์ส่วนตัวของเธอ

บ่มีขายและซื้อคือเฮานี้ต้องเชื่อเฮาผู้หญิงไทย

(กลอนลง)

ละน่า...

กลอน เทิดพระเกียรติพระเทพฯ ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2541

(กลอนขึ้น)

โอ้อ่อย...

เมืองไทยบุญมากล้น กุศลนำผู้ส่ง

วัฒนธรรมไทยเฮียนยงด้วยองค์พระเทพาท่านช่อยไว้ ไผกะฮู้คู่คู่คน...ละนะ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

วัฒนธรรมไทยเซล้มกระเสสังคมปั่นป่วน

ของสำคัญฮ้ำฮู้ ปัญหาปู้ล่ำบ่เห็น

(บทที่ 2)

องค์พระเทพเพิ่นจั่งเน้น เห็นคุณค่ามรดกไทย

ทรงใส่ใจศึกษาตั้งแต่คราวยังน้อย

ทรงติดสอยตามสัน พระบิดาดั้นดุง

ขึ้นภูสูงลงโคกค้อยตามด้อยอยู่บ่เขา

(บทที่ 3)

ทรงนำพาสุขทุกข์ พี่น้องไทยเหนือใต้ สนพระทัยหลายก้าวัฒนธรรมฮีตเก่า

โบราณเฮาสร้างไว้ มีคุณได้ค่าคาม

(บทที่ 4)

ทรงพยายามสืบค้นเสริมส่งอนุรักษ์

มีเทิงหลักทฤษฎี และปฏิบัตินำพร้อม

พระองค์ยอมทนสู้ทางคู้ช้อย่าง

ทางภาษาพ่องนั้น วรรณศิลป์ขึ้นช่าลือ

(บทที่ 5)

คือไปเหมิดทุกด้านการฝายศิลปะ

สถาปัตยกรรมไทย โบราณคดีปริชาลัน

ประวัติศาสตร์ทรงสืบค้น ศาสนาทรงเสริมส่ง

ดนตรีทรงกอบกู้ พื้นเมืองพร้อมเทศไทย

(บทที่ 6)

เสด็จไปทรงร่วม บรรเลงเพลงเทิงร้องส่ง

บ่ถ้อพระองค์ดี ๆ เมตตานี้ใหญ่หลวง...

(กลอนลง)

ละนะ....

กลอน เทิดพระเกียรติสมเด็จพระเทพฯ ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2541

(บทที่ 1)

โอ้ย...ฝากเพิ่มเติมเอาไว้กับพวกพี่น้อง น้อยใหญ่้วยคะนอง
ให้สามัคคีปรองดอง อักแพงกันไว้
เฮาเกิดเป็นคนไทย ให้เป็นไทยเต็มร้อย อย่าถอยตนลงต่ำ
ทำความดีเอาไว้ เฮาซีได้รับสิ่งดี

(บทที่ 2)

สถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ สามสถาบันนี้ ให้ชูช่วยสรรเสริญ
อย่าชะเพลนจนลืมหอง ให้ช่วยกันเทิดทูลไว้
สมบัติของชาติไทย เป็นต้นว่าสิ่งแวดล้อม ให้พากันถนอม ช่วยหวงแหนไว้แทน
เดื่อพ่อแม่พี่น้อง ให้ช่วยกันอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ให้คงไว้คู่ไทย

(บทที่ 3)

เป็นภูผาป่าไม้ ห้วยอ้อมลำธาร
และโบราณสถานอย่าไปผลาญพาลฮ้าย
สิ่งแวดล้อมทั้งหลาย เป็นของมีคุณค่า
ให้พากันรักษาเป็นมรดกอันล้ำค่า เพื่อลูกหลานเกิดมาภายภาคหน้า ได้มาพ้อพบเห็น

(บทที่ 4)

อีกอันหนึ่งของจงได้ละเว้น อบายมุขทั้งปวง
สิ่งที่พามัวหมอง เช่นว่าการพนันเป็นโบกไฟเฮโลถั่วไปอย่าไปใกล้
ไฟหลงผิดไปแล้วให้กลับใจตั้งต้นใหม่
สร้างคุณงามและความดีเอาไว้ เฮาซีได้ชุ่มใจ

(บทที่ 5)

ข้อสำคัญสร้างคุณงามความดีเอาไว้ ถวายเป็นราชสักการะให้
แด่องค์พระเทพรัตนราชสุดา ผู้เป็นพาให้ไทยก้าว
ชาวประชาขอซ้องสาธุการชมชื่น
ขอพระองค์มีพระชนมายุหมั่นยืน ทรงพระเจริญยิ่งล้ำ
ขอล้าร้องส่งพระพรออนซอนนำ...

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน เทิดพระเกียรติสมเด็จพระเทพฯ ตอนที่ 3

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2541

(กลอนขึ้น)

โอ้อ่อย...

องค์พระเทพทรงเสด็จแต่ฟ้า พาเมืองไทยให้สูงเฮือง

ชุมหมูป่าหมู่ลุง ผูกอาวอาพีน้อง ต่างซอซ้องชื่นมนโน...ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

นี้แหละพี่น้องเอ๋ย เรื่องสมเด็จพระเทพฯ กับการส่งเสริมพระพุทธศาสนา

สมเด็จพระเทพฯ กับการอนุรักษ์ภาษาไทย หมอลำฝ่ายชายเพิ่นกะเว้าไป 2 ข้อ

บัดนี้หมอลำฝ่ายหญิงชีว่าข้อต่อไป ข้อที่ 3 ทางวรรณศิลป์ว่านี้พระปรีชาล้นหลั่ง

พระราชกรณียกิจอึ้งอ้อ บ่มีมือสืออยู่ตาย

(บทที่ 2)

เวลากายแต่ละเสี้ยว วรรณศิลป์เททั้ง

ไหลหลั่งมาหยาดย่อย งามละห้อยแบ่งบาน

(บทที่ 3)

พอเมื่อออกจากบ้านเสด็จถิ่นทางใด

ทรงสนพระทัยจนบันทึก เรื่องราวที่พานพ้อ

พอเสด็จคืนบ้าน เรียบเรียงงาน

แต่มีแต่งเป็นของแพงค่าล้ำหนังสือล้ำค่าเมือง

(บทที่ 4)

แต่ละเรื่องนั้นน่าฮู้มีเสน่ห์เหลือหลาย

ไผหยิบบายบ่อยากวางอ่านดีได้ความรู้

เทิงซ่อยซุใจให้เพลินไปฮู้เมื่อ

อัจฉริยะเหลือล้นบ้านคนแสนล้านได้ชื่นชม

(บทที่ 5)

ถ้อยคำคมแม่นยำสำนวนแจ่มกระจ่างใจ ชื่อหนังสือที่แต่งไว้ แต่ละข้อสื่อความหมาย

เพิ่นเป็นนายของภาษาช่างชอกหามาได้

เช่น เรื่องไทยเที่ยวพม่า เยือนถิ่นอินเดียดง เรื่องย่าแดนมังกร

เย็นสบายสายน้ำ ยามลมหนาว มนต์รักทะเลใต้ เกล็ดหิมะในสายหมอก

บอกความหมายได้แจ่มแจ้ง สำแดงเบื้องบ่อนสะเทิน

(บทที่ 6)

ข้อที่ 4 เพิ่นนั้นได้ทรงสนใจประวัติศาสตร์

ชอกข้อมูลขนาดแท้ หลักฐานแบ่ก่ายกอง

(บทที่ 7)

ประโยชน์ของประวัติศาสตร์ พาให้ใช้ความคิด
จิตคิดหาเหตุผล ปรับตัวตนสังคมได้
ทรงใส่ใจในวงกว้างปวงหลักฐานปะติดปะต่อ
จึงสรุปข่าวข้อ ได้พานพ้อแต่แก่นสาร

(บทที่ 8)

ข้อที่ 5 ว่านั่นคือด้านโบราณคดี
สิ่งทั้งหลายที่เคยมี อดีตกาลโดนนานล้ำ
คนเขาทำเอาไว้ลวงสมัยยาวยาน
เช่น ถิ่นฐานสิ่งก่อสร้าง ที่เหลือค่างเสื่อมโทรม

(บทที่ 9)

ศึกษาโดยชุดค้น ตามแหล่งโบราณคดี
หรือจากวัตถุที่มีอยู่ตามดินดอนกว้าง
ประโยชน์หลวงหลายแท้ ทราบความเป็นไปสมัยก่อน
นำสะออนจึงจ้อพาให้พ้อเงื่อนไข

(บทที่ 10)

พระองค์ท่านลึกล้ำ ในเรื่องโบราณคดี
หรือจากวัตถุที่มีพระราชกรณียกิจสำคัญมี เป็นพยานยืนยันได้
ทรงเป็นผู้อำนวยความสะดวก ให้ดำเนินการสร้างก่อ
ซ่อมวัดพระแก้วนั้นนอ กับพระบรมมหาราชวังงามกะต้อคนจึงจ้อทั่วแผ่นดิน

(บทที่ 11)

ข้อที่ 6 องค์พระเทพฯ เพ็นนั้นเจนจบสิ้น ทางเรื่องสถาปัตยกรรม
ทรงใส่ใจแนบนำ สิ่งเดิมจ้ะรักษาไว้
มรดกไทยด้านนี้เป็นของดีล้ำค่า
ทรงนำพาสืบไว้ บ่มีให้เสื่อมสูญ

(บทที่ 12)

ทรงเกื้อกูลซุ่มเชื้อศิลปินนายช่าง
ต่างพากันซาบซึ้ง คะนิงฮู้ฮู้บ่ลืม...

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน เทิดพระเกียรติสมเด็จพระเทพฯ ตอนที่ 4

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2541

(กลอนขึ้น)

โอ้อ้อย...บารมีนำบุญนำชูเสริมองค์พระเทพฯเพ็ญได้ทรงช่วยไว้
วัฒนธรรมไทยเฮาจังฟื้นคืนไค้ดังเดิม เว้นวัง...ละน้ำ...

(บทที่ 1)

บัดนี้จักกล่าวก้า เรื่องพระราชกรณียกิจ
องค์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาที่ทรงพระมหากรุณาธิคุณ ต่อไทยทั้งค่าย
ขอขยายเป็นข้อแต่เพียงสังเขป องค์พระเทพฯเพ็ญได้สร้างสรรค์ไว้เพื่อไทย

(บทที่ 2)

ข้อที่หนึ่งเพ็ญได้บำรุงศาสนาพุทธ
ทรงรู้สุดเทิงทฤษฎี และเก่งปฏิบัติพร้อม
พระองค์ยอมลำบาก เสด็จในงานแทบทุกอย่าง
ทรงนำทางออกหน้า ประชาเชื่อซวงตาม

(บทที่ 3)

วรรณกรรมว่านี้ เป็นข้อที่สอง
เทิงร้อยแก้วร้อยกรอง แดกฉานชำนาญก้อง
ข้อที่สามผองภาษา เพ็ญเรียนรู้อังกฤษไทย
ฝรั่งเศสสันสกฤตเขตก่าย บาลีได้ดั่งกัน

(บทที่ 4)

ประวัติศาสตร์ว่านั้น สรรมาข้อที่สี่
ทรงอุตีคักแท้แลลึกซึ้งกว่าไกล

(บทที่ 5)

ข้อที่ห้า โบราณคดีเพ็ญกะได้ข้อที่หก สถาปัตยกรรมไทยเพ็ญกะค่อง
ข้อที่เจ็ดงานช่างไทยกะค่องน้องเจนแจ้งเลิศเลอ

(บทที่ 6)

ข้อที่แปด ดนตรีเด้อถนัดแท้ ทั้งไทยเทศและพื้นเมือง
บได้เคื่องคายัง ทุกสิ่งอันบรรเลงได้
สนพระทัยเทิงการร้องการประพันธ์ก็โดดเด่น
ทรงเป็นอัจฉริยะแท้ เหลือล้ำสิ้นประมาณ

(บทที่ 7)

ทรงประสานสิ่งเหล่านี้สร้างก่อเป็นพลัง
หวังชาวไทยให้ยาวยืนล้นคนในแดนด้าว
ชาวประชาขอซ้อง สาธุการพระองค์ท่าน
ขอจงมีพระชนม์ยืนนาน ศูนย์รวมใจเฝ้าเชื้อ ชาวไทยได้แมนอยู่เย็นคืนวัน...

(กลอนลง) ละน้ำ...

กลอน เทิดพระเกียรติสมเด็จพระเทพฯ ตอนที่ 5

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2541

(กลอนขึ้น)

โอ้อ้อย...

เป็นดั่งเทพาฝ่าย ภายหลังมาโลกลุ่ม

มาช่วยชุมพี่น้อง ชาวไทยพร้อมได้อยู่เย็น เห็นความงามเอย...ละน้ำ...

(บทที่ 1)

นี้จะพี่น้องเอย องค์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา

ทรงเสียสละนานาเพื่อประชาชุมเชื้อ

ทรงช่วยเหลือหลายด้าน เกินการชிகลวยกล่าว

เว้าแต่เพียงย่อๆ นอท่านทานผู้ฟัง

(บทที่ 2)

ทรงมานะบ่หยุดยั้ง ตั้งต่อวัฒนธรรม

หวังนำไปเป็นพลัง พัฒนาเมืองบ้าน

การใดๆ ชีทำให้ วัฒนธรรมหมั่นแก่น

ทรงวางแผนเป็นขั้น ๆ หาทางยู่ส่งเสริม

(บทที่ 3)

ชั้นแรกเริ่ม คือทรงใฝ่ศึกษา

หาความรู้ใส่พระองค์เทิงทฤษฎีและทำได้

ชี้นำไทยทั้งค่าย ให้เห็นคุณอันล้ำค่า

ปวงประชาไพร่บ้านกะเหรี่ยงพร้อมพรำพระองค์

(บทที่ 4)

ทรงดำหมากหุงกะพ่องนั้น แต่งเพลงสั้มตำจนเชิงซ่า

เทิงไถนาเกี่ยวข้าว คนได้เว้าชื่นชม

(บทที่ 5)

สมนามพระองค์แท้ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา

ทรงเสด็จลงมาจากวิมานเมืองฟ้า

ช่วยประเทศไทยให้ตระหนักในวัฒนธรรมไทย ว่าเป็นของล้ำค่า

เป็นพลังนำประเทศเฮานาพันฝ่าอุปสรรครอบด้าน บมีย่านหย่อนผู้ใด

(บทที่ 6)

ชีเฮ็ดแนวใดเพิ่นกะต้องหาข้อมูลให้คักแทน

จนว่าฮู้เที่ยงแท้ เสียแล้วจั่งกระทำ

(บทที่ 7)

ศิลปกรรมทุกด้าน ทรงชำนาญคู่ชูแ่ง

แนใส่หยักกะฮู้ ความรู้จั่งแม่นหลาย

(บทที่ 8)

ภาษาและวรรณกรรมเพิ่นกะได้ สมัยใหม่และโบราณ
สันสกฤตและบาลี กะแตกฉานเต็มตั้ง
ทางวรรณศิลป์กะพ่องนั้น หนังสือและบทความหลากหลาย
ฝากวงวรรณกรรมค่าล้ำ เห็นแล้วบ่อยากวาง

(บทที่ 9)

โลกทัศน์พระองค์กว้างด้วยเพิ่นฮู้เห็นไกล
เสด็จไปถิ่นนานาอิบโหมมานิพนธ์ไว้
ไผ่บ่ทันได้อ่านพ้อ ให้ฟ้าไปหามาอ่าน
งานพระราชนิพนธ์ ให้เทิดด้านวิชาการ

(บทที่ 10)

และความบันเท็จพราพร้อมไปหาไว้อ่านชะเด้อ
ขอเสนอทางด้าน งานฝ่ายทางดนตรีพระองค์ทรงมีอัจฉริยะ ตั้งแต่ทรงพระเยาว์พุ้น
นับเป็นบุญคุณค่า พระองค์นำชี้ช่อง
ป้องไฉนภัยยากยุ่ง เพิ่นลุยหน้าด่วนนำ

(บทที่ 11)

การร้องลำเพื่อยพ่อน โขนละครท่านเสริมส่ง
ทรงดนตรีกะเก่งแท้ ซอระนาดฝรั่งโปรงกลางกะบ่ย้ายกังวานก้องม่วนระงม

(บทที่ 12)

เพลงสัปดาห์กะแต่งไว้ ปวงคนไทยได้ยินทั่ว
ตำหนักทุ่งนั้วพระองค์ท่าน กะตำได้ครกละแสน

(บทที่ 13)

คนแห่แหนหลังหน้าบารมีตุ้มไพร่ บ่ว่าไทยและเทศ เผ่าซอซ้องชื่นชม
กับนามว่าพระเทพ รัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารี ส่องสีเสแจ่ง
เป็นแสงทองเทียนใต้ วัฒนธรรมไทยเฮืองฮุ่ง
บุญหมูลุงและป้า ลูกหลานหล้าคู่ชูคน...

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน เทิดพระเกียรติสมเด็จพระเทพฯ ตอนที่ 6

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2541

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...นี่ละผู้ฟังเอ๋ย

เหม็ดพิขล่ำทางสั้น หันทางยาวจำว่อง

หันมาฟังเด้อพี่น้อง หาม่องป่องดี

(บทที่ 1)

บารมีองค์สมเด็จพระเทพฯนี้ ปกกระหม่อมจอมขวัญ

มवलประชาชาวไทย สว่างใจหายฮ้อน

กล่าวเป็นข้อไปแล้วน้อหลายอย่าง

รวมงานช่างว่านี่ มีมาแต่ตั้งแต่โดน

(บทที่ 2)

คนโบราณเพิ่นเอ็น ช่างสิบหมู่ฟังดูเอา

งานบ่เบาเด่นอ ประณีตนำแนวนี้

เป็นศักดิ์ศรีของเมืองบ้าน อลังการก้องเกียรติ

งานละเอียดคักแท้ พระองค์ผู้ชูชูแนว

(บทที่ 3)

ก็หากแท้แล้วทำงานช่าง

ผีพระหัตถ์ทรงเจนจัดทางภาพเขียน

(บทที่ 4)

สุดแนบเนียนสรรได้ ทรงห่วงใยทำงานช่าง

ตั้งโรงเรียนสวนกุหลาบปวงประชาปลาบปลื้ม ที่ทรงเอื้อและห่วงใย

(บทที่ 5)

เอ็นว่าโรงเรียนผู้ใหญ่

พระตำหนักสวนกุหลาบ หรือเอ็นว่าวิทยาลัยในวังกะได้ มีไว้ช่วยประชา

ขึ้นกับกรมการศึกษานอกโรงเรียนเด้อพี่น้อง เปิดสอนอยู่สามแขนง

คือวิชาช่างดอกไม้สดวิชาช่างปักเสด็จ ทั้งวิชาอาหารและขนม นำขึ้นขนมอันลุ่มปาก

ทรงนำพาให้เรียนรู้ นำไปทำเป็นอาชีพ จิตประสงค์อยากให้ไปเรียนได้ค่าถาม

...ละน้ำ...

(บทที่ 6)

ให้ค่อยติดตามสันตามรอยยุคลบาท ชาติของเฮาซึ้งแท้ บ่แปรป็นป็นไป

ข้อที่แปดพระองค์ได้ อนุรักษ์ทางดนตรี ทรงอัจฉริยะมากมี กว้างไกลเหลือล้ำ

ทำให้ดนตรีพื้น คนคงคุณค่า

พวกนิสิตนักศึกษาและปวงประชาทุกก้า ตามสันส่วนสน

(บทที่ 7)

พระมหากษัตริย์คุณท่านมากล้น ต่อเหล่าศิลปิน

ทรงบรรเลงเพลงพิน ระนาดขอโปงกลางพร้อม

ทรงตั้งขบร้องการประพันธ์กล้ากลั่น

ทรงสร้างสรรค์ประโยชน์กว้าง ปวงชนได้ชื่นชม

(บทที่ 8)

ขอประนมกรไหว้ สาธุการก่องี้ กวมกึ่งให้ชุ่มเย็น

บ่เว้นเป็นผู้นำพา ศิลปวัฒนธรรมกะช่อยนำชูไว้

บ่ผันแปรเลี้ยวล้ำย พอพานองค์เทพฝ่าย จากเทิงฟ้ามาช่อยคน ผลความงาม

(กลอนลง)

ละน่า...

กลอนลำ ลำพาจาก

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2541

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...สมควรแล้วซิสังลา...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

สมกระบวนควรแล้วลำซิไลลา่อง
เอาละนอพี่น้องสมควรแล้วซิจากกัน

(บทที่ 2)

ตะวันขึ้นขอบฟ้า แจ้งสว่างเลิงสา
เบ้งเป็นหย่างทางทิศ ฝ่ายบุระพาพูน
อรุณไขฟ้านภาบนพันพรั่ง
หกนาฬิกาอย่ารู้มาแล้วพ่อแม่เอ๋ย

(บทที่ 3)

เลยจากนี้แม่นแจ้งแสงเงินส่องพระสุเมรุ
เดี๋ยวนี้เห็นแสงทอง ส่องแดงสามาล่า
หมดเวลาแสดงแล้ว พอดีละนอพ่อ
ขอภัยโทษด้วย การร้องเรื่องลำ

(บทที่ 4)

ทุกฝ่ายกำลังสู้กันฟัง
มีกลอนหยั่งเอามาล่า เปิดเผยหมดแล้ว
หมดสู่แนวลำพอน สอนไปทุกวาททำ
ถึงเวลาเลิกแล้ว ขอร้องกราบเรียน

(บทที่ 5)

พวกหมู่เพื่อน ญาติ มิตรสหายเกลอ
ขอลาได้อาวา พ่อแม่ฝูงลุงป้า
ตาและยายสายเชื้อ ผัวเมียกันพร้อมพรา
เลิกฟังลำแล้วนั้น เมื่อบ้านอย่าด่ากัน

(บทที่ 6)

ขอให้สุขสบายหมั่นเสมอมันเครือแก
พ่อแม่หลานเหลนหล่อน นอนแล้วกะตื่นมา
หลานขอลาเมื่อบ้าน มีงานหลังจ้งเ็นใหม่
ขอมาลำรับใช้ ตะผองเท่าชั่วการ

(บทที่ 7)

เมื่อฮอดบ้าน อย่าลืมห่วงหมอลำ
ห่วงนำทั้งหมอแคน คู่รักแฟนสองก้า

ผู้ฟังล่ำกะพากันเมื่อบ้าน หลานหมอลำขอลาก่อน
ขออรพรส่งให้ แถมท้ายบัดสังลา

(บทที่ 8)

มี้อื่นเตอซิบเห็นหน้า ฝากไว้แต่ความล่ำ

อย่าลืมหาคำวยพร ก่อนขีลาเมื่อบ้าน

บุญสมภารเจ้าภาพสร้าง ให้น้ำชูยู่ไผ่

ขอ ให้ลุลาบได้ คือใจเจ้าปราธนา

(กลอนลง)

บุญผลาให้น้ำชู...ละน้ำ

กลอน เทิดพระเกียรติ พระบรมโอรสาธิราชสยามมกุฎราชกุมาร
ในโอกาส ครบ 4 รอบพระชนมพรรษา
ทำนอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2543

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...

ขอสดุดีน้อม จอมใจไทยไว้เหนือเกล้าเหนือกระหม่อม
พระมหาวชิราลงกรณ์สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช สยามมกุฎราชกุมาร
ทรงมีพระบรมโพธิสมภาร แผ่ไพศาลใหญ่กว้างปวงชนได้เฝงบุญ

(บทที่ 1)

เป็นบุญคุณอันใหญ่ยิ่งของปวงราชชาวไทย
อยู่ในบนขวานทอง ได้พร้อมสดุดีน้อม
ทรงเพียบพร้อมไปด้วย พระปรีชาสามารถ
ในพระราชจริยาในธรรมกรุณา รวมพระราชกรณียกิจนั้นครบถ้วนประมวลไว้
อย่างดี

(บทที่ 2)

เดินตามรอยยุคลบาท ชนกนารถราชชนนี
เสด็จโปรดประชานี้ ท้าวทุกแดนไกลใกล้
ถิ่นกันดารปานใดทรงไปเสด็จเยี่ยม
หาแนวเทียบบมิได้นำพระทัยล้นสิ้นการศึกษาพัฒนาให้ก้าวขึ้น เสริมสร้างสืบสาน

(บทที่ 3)

การทหารแห่งเกล้าพระปรีชาสามารถ
ศาสตร์และศิลป์ทรงเพียบพร้อม ถนอมสร้างสิ่งงาม
ปฏิบัติครบทุกด้าน การแพทย์การศึกษาฯ
การเกษตรการพัฒนา พร้อมทั้งศาสนาวัฒนธรรมนำพร้อม
บมีสิ่งบกพร่อง มองการไกลในทุกด้าน รวมถึงการสื่อสารงานระหว่าง
ประเทศ
พระองค์ทรงสังเกตกว้างรวมไว้เทศและไทย

(บทที่ 4)

พระราชกรณียกิจ ที่พระองค์ทรงทำไว้ สดุดีที่สิพรรณนา
พระมหากรุณาธิคุณ ขอเทิดทูลหนุนไว้
เนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษาขออำนาจคุณศรัทธาตรียนาพรชัยอันสุขสันต์
ถวายชัยมงคล ให้ลุล่วงตามวัตถุประสงค์ พระองค์ท่านคู่สู่อย่าง
ของทรงพระเกษมสำราญ ด้วยอายุวรรณะสุขะพละเลิศล้ำคำฮ่อนให้
ห่างไกล ดวงใจของชาวไทย...

(กลอนลง)

ละน้า...

กลอนลำ โขง ชี มูล ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2546

(กลอนขึ้น)

เหลียวเอ๋ย เหลียวลงไปทางน้ำสามคงคาพอบอูน
แม่น้ำโขงชีมูลเปรียบคือเสาค้ำบ้านอีสานไว้ให้ยังเฮืองไสเนื่องๆละน้ำ..

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ว่าโอ้น้อ...โขงชีมูลเปรียบคือน้ำหล่อเลี้ยงชีวิตคนอีสาน
ต้นลำชีเกิดจากหัวละหาน ผ่านมาทางชนบทมัญญามาโกสุมพิสัยไปทางท่า
ขอนยางโงมาทางพนมไพร
ใส่วารินเมืองอุบลลงสู่มูลไปซ้ำ ต้นลำมูลเกิดจากก้ำโคราชเมืองพิมายไหลลง
มาตามสายผ่านสตึก บุรีรัมย์ ศรีสะเกษ สุรินทร์ถิ่นประสาทหินขอม เขตอีสาน
ตอนใต้ไหลลงโขงเจียมพี กลายเป็นน้ำสองสีรวมไว้ใสกับขุ่น
น้ำโขงเป็นสีปูนส่วนน้ำมูลเป็นสีครามงามพopanเทพให้สรรไว้ให้่วมกัน

(บทที่ 2)

เหลียวลงลำโขงชั้นแดนลาวยาวย่าน
ต้นกำเนิดเกิดจากเมืองทิเบตเขตน้ไหลล้าเข้าสู่ไทย

(บทที่ 3)

เขตอีสานจากเชียงคานนั้นได้ไหลตามฮ่อมภูผา
แก่งคุดคุ่งามติดตา มาฮอดวังปลาบึกหลายเหลือล้ำ
พระธาตุศรีสองรักตั้งอยู่ริมโขงงามตระง่าน
ธาตุคู่มือเมืองคู่บ้าน คนไหว้อยู่ประจำ

(บทที่ 4)

ลำโขงไหลล่งล้ำเข้าเขตหนองคาย
วัดหินหมากเป้งศักดิ์สิทธิ์หลายอยู่ฝั่งโขงฮิมโขง
โขงไหลลงไปเรื่อยถึงหนองคายชายหาด
เบิ่งบั้งไฟพระยานาคยามออกพรรษาลาพระเจ้าคนเฒ่าหลังโฮม

(บทที่ 5)

งานไหลเรือไฟกะแตกอยู่ได้ม่วนครพนมม่วนขึ้น
องค์พระธาตุพนมกะตั้งอยู่เจ็นเท็น คนมาไหว้ชั่วแซว

(บทที่ 6)

มุกดาหารผัดแห่งงามเลิศแล้วถนนวนเลียบริมโขง
หม่องน้ำไหลลงโฮมหากแมนโขงเจียมนี้
โขงแหวหนึ่ไปก้ำดอนเจียงดอนบักอี
ไหลลงสู่ดอนจันทร์หันลงมาลีผัดโขงอ่อนก้ำพี

จั่งไหลเลี้ยวสู่ทะเลละน่า...

(บทที่ 7)

ว่าไอ้น้อ...เป็นตาออนซอนเต้แดนอีสานบ้านเฮาอยู่
ย่อนแม่น้ำสามสายนี้ซ้อยอยู่ชูไว้ให้อยู่ยง

(บทที่ 8)

ปีได้ฟ้าฮ้องโป้ง ฝนหลังเทลง
นั่นคือจุดประสงค์ของวิถีชีวิต หมู่นอีสานนี้
ปีฝนดินน้ำโง้งโขงซิมูลันตาฝั่ง
ข้าวในนางามสะพรั่งปูปลาไหลหลังเข้า ออเอ้าอั้งท่งนา

(บทที่ 9)

ฝูงปูปลากระโดดบ่อนเสียงกบเขียดอั้งฮ้องก้องสนั่นเนืองนอง
ชีวิตคนอยู่ทางใสสองๆเฮ็ดบุญตามฮีตสิบสอง อยู่ดอมถนอมตุ้ม
ปีได้มรสุมแล้ง ลมแรงดินแห้งไหม่
เหลียวลงนาลงไฮ่หุดฮู่ใจ เห็นข้าวกล้านาแห้งแตกละแหง

(บทที่ 10)

เริ่มจากเดือนตุลาถึงเมษายนน้ำแล้ง ฮอดแห้งฤดูกาล
พวกลูกหลานพากันอพยพหลังลงกรุงกว้าง
ไปเมืองหลวงหนีไกลบ้านขายแรงงานพลัดพรากถิ่น
ไปหาอยู่หากินปล่อยปู่ตายเฒ่า เลี้ยงหลานน้อยถ่าอยู่เฮือน

(บทที่ 11)

ทุกข์ระทมบ่เอื้อนกระเทือนทั่วทั้งกายใจ
เพราะชีวิตคนอีสาน ต้องอาศัยฝักดวงกับดินฟ้า
ฮอดยามฝนจั่งเห็นหน้า ลูกหลานมาเฮ็ดนาไฮ่
ยามแล้งไปจากจ้อยได้คอยจ้องส่องแต่ทาง

(บทที่ 12)

กลางคนส่งลูกเต้า ไปเรียนเล่าศึกษา
เอาที่ไฮ่ที่นาไปจ่านองจองจำ ส่งลูกหลานให้เฮียนฮู้
เพื่อนำเอาความรู้ มาปรับปรุงชีวิตใหม่
ย่านลำบากทุกข์ยากไฮ่ ส่งเสริมให้เล่าเรียน

(บทที่ 13)

เพียรหาความฮู้เพิ่มได้เสริมส่งคนอีสาน
เป็นตำนานไปทางดี พาวิถีชีวิตไปสู่ความเจริญได้
ไผ่ว่าเมืองอีสานเศร้า เขาๆเว้าบ่แม่น
เดี๋ยวนี้อีสานของไทยแลนด์ปานสวรรค์ขึ้นเกล้าไปเศร้าบ่อนจั่งใดใสสองๆ...

(กลอนลง)

ละน่า...

กลอนลำ โขง ชี มูล ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2546

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...

เหลียวเอ๋ยเหลียวลงทางน้ำ สามคงคาใจเรงร่ำว่าวุ่น
น้ำชีไหลตกมุลมูลไหลตกลำโขงออนซอนน้ำดีดีไฟไหลเลียแค้นหลังลง

(บทที่ 1)

โอ้ละนอ...

ต้นลำชีเกิดจากพันห้วยละหานตำนานว่า

ไปทำนางแนว ผ่านมัญจา

(บทที่ 2)

มาชนบทโค้งเกี่ยว ไหลเลียลงล่อง

ฝูงหมูลิงคึกคะนองตื่นเต้นโตนลงเล่นม่วนระม

(บทที่ 3)

ยามสงกรานต์แตกโต้มๆคนมาโหมเอาบุญใหญ่

ไหลไปท่าขอนยาง โงมาทางพนมไพรใส่วารินกำพันหมุนตัวล่องไป

(บทที่ 4)

ไหลลงมาสุดก้ามเมืองอุบลก้ามเมืองใหญ่

ต้นลำมูลเกิดจากเมืองโคราชเด้อบอกไว้ ไหลลงแจ่งแก่งสะพือ

(บทที่ 5)

น้ำเขาหินเสียงดังอยู่วื้อๆคือมูลไหลหลังลงโขง

ฮ่อมน้ำมูลไหลลงสู่แม่น้ำโขงเจียมนั้น

น้ำสองสีมาโหมพันอยู่ปนกันใสกับขุ่น

น้ำโขงเป็นสีปูนส่วนน้ำมูลสีคาว งามพอลานเทพปั้น สรรค์ไว้ จังให้เบ่งแรง

(บทที่ 6)

โอ้ละนอ...เหลียวไปก้า ลำโขงยาวย่าน

ต้นกำเนิดเกิดจากเมืองทิเบต เขตน้ำไหลล้าเข้าสู่ไทย

(บทที่ 7)

เขตอีสานจากเชียงคานนั้นได้ ไหลตามฮ่อมภูผา

แก่งคุ้งค้ำมติดตาถัดมาแม่น้ำวังปลาบึก ลึกหลายเหลือล้ำ

เป็นพรมแดนของชนไทยลาวสองประเทศ

บ่อนป็นเขตฮ่อมน้ำ เป็นวังกว้างป่วงหัน

(บทที่ 8)

ส่วนสะพานมิตรภาพไทยลาวนั้น งามปานสวรรค์แต่ง

ทิวทัศน์งามแจ่มแจ้ง สองข้างระหว่างของ

(บทที่ 9)

ไต่ยกับลาวเฮานี้เป็นพี่น้องปรองดองบ่เลี้ยวหล่าย
สายสัมพันธ์ผูกหมั่น น้ำโขงกั้นบ่หวั่นไหว

(บทที่ 10)

จอมมณีมีชัยนั้นเป็นแหล่งท่องเที่ยวคนเที่ยวมาลงเล่นหาด
เบิ่งบั้งไฟพญานาคผุดขึ้นกลางแม่น้ำ ยามออกพรรษาลาพระเจ้า
คนเต้าหลังโฮมงานไหลเรือไฟคนกะแตกได้ม นครพนมคนม่วนชื่น
องค์ธาตุพนมอยู่ริมโขงตั้งเงินแท่นงามโก้ตระหง่านตา

(บทที่ 11)

เมืองมุกดาหารปานแต่มนนเรียบริมโขง
หม่องน้ำไหลลงโฮมหากแม่น้ำโขงเจียมนี้
โขงแหว่นี่ไปก้ำ ทางดอนเจียงดอนหมากอี
ไหลลงสู่ดอนจันทร์ หันลงมาหลิผี ตกโขงอ่อนก้ำพี แล้วไหลเลี้ยว

(กลอนลง)

สู่ทะเล...

กลอน ล่องลาหมอลำมานพ เพชรคลองลาน
ทำนอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2546

(กลอนขึ้น)

โอย.....

สิดาท่านทานผู้ฟัง....น้อละน่า

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

เออ..บัดนี้สมควรแล้วสิดาไลไกลห่าง

สิดาปางควงค้อมชุ่มท่านทานผู้ฟัง

(บทที่ 2)

พ่อแม่ตั้งตงแต่งทำทาน

ไปเอาหลานมาลำยังคั่นจนแจ้ง

แสงอิดอ่อนล้ำ แขนกะลาซากะอ่อน

จนสีย้อนบ่ขึ้น ยืนง่วงได้ป่วงวิน

(บทที่ 3)

บัดนี้สิ้นสมส่วนของ การ

อวสานลาลง สีส่งพรตอนม้วน

ม้วนได้ได้ ลำไปบ่ผิดปอง

ผิดทำนองฮึดเค้า คนเฒ่ากะอย่าถือ

(บทที่ 4)

ลำสู่มือกะมีแนคำเพอะ อีแม่เอ๋ย

สกลปรกแกมกัน สู่ลายหลายเรื่อง

หากว่าเคื่องหูเจ้าเมอินักปราชย์

อนุญาตผู้ข้าแห่นัดื้อท่านคู่สู่คน

(บทที่ 5)

ผู้เพิ่นคั่นประพันธ์แต่งเขียนกลอน

อุทาหรณ์มีมาทำจำมาลำฟ้อน

กลอนพาเว้าสำนวนสูงต่ำ

คำบ่อนใดขาดซ่อนเขียนซ่อนตี๋มแถม

(บทที่ 6)

โอกาศนี้ก่อนสิดละคลาดเคลื่อนลาเล็กลงฟัง

ผมสิดอลำลาผู้ฟังหลังหน้า

ลาก่อนเดื่อคุณน้ำสวัสดีคุณพ่อ

หวัดดีอีแม่ป้าลาแล้วอีแม่ยาย

(บทที่ 7)

เอื้อยและอ้ายบ่าวจ๋อสาวจี

สวัสดิ์คนฟังผู้นั่งเต็มขาซ้าย
หญิงชายพร้อมชุมชายสาวบ่าว
คราวนี้โอกาสได้ มานพน้อยเอ็นสง
(บทที่ 8)

ลุงและป้าปู่ย่าอาวอา
ให้เมื่อสาเมื่อเฮือนคู่คู่คนให้หายฮ้อน
หลับให้ฝันดีด้วย ให้แทงหวยถักเลข
ขอให้ลูกหลานเงินเข้าดอกใส่โถง
(บทที่ 9)

ลาเทิงสงฆ์เจ้ายาท่านสมภาร
ผู้เพิ่นถือศีลธรรมพร้าแพงแลงเยียม
ขอให้สุขใสเหลียมอย่ามีมารมาฆัง...ผ่าน देंน้อ
เทิงครูบาหนุ่มน้อยเณรพร้อมพร้าชี

(บทที่ 10)
ลามือนี้ลาตั้งแต่ความลำ
แต่ว่าใจผมมานพบห่างไกลไลเว้น
แนวว่ากรรมเวรมีหนีไปบ่อยากห่าง
บ่อยากพลาคนคันหมู่เจ้า..คันไปแล้วตัวบ่เห็น
(กลอนลง)
กรรมเวรมี.....เออ...ละน่า

กลอน ล่องลาสา

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2547

(กลอนขึ้น)

โอ้ย..โอ้ย ละน้อ

ละเสียงเอ้ยเสียงแมงอีแจมแมงง่วง

เสียงงูชวงแจมงูเห่าละเสียงหัวเข้าถึกแป้น

คือสิเข้าป่า...แท้นอนาง....ละน้า

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ว่าโอนอ อวสานสุดเสียง เสียงลำแคนสิดั่ง

เอวังไ้บ่อนนี้อายจอนนี้สิดั่งลา

(บทที่ 2)

ไปก่อนเดื่อน้องหล้าผู้มานั่งฟังลำ

ตามขำงามอน งามอนพี่สะออนแต่นำน้อง

รักษาเดื่อนางเดือรักษาโนนนามองสองแถวไว้ถ้าพี่

สาวผู้คือน้องอย่าจับจ่ายซื้อ ให้ถ้อมันเป็นแก่นสานเดือแฟนเอ้ย.....

ละน้า...

(บทที่ 3)

หล้านางเอ้ย

คันสิไกลขอให้ไกลแต่บ้านฮั่วไ้ฮั่วนาสวน

ส่วนว่านางกับชายอย่าได้มีวันฮ้าง

คันสิจางขอให้จางแต่น้ำให้เกลือเค็มอยู่คือเก่า

อย่าลืมความปากเว้าของอายจ่ายผญา

(บทที่ 4)

ว่าโอนอ...

เจ้าผู้ฝึกอึดู้เตี้ยตันตำไบดก กกบ่ทันฝั่งแน่น

สังมาจีจุมดอกฮากบ่ทันยังพินสั่งมาพินป่งไบ

(บทที่ 5)

บ่อยากไกลจากเจ้าบุบเพเก่าผัดมาตาม

บ่อยากไกลคนงาม คนงามแม่เวรหากพาเว้น

อยากเห็นโตเวรเด่มันเป็นโตจั่งไ้ไ้แน่

คันเป็นโตจั่งหอยคันเป็นฮอยจั่งข้าง

อายจอนนี้สิไปหาว่าจ้าง คนนำฆ่า อีแม่เวร

(กลอนลง)

อีแม่เวร.เอ้ย..โอ้ย..ละน้า..โอ

กลอน คินรอยยิ้มอันสดใสให้ผู้สูงวัย ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2548

ใช้แสดงในงาน โครงการฟื้นฟูพระราชนิพนธ์ พระราชทาน กระทรวง

สาธารณสุข

(กลอนขึ้น)

โอ้ย.....

หละขอเอ๋ยขอเชิญชวนทุกท่านมาเข้าร่วมโครงการ

ฟื้นฟูพระราชนิพนธ์พระองค์ท่านสมเด็จพระเจ้า

หละเพื่อการอนุรักษ์ส่งเสริมและฟื้นฟูสุขภาพของปากผู้สูงอายุเขาหน่อ

ขอเชิญชวนพี่น้องเข้ามาร่วมแม่ฮ่มฮ่มบุญผลาเพิ่มพูน... คนไทยเอ๋ย...

เนื้อในกลอน

(บทที่ 1)

ละมาบัดนี้.....

ขอเชิญชวนพี่น้อง น้อยใหญ่ชาวไทย

คินรอยยิ้มอันสดใส ให้แก่ผู้สูงวัยฮ่มใจกันดีเยี่ยม

ในโครงการฟื้นฟู พระราชทานงานนี้ เป็นผลดีอันควรค่า

คำว่าผู้สูงวัย คือทรัพยากรอันล้ำค่า เขาควรพร้อมฮ่มใจ

(บทที่ 2)

ทางกระทรวงสาธารณสุข เฝ้าได้ จัดโครงการฟื้นฟู

พระราชทานขึ้นไว้เพื่อคุณภาพผู้สูงวัยคินรอยยิ้มอันสดใสมาฮ่มใจกันดีทุกท่าน

เพื่อเป็นการเฉลิมพระเกียรติ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในวาระ

ปีมหามงคล

พระชนมายุครบรอบ 80 พรรษาและครองสิริราชมาได้ 60 ปี นี้

มาร่วมใจสดุดีองค์ภูมิพลมหาราช คัตตริยภวันนัยนักปราชญ์จารึก

ไว้โฮมมาร่วมส่งพระพร

(บทที่ 3)

ขอวิงวอนพี่น้อง หัวถิ่นดินไทย

มาร่วมใจสมทบทุน ฮ่มกันในงานนี้

โครงการมีแต่ปี พ.ศ. 2547 ถึง พ.ศ. 2550 เฝ้าเตรียมทุนเอาไว้

ต้องใช้เงินงบประมาณ รวมสามร้อยยี่สิบล้านบาทขอเชิญญาติพี่น้อง

มาโฮมตุ้มออกฮ่มกัน

(บทที่ 4)

มาสานฝันสานรอยยิ้ม ให้แก่ผู้สูงวัยเพื่อจะได้บุญส่ง

สมประสงค์ทุกท่าน บุญสมภารครั้งนี้ให้น้ำคัมดอกเลี่ยมงา

(บทที่ 5)

ขอเชิญชวนประชาชนทุกก้ำ ทัวถิ่นดินไทย

มาร่วมอ้อมใจบริจาคสมทบทุน ในการทำฟันเทียม ซ่อย
โครงการนี้

บ่มีฟันบ่มีเขี้ยวกินหยั่งกะบ่ร่อย ความเข้มแข็งของสุขภาพกะลดน้อย
จิตใจน้อยบ่สบาย คุณปู่ย่าตายายเปรียบคือโพธิ์ไทรกว้างให้
ลูกหลานทั้งปวง

(บทที่ 6)

เฮาคอยได้น้อยชั้นเผิง ถึงเวลามาฮอดแล้ว เฮาควรร่วมฮ่วมน้ำใจ
คีนรอยยืมให้แก่ผู้สูงวัย ในโครงการฟันเทียมพระราชทานงานนี้
นอกจากผู้สูงอายุ ได้มีสุขภาพดีแล้วเฮายังได้บุญเต็ม
พร้อมทั้งความปลาบปลื้ม ที่ได้ฮ่วมเฉลิมพระเกียรติให้
องค์เหนือหัวพระบาทไท...ได้ยืนหมั่น...คู่สยาม...

(กลอนลง)

เสริมความงาม....ละหน้า

กลอน ส่งดวงใจช่วยภัยสิ้นนามิ

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2548

(กลอนขึ้น)

โอ้ โอ้ย.....

ละคลื่นเอ๋ย คลื่นยักษ์ซัดถล่ม โจมคนลงธรณีคราวนี้หลายกว่าหมื่น
ไปกลับหลับบ่ฟื้นตายนำคลื่นแม่ทะเล อนาถใจน่าได้

โอ้หนอ โอหนา ... โอ้ละหนา...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ละมาบัดนี้ถูกบันทึกเอาไว้ ทะเลใหญ่อันดามัน

เปรียบเสมือนความฝันแต่กะลิมบ่มีได้

มหันตภัยธรรมชาติอันโหดร้ายฆ่าคนตายหลายกว่าหมื่น

26 ธันวาคม ปี 47 คนพากันแตกตื่น ฟังเสียงคลื่นซัดตื้นดั่งสะอื้นทั่วทะเล

(บทที่ 2)

หน้าสงสารหลายเด หน้าสงสารหลายเด ทั้งเือนซานพังเพองเอ้เล่พังเพน

อลเวงว่าวุ่นประชาชนให้โฮ้ ฮ้องดังก้องซัวแซว

(บทที่ 3)

ละรอกหนึ่งคนกะตายหลายแล้ว ยังมีอีกสองสาม

คนไหลลอยไปตามน้ำ ชัดไปไกลไกล

อนาถใจจริงแท้กลางคนได้แต่แลมองนำคลื่นไหลเวียน

เหลียวเห็นกันได้แต่เ็น เหลียวเห็นกันได้แต่เ็นนำผู้คลื่นดอกซัดพา

(บทที่ 4)

ตายต่อตาต่อหน้าสามเือนกรรยา

ลูกเือนหาพอกับแม่โอ้ยหนา แผลจกรรจใหญ่คักแท้

เฮาควรรได้ดอกเียนวยา มารวมใจกันเด้อมารวมใจกันเด้อช่อยกันบรีจาเคเด้อ

คนละนิดละหน่อย

ละชาวขอนแก่นเฮาเอย ร้อยดวงใจช่อยภัยได้ ไทยเฮาเอยมาฮวมกัน

(บทที่ 5)

ช่อยฝ่าฟันอุปสรรคคราวนี้ โดยเฉพาะท่านผู้นำใจดี

ชาวจังหวัดขอนแก่น ฉันทราตรี ศรีวิไลนี้ขอเป็นตัวแทน ร้อยดวงใจหนอส่งให้

ขอชาวใต้ได้รับเอาบุญผลาไทยเฮา

(กลอนลง)

โอ้ โอ้ยหนอ โอ้ยหนา โอ้ยละหนา...

กลอน ทำอย่างไรจึงปลอดภัยจากไข้เลือดออก ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2549

ใช้ในโครงการ อนุรักษ์ป้องกันไข้เลือดออก

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...

ขออภัยขอประสาสัมพันธ์ให้ ว่าเฮาสีเฮ็ดจังได้ จังสีได้ปลอดภัยจากโรค

ไข้เลือดออก หมอลำขอบอกให้รู้ เป็นการบ้าน ให้ท่านทำ จำความงาม..ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

อันนี้ละพ่อแม่เอ๋ย

ฟังเอาเดื่อพี่น้อง ทองถิ่นดินไทย

อย่ามัวนอนหลับไหลมาใส่ใจเรียนรู้

ผิดเป็นครูหลายแล้วแนวเฮามักง่าย

ย่อนยุลงลายโตน้อย ๆ คอยจ้องชีวิตคน

(บทที่ 2)

เพราะว่าจุดเริ่มต้นคนบ่สนใจ

มองข้ามความปลอดภัยบ่ใส่ใจยุ่งร้าย

บัดเห็นคนตายย่อนจังอาลัยอาวรณ์ฮั่นฮั่นฮื้อฮ่า

ขอนำเดื่อพี่น้อง เฮาควรต้องช่วยกัน

(บทที่ 3)

การที่ถูกยุลงลายกัดคนนั้นมันเป็นเรื่องสำคัญ

การป้องกันยุลงลาย ๆ ต้องฮ่วมมือเดื่อเจ้า

เริ่มจากเฮือนชานเข้าครอบครัวยุไว้ก่อน

สิบได้เดื่อตร้อน คราวหน้าต่อไป

(บทที่ 4)

บ่แม่นรอแต่ให้ทางการขอยอดหนุน

ชีวิตเขาเป็นทุน ๆ ต้องช่วยตนเองไว้

หน้าที่เขาทำได้ การกำจัดยุลงลายนี้เป็นเรื่องง่าย ๆ

อย่าปล่อยให้ยุลงลายกัดคน จนย่าแย้แล้วมันสิแก้บ่ทัน

(บทที่ 5)

เริ่มป้องกันเอาไว้ กำจัดแหล่งยุลงลาย

ภายในบ้านของเขาให้เบี้งแง่งแลงเข้า

ครอบครัวยุควรให้ความเข้มแข็งไว้

เพราะถ้าวอยู่ในส่วนหนึ่งของประเทศชาติอย่าให้ขาดสิ่งนี้คือหนี瘟จากหมู่ภัย

สิใส่ซองๆ ละน้ำ

(บทที่ 6)

เรื่องยุ่งลายเฮาประมาณปได้ เป็นเรื่องใหญ่ต้องกำจัด
คันถึยุ่งลายกัถ บ่มียารักษาและบ่มีวัคซีนแก้
ต้องดูแลและป้องกันจุดนี้ เป็นผลดีอันล้ำค่า
สามารถทำได้ด้วยตัวเองกะได้ถือเป็นหน้าที่ตน

(บทที่ 7)

จุดเริ่มต้นให้กำจัดลูกน้ำหรือว่าแมงก่องแมงที่เห็นอยู่เป็นประจำหม่องมีน้ำขัง
เช่นว่าโอ่งน้ำใช้และน้ำกินภาชนะ ทุกอันชนิดที่มีน้ำขังได้
ทั้งภายในและนอกบริเวณบ้านให้จัดการเบ่งสู่บ่อน
เห็ดไปตามขั้นตอนโดยการใช้ทรายกำจัดลูกน้ำวิธีนี้้ง่ายดี

(บทที่ 8)

ไปหาเอาได้ที่โรงพยาบาลอยู่ใกล้บ้านหรือบอกผ่าน อ.ส.ม
ใช้ตามคำอธิบายของแพทย์หมอและช่างซองที่เขียนไว้
ซ้ำหรือไวดำตรวจพบลูกน้ำหรือทำตามหมอแพทย์สั่ง
ทรายกำจัดลูกน้ำบ่มีผลกระทบยังสามารใส่ตุ่มน้ำกินน้ำใช้ปลอดภัยได้สู่อัน

(กลอนลง)

ละนา...

กลอน ทำอย่างไรจึงปลอดภัยจากไข้เลือดออก ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2549

ใช้ในโครงการ อนุรักษ์ป้องกันไข้เลือดออก

(บทที่ 1)

นอกจากนั้นถ้าบ่มีทรายกำจัดลูกน้ำให้ใช้วิธีชั้ตู่หรือล้างภาชนะใส่น้ำในทุก 7 วัน
ส่วนการใช้น้ำต้มเดือดนี้กะดีคือกันแต่ว่าเหมาะสำหรับภาชนะบางอันเช่นว่า
ชารองตู้

หันมาดูโอ่งน้ำกินทางนี้มีวิธีแบบง่าย ๆ

ค้นบ่ยากใช้ทรายใช้ผ้าขาวบางๆปิดปากโอ่งชั้นหนึ่งชั้นที่สองเอาผ้าโอ่งครอบ
ไว้ก้จัดได้ดังกัน

(บทที่ 2)

อีกวิธีหนึ่งนั้นปล่อยปลาในลูกน้ำในภาชนะใช้น้ำหม่องละหนึ่งถึงสองตัว

เช่นว่าปลาหัวตะกั่วหรือว่าปลาหางนกยูงปล่อยลงในน้ำ

แต่ต้องหมั่นติดตามตรวจดูปลาอยู่เรื่อยว่ายังมีคงเดิมบ่

ต่อไปแม่นขยะทางในและนอกบ้านเช่นว่าจานรองกระถางดอกไม้หรือว่าเศษ
ภาชนะที่บ่ใช้

เก็บกองไว้ให้หมั่นดู

(บทที่ 3)

ทุกคนควรรับรู้เป็นหน้าที่ของตน

อย่าปล่อยให้มันโดนทำการเผาหรือฝังฟ้าวทำลายให้หายสิ้น

เพราะยุงลายบินไปได้ภายในระยะทางถึงร้อยเมตรกว่า ๆ

กลัวว่ากองขยะอยู่ในบ้านและนอกบ้านสิเป็นหม่องแหล่งเพาะพันธุ์

(บทที่ 4)

นอกจากนั้นหันมาเบิ่งหม่องเฮานอน

เป็นเสื่อสาดมุ้งหมอนบัดตีนนอนให้เก็บเมียน

เพราะยุงลายมักอาศัยอยู่ในเือนโดยเฉพาะเสื่อผ้าหอยนำฝารุงรังๆยุงลายนั้น
มักเกาะอยู่

ซอมดูหม่องฮกเฮียยุงอยู่หลายบอกต่อกันเดื่อน้องอ้ายพวกพ่อแม่ที่ฟ่งล

(บทที่ 5)

การควบคุมแหล่งเพาะพันธุ์และการกำจัดลูกน้ำยุงลายๆ

เป็นวิธีที่ดีกว่าสู่นาวเด้อท่าน

ได้เป็นการประหยัดพร้อมทั้งบ่อันตรายและภาวะแทรกซ้อนดออมได้อีกอย่าง

ทางพิชภัยต่อมนุษย์และสัตว์เลี้ยงกะหน่อยผลพลอยได้แต่ส่วนดี

(บทที่ 6)

ค้นบ่มีน้ำขังลูกน้ำกะบ่มียุงลายจำต้องหนี

เพราะบ่มีหม่องชั้นคนบ่เป็นไข้เลือดออก

ขอบอกให้รู้ไว้ยุ่งลายฮ้ายคักกว่าเสือได้อคนฟัง

(กลอนลง)

ละน้ำ....

กลอน รณรงค์ให้ความรู้เรื่องหน่วยกัซิป ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2549

(กลอนขึ้น)

โอโห่...

หันเอ๋ยหันมาฟังทางนี้จังหวัดขอนแก่นมีข่าวดีมาล่ำร้องบอกท่าน

ระบบบริการการแพทย์ฉุกเฉินเป็นแห่งพี่น้อง

อุบัติเหตุหรือเจ็บป่วยฉุกเฉินนี้มีความเกี่ยวข้อง เชิญพี่น้องโปรดรับฟังหวัง

ความงาม...ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

อันนี้ละพ่อแม่เอ๋ย

ไผ่เคยเรียนรู้ให้ฟังดูเอาใจใส่

คันผู้ได้รู้ แล้วให้ไปเว้าต่อกัน

(บทที่ 2)

อะโรคยาปะละมาลาภานัน คือผู้มีโรคเป็นลาภอันประเสริฐ

แต่คันเกิดขึ้นแล้วจำต้องได้รักษา

(บทที่ 3)

ปัญหาเจ็บป่วยใช้ถือว่าธรรมดา

แต่ปัญหาป่วยฉุกเฉินนี้บ่เอ็นธรรมดาโปรดจงพากันรู้

ผู้นำชุมชนนั้นควรรู้ ยามฉุกเฉินได้เอ็นช่วย

คอยแนะนำผู้บ่รู้ ได้ความรู้ดีกัน

(บทที่ 4)

ป่วยฉุกเฉินว่านั่นอาการอยู่ระดับใด

ต้องเข้าใจคำว่าป่วยรุนแรง ที่สามารถเรียกใช้

บริการหน่วยกู้ชีพฟรีๆ ในระยะทางไม่เกิน 10 กิโลเมตรต่อเวลาสิบนาทีเพิ่ม

สิมีมาช่วย

ผู้มาช่วยส่งผู้ป่วยกลับบ้านด้วยอาการจ้งได้แน่ การดูแลเจ็บป่วยใช้ฉุกเฉิน

นั้นเป็นจ้งได้

(บทที่ 5)

และการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุ ที่สามารถเรียกใช้บริการ

หน่วยกู้ชีพได้อาการอยู่ระดับใด เข้าใจคำว่าป่วยฉุกเฉิน มีอาการจ้งได้บ้าง

เช่นอาการเป็นไข้สูงตัวร้อน ชักกะตุกนี้กะแมน

ปวดหัวแสบ ปวดท้อง ท้องเสียท้องเดินอุจจาระร่วง อาการนี้กะแมนเด้อ

(บทที่ 6)

เจ็บหน้าอกหายใจหอบเหนื่อยหายใจลำบากเกิดอาการอ่อนเพลีย กะแมนเด้อ
เอ็นว่าลูกเดิน การวิ่งเวียนศรีษะและเป็นลมคลื่นไส้อาเจียนนั้น

หมดสติซ็อคซ้ำซึ่มสลึมสลื่อนั้นพากันจำไว้แน

เจ็บท้องคลอด คลอดลูกเดิน ตกเลือดเลือดออกทางช่องคลอด

(บทที่ 7)

กะแมนแต่อาการนี้แนนอน ถ่ายอุจจาระปัสสาวะเป็นเลือด

และการกินสารพิษหรือกินยาพิษ อาการนี้กะเดือดร้อน

เอ็นว่าป่วยลูกเดินส่วนอุบัติเหตุจากรถที่เกิดจากรถชนกัน รถชนกันรวม
ไปหมดทุกชนิดกะว่าลูกเดินได้ อุบัติเหตุจากอื่นๆ ต่อไปเช่นตกจากที่สูงหกล้มและของมีคมบาดการถูกทำร้ายร่างกายถูกสัตว์กัดแมลงต่อยกะเอ็นว่าลูกเดินได้ดังกัน

(บทที่ 8)

ไฟฟ้าช็อตไฟไหม้น้ำร้อนลวก อาหารเป็นพิษ

สิ่งแปลกปลอมเข้าหู คอตางมูกหมูนั่นกะเอ็นว่าลูกเดิน

เกินจากนั้นอาการแพ้ต่างๆ เช่นแพ้ยาแพ้อาหารแพ้อากาศ แพ้ฝุ่นเป็นลมพิษหรือมุน่มนบ้านเฮากะเอ็นว่าลูกเดินได้

ในกรณีมีโรคประจำตัว แล้วมีอาการลูกเดินต้องการพบแพทย์ด่วน

ขอเชิญชวนพี่น้องศึกษาไว้ให้ถี่ใจโปรดเรียกใช้หน่วยกู้ชีพของเฮาเด้อละนะ...

(บทที่ 9)

อาการที่กล่าวมา สามารถเรียกใช้ได้ หน่วยกู้ชีพจังหวัด

ถดลงมาหน่วยกู้ชีพตำบลได้ทุกคนค้นเฮาเอ็น

อุบัติเหตุหรือป่วยลูกเดิน เรียก 1669 เด้อซุมเฮาสีหายห่วง

โทรไปด่วนไม่ต้องย้านบริการตลอด 24 ชั่วโมง

(บทที่ 10)

หน่วยกู้ชีพเฟ้นพร้อมเตรียมไว้ถ้าช่วยเหลือ

พร้อมเสมอสิเอื้อเพื่อความสะดวกเร็วไว บ่ว่าใกล้หรือไกล

กะช่วยเหลือถึงที่ข้อสำคัญต้องเข้าใจให้ตีอาการลูกเดินนั้น ศึกษากันให้ชู้ก่อน

อาการไต่ที่รุนแรงและเดือดร้อนเฮาควรอยู่เรื่องดี

(บทที่ 11)

เรียกใช้บริการฟรีทุกหม่องทั่วถิ่นดินไทย

หน่วยกู้ชีพตำบล รับผู้ป่วยเข้าไปรักษาพยาบาลแล้วส่งคืนถึงบ้าน

หน่วยกู้ชีพจังหวัด รับผู้ป่วยเข้ารักษาพยาบาล แล้วให้กลับเองบ่ได้ส่ง

หน่วยกู้ชีพตำบล และจังหวัดจัดระเบียบให้ มีไว้ต่างกัน

(บทที่ 12)

หน่วยกู้ชีพเหล่านั้นเฮ็ดเพื่อประชาชน

มีเหตุผลเพียงพอกับการป่วยฉุกเฉินให้ด่วนโทรไปใช้
เรียกเข้าไปเบอร์ 1669 เด็ดชุมเห็ดสหายห้วง
ด้วยความปรารถนาดีต่อคนไทยทั้งปวง จึงให้สื่อพื้นบ้านประสานร้องส่งมา

(บทที่ 13)

ด้วยระบบการแพทย์ฉุกเฉิน จังหวัดขอนแก่น
เพื่อบริการประชาชนทุกถ้วนหน้าในการป่วยฉุกเฉิน

(บทที่ 14)

หมอลำขอชวนเชิญ มาฮ่วมมือกันดีแท้ บริการดีแน่ 24 ชั่วโมง
ตรงเวลาที่เอ็นช้อยหน่วยกู้ชีพเฮ็ดเพื่อปวงชาวไทยใหญ่น้อย
ให้หายฮ้อนและผอนเบา บุญผลาไทยเฮา...

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน รณรงค์ให้ความรู้เรื่องหน่วยกู้ชีพ ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2549

(บทที่ 1)

อาการที่กล่าวมา สามารถเรียกใช้ได้ หน่วยกู้ชีพจังหวัด
ถดลงมาหน่วยกู้ชีพตำบลได้ทุกคนค้นหาเอา
อุบัติเหตุหรือป่วยฉุกเฉิน เรียก 1669 เต็มชุมหาสหายห่วง
โทรไปด่วนไม่ต้องย้านบริการตลอด 24 ชั่วโมง

(บทที่ 2)

หน่วยกู้ชีพเพื่อนพร้อมเตรียมไว้ถ้าช่วยเหลือ
พร้อมเสมอเสียเพื่อความสะดวกเร็วไว บ่ว่าใกล้หรือไกล
กะช่วยเหลือถึงที่ ข้อสำคัญต้องเข้าใจให้ตีอาการฉุกเฉินนั้น ศึกษากันให้ชุกก่อน
อาการใดที่รุนแรงและเดือดร้อนหาควรรู้เรื่องดี

(บทที่ 3)

เรียกใช้บริการฟรีทุกหม่องทั่วถิ่นดินไทย
หน่วยกู้ชีพตำบล รับผู้ป่วยเข้าไป รักษาพยาบาลแล้วส่งคืนถึงบ้าน
หน่วยกู้ชีพจังหวัด รับผู้ป่วยเข้ารักษาพยาบาล แล้วให้กลับเองบได้ส่ง
หน่วยกู้ชีพตำบล และจังหวัดจัดระเบียบให้ มีไว้ต่างกัน

(บทที่ 4)

หน่วยกู้ชีพเหล่านั้นเฝ้าเพื่อประชาชน
มีเหตุผลเพียงพอกับการป่วยฉุกเฉินให้ด่วนโทรไปใช้
เรียกเข้าไปเบอร์ 1669 เต็มชุมหาสหายห่วง
ด้วยความปรารถนาดีต่อคนไทยทั้งปวง จึ่งให้สื่อพื้นบ้าน ประสานร้องส่งมา

(บทที่ 5)

ด้วยระบบการแพทย์ฉุกเฉิน จังหวัดขอนแก่น
เพิ่มเป็นห่วงประชาชนทุกถ้วนหน้าในการป่วยฉุกเฉิน

(บทที่ 6)

หมอลำขอชวนเชิญ มาช่วยมือกันดีแท้ บริการดีแน่ 24 ชั่วโมง
ตรงเวลาที่เอ็นช้อยหน่วยกู้ชีพเฝ้าเพื่อปวงชาวไทยให้น้อย
ให้หายฮ้อนและผ่อนเบา บุญผลาไทยเฮา...

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน เทิดไท้ในหลวง ปีมหามงคล

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2549

ใช้ในการประกวดแข่งขัน ได้รับรางวัลชนะเลิศการประกวดหมอลำนักเรียน
ในงาน Khon kaen Excellence Fair 2006

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...

ภูมิเอยภูมิพลังแผ่นดิน องค์ภูมิเนือหัวเจ้า นั้นทรงเอาพระทัยช้อย
ผองชาวไทยใหญ่น้อย ได้คอยชั้นอยู่เฝ้านั้น เห็นความงาม...ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ละว่าโอนอ ท่านพระองค์เอ๋ย

นอกจากทรงทุ่มเทพระราชหฤทัยในการพัฒนาแหล่งน้ำให้เพียงพออุปโภค
และบริโภคยังทรงห่วงใยถึงแผ่นดินผืนน้ำ ตามหมองป้องประสงค์

(บทที่ 2)

ความมั่นคงด้านน้ำมีครบถ้วน ผดุงส่วนด้านผืนดิน

จึงพระราชทาน พระราชดำริ เริ่มโครงการพัฒนาที่ทำอยู่ทำกิน

และจัดตั้งศูนย์ศึกษา การพัฒนาที่ดินช้อยเหลือไว้หลายที่

พร้อมทั้งจัดให้มี การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติที่ถูกต้อง

เพื่อจะได้สอดคล้องกับการพัฒนาการเกษตรการปลูกป่านั่นกะคือต้นเหตุเห็ดให้
ดินเป็นของดีต่อแหล่งน้ำ ให้ดินฉ่ำชุ่มเย็น

(บทที่ 3)

โครงการเศรษฐกิจพอเพียง ท่านพระองค์กะทรงเน้น เห็ดพออยู่พอกิน

ชุมเหลือกินเอาไปขาย เพื่อแรกเงินมาใช้

และเก็บออมหอมไว้ อย่าฟุ่มเฟือยจ่ายไปทั่ว

ปลูกพืชผักสวนครัว เลี้ยงหมูเห็ดเป็ดไก่ เลี้ยงปลาหอยและกุ้ง พอเพียงไว้ได้อยู่กิน

(บทที่ 4)

อีกแพงกันบ่มีวันสุดสิ้น เป็นปีกแผ่นแน่นหนาไว้ ให้สู้ฮักสามัคคี

การศึกษาช้อยคนปัญญาดี และคิดดีทำดีพร้อม

คอยถนอมน้ำใจกันเอาไว้ ส่งเสริมความเข้าใจ ทั้งคนรุ่นเก่าและใหม่

พระองค์ทรงแสดงถึงพระราชหฤทัย ทรงห่วงใยไพร่ฟ้าประชาเชื้อสู่คน

พระองค์สนพระทัยนำ

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน ออมวัน 3 บาทเล็กเหล่าเล็กจน

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2549

ใช้ในแผนงานรณรงค์ประชาสัมพันธ์เฝ้าระวังและติดตามการห้ามโฆษณา
เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ จ.ขอนแก่น

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...ฟังเอ๋ยฟังเสียงลำจำเอาไว้ วันที่ 3 ธันวาคม 49 เป็นต้นไป
จำเอาไว้แล้วบอกต่อ เพื่ออนาคตลูกหลานไทยเฮานอ โปรดร่วมใจ งดโฆษณา
สินค้าเหล้าเบียร์ และเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ทุกชนิดอีกพร้อม...
มาโหมต้อมเบิ่งซ่อยกัน...เด้อคนไทย...ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(เว้า)

วันที่ 3 ธันวาคมปี พ.ศ. 2549 เป็นต้นไป เพื่ออนาคต
ของลูกหลานไทยโปรดร่วมใจ งดโฆษณา
สินค้าเหล้าเบียร์ และเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทุกชนิด
ด้วยความปรารถนาดีจาก แผนงานรณรงค์ประชาสัมพันธ์
เฝ้าระวังการติดตามและการห้ามโฆษณา เครื่องดื่มแอลกอฮอล์
จังหวัดขอนแก่นเด้อพี่น้องเด้อ

กลอน ขั้นตอนการลงคะแนนออกเสียงประชามติ ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2550

ใช้ในโครงการ เชิญชวนร่วมลงประชามติรัฐธรรมนูญ

(กลอนขึ้น)

โอ้ย..

หันเอ๋ยหันมาฟังเรื่องการเมืองการบ้านอย่าคิดว่าของรำคาญการเมืองบ้านคือเรื่องใหญ่
ก.ก.ต. ยุคใหม่สุจริตโปร่งใสเถิดงานด้วยใจยึดมั่น ทุกคนนั้นล้วนเที่ยงธรรมยึด
คุณธรรมนำทางละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ละม้ายบัดนี้

ในวันที่ 19 สิงหาคมปี 50ใกล้ลัสมือออกแล้วเสียงแซวๆคนฮ้องโ
เสียงไชโยแตกตุงถึงมือนัดหมายประชามติในเขตค่ายผู้กันทั่วทุกมุมเมือง
ไปใช้สิทธิออกเสียงลงประชามติรัฐธรรมนูญเด้ออย่าลืมเด้อ
การออกเสียงเทื่อนี้เป็นผลดีครั้งยิ่งใหญ่
และเทื่อแรกของเมืองไทยที่คนไทยเฮาสีได้ใช้อำนาจอย่างฉลาดถูกต้องอย่าบก
พร่องหน้าที่ตน

(บทที่ 2)

อย่าสับสนไปนำความคนว่าเอาตามใจตนเองเห็นชอบหรือว่าบ
ลัได้นำไปใช้เป็นกติกาของคนไทยเฮาน้อในการรักษาผลประโยชน์ของ
ส่วนรวมและส่วนตนอีกด้วยเฮามาพร้อมฮ่วมมือ

(บทที่ 3)

วันอาทิตย์ที่ 19 สิงหาคม ปี 2550 นี้คืออนาคตของคนไทยและประเทศชาติ
อยู่ในมือของท่านแล้ว

ให้ฟ้าว่วนชวนกันขั้นตอนลงคะแนนออกเสียงคราวนี้

ไปตรวจสอบรายชื่อและลำดับที่ได้ดีจากบัญชีหน่วยออกเสียงใกล้บ้านท่าน
ของทางการเพิ่นประกาศอย่าให้พลาดไปเบี่ยงไว้อยู่ตามป้ายหน่วยออกเสียง

(บทที่ 4)

ตอนต่อไปแม่นเรื่องบัตรส่วนประจำตน

ให้ถือบัตรประชาชนเพื่อแสดงตนท่าน

ประสานงานกับเจ้าหน้าที่ประจำหน่วยเลือกตั้งแล้วรับบัตรออกเสียงลงรายมือ
ในต้นขั้วและบัญชีรายชื่อ

1 บัตรเด้อให้จำจื่อบัตรนี้ถือเข้าคูหาทำเครื่องหมายกากบาทให้ถูกต้องเด้อฟ
น้องเบิ่งให้ดี

(บทที่ 5)

เพียงเครื่องหมายเดียวตรงที่เห็นชอบหรือบ่งให้กาลง
เอาตามจิตประสงค์ที่ตนหมายไว้
ພັບບັດໃຫ້ເຮັດບຣ້ອຍຫຍ່ອນລຽງຫັບບັດຢ່າງເຮັດວຽນ
ด้วยตนเองอีกพร้อมคือเสร็จสิ้นส่วนพิธี

(บทที่ 6)

ตั้งแต่สองโมงเช้าฮอดบ่ายสี่โมงของวันที่ 19 สิงหาคมสืบทอดนี้เฮามาฮ่วมโฮมใจ
รับร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบอกต่อไปได้อ่าน
การไปลงประชามติรัฐธรรมนูญคราวนี้เป็นเกียรติศักดิ์ศรีของคนไทยเฮาควร
ได้เอาใจใส่
เชิญชาวไทยทั่วแคว้นแดนไกลและไกลขอเน้นย้ำบอกให้ไปตรวจสอบบัญชีตน

(บทที่ 7)

ขั้นตอนการออกเสียงให้ใช้บัตรประชาชนส่วนตนที่มีไว้หรือบัตรใช้แทนได้ให้
ถือไปเดื่อน้องพี่เช่นว่าใบขับขี บัตรข้าราชการหนังสือเดินทางหรือว่าบัตร
ประชาชนที่หมดอายุกะใช้ได้
แต่ต้องมีเลขประจำตัว 13 หลักที่ทางการออกให้ใช้แทนได้ตั้งกันสานการเมือง
ไทย...

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน เขียวชวนเลือกตั้ง สส. ปี 2550 ตอนที่ 1
ทำนอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2550
ใช้บันทึกเสียงเป็น CD มอบให้สำนักนายกรัฐมนตรี

(กลอนขึ้น)

โอ้ย..

บุญผลาเคยสร้าง ขอให้เป็นหนทางให้พี่น้องได้เที่ยวได้
การเลือกตั้ง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเป็นหน้าที่ของชาวไทยพี่น้อง
อย่ามองข้ามสิ่งที่ดีบุญผลาไทยมีละน้ำ....

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ในวันที่ 23 ธันวาคม 2550 นี้ เป็นหน้าที่สำคัญ
เราชาวไทยตม้หมอกัน เพื่อสร้างสรรค์ความดีไว้
คือการไปเลือกตั้งเอา สส. คนใหม่
เลือกคนดีไว้ใช้ เมืองไทยจะได้พัฒนา

(บทที่ 2)

เด้อพ่อลุงแม่ป้าปู่ย่าตายาย
อย่าลืมองข้ามกลายเปื้อนข่ายการเมืองบ้าน
มันเป็นการกำหนดให้ อนาคตของเมืองไทยไปได้งามค่อง
และสำคัญคือพี่น้อง ต้องสานสร้างช่วยกัน

(บทที่ 3)

คันถึงวันฮอดมือ ธิบฟ้าว่วนชวนกันไป เด้อพี่น้อง
ยากเวียกงานปานใดกะถ่มไปคราวเดียวเด้อ
อย่าสิเผลอสิมถ่ม โอกาสดีของเฮาเอาสิธิไปใช้ให้คุ้มค่า
เสียสละเวลาของเฮาเพียงนิดหน่อย ผลพลอยได้คุ้มค่าโดน

(บทที่ 4)

คะแนนเดียวกะถื่อว่ามีค่าล้น สำหรับชาติบ้านเมืองไทย
มาตม้หมอฮ้อยดวงใจ ฮ่วมสร้างสรรค์เมืองบ้าน
อย่าอ้างว่าเมื่อยว่าคร้าน ไปออกสิทธิใช้เสียงให้สื่อเลื่องก้องสนั่น
รวมพลังให้มัน ขันติตั้งใส่ส่วนดีมีสติคิดได้ใจอย่าหวั่นแหวไหว

(บทที่ 5)

ก่อนสิตัดสินใจให้อำฮอนตรงถ่วนเลือกเอาผู้สมควรสิเป็นผู้แทนได้ ตัดสินใจ
ให้ถ่วนถี้

สิ่งสำคัญผู้แทนดีบ่ซื้อสิทธิ ผู้เลือกดีบ่ขายเสียง

(บทที่ 6)

เฮ็ดเพื่อบ้านเพื่อเมือง มีความดีถี้ถ่วนสมควรแล้วจั่งค่อยเอา

อนาคตบ้านเมือง อยู่ในมือหมู่เจ้าผองเผ่าชาวไทยและประชานิปไตย กะอยู่
ในมือเฮาพร้อม

ขอมให้ดีและเลือกคนดีให้ได้ ตัดสินใจด้วยตนเองเล็งให้ถึกคักแน่
อย่าลืเห็นแต่แก่เงินส่วนเล็กส่วนน้อย เขามาจ้างซื้อป้องกัน

(บทที่ 7)

บ้านเฮาสีเพม้าง ย้อนเงินว่านซื้อสิทธิเสีย

บ่ควรเอาอนาคตบ้านเมืองไปแลกกับประโยชน์ของส่วนตน

หื้อย้อนเงินเพียงนิดเดียวสิเกี่ยวพันบ่สุดสิ้น

สิเป็นการทำลายผืนแผ่นดิน หรือทำลายท้องถิ่นหม่องอยู่กินของหมู่เจ้า จาก
การมาเอาคืน ของพวกนักการเมืองที่เขาซื้อเพียงนิดหน่อย
เขาซื้อเฮาเพียงบ่จกก็ร้อย ถอนทุนคืนหลักหมื่นล้านพุ้นเด้อท่านให้คิดดู

(บทที่ 8)

ขายสิทธิแล้วเหม็ดหนทางต่อสู้อยู่ จำเป็นต้องอยู่ตามบุญกรรม

ควรจดจำรูปการ ที่ผ่านมามองเห็นหลายแล้ว

มายึดแนวทางการสู้ให้คิดว่าผิดเป็นครูหลักความรู้ให้คิดใหม่

มาตุ้มโฮมฮ่วมกันตัดสินใจ เอาบ้านเมืองเป็นที่ตั้งฝังแน่นแก่นใจ

(บทที่ 9)

ประเทศชาติเจริญได้เฮาต้องอยู่เป็นสุข

อันตรายภัยทุกซิบมีมาต้อง

เป็นทรัพย์สินเงินทองนั้นติดตามมาสู่อย่าง

ซ่อยกันสร้างอนาคตประเทศไว้ โดยเอาสิทธิใช้เลือกผู้แทนสู่คนเด้อ

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน ขั้นตอนการลงคะแนนออกเสียงประชามติ ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2550

ใช้ในโครงการ เชิญชวนร่วมลงประชามติรัฐธรรมนูญ

(บทที่ 1)

เอ็ดตามตอนตามขั้นศึกษากันให้รู้ก่อน

ตอนนี้อ่านให้รู้เรื่องเรียงมาตราครบสามร้อยเก้าข้อเห็นดีข้อข้อจ้งได้

(บทที่ 2)

ก่อนลิตตัดสินใจว่าเห็นชอบหรือไม่ให้ควรคิดพิจารณา

เมื่อศึกษาครบ 309 มาตราแล้ววิจารณ์อ่านทบทวนทวนอยู่

ดูให้รอบคอบไว้จ้งลงประชามติโดยให้มีคุณภาพลงคนยังบ่ทราบว่ามีสิทธิบ่

ค้นบ่ใช้สิทธิออกเสียงเทื่อนี้สิทธิบ่ถือว่าได้

(บทที่ 3)

บ่เสียสิทธิแต่บ่ควรรอนหลับทับสิทธิสิบอกให้เพราะครั้งนั้นบ่ว่าได้เป็นครั้งแรกในชีวิต

ของคนไทยที่มีสิทธิออกเสียงประชามติเป็นโชคดีของไทยแท้

แต่ว่าการเห็นชอบหรือบ่เห็นชอบนั้นกะแล้วแต่ใจไม้นสิทธิของท่านบ่ก้าวกาย

รัฐธรรมนูญฉบับปี 50เป็นฉบับของประชาชนคนไทยประชามติของคนไทย

เพื่อประชาธิปไตยของบ้านเมืองคักแท้บ่แปรป้นแต่อย่างได้

(บทที่ 4)

ระบอบประชาธิปไตยโดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขประเทศไว้

เพื่อคนไทยทั้งชาติ

อย่าได้ขาดการประชามติเทื่อนี้ต้องดีแท้แน่นอน

(บทที่ 12)

ฝากเป็นกลอนสื่อสารมาตอนนี้ด้วยความปรารถนาดี

จากสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งเมืองขอนแก่น

ท่านประธาน มานพ แสนประเสริฐให้ข้อมูลถูกต้องมาล้าร้องสื่อสาร

(บทที่ 5)

ท่านผู้อำนวยการ มนตรี เกียรติกำจรกะได้เสริมส่งโครงการ

ขอชวนวานไปใช้สิทธิออกเสียงลงประชามติรัฐธรรมนูญคู่คนไทยอย่าลืมเด้อ

(บทที่ 6)

อย่าลืมเด้อเริ่มตั้งแต่ เวลา 8 จุด 00 จนถึง 16.00 นาฬิกาหรือจากสอง

โมงเช้าไปฮอดบ่ายสี่โมง

ของวันที่สิบเก้าในเดือนสิงหาคมปี 50จำให้แม่น

เชิญพี่น้องทั่วแดนไปลงประชามติให้ได้เป็นเกียรติประวัติของคนไทยอันยิ่งใหญ่

ได้บันทึกจารึกไว้ลูกหลานจะได้สืบช่อยสานการเมืองไทย...

(กลอนลง) ละนะ...

กลอน เขียวชวนเลือกตั้ง สส. ปี 2550 ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2550

ใช้บันทึกเสียงเป็น CD มอบให้ กกต. จ.ขอนแก่น

(กลอนขึ้น)

โอ้ย.....

ฟ้าเอ๋ยฟ้าฮ้องข่ม อย่าลืมหอมล่ำลึง

เฮมาช้อยกำหนดอนาคตบ้านเมืองโดยการไปเลือกตั้ง

เอาผู้แทนไว้ใช้ไปกาให้ใส่คะแนน...เด้อคนไทย...ละน้ำ..

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

อันนี้ละท่านผู้ฟังเอ๋ย

ในวันที่ 23 ธันวาคม 2550 ใกล้สิมาฮอดแล้วเสียงแซว ๆ ประกาศข่าว

เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการเลือกตั้งฟังแล้วให้ตื่นตัว

(บทที่ 2)

อย่าลืมวอนหลับทับสิทธิ์หรืออ้างว่าเหมื่อยคร้าน ยากนำเวียกงานตน

ขอให้สนใจนำเรื่องการเมืองบ้าน

ตามรูปการควรเลือกตั้งคราวนี้ประเภท สส. เสามีแบ่งออกเป็น 2 ประเภท

ประเภทที่หนึ่งแบบสัดส่วนพื้นแบ่งไว้เป็นการเลือกพรรคการเมืองบอกให้

กาได้แค่หนึ่งเบอร์

(บทที่ 3)

อย่าลืมเด้อกากบาทตรงที่ เบอร์ของพรรคการเมืองเบอร์เดียวจำให้แม่น

แบบที่สอง สส. แบบแบ่งเขตในพื้นที่เมืองขอนแก่นพื้นแบ่งไว้ได้ 4 เขต

เลือกตั้งฟังแล้วให้จ้อเอา

(บทที่ 4)

เขตที่ 1 มี 3 อำเภอเด้อเจ้ากากบาทได้ 3 เบอร์

ประกอบด้วยอำเภอเมืองอำเภอบ้านแฮดและมัญจาคีรีมีอยู่ 3 อำเภอเขต 1เด้อจำไว้

เขตที่ 2 กะกาได้ 3 คนคือว่า

ได้แบ่งเขตออกมา 9อำเภอดังนี้มีไว้ไล่ให้ฟัง

(บทที่ 5)

ตั้งตนจากอำเภอพล โนนศิลา

หนองสองห้อง เปือยน้อย

ชนบท บ้านไผ่เขตแวงน้อย แวงใหญ่

โคกโพธิ์ชัยอีกพร้อมรวมไว้ใส่กัน

(บทที่ 6)

เขต 3 นั้น มีอยู่ 8 อำเภอจะได้ 3 คนแต่เริ่มต้นไปจากจากอุบลรัตน์ ตัดมาทางเขาสวนกวาง น้ำพอง ไปกระนวนเข้าสู่ทุ่งไปหอดบ้านฝางไปทางกำหนองเรือ และอำเภอพระยืนรวมเป็น 8 อำเภอ แต่เขต 3 เหนือ
ต่อไปแมนเขต 4 มีประชากรน้อยกา สส. ได้ 2 คนเขตนี้แตกต่างหมู่
เขตที่ 4 มีอยู่ 6 อำเภอครบถ้วนประมวลได้ไล่ให้ฟัง

(บทที่ 7)

ตั้งต้นจากชุมแพแควมาทางภูเวียงเวียงเก่าสีชมพู
ภูผาม่าน รวมเขต ห้วยน้ำคำสีขอนำเอาสาระสำคัญใหู้้กันต่อเจ้า
การเลือกเอาผู้แทนแบบแบ่งเขตคราวนี้พากันจำให้ตีเขตพื้นที่เมืองขอนแก่น
เขตที่หนึ่งเขตสองและเขตสามจำให้ตีกาให้แมน
ได้สามคนหรือสามเบอร์เท่านั้นเกินกว่าหั้นบได้บัตรเจ้าสีเหล่าเสีย

(บทที่ 8)

หรือบัตรเสียใช้บได้เบ่งให้คักยามกาเบอร์เขตที่ 4 ความต่างนั้นดื้อกาได้
แค่ 2 เบอร์ตามจำนวนประชากรเขต 4 เหมืออย่าลืมดื้อ
บัดนี้ฟังเอาดื้อเรื่องคุณสมบัติของผู้มีสิทธิในการเลือกตั้งคอยฟังเอาใจใส่
ให้มีสัญชาติไทย และมีอายุได้สิบแปดปีบริบูรณ์ครบถ้วนเกิดก่อนวันที่ 3
มกรา ปีสามสองอีกพร้อมมีสิทธิใช้ใส่คะแนน

(บทที่ 9)

บัดนี้แมนเรื่องชื่อมีอยู่ในทะเบียนบ้านและในเขตเลือกตั้งบ้น้อยกว่า 90 วัน
หรือย้ายเข้ามาก่อนวันที่ 25 กันยา ปี 50 จ้งถือว่าสมบูรณ์ได้
ขึ้นต่อไปให้ตรวจบุคคลในทะเบียนบ้านว่ามีเกินหรือว่าตกหล่นบ
คันตรวจพ้อบถักต้องให้ไปแจ้งด่วนไว

(บทที่ 10)

ยื่นคำร้องเพิ่มหรือถอนรายชื่อได้ก่อน 10 วันเลือกตั้งฟังแล้วด่วนฟาวไปดื้อ
ต่อหน้านายทะเบียนอำเภอและนายทะเบียนท้องถิ่นตนก่อนสิบวันให้จำไว้
ฮอดภายในวันที่สิบสองธันวาคมปี ห้าศูนย์ถือเป็นการเสร็จสิ้น การเพิ่มหรือ
ถอนรายชื่อ
บัดนี้คือการแจ้งเหตุที่จำเป็นไปใช้สิทธิการเลือกตั้ง บได้ ให้ไปแจ้งด่วนพลัน

(บทที่ 11)

ก่อนหรือหลัง 7 วันท่อนั้นพากันใส่ใจดื้อ
ต่อนายทะเบียนอำเภอหรือท้องถิ่นตนกะไปได้
การเสียสิทธิเพิ่นสีให้มีความผิดอีกหยั่งแห่น
นับตั้งแต่การคัดค้าน สส. สว. และสมัครเป็น สส. สว. รวมทั้งลงสมัครเป็น
นักการเมือง ทุกระดับบได้หมิดสิทธิใช้ส่วนตน

(บทที่ 12)

จนหมดมือคืนสิทธิให้การเลือกตั้งใหม่ครั้งถัดไป

แต่ต้องไปใช้สิทธิจึงคืนสิทธิให้

ให้พวกบัตรประชาชนติดตัวไว้เอาไปนำทุกเมื่อ

บัตรเพื่อฮอดคุกหาสถานที่เลือกตั้ง ยื่นบัตรให้อย่างโปร่งใส เตือนคนไทย....

(กลอนลง)

ละหน้า

กลอน เขียวชวนเลือกตั้ง สส. ปี 2550 ตอนที่ 2
ทำนอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2550
ใช้บันทึกเสียงเป็น CD มอบให้สำนักนายกรัฐมนตรี

(บทที่ 1)

มาเด้อ มาร่วมใจกันเริ่มต้น ชีวิตใหม่อันสดใส
โดยการไปลงคะแนน เลือกผู้แทนเด้อท่าน
วิธีการเลือกตั้งฟังดูให้ฮู้ฮ่อม
บัตรประชาชนให้พร้อมเตรียมไว้อย่างโปร่งใส

(บทที่ 2)

เจ้าหน้าที่ลีให้บัตรเลือกสองใบ
แล้วเข้าไปในคูหาจั่งค่อยกาตามนั้น
ใบที่หนึ่งเฮ็ดตามขั้น กา สส. แบบสัดส่วน
มีจำนวน 80 คนทั่วประเทศ แต่ให้กากบาทที่เบอร์ของนักการเมืองได้เบอร์
ท่อนั้นเกินหั้นแม่นบ่เอา

(บทที่ 3)

ใบที่ 2 เลือก สส. แบบแบ่งเขตเด้อหมู่เจ้าแตกต่างกันไป
ทั่วประเทศเลือกได้สี่ร้อยคน แบ่งตามจำนวนประชากรแต่ละจังหวัดนั้น
ส่วนเขตป็นเอาไว้กาอย่าเกินสามคน ส่วนที่แบ่งเขตใหญ่
ส่วนแบ่งไว้เขตน้อยกาได้แค่สอง

(บทที่ 4)

หรือสองคนเด้อพี่น้องกลางช่องให้มันตรง
อย่าพะวงนาแนวได้ ให้เข้าใจตามนี้
ข้อที่ 1 คุณสมบัติ ผู้มีสิทธิเลือกตั้งฟังเอาให้ถ้วนถี่
คือผู้มีสัญชาติไทย หรือผู้แปลงสัญชาติไทยมาแล้วไม่น้อยกว่า ห้าปีจั่งสิได้
สิทธิใช้ใส่คะแนน

(บทที่ 5)

ข้อที่ 2 อายุเลือกผู้แทนได้ ให้เต็มสิบแปดบริบูรณ์
หรือว่าเกิดวันที่ 3 มกรา ปี 2532 ถือว่าครบสิบแปดปีจั่งใช้สิทธิออกเสียงได้
ข้อที่ 3 มีชื่อในทะเบียนบ้าน เขตเลือกตั้ง 50 วันพ้นผ่าน
นับถึงวันเลือกตั้ง 50 มื้อแน่นอน

(บทที่ 6)

ส่วนการเพิ่มและการถอน รายชื่อในทะเบียนบ้าน สงสัยว่าเกินหรือตกหล่น
ให้ไปค้นเบิ่งได้ ก่อนสิบมื่อเลือกตั้งฟังแล้วเว้าต่อกัน

(บทที่ 7)

วันที่ 12 ธันวาคม เมื่อสุดท้าย ไปตรวจสอบบัญชี

มีตกหล่นหรือเกินให้ไปแจ้ง

ต่อนายทะเบียนอำเภอหรือท้องถิ่นตนเองได้

สำหรับผู้จำเป็น ไปใช้สิทธิได้ให้ฟ้าวไปแจ้งเหตุก่อนหรือหลังเลือกตั้ง 7

มื่ออย่าสืผลอ

(บทที่ 8)

ไปแจ้งต่อนายทะเบียนอำเภอ หรือท้องถิ่นตนกะได้ในระยะเจ็ดวัน

ค้นยังบ่เข้าใจให้สอบถามดูได้

ตามหน่วยงานราชการทั่วไปสงสัยยังให้ฟ้าว ไปสอบถามตามข่าว

รู้เรื่องราวเรียบร้อย แล้วคอยมือนับวัน

(บทที่ 9)

ข้อสำคัญคือยึดคุณธรรมไว้ เลือกตั้งแบบโปร่งใสด้วยจิตใจสวสอาด

มาตุ้มโสมช่วยกัน เฝ้าเพื่อชาติศาสนา พระมหากษัตริย์ รัฐธรรมนูญ

อีกพร้อมให้หอมห่มฮักกันในวันที่ 23 ธันวาคม ปีสองพันห้าร้อยห้าสิบนั้น

ฮ่วมกันไปสร้างประวัติศาสตร์สำคัญ ให้โลกสือลั่นครั้งยิ่งใหญ่

เพื่อสร้างสังคมไทยโดยเลือกโตแทนคนไทยแบบโปร่งใสถึกต้อง เต๋อพี่น้องให้

ฮ่อยกัน

(กลอนลง)

ฮ่วมสร้างสรรค์ความงาม.....ละน้ำ...

กลอน เขียวชวนเลือกตั้ง สส. ปี 2550 ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2550

ใช้บันทึกเสียงเป็น CD มอบให้ กกต. จ.ขอนแก่น

(บทที่ 1)

กรรมการเพิ่ยนบัตรเลือกตั้งให้จำนวนครบ 2 ใบใบ 1 นั้นกาเบอร์พรรค
นักการเมือง หรือ สส. แบบสัดส่วน
เพียง 1 เบอร์ให้จำไว้ใบที่ 2 เพื่ินให้กา สส.แบบแบ่งเขต ตามจำนวนแบ่งไว้กา
ให้ถูกวิธี

(บทที่ 2)

จังหวัดขอนแก่นเฮานี้ในพื้นที่เขต 1 ถึง 2 และสาม
ตามสิทธิเฮาคนเดียวลงคะแนนได้ 3 เบอร์จื่อให้ต้อย่าลืมเด้อ
เขตที่ 4 ลงคะแนนได้ 2 เบอร์อย่าให้เกินเด้อท่านให้เตรียมการตามเพินสั่ง
ส่วนว่าการนับคะแนนกะนับอยู่หน่วยเลือกตั้งแบบสัดส่วนและแบ่งเขตนั้นคือ
ด้ามดั่งกัน

(บทที่ 3)

นับคะแนนเสร็จแล้วนั้นรายงานผลคะแนนให้กกต.ทราบด่วน
ลามาพอสมควร หวังว่าพวกพื่อน้องพอสิรู้ระเบียบการ

(บทที่ 4)

ผองชาวไทยทุก ๆ ท่านโปรดได้อ่านการไกล
การไปใช้สิทธิเสียงคือการไปกำหนดอนาคตบ้านเมืองให้ฮุ่งเฮียงเมือหน้า
บัดนี้เป็นเวลาและโอกาสอนาคตบ้านเมืองอยู่ในเมืองของท่าน
มาตุ้มโฮมช่อยสานเพื่อทิศทางของประเทศ

(บทที่ 5)

ขอสำคัญคุณธรรมคือขอบเขตนำประเทศก้าวหน้าพาให้ฮุ่งใส
ขอนำเด้อ อย่าสิเห็นแก่ได้ จากพวกนักการเมือง ผู้ซื้อเสียงต้องหวังถอนทุนคืน
ให้ตื่นตัวแน่เด้อเจ้า
เขาซื้อเฮาเพียงนิดหน่อย ถอนทุกคืนเป็นหลักคือหลักการเขาขีบยื่น
กลืนกินเมืองและบ้านบ่กลัวย่านบาปกรรม

(บทที่ 6)

ประเทศเฮาบอบข้า้ยอนบ่อำคะนังคิด
โดยขายสิทธิขายเสียงให้ผู้แทนเขาซื้อ
คือเขาเอาสิทธิเฮาแล้วบ่เหลือแนวสิคิดต่อ
อนาคตสิต้องพ้อ คือเมืองบ้านสิหล่มจม

(บทที่ 7)

คันพื่อน้องอยาก้มความทุกชุกเซ็น
ให้เขาเห็นดินำอำนาจเงินผู้แทนให้

มาตุ้มโอมฮ่วมใจ โดยอย่าไปตบสนองนโยบายคอร์ปชั่น หันมารวมความดีใหม่
อย่าให้คอร์ปชั่นมาเข้าครอบงำอย่าสืเอาอนาคตประเทศชาติเฮานั้นแรกกับ
ประโยชน์ส่วนของตน

(บทที่ 8)

มารณรงคร่วมใจ เพื่อชาติไทยเอาไว้ผู้แทนดีคือผู้ที่บใช้เงินตามมาว่าน
บซื้อสิทธิ์พวกท่านคนนั้นละแม่นดี

(บทที่ 9)

เลือกตั้งเป็นหน้าที่คิดถ้วนถัดใจ
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยกะได้กำหนดให้ดีแล้ว
ในแนวทางระบอบประชาธิปไตยนั้นอยู่ในมือเฮาเต็มที
การเลือกตั้งเทอนี้ให้เฮาได้อย่างโปรงใส

(บทที่ 10)

เลือกด้วยใจ ใส่สะอาดปราศจากคอร์ปชั่น
ตุ้มโอมกันเฮ็ดให้ใจใสคือแวนด้วยความปรารถนาดี

(บทที่ 11)

จากสำนักคณะกรรมการเลือกตั้ง ประจำจังหวัดขอนแก่น
ฝากสื่อสารลำแคน มาบอกเหล่าพี่น้องโดยลำร้องส่งมา

(บทที่ 12)

ในวันที่ 23 ธันวาคม เริ่มจาก 2 โมงเช้าหรือว่าแปดนาฬิกา
ไปจนฮอดเวลาบ่าย 3 โมงเด้อพ่อลุงแม่ป้า
หรือฮอด 15 นาฬิกา ชวนกันไปคุหาหาเอาผู้แทนยุคใหม่
การเลือกตั้งครั้งนี้ คนดีบขายเสียงเด้อให้จำจื่อไว้ไปกาให้ผู้เพนดี

(บทลง)

บุญผลาไทยมี ละ...หนา

กลอน เขียวชวนเลือกตั้ง สท. ตำบลกุดน้ำใส ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2550

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...

ฟังเอ๋ยฟังเสียงหมอลำเ็นเขียวชวนบอกข่าวใหม่
จากทีมงาน สท. กลุ่มรวมใจพัฒนาเทศบาลตำบลกุดน้ำใส
ฝากเสียงลำบอกหมู่เจ้าวันที่ 9 ธันวาคม
แต่เวลา 8 นาฬิกาถึงบ่าย 3 หรือ 15 นาฬิกาเด้อพี่น้อง
เชิญไปกาไปจอง เอาทีมงานนายวิรัตน์ เย็นสบายไว้ใช้
บ้านเฮาสีได้อยู่ชุ่มเย็นสีได้เห็นแต่ความงาม ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

มาบัดนี้

เหม็ดแต่ลำทางสั้น หันแคนลงจ้าวสายล่อง
ขอลำบอกพี่น้องให้ฟังข้อข่าวควา

(บทที่ 2)

ชาวตำบลกุดน้ำใสได้เลือกตั้งใหม่คือ สท.
หรือสมาชิกสภาเทศบาลเขตตำบลกุดน้ำใสไปเบิ่งแจ่งแทนท่าน
กลุ่มรวมใจพัฒนาเทศบาลตำบลกุดน้ำใสขอรับใช้ไทยบ้าน
เพื่อสืบสานงานต่อก่อนงานใหม่ร่วมใจประชาพัฒนาเทศบาลตำบลกุดน้ำใส
นโยบายตั้งไว้ต้องทำได้แน่นอน

(บทที่ 3)

ตอนอดีตได้เฮ็ดไว้มีหลายอย่างเป็นผลงาน
ผ่านมาบัดนี้โดน ประสพผลสำเร็จมากมายหลายด้าน
โดยเฉพาะทีมงานนายวิรัตน์ เย็นสบายได้พากันแปรงสร้างกุดน้ำใสได้เฮื่องสูง
พวกแม่ป้าลุงประชาชนพี่น้อง พากันย่องชื่นชม

(บทที่ 4)

ม้วาระมาแล้วในตำแหน่ง อบต.บัดนี้ทางการเปลี่ยนให้มาเป็น สท.หรือเ็น
วสมาชิกเทศบาลตำบลกุดน้ำใสฝากบอกไปถึงท่าน
โดยทีมงานรวมไว้ 6 คนในเขต 1บัดนี้ขอเว้าถึงหัวหน้ากลุ่มผู้นี้อดีตมีผลงานดี
ยอดเยี่ยมหลายล้นนับปไหว

(บทที่ 5)

ลูกในบ้านหวานในสวนของเฮาเด้อสืบอกให้บ้านเกิดอยู่กุดน้ำใส
ผู้ใฝ่ใจการศึกษา จบปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาการพัฒนาชุมชน
จากมหาวิทยาลัยราชภัฏเลยเด้อเจ้า

เดี๋ยวนี้กำลังเข้าศึกษาเรียนต่อ อยู่ มข. ขอนแก่นระดับปริญญาโทรัฐ
ประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาการปกครองท้องถิ่น เดื่อพี่น้องบ่บกพร่องฝ่ายเรียน

(บทที่ 6)

การศึกษากะครบเพื่อนเรียนเหล่าเป็นทางการ

ส่วนอดีตการทำงานเป็นระดับผู้บริหารมากมายหลายล้น

เช่นเป็นผู้ใหญ่บ้านและเป็นการันตำบลกุดน้ำใสต่อไปเป็นผู้บริหารท้องถิ่น

ประธานกรรมการ อบต. กุดน้ำใส เป็นสมาชิก อบต. และอดีตนายก อบต.

กุดน้ำใสพาพร้อมชมผลงานเด่นเป็นประจักษ์ทุกหน่วยผลงานพร้อมที่ผ่านมา

(บทที่ 7)

บัดนี้

นายวิรัตน์ เย็นสบาย ขออาสารับใช้เป็นนายกเทศมนตรีตำบลกุดน้ำใส

กาเอาไว้เดื่อเบอร์ 1 ถึงเวลามือเลือกตั้งไปกาให้ใส่คะแนน...

(บทที่ 8)

ต่อไปแม่นที่มงานรวม 6 คน บอกให้คณะเทศมนตรี

ล้วนแต่เป็นคนดีและเป็นผู้มีผลงานประทับใจไทยบ้าน

เบอร์ที่ 1 ชื่อว่านายทองใบ ผุยโสภณเดื่อท่าน

อดีต อบต. หมู่ที่ 1 กุดน้ำใสเป็นขวัญใจชาวบ้านมีผลงานงามค่อง

นายสำรอง โทแสงนี้เบอร์ 2 อดีต อบต.

(บทที่ 9)

บ้านขามแป หมู่ 5ผู้หญิงกล้าเก่งงาน

นางเกศรา สีเทพสวัสดิ์ เบอร์ 3 นี้กะเก่งสู่ด้าน

ผลงานเด่นเห็นความงาน เป็นอดีต อบต. บ้านโนนอุดม หมู่ 3ทั่วเขตคามได้

ยอย้อย

(บทที่ 10)

ผู้ต่อไปอดีตคือเบอร์ 3 เดื่อพี่น้อง ชื่อว่านางไขเงิน บัวงาม เบอร์ 4นี้กะ

ผลงานดีทำแต่สิ่งถูกต้องบ่บกพร่อง

อย่างได้เบอร์ 5 เดื่อสิบอกให้ชื่อ่านายสิงขรนามสกุลยศตินเทียนผู้หมั่น

เพียรการเมืองบ้านอดีตการทำงานนั้นเคยเป็น อ.บ.ต. บ้านห้วยโจทยหมู่ 4

ผลงานดีถูกต้องบ่บกพร่องทุกสิ่งอันเบอร์ 6 นั้น นายบัวผันชาบัวน้อย

กะผลงานดีบ่ช้อยเป็นอดีต อ.บ.ต. อยู่บ้านหนองบัวน้อย

คอยรับใช้พี่น้องประครองสร้างหมู่ 2 เขต 1 นี้ มี 6 คน เดื่อพี่น้อง

ช้อยกาให้ถูกต้องลงช่องทั้ง 6 เบอร์ขอเสนอตัวเป็นผู้เบ่งแ่งชาวบ้าน

โดยการนำนโยบายมาให้พัฒนาท้องถิ่นให้มีกินให้เจริญก้าวหน้า

กลุ่มร่วมใจพัฒนาสำเนาพี่น้องเจริญรุ่งต่อไป เดื่อพี่น้องกุดน้ำใสเฮาเอย....

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน เขียวชวนเลือกตั้ง สท. ตำบลกุดน้ำใส ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2550

(บทที่ 1)

มาบัดนี้

อยากให้พวกพี่น้องมอย่งอนเบ่งผลงาน

หลายรูปการได้ปรับปรุงพัฒนาที่ผ่านมาให้ดูได้

พัฒนาร่วมใจประสานกับชาวบ้าน ร่วมกิจกรรมหลายอย่าง

กิจกรรมต่างๆ เช่น วัน พ่อวันแม่และวันเด็กแห่งชาติ

วันสงกรานต์และปีใหม่รวมทั้งบุญประเพณี

ฮีต 12 ครอง 14 หมู่บ้านร่วมสรรค์สร้างสิ่งดี

(บทที่ 2)

ทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคมหมู่นี้เจริญทั่วถึงกัน

ได้จัดสรรงบประมาณในการสร้างถนนหนทางพร้อมน้ำประปาและไฟฟ้า

พัฒนาแล้วหลายด้าน

ขอไปสานงานต่อกองานใหม่ร่วมใจประชาพัฒนาเทศบาลตำบลกุดน้ำใส

ต่อเนื่องให้เหลือมอ้อมรามสี

นโยบายกลุ่มร่วมใจพัฒนาเทศบาลกุดน้ำใสเพื่อนี้แห่งดีเด่นเห็นประจักษ์

(บทที่ 3)

นำผลงานที่เด่นชัดมาสร้างแปรงเมืองบ้านนโยบายทางด้านการศึกษาเสริมส่ง

จัดการศึกษาตั้งแต่ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กก่อนวัยเรียนจนฮอดชั้นประถมต้นหรือ

ป. 6 กะว่าได้ทุกอันให้ฮ่อยฟรี

(บทที่ 4)

เช่นอุปกรณ์การเรียนการสอนทั้งอาหารพร้อมเสื้อผ้า รถรับส่งกะฟรีหมด

ระบบอิเล็กทรอนิกส์ เช่นว่าคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตมีครบเพื่อนักเรียน

และชาวบ้าน

สนับสนุนงบประมาณในการส่งเสริมให้นักเรียนยากจนแต่เรียนเก่ง

โครงการนี้สีเน้นหาทุนให้ฮ่อยฟรี

(บทที่ 5)

จนฮอดจบปริญญาตรีเด้อท่านโครงการฮ่อยคนจน

และโครงการอบรมอาชีพให้ประชาชนฮ่อยให้คนมีรายได้

ด้านสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมกะสีให้งบประมาณมาฮ่อย

คอยป้องกันโรคร้ายพวกภัยฮ้ายให้ห่างไกล

(บทที่ 6)

ด้านวัฒนธรรมประเพณีนี้กะส่งเสริมไว้และถือว่าเรื่องสำคัญ

ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงการอักราชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์และความ
สามัคคีกันโดยยึดประเพณีบ้าน

เช่นจัดงานวันสำคัญ ร่วมสังสรรค์พี่น้องร่วมทำบุญฮีสตีสองประครองไว้คองสิบสี่
โดยการจ้ดให้ม้งบประมาณจากเทศบาลตำบลกุดน้ำใสช้อยให้จ้ดสรรไว้ครบ
ทุกงาน

(บทที่ 7)

นโยบายเร่งด่วนกะช้อยสานทุกด้านจัดหางบประมาณและขอสนับสนุน
จากภาครัฐและเอกชนช้อยเทศบาลตำบลกุดน้ำใสเฮาสีฮ้อมใจประสานสร้าง
โครงการเร่งด่วนทางด้านเศรษฐกิจนี้กะแห่งสมควรฟ้าวช้อย
เหลือพี่น้องให้ฟูขึ้นหลินหลั่ง

(บทที่ 8)

เช่นแลกเปลี่ยนพันธุ์ข้าวที่มีคุณภาพให้แจกครบทุกครัวเฮือน
การศึกษาการเรียนสายอาชีพและสายสามัญกะจ้ดให้มีมาเพิ่ม
ส่งเสริมและเพิ่มกำลังการผลิตไปโอดีเซลให้
ชาวเกษตรกรได้ใช้น้ำมันราคาถูกให้ความรู้และจ้ดตั้งโรงงาน

(บทที่ 9)

โดยการให้เฮ็ดเองเร่งหางบประมาณติดตั้งตาชั่งมาตรฐาน
ไว้สำหรับบริการและรับช้อยขายผลผลิตเกษตรกรทำขึ้น
ด้านโครงการสร้างพื้นฐานและบำรุงรักษา สาธารณูปโภคสาธารณูปการ
เช่นขยายเขตไฟฟ้า น้ำประปาต้มและใช้
ไปฮอดร่องระบายน้ำขยายถนนหนทางหางบประมาณมาช้อย
นโยบายด้านสังคมนี้กะบให้ด้อย คอยเผ่าห่วงใย

(บทที่ 10)

จ้ดสรรงบประมาณเทศบาลตั้งศูนย์บริการไว้ให้บริการผู้ประสบภัยจ้ดรถไว้
บริการแบบทันใจ
ในกรณีการเกิดแก๊ เจ็บ ตายไว้ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง หน่วยประสานเตรียมไว้
ให้ อปพร. ได้สวัสดิการเพิ่มติมเพื่อความปลอดภัยเทศบาลกุดน้ำใสได้ยังยืน
พร้อมทั้งความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินพี่น้องบ่มองข้ามเบ้งแง

(บทที่ 11)

โครงการพัฒนาฝีมือแรงงานกะช้อยให้ขัดแจ้งเผ่าช้อยคอยประสาน
จ้ดโครงการพัฒนาและแก้ไขปัญหาบให้คนว่างงานช้อยประสานโรงงานไว้
กรณีเบี่ยยังชีพจ้ดสรรงบประมาณ ในการสงเคราะห์ให้เช่นว่าคนชรา
ผู้ด้อยโอกาสผู้พิการและผู้ป่วยโรคเอดส์ให้สมผลสมเหตุ
โดยคนละหนึ่งพันบาทต่อเดือนด้อยบอกให้จ้ดสรรไว้งบประมาณกลุ่มรวมใจ
พัฒนาเทศบาล
กุดน้ำใสช้อยท่านทำงานอย่างจริงใจ เชิญท่านไปลงคะแนนเลือกเฮามาใช้

ผู้อยู่ในเขต 1 โปรดเลือก เบอร์ 1 เลือกนาย วิรัตน์ เย็นสบาย
เป็นนายกเทศมนตรีตำบลกุดน้ำใส

(บทที่ 12)

ขึ้นไปเลือกเอาคณะทำงานร่วม เขตที่ 1 โปรดกาให้ นายทองใส พุຍโสภา
เบอร์ 1

เบอร์ 2 นายสารอง โทแสง

เบอร์ 3 นางเกศราสี เทพสวดเบอร์ที่ 4 นางใบเงิน บัวงาม

เบอร์ 5 นายสิงห์ขร ยศตินเทียนเบอร์ 6 นายบัวผัน ชาบัวน้อย

รวม 7 เบอร์ จำไว้เชิญท่านไปลงคะแนน หน่วยเลือกตั้งเขต 1

วันอาทิตย์ ที่ 9

เดือนธันวาคมปี 50 สืบมาถึงอย่าลืมเตือนพี่น้องไปกาไว้ใส่เบอร์

(บทที่ 13)

และขอให้พี่น้องนั้นอยู่ดีมีแฮงฮักแพงกันไว้เด้อ

อย่าเผลอเหล่าลืมหองให้ไปลงคะแนนเลือก สท. เอาไว้

เลือกยกทีมกาเบอร์ 1 ถึงเบอร์ 6 แล้วจะได้ผู้ทำงานเป็นกลุ่ม

คือกลุ่มร่วมพัฒนาเทศบาลกุดน้ำใสสานงานต่อก่อนใหม่

ร่วมใจกับประชาพัฒนาตำบลกุดน้ำใส

ให้รุ่งเรืองศรีวิไล เจริญได้ทั่วทุกที่ด้วยความปรารถนาดี

จากกลุ่มรวมใจพัฒนาเทศบาลตำบลกุดน้ำใส

ขออวยพรส่งให้ทุกคนได้อยู่สบายให้หายโรค.

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน ขอส่งแรงใจให้ชาวใต้

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2550

(กลอนขึ้น)

ฟ้าเอ๋ยฟ้าฮ้องตั้ง ดึงหัวใจไทยไหวหวั่น

ประเทศไทยเขาเป็น ประเทศอันหนึ่งอันเดียวกัน บ่สามารถแบ่งแยกได้ ทั้ง
ภาคเหนือ

ภาคกลาง ภาคอีสาน และได้ เป็นเลือดเนื้อเชื้อไข

ไทยเดียวกันคักแท้ บ่แปรป็นแม่นเปลี่ยนไป หนอคนไทย ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

เมืองทองของไทยนี้ เป็นเมืองที่สงบสุข

อันตรายภัยทุกข์ บ่ฮ่อนมีมาใกล้

เคยได้อยู่ได้อาศัย ความเป็นไทยบ่วายเว้น

สงบร่มเย็นมาตลอด จนฮอดสู่มื้อนี้ หลายร้อยปีแต่นับได้ อาศัยไชนอยู่นาน

(บทที่ 2)

ถึงสิมีความแตกต่างทางด้าน เชื้อชาติศาสนา

กะบ่เคยมีปัญหา ฮักกันมาบ่บกพร่อง

जनानाชาติได้ยอฮ้อง ว่าเมืองไทยเฮาเน่ดินแดนแห่ง สงบสุข

มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข คู่เมืองไทยไว้

น้ำพระทัยเปี่ยมล้น คุณธรรมพร้อมพร้า จริยธรรม ทศพิธราชธรรม

พร้าพร้อมถนอมไว้แต่สิ่งงาม

(บทที่ 3)

อยู่ได้อุ้มพระบรมโพธิสมภาร พระองค์ท่าน สานช่อยความสงบ

บัดนี้มาพานพบ สิ่งบ่เคยฝันไว้

ภัยวิบัติภาคใต้ นำราวีหน้า

วิบากกรรมเล่นตอง ให้หมองเศร้าหม่นใจ

(บทที่ 4)

นับถอยหลังใกล้ ๆ แม่นภัยใหญ่่นามิ

พรากชีวิคนสูญหาย อนาคตใจเหลือล้น

คนทั่วไทยรวมพลังกันได้ เป็นปัจจัยหลายอย่าง

ทั้งข้าวของต่าง ๆ และทุนทรัพย์ส่งให้ ชาวภาคใต้พ้นผ่านภัย

(บทที่ 5)

พันวิฤตมาได้ ย้อนไทยฮ่วมสามัคคี

มีความดีเป็นเดิมพัน จังฝ่าฟันผองภัยได้

บัดนี้ภัยภาคใต้ ผัดมาในรูปแบบใหม่

อนาคตใจคักกะด้อ ผู้ได้น้องก่อกรรม ทุกข์ท้อไต่ผัดแห่งซ้ำ ภัยกระหน่ำบ่มีเซา

หนังสือรวมกลอนลำทางยาว

ศูนย์การเรียนรู้ภูมิปัญญาไทย แม่ครู ดร. ราตรีศรีวิไล บงลิตพิพร

(บทที่ 6)

เทิงจอบเผาโรงเรียน หม่องฮ่าเฮียนเด็กน้อย
ทั้งผ่องหลอยเขินฆ่า ประชาชนทุกรูปแบบ หัวใจแทบขาดดินได้ยืนไว้ข่าวลือ

(บทที่ 7)

โอยพี่น้องเผ่าชาวไตเอ๋ย
เฮมาถือศีลสมาธิไว้ ตั้งใจใหม่ในทางดี สร้างความสามัคคี
เฮ็ดความดีโฮมกัน ฝ่าฟันให้มันได้
ช่วยเป็นหูตาให้ เห็นเหตุการณ์บ่สมควร ให้แจ้งเจ้าหน้าที่ด่วน
รัฐบาลสืบช่วยช่วน ปัญหานันให้ห่างไกล

(บทที่ 8)

ต้องให้ความเชื่อมั่นและความร่วมมือไว้ กับเจ้าหน้าที่ของรัฐ
เพิ่นสืได้กำจัด ช่วยคลี่คลายปัญหาได้
ให้คงความเป็นไทยไว้ ไผชวนไปทางบ่ดีเฮานี้อย่าใจอ่อน
สืได้หยุดโลกฮ้อน เขาเป็นภาพสะท้อนเมืองบ้านอีกต่อไปพี่น้องทั่วถิ่นไทย

(บทที่ 9)

ขอโฮมฮ้อยดวงใจ เป็นหนึ่งเดียว ฝากให้จากใจไปประสานใจ ชาวไตทุกหมู่เหล่า
ขอให้ความสงบสุข กลับคืนมาสู่เฝ้า ชาวไตอย่างด่วนไว

(บทที่ 10)

ยึดถือเอาคุณธรรมจริยธรรมและศีลธรรมเข้าไว้ใจตั้งต่อความพอเพียง หรือยืน
บนพื้นฐาน เศรษฐกิจพอเพียง
สิ่งหล่อเลี้ยงหลอมใจ ปรัชญาพอหลวงของแผ่นดินไทย สียั่งยืนยาวได้
ขอเชิญชวน ญาติพี่น้องทั่วไทย โฮมพลังแรงใจให้ความฮักและห่วงใยถึงชาวไต
ด้วยฮักฮ่อ
ขวานทองไทยเฮานอสิขาดส่วนใดบ่ได้ทั้งภาคเหนือภาคกลางภาคอีสานและใต้
มาโฮมตุ้มฮุ่มฮักหอม

(กลอนลง)

ถนอมไว้แต่สิ่งดี บุญผลาไทยมี... ละเนา...

กลอน คนขอนแก่นไม่ทอดทิ้งกัน

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2550

(กลอนขึ้น)

ฟ้าเอ๋ยฟ้าฮ้องโหย่น อย่าลืมว่าสับสน มาเริ่มต้นชีวิตใหม่
ชาวขอนแก่นเป็นคนมีน้ำใจ ผูกไมตรีฮักมั่น บ่เคยทอดถิ่มกัน
ผูกสัมพันธ์ฮักใคร่ ใจกว้างห่วงฮักกัน ฮ่วมसानฝัน อันดิงาม...ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ฟังเสียงแคนดังโจน คือเอกลักษณ์ของคน ชาวจังหวัดขอนแก่น
เมืองดอกคูณเสียงแคน แคนหมอลำซออู้ ผ่าไหมคนยอง ทิวแดน

(บทที่ 2)

ซำกันไปทั่วเขตแคว้น ก้องโลกโลกา
ว่าชาวขอนแก่นเฮา ล้วนแต่คนใจกว้าง
ห่วงใยกันป็นให้ สายใยฮักสายฮ่อ
บ่เคยแบ่งขีดชั้น ป็นให้ท่อกัน

(บทที่ 3)

คนขอนแก่นแบ่งชั้น วรรณะศักดิ์ศรี
แม่น่สัจจหรือมี กะฮักกันโดยด้าม
เปรียบคือปลาฮักน้ำฉันทเดียวโดยดั่ง
ยึดคุณธรรมเป็นที่ตั้งฝังแน่นแก่นใจ

(บทที่ 4)

ไพร่ฮักนาย นายฮักไพร่ตอบไว้ ใจแบ่งแวงหนี
คนมีฮักคนจน คนจนฮักคนมี บ่แบ่งศักดิ์ศรีชั้น
ความเมตตาพาใจมั่นเป็นธรรมก้ำเก็ง
ผู้อยู่สูง ให้เหลียวเบิ่ง ผู้ทุกข์ จนต่ำต้อย คอยอยู่เข้าใส่กัน

(บทที่ 5)

ผู้ด้อยโอกาสนั้น สิบได้รับแสงใจ
เป็นบันไดชีวิต ก้าวไปทางหน้า
พาชีวิตขึ้นได้มีนตาอ้าปาก
ปัญหาความทุกข์ยาก กะสีย่อย ๆ สิ้น ได้ผินหน้า เฝิงกัน

(บทที่ 6)

ผู้อยู่สูงกะให้ข่อยลดชั้น บัดใดได้เข้าหากัน
ฮ่วมसानฝันสานใจเป็นหนึ่งเดียวกันไว้
ข่อยผู้ด้อยโอกาสให้หยับขึ้นไปทีละหนอย
ให้ข่อยซุกข่อยอยู่ ชูขึ้นใส่บ่อนดี

(บทที่ 7)

ความโบราณพบว่า...

ความดีนี้แม่นตักน้ำกะบ่ไหล ตกไฟกะบ่ไหม้ ตกฟากลากดินไป ไสกะยอมมี
แนวซอย

คุณความดีสีห้อย ติดโตเจ้าตั้งเงา

(บทที่ 8)

ขอวิงวอนฝากบทกลอนลำไว้ ให้เจ้าคิดตรึกตรอง

ขึ้นที่สูงแล้วเหลียวมอง ๆ ส่องลงมาทางใต้

จั่งสิเหลียวเห็นได้มองไปถึงทั่ว

คันมัวแต่ขาขึ้น ห่างนอนเทิงอยู่เป็ง

(บทที่ 9)

นับแต่มื้อสิเว้เห็นห่างทางเดิน

ผู้ล้ารวยทั้งเงินทอง และลาภยศสรรเสริญ ข้าว่าเดิน อยู่เทิงฟ้า

ผู้ทุกข์จนกะก้มหน้า อยู่ตามแบบอนาถา หาเข้ากินคำ

พิผู้รวย เบ็งเพิ่นกินมา ๆ ฮอดบ่คำเบ็งท้อง ของน้อง ผู้ทุกข์จน

(บทที่ 10)

อยากขอให้เริ่มต้น มองเบ็งให้ถึงกัน

ปันสายธารน้ำใจ ให้หลังไหลหลอมเลี้ยง

แบ่งเอาเพียงเศษเสี้ยวขอแค่ปันส่วน

ของทั้งมวลที่คิดว่าสิถิ่มีเขาใช้บ่เอา

(บทที่ 11)

ขอให้พวกหมู่เจ้า บำเพ็ญประโยชน์การกุศล

ผู้ยากจนยังรอรับ อยู่มากมายหลายล้าน

บุญกุศลกะสิได้ สิ่งของเฮาบ่สุนเปล่า

ส่วนผู้ด้อยโอกาส กะอย่าเห็นแต่เอา

(บทที่ 12)

รับธารน้ำใจที่เพิ่นให้ ต่อไปหน้าให้ซอยสาน

อย่าสิมัวแต่เกียจคร้าน พัวมันขยันเฮ็ด ให้สำเร็จในงานงาน ๆ ผ่าน

เป้าหมายให้มันได้

และยึดหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงไว้ คำพระราชดำริองค์ในหลวงตรัส

ให้เป็นแนวทางก้าวย่าง

เดินทางสายกลางพอประมาณเข้าไว้สำเร็จได้ด้วยเหตุผล

(บทที่ 13)

เป็นภูมิคุ้มกันตนในทางดีเอาไว้ และอยู่ในเงื่อนไขความรอบคอบรอบรู้ซื่อสัตย์

สุจริต

ขยันและอดทน ใส่ตนเป็นทุนไว้

ส่วนผู้รวยกะให้เอื้ออาทร

แบ่งปันผู้ทุกข์ใจอาศัยโซนนึงเพ่งเย็น

(บทที่ 14)

บ้านเมืองเฮาสีได้ปราศจากวันความทุกข์ใจ

ฮ่วมกันสร้างสังคมไทยแบบบริสุทธิ์สดใสและยึดคุณธรรมไว้

ในโครงการคนขอนแก่นบ่ทอดถ่มกันนี้เป็นนิมิตหมายอันดี ของพี่น้องชาว

ขอนแก่น

เฮ็ดให้คนขอนแก่นได้มีหลักยึดมั่น ผูกพันไว้ส่วนใจ

(บทที่ 15)

โครงการนี้เกิดได้ โดยนายกเทศมนตรี

นายพีระพล พัฒนพีระเดช หือว่านายกต้อง

เป็นผู้มีวิสัยทัศน์กว้างไกลเฝะฮู้ และนายเรืองชัยตราชู ประธานสภาเทศบาล

ตุ้มโฮมกันเบ่งแรงบ่เคยแล้งน้ำใจมุ่งหวังให้เฮ้อฮักฮ่อ

ความมุ่งหวังเทศบาลนครขอนแก่นเฮานอ

อยากให้คนขอนแก่น ผูกสมัครฮักใคร่ แม่นสิรวยหือจนกะฮักกันเข้าไว้

ให้โฮมตุ้มฮ่อมฮักแพงคนจังหวัดขอนแก่น

อย่าทอดถ่มกันเด้อ...

(กลอนลง)

ละน้ำ.....

กลอน เสาเข็มชีวิต 8 ต้น

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู รัตติ ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2550

มอบให้ ผู้ว่าราชการจังหวัดขอนแก่น นำไปเผยแพร่ “คนขอนแก่น ต้องมี
แก่นชีวิต”

(กลอนขึ้น)

โอ้ย....

ฟ้าเอ๋ยฟ้าฮ้องข่ม อย่าลืมความหมอลำสั่ง

ท่านผู้ว่าราชการเมืองขอนแก่นเพิ่นหวังให้พี่น้องชาวขอนแก่นมีแก่นชีวิตแท้
โดยให้แถมมาทางเสาเข็มงาม 8 ต้น ทุกคนสิพอแต่สิ่งดีบุญผลาเฮามี...ละนะ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

มาบัดนี้

ฟังข่าวสารด้านความอยู่เข้าใจแก่นชีวิต

ท่านผู้ว่าปณชัย บวรรัตนปราน เพิ่นคิดห่วงใยนำชาวบ้าน

ฐานชีวิตคนเฮนี้ต้องอยู่ดีกินดีมีความสุขทุกอย่าง

จึงฟ้าหาแนวทาง ตั้งเสาเข็มชีวิตให้ เฮาได้ช้อยसान

(บทที่ 2)

เสาที่ 1 รักษาความสะอาด ทั้งกายใจของเฮาและบริเวณเขตบ้าน

โดยมองอ่านการณ์ไกล สะอาดตาเจริญใจสะอาดกายเจริญวัยให้ใส่ใจเอาไว้

เสาที่ 2 คือการออกกำลังกายมีค่าหลายข้อนี้เป็นผลดีและเฮ็ดง่าย

ฮาลางเพื่อมีเงินแสนเงินล้านกะบ่มีความหมาย

(บทที่ 3)

คันร่างกายเจ็บป่วยไข้ เงินอาจซื้อภายนอกได้ ภายในนั้น อาจบ่หาย

การออกกำลังกาย เป็นยาวิเศษเฮ็ดให้สุขภาพแข็งแรง

มีเฮงทั้งกายใจโรคภัยบ่มาใกล้

(บทที่ 4)

แบ่งเวลาให้ตนเองเอาไว้ มาออกกำลังกายมือละเล็กละหน้อย

สิช้อยชีวิตให้เฮาได้อยู่สบาย

(บทที่ 5)

เสาที่ 3 ฟ้าชวนขวยหาความรู้ อย่าบู่ไปทางบ่แม่น

แก่นชีวิตอันเลิศล้ำ สิ้นนำให้ซึ่งหมากผล

(บทที่ 6)

มีวิชาดีกว่ามีทรัพย์สินอันมากล้น เพราะเป็นทรัพย์อยู่ในตน

สิเป็นผลนำพาให้ก้าวหาความสุขได้

เสาที่ 4 สู้กับชีวิตไว้ อย่าอ่อนไหวใจอกแวก

ต้องจำแนกออกให้ได้ในเรื่องส่วนตน

(บทที่ 7)

ชีวิตคนเปรียบคือมืดและแจ้งเป็นคู่ของกัน
ตะวันกับดวงดาวคู่กันหันขึ้น
ตราบชีวิตบั้นต้องหากินให้พ้นผ่าน
ชีวิตเราและท่านกะคือด้ามดั่งกัน

(บทที่ 8)

เพราะฉะนั้นต้องต่อสู้กับทุกเรื่องในชีวิต
สิ่งใดผิดถือเป็นครูให้รู้หาทางแก้
อย่าหลงแวไปซ้ำทำผิดหลายเหล่า
ยึดเอาคำพระพุทธเจ้าเขาได้สั่งสอน

(บทที่ 9)

ฉันมีความทุกข์ฮ้อนให้ดับด้วยความเย็น
แล้วลิเห็นความสุขแล่นเข้ามาแทนที่
ชีวิตคนเฮนี่มีความหมายอันล้ำค่า
เกิดมาแล้วต้องสู้ให้ถึงเป้าชีวิตเฮ

(บทที่ 10)

ต่อไปเสาที 5 คือพิชิตอบายมุข
ภัยมหันต์นำทุกข์ให้สู่คนที่ไปใกล้
ภัยจิบหายตัวนี้มีหยังสิเท่าท้อ
ขอให้หลีกเลี่ยงไว้ อย่าไปใกล้ อย่าทดลอง

(บทที่ 11)

ฉันหลงผิดแล้วกะต้องหาทางออกหนีไกล
ลดละเลิกให้เร็วไวข่มใจให้มันได้
เสาที 6 สุขกับความพอดีไว้เดินตามทางสายกลาง แล้วลิพ้นภัยสู่อย่าง
มัชฌิมา ปฏิปะทา ประมาณตนให้ได้ใจมั่นบ่หวั่นไหว

(บทที่ 12)

ยืนอยู่บนพื้นฐานเศรษฐกิจพอเพียงไว้เสาใหญ่ของชีวิต
ยึดติดความพอดีสร้างความฮักสามัคคี เป็นคนมีเหตุผล ลิเป็นภูมิคุ้มกันตน
ไปสู่ทางดีได้
ระมัดระวังรอบคอบไว้ เอ็ดแนวใดอย่าประมาท
ให้ใช้ความฉลาดในทางดีถูกต้อง ความหมองเศร้าสิบมี

(บทที่ 13)

ความซื่อสัตย์สุจริตขยันและอดทน
สิ่งเหล่านี้คือเสาใหญ่ในชีวิต ใช้สติปัญญาคิดแต่สิ่งดีงามไว้
คุณธรรมจริยธรรมรวมทั้งศีลธรรม เป็นเครื่องชี้บ่งให้ในความเป็นชาติ
ค้นหาดสิ่งเหล่านี้ความสุชนั้นสิบมี

(บทที่ 14)

เสาที 7 ให้เปรมปรีดิ์ อัคระบอบประชาธิปไตยไว้

เอาใจใส่ตามติดในวิถีชีวิตของปวงชนชาวไทย ต้องอาศัย รัฐธรรมนูญ

ระบอบประชาธิปไตยเกื้อหนุนให้มีสถาบันชาติศาสนาพระมหากษัตริย์

เป็นประมุขและศูนย์รวมใจให้ชาวไทยทั้งชาติ

(บทที่ 15)

เสาที 8 อย่าขาดสร้างวินัยขึ้นไว้เป็นมงคลให้แก่ตน

บนพื้นฐานของศีลห้าสัณหาภาวอย่างสร้างความดีมีวินัยพาให้ชีวิตก้าวถึงเป้าหมาย

กฎระเบียบต้องมีไว้ในชีวิตของตน สิเป็นผลนำพาสู่ความสำเร็จได้

แปดเสาหลักฝากมาให้ ด้วยรักและห่วงใยจากท่านผู้ว่าเมืองขอนแก่น คนขอนแก่น

ต้องมีแก่นชีวิต โดยยึดเอาแนวความคิด เสาเข็มชีวิตแปดต้น เป็นหลักแน่นแก่นสาร

(บทที่ 16)

ท่านผู้ว่าราชการนาย ปานชัย

บรรรตนปราน ฝากความปรารถนาดีมาให้

ฉันทรี ศรีวิไล ผู้ล้าร้องบอกข่าว

ชาวขอนแก่นเฮ็ดได้ ในเสาเข็มชีวิตแปดต้นความจนสืห่างไกล

(กลอนลง)

ความสุขสืได้หลังโหม...ละน้ำ...

กลอน ความหมายของภาษาถิ่นไทยอีสาน

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2550

ใช้ในโครงการภาษาถิ่นก็ภาษาไทย

(กลอนขึ้น)

โอ้อ้อย...ละนอ... ภาษาอ้อยภาษาไทยเฮานี้มีกระจายหลากหลายถิ่น
ยามยลยินเสียงอินอ้อยมนซ้อยแม่นชื่นชมสมความลือ... ละน้า

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

นี้จะพ่อแม่เอ๋ย...

ประเทศไทยเฮานี้ แบ่งเป็นสี่วัฒนธรรม

ตามสำเนียงภาษา และประเพณีบ้าน

ปฏิบัติยืนหมั่น ตามครรลองพ่อแม่

ตามแต่ภูมิภาคพื้น ธรรมชาติที่ต่างกัน

(บทที่ 2)

สำเนียงเว้าจวนั้น แตกต่างตามปัจจัย

ที่หล่อหลอมสำเนียงไทย ให้ต่างไปเพิงคำเว้า

लगเพื่อยืมคำเขาเจ้า เพิงจีนแควแซกฝรั่ง

ฟังสับสนกะพ้องนั้น มีแต่เมื่อสืเปลี่ยนไป

(บทที่ 3)

แต่เมื่อนี้ฉันราตรีลือเว้า ภาษาถิ่นไทยอีสาน

ที่สัมพันธ์กับไทยกลาง เพิงถ้อยคำสำเนียงเว้า

แต่ตอนกกลีหั้นเข้า เรื่องถ้อยคำนี้สาก่อน

ตอนหลังจั่งลือเว้า สำเนียงชั้นต่ำสูง

(บทที่ 4)

คำว่า “ลู่” ทางภาคกลางนั้นออกเสียงสั้น อีสานออกเสียงยาว

คำว่า “ลาว” ทางอีสาน หมายถึงคนผู้อาวุโสหรือผู้ที่เฮาเคารพนับถือเทิดทูลเทินไว้

คำว่า “ไปโส” นั้น คือ “ไปไหน” เดื่อท่าน

คนแม่มาน แปลว่าคนมีท้อง เดื่อพี่น้องให้จื่อจำ

(บทที่ 5)

อันว่า “คำแพง” นั้น คือของ “มีค่า” คณานับ

คำว่า “มับหมา” แปลว่าตายແแล บ่มีทางฟื้น

คำว่า “มีนตา” นั้นหมายถึง “ลืมตา” ขึ้นเหลียวเห็นแจ้จ้งคักแน

คำว่า “แจ” นั้นน้ำ หมายถึงว่า “มูม”

(บทที่ 6)

คำว่า “หุยม” นั้น แปลว่า “ซิดชวน” คือความหมาย

คำว่า “ยาย” นั้นหมายถึง “จัดเรียงให้เป็นแถวแนวไว้

คำว่า “ตาไซ” นั้นคือ “ตาขวาง” เดือด่าน
คำว่า “ฟาน” นั้นหมายถึง “อีแก้ง” กวางน้อย อ้อยฮ้อยเหลือ้ง

(บทที่ 7)

คำว่า “เตื่อง” หมายความว่า “เตรียมตัว”
คำว่า บัว หมายถึง “บัวระบัด” หรือว่า “ปรนนิบัติ” รักษาคนไข้
คำว่า “ไค” คือ “ดีขึ้น” จากสภาพเดิมเคยเป็นอยู่
“ตุหลุ” แปลว่า ตึง “อ้วนตุ้ย” หือตุ้ยนุ้ยหุ่นงาม

(บทที่ 8)

คำว่า “หย่าม” ว่านั้น หมายความว่า “เคยตัว”
คำว่า “นัว” คือกลมกล่อมกันดี แซบอีหลีสนอ
“เฮ็ดหน้านี้” แปลว่า “ทำหลายครั้ง” วนเวียนหลายเหล่า
คำว่า “เซา” แปลว่า “หยุดอยู่ยัง” วางไว้บ่กระทำ

(บทที่ 9)

คำว่า “ผ้ำ” เป็นคำเลิกลงไป
แปลว่า “แผลเนาใน” เป่งบวมในเนื้อ
คำว่า “เฟือ” นั้นแปลว่า “คลอเคล้า” บ่หนีไกลไลห่าง
คำว่า “ฮ้าง” แปลว่า “ใช้บ่ได้” คือของฮ้างผ่ายพัง

(บทที่ 10)

คำว่า “กั้งโกบ” นั้นแปลว่า เอามือกั้งโกบส่องบังแสง
พาให้แยงยลเห็น ได้ชัดเจนในแนวจ้อง
คำว่า “คองคอยถ้ำ” แปลว่า “คอยตั้งต่อ”
“เครือกอฮอ” แปลว่า “บอระเพ็ด” นั้น กินได้แต่หากขม

(บทที่ 11)

“กระโปะลม” ว่านั้นแปลว่า “เก่งแต่คุยโว”
อันคำว่า “พาโล” คือ “แก้งเป็นคนพาล” บ่ฟังความด้าน
คำว่า “ฮาน” แปลว่า “ตัดสินถิม” หรือ “ตัดร่อ” ทำต่อ
“คนตาลอ” แปลว่า “ตาบอดเบื่อง” ข้างเดียวนั้นส่องบ่เห็น

(บทที่ 12)

คำว่า “หมอเอ็น” นั้นคือ “หมอนวดแผนโบราณ”
คำว่า “ย่าน” แปลว่า “กลัว” บ่อาจหาญเส่งสู้
คำว่า “ซูลู่” นั้นคือ “ล่วงเอาของผู้อื่น”
อันคำว่า “ลื่น” นั้น คือเกินหน้าผู้อื่นเขา

(บทที่ 13)

เฮาเอ็นว่า “ก้อนเส้า” คือ “ดินก้อนสามฐาน”
ตั้งประธานเป็นสามขา ถ้าก่อไฟหุงต้ม
คว้นฮมเอ้าจุพินเข้าใส่ ไฟลุกกุ่มอาหารพร้อมได้อยู่กิน..

(บทลง) ออนซอนภาษาถิ่นไทยอีสานเฮาได้...ละนะ

กลอน เกิดเป็นไทยให้รักกัน ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2550

(กลอนขึ้น)

โอ้อ้ออ้อ...

ฟ้าเอ๋ยฟ้าฮ้องโหย่นอย่าลืมวสัสน

มาเริ่มต้นกันใหม่ขอเชิญชวนพี่น้องเผ่าชาวไทย

มาตุ้มโฮมฮ้อยดวงใจเป็นหนึ่งเดียวเข้าไว้

แล้วเฮาสีได้อยู่เย็น สีเห็นความงาม..ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

มาบัดนี้ ถึงเวลาเฮาควรได้ ฮ้อยดวงใจให้เป็นหนึ่ง

สร้างความฮักอันซาบซึ้ง ให้ฝังแน่นแก่นสาร

(บทที่ 2)

อดีตกาลผ่านแล้ว ให้ถือว่าเป็นความฝัน

ปัจจุบันคือไทยเฮา ต้องฮักแพงกันไว้

ฮ่วมแก้ไขปัญหา ในภาวะวิกฤตของเมืองบ้าน ประสานใจให้เต็มที่

มาส่งเสริมความฮัก สมครสมานสามัคคี สร้างความดีช่อยให้ เมืองบ้านฮู้
งเฮื่อง

(บทที่ 3)

เฮ็ดจังได้ประเทศชาติ เฮาสีเฟื่องเฮื่องฮุ่งถึงสุข

ฮีบฟ้าวพากันลูก อย่าห่วงนอนฝันเพ้อ

อย่าเผลอเผลอแต่นำเล่นเปลืองเวลาให้สูญค่า

อย่าปล่อยโอกาสและเวลา อันเฮาควรสีได้ เสียถิ่มเปล่าตาย

(บทที่ 4)

สมานฉันท์กันไว้ อยู่ในบนพื้นฐานคุณธรรมค้ำจุนชาติ อย่าขาดเดื่อพี่น้อง

ปลูกฝังไว้เรื่องฮักแพง

หนึ่ภัยมีตมาอยู่แจ้ง สีได้ส่องเห็นทาง วางพื้นฐานชีวิตต่อไปภายหน้า

ยึดหลักปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียงไว้ให้เอาใจตั้งต่อ

เอาเพื่อเทิดไท้ถวายให้องค์สมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
สิ่งดี

(บทที่ 5)

เศรษฐกิจพอเพียงนี้คือรากฐานใหญ่ของชีวิต

ควรยึดติดประจำตนแล้วทุกคนซึ่เพียงพร้อม

น้อมนำคุณธรรมไว้เดินสายกลางอย่างให้สื่อ

ถือเอาความมัชฌิมาพอประมาณให้ได้สำรวมไว้ด้วยเหตุผล

(บทที่ 6)

สร้างภูมิคุ้มกันที่ดีให้แก่ตน และรอบคอบรอบรู้อยู่ในความบ่มประมาท
สิ่งที่ขาดไม่ได้คือใจนั้นต้องเที่ยงธรรม
ยึดเอาความซื่อสัตย์สุจริตเที่ยงมั่นขยันและอดทน
ใช้สติปัญญาไปในทางเกิดผลเข้าสู่ตนเองไว้
การเป็นคนดีมีน้ำใจคือเอกลักษณ์ไทยแท้ เป็นมาแต่พ่อแม่
ประเพณีเก่าแก่แต่ปู่ย่าเฒ่าปฐมไค้ฮึดคอง

(บทที่ 7)

ฮักกันคือฮักกันน้องเดอดองเผ่าชาวไทย
ใจต่อใจประสานกัน และฮักกันสานฝันไว้
สืบภูมิคุ้มกันให้สังคมไทยเฮาแข็งแรง
สามัคคีฮักแพงผูกกัลยาณมิตรมั่น บัณฑิตเปลี่ยนแปร

(บทที่ 8)

ฮักด้วยใจแค้นแท้ เสมือนปลาฮักน้ำน้ำกะฮักฝูงปลา
เปรียบคือฮักรักษาใจหาซื้อใสมิได้
ทางภาคเหนือภาคกลาง ภาคอีสานภาคใต้ เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขไทยคือกันฮักกันแน่นแค้น
แหลมทองของไทยแลนด์คือสมบัติค่าล้ำ คนไทยต้องฮักกันรักษา

(บทที่ 9)

เพื่อลูกหลานในอนาคตภายภาคหน้า เามาฮักกันสาน
บนพื้นฐานคุณธรรม จริยธรรม บวกศีลธรรม สืบพาชีวิตสู่ทิศทางดีได้
ฮักกันสร้างสังคมแบบบริสุทธิสดใสเติมพลังใจให้ป็นสายธารน้ำใจ
อย่าเฝ้าให้เงินขาด
มาตุ้มโฮมฮักกัน และฮักสถาบันชาติศาสนาพระมหากษัตริย์ และ
รัฐธรรมนูญฮักพร้อม
ถนอมไว้ให้คู่ไทยสืบได้ใสเรงๆ...

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน เกิดเป็นไทยให้รักกัน ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2550

(กลอนขึ้น)

โอ้อ้ออ้อ...

ฟ้าเอ๋ยฟ้าอ้องโหย่นอย่าลืมมาเริ่มต้นกันใหม่

ขอเชิญชวนพี่น้องเผ่าชาวไทยมาตุ้มโฮมฮ้อยดวงใจเป็นหนึ่งเดียวเข้าไว้แล้วเฮาสีได้อยู่เย็น สีเห็นความงาม...ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

มาบัดนี้ ถึงเวลาเฮาควรได้ ฮ้อยดวงใจให้เป็นหนึ่ง

สร้างความฮักอันซาบซึ้ง ให้ฝังแน่นแก่นสาร

(บทที่ 2)

อดีตกาลผ่านแล้ว ให้ถือว่าเป็นความฝัน

ปัจจุบันคือไทยเฮา ต้องฮักแพงกันไว้

ฮ่วมแก้ไขปัญหา ในภาวะวิกฤตของเมืองบ้าน ประสานใจให้เต็มที

มาส่งเสริมความฮัก สมัครสมานสามัคคี สร้างความดีซ่อยให้ เมืองบ้านฮุ่งเฮือง

(บทที่ 3)

เฮ็ดจั่งใดประเทศชาติ เฮาสีเฟื่องเฮืองฮุ่งถึงสุข

ฮีบฟ้าวพากันลูก อย่าห่วงนอนฝันเพ้อ

อย่าเผอเรอแต่นำเล่น เปลืองเวลาให้สูญค่า

อย่าปล่อยโอกาสและเวลา อันเฮาควรได้ เสียถิ่มเปล่าตาย

(บทที่ 4)

สมานฉันท์กันไว้ อยู่ในบนพื้นฐาน

คุณธรรมค้ำจุนชาติ อย่าขาดเด้อพี่น้อง

ปลูกฝังไว้เรื่องฮักแพง หนีภัยมีดมาอยู่แจ้ง

สีได้ส่องเห็นทาง วางพื้นฐานชีวิต ต่อไปกายหน้า

ยึดหลักปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียงไว้ ให้เอาใจตั้งต่อเอา

เพื่อเทิดไท้ถวายให้องค์สมเด็จพระอ ในวาระปิมหามงคลอีกพร้อม น้อมนำให้สิ่งดี

(บทที่ 5)

เศรษฐกิจพอเพียงนี้ คือรากฐานใหญ่ของชีวิต

ควรยึดติดประจำตน แล้วทุกคนซึ่เพียงพร้อม

น้อมนำคุณธรรมไว้ เดินสายกลางอย่างให้สื่อ

ถือเอาความมัชฌิมา พอประมาณให้ได้ สรรวมไว้ด้วยเหตุผล

(บทที่ 6)

สร้างภูมิคุ้มกันที่ดีให้แก่ตน และรอบคอบรอบรู้ อยู่ในความประพฤติดี สิ่ง
ขาดไม่ได้ คือใจนั้นต้องเที่ยงธรรม

ยึดเอาความซื่อสัตย์สุจริตเที่ยงมั่นขยันและอดทน ใช้สติปัญญาไปในทาง
เกิดผลเข้าสู่ตนเองไว้

การเป็นคนดีมีน้ำใจคือเอกลักษณ์ไทยแท้ เป็นมาแต่พ่อแม่

ประเพณีเก่าแก่แต่ปู่ย่าเฒ่าปฐมไค้ฮึดคองฮักกันคืออายน่องเต๋อผองเผ่าชาวไทย

(บทที่ 7)

ใจต่อใจประสานกันและฮ่วมसानผ่นไว้ สิบเป็นภูมิคุ้มกันให้สังคมไทยเฮาแข็งแรง

สามัคคีฮักแพงผูกกัลยาณมิตรมั่น บ่ผันปิ่นเปลี่ยนแปลง

(บทที่ 8)

ฮักด้วยใจแค้นแท้ เสมือนปลาฮักน้ำ

น้ำกะฮักฝูงปลา เปรียบคือฮักรักษาใจหาซื้อไสบ่มีได้

ทางภาคเหนือภาคกลางภาคอีสานภาคใต้ เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขไทยคือกันฮักหมั่นแค้น

แหลมทองของไทยแลนด์คือสมบัติค่าล้ำคนไทยต้องฮ่วมรักษา

(บทที่ 9)

เพื่อลูกหลานในอนาคตภายภาคหน้า เหามาฮ่อยกันसान

บนพื้นฐานคุณธรรม จริยธรรม บวกศีลธรรม สืบพาชีวิตสู่ทิศทางดีได้

ฮ่อยกันสร้างสังคม แบบบริสุทธิสดีใสเติมพลังใจให้ ปันสายธารน้ำใจอย่าเห็ด
ให้เงินขาด

มาตุ้มโฮมฮักกัน และฮักสถาบันชาติศาสนาพระมหากษัตริย์ และ

รัฐธรรมนูญอีกพร้อม

ถนอมไว้ให้คู่ไทย สิบได้ใสเรงๆ.....

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน เชิญร่วมลงประชามติรัฐธรรมนูญ

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2550

ใช้มอบให้สำนักประชาสัมพันธ์ เขต 1 เพื่อเผยแพร่

(กลอนขึ้น)

โอโอย...

โค้งเอ๋ยโค้งสุดท้ายไทยเฮาโชคดียหลายได้ฤกษ์งามยามแม่น

เชิญพี่น้องทั่วแดนทำหน้าที่คนไทยให้สมบูรณ์ถูกต้องโดยไปร่วมลงประชามติ

รัฐธรรมนูญเด้อพี่น้อง อย่ามองข้ามให้ช้อยกัน ฮ่วมสร้างสรรค์ความงาม...ละนะ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

หันมาฟังทางนี้ หมอลำมีข่าวดี มาบอกท่านเร่งด่วน

ชวนกันทำสิ่งถูกต้อง อย่าบกพร่องหน้าที่มี

(บทที่ 2)

รัฐธรรมนูญดีบ่มีขามมีข้อ ถือความเห็นของทุกฝ่าย

ความหลากหลายร่วมด้วย สรรค์สร้างช่วยไทย

(บทที่ 3)

ตอนผ่านมาเฮาได้ร่วมกันร่าง รัฐธรรมนูญฉบับสมบูรณ์แบบ

แจบกระใจวาดไว้ทุกคนได้ช้อยกัน

(บทที่ 4)

บัดนี้ถึงบ่อนบั้น สิกรองกลั่นเอาแนวดี

เพื่อศักดิ์ศรีของคนไทย ได้สูงเฮืองเมืองบ้าน

โดยลิมผู้ประสาน ข้อมูลไปให้ทุกครัวเรือนได้รับเรื่อง

เกี่ยวกับการเรื่องร่างรัฐธรรมนูญที่สมบูรณ์ถูกต้องให้เรียนรู้ทั่วกัน

(บทที่ 5)

ภายในเดือน กรกฎาคม ปีนี้แน่ ได้รับทุกทั่วครัวเรือนไทย

ฟ้าวพากันใส่ใจอ่านคูศึกษาฮู้

และอย่าลืมนไปตรวจดู สถานที่ที่เคยไปเลือกตั้ง ครั่งสุดท้ายคุหาเดิมให้ไปเบิ่ง

ถึงเวลาฮอดมื่อวันที่ 19 เดือนสิงหาคม ปี 2550 ให้ฟ้าวเร็วจ้าวด่วนไป

(บทที่ 6)

อย่าลืมเด้อ อย่าลืมบัตรประชาชนพกติดโตเอาไว้ ฮอดมื่อท่านแสดงตน

ข้อสำคัญอย่าไปฟังคำคน ให้ยึดตนเองไว้

ไผมาเชิญชวนชี้ ไปทางใดอย่าได้เชื่อ

ให้อู้อื่อตลอดเด้อ อย่ามัวเซ่อห่วนนอน และอย่าชวนแนะชี้ให้คนอื่นเอาหน้า

(บทที่ 7)

คันไปนำคำเขาชวน หือชวนเขานำเอาเฮา

ถื่อว่ามีความผิด อย่าคิดทำเด้อท่าน

รัฐบาลเพิ่มเปิดช่องทางให้ ผองปวงชนชาวไทย มีสิทธิใช้เต็มที่
ฮ้ายหือดีให้พี่น้อง ตรองถ่วงฮ้าฮอน

(บทที่ 8)

บ้านเมืองเฮาสิบได้เดือดฮ้อน อยู่อย่างลำบากใจ
พากันไปลงประชามติ รัฐธรรมนูญให้เจ็บใจของเจ้า
เอาบ่เอากะเชิญไปกาไว้ เข้าคูลาเป็นหน้าที่
หรือรับแล้วกะยังมี กรณีกฎหมายรองรับให้ แก้ไขได้เพื่อหลัง

(บทที่ 9)

โดยวิธีที่ตั้ง ขึ้นใหม่กรรมการ
ร่วมประสานลงลายมือเท้าหมื่นคนแก้ไขได้
หมอลำสื่อสารให้ ขอพี่น้องชาวไทยนำไปใช้ให้ถูกที่
ในวันที่ 19 สิงหาคม ปี2550 ขอเชิญชวนเข้าคูลา ลงประชามติ
รัฐธรรมนูญต่อพี่น้อง
หมอลำขอร้อง ให้ฮ่วมใจ

(กลอนลง)

ช่วยกันต่อชาวไทย...ละน้ำ

กลอน กล่าวขอบคุณจากพรรคเพื่อแผ่นดิน

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2550

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...

ฟ้าเอ๋ยฟ้าฮ้องเต็ม ผู้แทนพรรคเพื่อแผ่นดิน

บ่เคยลืมพวกพี่น้อง ชาวขอนแก่น ถึงแม้ว่าสอบผ่านผู้แทน

หรือได้รับเลือกตั้ง กระยังคงคิดถึงพี่น้อง

ฝากลาร้องเป็นสื่อแทน ทุกคะแนน ทุกน้ำใจ บ่ลืม...ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

มาบัดนี้

การเลือกตั้งสุลัน แต่ว่าพรรคเพื่อแผ่นดิน ยังคิดถึงพวกท่าน

ถึงแม้สอบผ่าน

กะขอบพระคุณ พี่น้องฝากลาร้อง ส่งมา

(บทที่ 2)

จากใจจริง นายสุวิทย์ คุณกิตติเบอร์ 1 เต๋อเป็นหัวหน้า บอกว่า บ่เสียใจ

เพราะว่าได้ฮอด 97845 คะแนน จังแม่นแสน สดปลื้ม

นางมุดดา พงษ์สมบัติ เบอร์ 2 กะบอกว่า ปลื้มบุญคุณ ของพี่น้อง ประครอง
อยู่ช้อย

คะแนนรวมได้ฮอด 87168 คะแนน กะถือว่บ่หนอย เป็นบุญล้น ล้นหลาย

(บทที่ 3)

นางประทุมรัตน์ คุณเงิน ผู้สมัครเบอร์ 3 กะฝากขอบคุณ น้องอ้าย

ที่ช้อยโปรด กาคะแนน

ถึงสิบฮอดแสน กะยังได้ ถึง 86047 คะแนน ถือว่าได้รับเกียรติ อย่างสุด

แสนจากใบ บุญท่าน

พวกลูกหลาน สิขอจดจำไว้ ทุกคะแนนทุกน้ำใจ ท่านเทให้ อย่างล้นอ้ง

ถึงว่าพรรคเพื่อแผ่นดิน สิบ่ได้รับเลือกตั้ง กะหวังไว้ ว่บ่ลืม

(บทที่ 4)

ทั้งเบอร์ 1-2-3 ใจสุดแสนปราบปลื้ม ที่ได้รับ คะแนนหลาย

ขอพี่น้อง อย่าได้มองข้ามกลาย พรรคลูกหลาน เขาเต๋อ

อย่าลืมเต๋อ พวกพ่อแม่พี่น้อง คันมีปัญหา ขัดข้อง คับแค้นใจ ให้เอ็นใส่

ให้คิดว่า ลูกหลานนี้ยัง อยู่ใกล้ ๆ ถึงแม้ตัว สิไกล ใจยังอยู่แนบข้าง ตัวเจ้าสุยาม

(บทที่ 5)

มีเรื่องหยั่ง อย่าสิข้าม บอกได้ ทุกเวลา

ลูกหลานขออาสา ช้อยประสาน ให้งานคล่อง

อย่าลืม สิป่า พวกลูกหลาน เต๋อพี่น้อง เขต 3 ขอนแก่นเขา ที่เคยเอา ใจใส่

แสงน้ำใจ ชาวอำเภอหนองเรือ บ้านฝาง-พระยืน-อุบลรัตน์-น้ำพอง
กระนวน-เขาสวนกวาง-คำสูง พวกพ่อลุงแม่ป้า ทั้งปู่ตา ย่าเฒ่า น้ำใจเจ้า
จั่งแม่นดี

(บทที่ 6)

ถือว่าบุญลูกหลาน บ่ทันฮอดเทื่อนี้ ขอชื่นเผิง บัดดาลไกล
ฮ่าได้ลงสมัครอีกเทื่อ หน้าต่อไป ฝากไว้ใน น้ำใจท่าน
ขอฝากชื่อ ลูกหลาน นายสุวิทย์ คุณกิติ
นางมุกดา พงษ์สมบัติ และนางประทุมรัตน์ คุณเงิน
ไว้ในใจพี่น้องช่วยประครองอยู่ต่อ
ขอसानฝันสานฮักไว้อย่าแฮ็ดให้อ้างว่างวางถิ่มปล่อยป่า

(บทที่ 7)

ขอบพระคุณล่วงหน้าไว้
ไว้ออกจากหัวใจ และขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย
ให้เลื่อมจางมตุ่มชุมลูกหลานสส.พรรคเพื่อแผ่นดิน
ขอฝากเป็นส.ส.ให้อวยพรชัยวันปีใหม่
ในปีนีพร้อมทั้งปีต่อไปให้โชคดีมีชัยสุขสดใสซาบซ่านมารฮ้ายให้ฝ่ายหนี
ด้วยความปรารถนาดีจากผู้แทนพรรคเพื่อแผ่นดิน

(กลอนลง)

เฮาได้อ...ละน้ำ

กลอน รณรงค์เชิญชวนประชาชนร่างรัฐธรรมนูญ
ทำนอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2550

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...

ฟ้าเอ๋ยฟ้าฮ้องต่ำ ฟังหมอลำสิบอกข่าว
บัดนี้ตกถึงคราวเฮาคนไทยยุคใหม่
มาฮ่วมใจกันร่างรัฐธรรมนูญเทื่อนี้ ต้องดีแท้กว่าสูอัน
มาสร้างสรรค์ความงาม...ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ขอเชิญชวนพี่น้องทุกภาคส่วนมาโฮมกัน
มาสร้างสรรค์ความดีงามๆฮ่วมกันในงานนี้
รัฐธรรมนูญดีบ่มีขายบ่มีซื้อ ถือความคิดเห็นของทุกฝ่าย
อาศัยความหลากหลาย ของทุกคนทุกพื้นที่ในไทยนี้ฮ่อยกัน

(บทที่ 2)

สมานฉันท์กันไว้ เตอคนไทยทั่วทุกย่าน
คณะกรรมการวิสามัญรับฟังความคิดเห็นของประชาชนทั่วภาคอีสาน
แต่งตั้งไว้รอให้ท่านยื่นเสนอ

(บทที่ 3)

อย่าลืมเตอพี่น้องทุกๆ ท่านให้สนใจ
ไล่มาตราสาระสู่ประเด็นให้เห็นแจ้ง
เช่นแสดงความคิดเห็นในรูปแบบ การได้มาของนายกรัฐมนตรี
ที่พี่น้องเฮาต้องการอยู่เดี๋ยวนี้นี้มีความเห็นจั่งใดแนให้เข้ามาฮ่อยแก้ปรับโครง
ร่างฮ่วมกัน

(บทที่ 4)

เฮ็ดจั่งได้รัฐธรรมนูญ ฉบับใหม่เฮานั้นสิตลอดแบบสมบูรณ์
เฮามาฮ่วมกันสนับสนุน และฮ่อยพากันร่าง ให้เสนอผ่าน ทางเวทีรับฟังความคิดเห็น

(บทที่ 5)

ทุกระดับใกล้บ้านท่านที่หน่วยงานจัดขึ้นให้ เร็วไวฟ้าวเข้าฮ่วม
การมีส่วนร่วมทุกเพศทุกวัยทุกอาชีพทุกสาขาฮ่อนี้ต้องดีแท้แน่นอน

(บทที่ 6)

บ้านเมืองเฮาสิบได้เดือดฮ่อนทุกขยาก็ภายหลัง
บ่มีหยั่งเหลือให้ เฮาเสียใจได้แก้ไขภายหลัง
ประชาธิปไตยของแท้ต้องแก้ไขแต่ต้นเหตุตรงตามเจตนารมณ์ ของคนไทย
ทุกๆ ท่าน
มาฮ่วมคิด ฮ่วมสร้าง ฮ่วมร่างรัฐธรรมนูญหนุนประเทศให้ก้าวหน้า บ่มีหล้าต่ำไผ

(บทที่ 7)

รัฐธรรมนูญคือกฎหมายสูงสุด ของประเทศบอกไว้ให้ เหาฮ่วมสนับสนุน
สร้างรัฐธรรมนูญฉบับของประชาชน โดยประชาชน เพื่อประชาชนให้ทุกคน
มารวมร่าง

และกำหนดทิศทางกติกากันเมือง โดยตนเองนำพร้อม มาฮ่อมหอมฮักห่อ
ถึงเวลาไทยเฮาน้อสิดีฮ่วมกันร่างรัฐธรรมนูญ แบบประชาธิปไตยใช้สิทธิเสรี
ทำหน้าที่คนไทยให้สมบูรณ์ถูกต้อง เด้อพี่น้องให้ฮ่วมใจ

(บทที่ 8)

ต่อไปหนี่เมืองไทยเฮา สิดีอยู่อย่างสุขีด้วยความปรารถนาดี
จากพลตำรวจโทธรรมนิทย์ ปิตะนีละบุตร ประธานคณะกรรมการ
ผู้ประสานงานนี้
ในเขตพื้นที่ทั่วภาคอีสานท่านได้ๆ ปันน้ำใจมาช่วย
ให้คนไทยใหญ่น้อย มีสุขล้นชูสู่คน ขอให้มียายุ วรณะ สุขะ พละ

(กลอนลง)

สู่คนเด้อ..ละนะ...

กลอน สายสัมพันธ์ไทย-ลาว

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2550

(กลอนขึ้น)

ฟ้าเอ๋ยฟ้าอ้อองห้าว สายสัมพันธ์ไทยลาว มีมาตั้งแต่พ่อแม่

ได้มีมาตั้งแต่ปู่สังโคสา

อย่าสังโคสี่ประเพณีฮีตคော် ไทยลาวนั้นบ่ต่างกัน

สายสัมพันธ์ไทยลาว...ละน้ำ

(กลอนเนื้อใน)

(บทที่ 1)

มาบัดนี้เหม็ดแต่ลำทางสั้น หันทางยาวแล้วผัดยาว

สายสัมพันธ์ไทยลาวมีมาตั้งแต่เค้าคองเฒ่าแต่ประถม

(บทที่ 2)

มีมาตั้งแต่พุ้น ตั้งแต่ปู่สังโคสา

ตั้งแต่อย่าสังโคสี่ มีน้ำโขงขวางทางระหว่างลาวไทยนั้น

มีน้ำโขงขวางกันคือกันกับสายเลือด

น้ำโขงไหลคดเคี้ยวเหนียวแน่นแก่นดี

(บทที่ 3)

แต่อดีตก่อนก็ จนถึงที่ปัจจุบัน

แม่น้ำโขงหรือว่าแม่น้ำของไหลผ่านสองประเทศลาวไทย ล่องไหลลงใต้

นับตั้งแต่เชียงราย ไปสู่จังหวัดเลย หนองคาย

นครพนม มุกดาหาร อุบลราชธานี พุน สิบสองปันนาใหญ่

ไปเลี้ยงชีพเลี้ยงชีวิตลาวไทย ทั้งเกษตรกรรม ทำประมงแม่น้ำเรือข้ามล่องไหล

(บทที่ 4)

ไทยกับลาวนี้ได้ มีความฮักสามัคคี

แม่น้สมีภูเขามแม่น้ำโขงขวางทาง ระหว่างโขงขวางกัน

แต่ว่าลาวไทยนั้น สานสัมพันธ์หมั่นแก่น

สองสายแนนพิน้อง ปองสร้างซ่อยกัน

(บทที่ 5)

โดยเฉพาะผู้นำสองประเทศนั้น กะเทียวท่องไปมา

แม่นไปทางพุ้นกะได้กินปลา มาพื้กะซีได้กินข้าว

ความสัมพันธ์ที่มีมาแต่ค้ำ ยินยาวหมั่นคักแน

ไพชิมาญแอให้ลาวไทยแตกม้าง ทางเจ้ากะอย่าฝืน

(บทที่ 6)

ความจริงใจไทยลาวนั้น เคารพรักฮักกันหลาย

แม่แต่ความจริงใจ ระหว่างไทยลาวแท้

บ่มีแปรเปลี่ยนปิ่น ถือศีลและสัตย์ชื่อ
ถือความปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ รอบรู้ เหนียวแน่นเป็นแก่นสาร

(บทที่ 7)

ฮักกันฮอดกอดหมั้น ชั่วฟ้าปีนดินสลาย
ตายไหนกะตายกัน สายสัมพันธ์ไทยลาว
ไทยลาว ได้ยืดยาวมาปานนี้
สามัคคีดีแท้ ไทยลาวหมั่นแก่น
สองพรหมแดนไทยฝั่งขวาลาวฝั่งซ้าย
หมายมุ่งแม่นฮุ่งเฮือง

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน สติผู้บริโภค 5 ประการ

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2550

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...

หันเอ๋ยหันมาฟังทางนี้มีข่าวดีมาบอกท่าน

หลักเกณฑ์การดำเนินคดีแทนผู้บริโภคนั้นสำคัญแท้ยิ่ง

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ข้อใหญ่ๆ ข้อที่หนึ่งเมื่อผู้ประกอบการ

ละเมิดสิทธิผู้บริโภคสิทธิมีห้าประการดังนี้ให้จดจำเอา

(บทที่ 2)

สิทธิข้อ 1 ต้องได้รับข่าวสาร

รวมทั้งคำพรรณนาคุณภาพที่ถูกต้องเพียงพอเกี่ยวกับสินค้า

สิทธิข้อ 2 มีอิสระในการเลือกหาสินค้า หรือบริการต่าง ๆ

สิทธิข้อ 3 ได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าอย่างสิทธิข้อ 4 ได้รับความเป็นธรรม

ในการทำสัญญาอีกพร้อมยอมความให้ถูกวิธี

(บทที่ 3)

สิทธิข้อที่ 5 นี้ ต้องได้รับพิจารณา

และชดเชยความเสียหายฝ่ายดำเนินคดีได้

ข้อที่สองข้อใหญ่ผู้ร้องขอต้องเป็นผู้บริโภค

ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองให้ นั่นคือผู้บริโภคคือผู้ซื้อหรือได้รับบริการ

จากผู้ประกอบการ หรือผู้ชักชวนให้ใช้ เอาผิดได้ตั้งกัน

(บทที่ 4)

ข้อใหญ่ข้อที่สามต่อไปผู้บริโภคร้องขอให้ สำนักงานคณะกรรมการ

คุ้มครองผู้บริโภคฟ้องร้องดำเนินคดีแทนได้ ตามกฎหมายว่าอีกแม่นยำ

ข้อที่สี่ การร้องขอ ให้ฟ้องร้องดำเนินคดีแทน

นั้นต้องเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคโดยรวม

(บทที่ 5)

ฮ่วมกันเฮ็ดขึ้นไว้ ต้องสานให้ชอกคดี

ส่วนประโยชน์ต่อผู้บริโภคนี้ ฟังต่อข้อสำคัญการดำเนินคดีกับธุรกิจ ที่มีผล

เสียหายต่อผู้บริโภค

ถึงแม้ว่าสหายเดียวแต่อาจทำให้ผู้บริโภคอื่นเสียหายน่าจะดำเนินคดีได้

สิ่งส่งถึงผู้บริโภคอื่นพร้อมในกรณีเดียวกันที่ร้องเรียนเพิ่มเติม

อย่าลืมเด้อสิทธิควรจะได้อย่าวางลืมปล่อยหนี

(บทที่ 6)

ข้อที่ ห้า ในการดำเนินคดีแทนผู้บริโภคนี้ต้องมีผู้ดำเนินงาน

คือคณะกรรมการเลือกตั้งพนักงานอัยการหรือข้าราชการอยู่ในสำนักงาน

คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ตามที่เราเห็นสมควรให้ดำเนินคดีในศาลต่อ

ข้อที่หก เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจเรียกร้องแทนให้ได้สูอัน

(บทที่ 7)

ข้อที่ เจ็ด ในการฟ้องร้องดำเนินคดีแทนผู้บริโภคนั้นเป็นที่น่าพอใจ

ส่วน ผู้บริโภคต้องเสียค่าใช้จ่าย ไต ๆ ให้เพินดำเนินการให้และไว้วางใจได้

ในหลักเกณฑ์การดำเนินคดีแทนผู้บริโภค

จ้งแม่นโซคแท้ ๆ มีคนแก๋ช่อยคดี บุญผลาเฮามี...

(กลอนลง)

ละน้ำ.....

กลอน สำเนียงภาษาถิ่นไทยอีสาน

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2550

ใช้ในโครงการภาษาถิ่นก็ภาษาไทย

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละน้อ...

มาบัดนี้จักขอผินไปกำ เว้าเรื่องสำเนียงอีสาน

หากอ่อนหวานม่วนยิน แจบกระใจจริงแจ้ง

บ่ว่าแลงคำคล้ายเสียงยินออยอ้อยอิน

เทพพระอินทร์อยู่ฟ้าไต่ยินแล้วก็ชื่นชม

(บทที่ 1)

อันคารมเสียงเว้า เป็นทกเสียงสูงต่ำ

สามัญเอก โท ตรี เลิศล้ำจิตวาจ้ายู่ปลาย

(บทที่ 2)

ฝ่ายเสียงตรีนั่น แบ่งได้ส่วนเป็นสองระดับ

สับเป็นสั้นและยาว ต่างกันคนกำ

หมอลำขอยกตัวอย่างมาให้ เห็นจริงแจ้งแจบ

ความเล็กแลบส่วนนี้ ได้เขียนอยู่คู่ชูคน

(บทที่ 3)

ถ้าผู้ใดชอกคัน สิเห็นฮ่อมซอมเสียง

เป็นสำเนียงสำคัญ เอกโทตรี จัตวาพร้อม

ฮ่อมอยู่ในพยางค์เดียวกันนั้น ผันไปได้คบอย่าง

คำว่า ช่าง สร้าง ช้าง สาง สร้าง สร้าง ชาง

(บทที่ 4)

เสียง ที่ 1 คำว่า “ช่าง” วนั้น ออกเป็นส่วน “เสียงสามัญ”

แปลว่า “คนมีความชำนาญ” ในเวียกงานการสร้าง

เสียงที่ 2 คำว่า “ชาง” วนั้น เป็นเสียงตรี สูง เต็มพอใหญ่

ก็หากเป็นชื่อไม้ หรือเด็กน้อยป่วยโง

(บทที่ 5)

เสียงที่ 3 คำว่า “ช้าง” เสียงโท นั้นใหญ่พาลแต่ว่าเสียงตรีต่ำ

เสียงที่ 4 “สว่างสว่าง” ลากโสไป เสียงตรีต่ำเต๋อ ชุมเชื้อ

เสียงที่ 5 “สร้าง” คือก่อเกื้อ หรือชุดเป็นน้ำบ่อ

เสียงที่ 6 อันว่า “สาง” นั้นหนอแปลว่าเล้าขาวใหญ่กะได้ หรือผีย้ายกะแม่นำ

(บทที่ 6)

คำอีสานมีหลายล้น จนปัญญาสิว่าเต็ม

อย่าสิพากันลืมภาษาถิ่นกะคือภาษาไทยแต่ละถิ่นเฮายึดไว้

ภาษาใช้ท้องถิ่นตนอย่าสับสนเด้อคนไทย....

กลอน กัตถ์ญต๋อชาติศาสนาพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู รัตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2551

(กลอนขึ้น)

โอ้อ้อย ละนอ

ยึดเอาชาติศาสนาเป็นที่ตั้ง พระมหากษัตริย์เป็นที่พึ่ง

บุญสมภารคุ้มครองถึง ผ่องไทยหาทำชั่วมี

เต็มตื้อได้อยู่เย็น คั่นเว้น...ละน้า

(บทที่ 1)

พ่อแม่พี่น้องเอ๋ย

ชาติไทยหาว่านี่ ชั่วชัเป็นจ้งปัจจุบัน

ได้ฝ่าฝืนอุปสรรค ยากเย็นเช้งฮ้าย

ที่ล้มตายกะหลายแท้ เพื่อช่วงชิงเอาดินแดน

เลี้ยงลูกหลานสืบสร้าง เมืองบ้านแต่งแปลง

(บทที่ 2)

กลางเพื่อเหมิดแสงสู้ ต้องอพยพหนีตาย

เพื่อสืบสายวงศ์พันธุ์ เผ่าไทยหาไว้

หนีจากเหนือลงใต้ สุขุทัยตั้งถิ่น

อยู่ชยกรุงเทพเท้า ยาวเย็นลวดประมาณ

(บทที่ 3)

พอถึงกาลสงบได้ ประชาไพรเป็นสุข

บ่ทันदनความทุกข์ กะพองพานตามต๋อง

มีสงครามมาช้อง พลัดเหื่อนชานบ้านถิ่น

สิ้นชีวิตกะพองนั้น ครอบครัวม้างมุ่นมี

(บทที่ 4)

เคยอยู่ดีกินได้ อบอุ่นในเอือนชาน

สุขสำราญวันคั่น ลูกเมียเคลียเคล้า

ยามสงครามมาเข้า ครอบครัวยหาแตกเป็นเสี่ยง

เคยมีเสียงหยอกว่า แลงเข้ากะเปล่าแปน

(บทที่ 5)

มีแต่ความยากแค้น มาพาดพานผจญ

ต่างกัทนทวงทุกข์ ส่งบ่เห็นวันเอือน

อันเดือนดาวกะหมองเศร้า ภายใจหากะหมองหม่น

ชีวิตคนเปลี่ยนปิ่น ดินฟ้ากะฟ้งเฟือน

(บทที่ 6)

เหลียวเบ้งเอือนชานบ้าน อ้างห่างคนครอง

น้ำตานองทนกลืน คำคั่นบ่มีเอือน

สะเทือนกายใจแท้ ยามบ้านเมืองแตกสาแหรก
แยกเป็นก๊กเป็นเหล่า หลายเจ้าต่างครอง

(บทที่ 7)

ลางก๊กซ้อง สุมหมู่มาโฮม

ปล้นสะดมประชาชน ราษฎรสยอย้าน

ลางเพื่อนันน์ ช่มชื่นฆ่า ฟันแทงยาดแย่ง

ลูกเล็กเด็กแดงกะบ้วน ตายเต็มส่งเวร เป็นกรรมช้อง จ่องใส่เวร แสนรำเชิญ

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน กัตถ์ญต้อชาติศาสนาพระมหากษัตริย์ ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2551

(บทที่ 1)

นี่ก็เป็นเหตุด้วย ไทยเฮาขาดสามัคคี
ทั้งผู้นำ นั้นบมีธรรมะ บริหารเมืองบ้าน
การจลาจลเข้า เผาเมืองฮ้อนเฮ้ง
หมูนกเลงครอบครัว ผลิตญเกลี้ยงคู่ชู่แนว

(บทที่ 2)

เหตุการณ์เหล่านี้แล้ว เป็นตัวอย่างอุทาหรณ์
สอนใจไทยทั้งหลาย ให้ใส่ใจในเมืองบ้าน
กัตถ์ญต้อทุกท่าน ทำคุณแก่ประเทศชาติ
อย่ามัวแต่ยาดแย่งได้ ชิงไว้ให้แก่นั่น

(บทที่ 3)

ให้ถือคติเบื้องต้น ยึดประโยชน์ของส่วนรวม
ถือเอาความสุจริตเป็นธรรม ใส่ใจจำไว้
แนวใด ๆ สละได้ เพื่อความมั่นคงประเทศชาติ
ให้ฉลาดชุกอยู่ ดุหมั่นหมั่นหมาย

(บทที่ 4)

แม่นตัวตายชาติคงไว้ ไปตลอดยืนยาว
ลูกหลานเฮาได้อาศัย อยู่กินสมสร้าง
อยู่ทางแปลงเมืองบ้าน เจริญนานโยยิ่ง
สิ่งใดชาติชิลล์ม จมพินอย่ากระทำ

(บทที่ 5)

ผู้นำพาเมืองบ้าน โบราณสืบมีมา
คือองค์พระมหากษัตริย์ เทิดทูนเทินไว้
เพิ่นนั้นมีพระคุณได้ ค่าประมาณยาวยาน
นำพาชาติผ่านพ้น เมืองบ้านฮุ่งเฮือง

(บทที่ 6)

บได้เคื่องหยั่งแท้ ประชาไทยสุขยิ่ง
อิงต่อบุญบารมี แห่งพระองค์ชูคำ
พระองค์นำไทยให้ เทียมทันอารยะประเทศ
บุญเพิ่นปกเกศเกล้า ให้เฮาซันเพ็งพา

(บทที่ 7)

ให้กัตถ์ญต้อท่าน องค์เอกราชา
สนองคุณพระบิดา แห่งชาติไทยเพรียงพร้อม
ยอมตนช้อยกันสร้าง เมืองไทยให้เฮืองฮุ่ง

พวกหมู่ลุงและป้า บูลาให้ปิ่นไทย

(บทที่ 8)

พุทธศาสนานั่นก็ได้ เป็นแสงส่องนำทาง

ให้เฝ้าหวังสวาใจ อู่ทางดีฮ้าย

เขาได้นำไปใช้ ประครองตนพ้นทางชั่ว

อบายมุขเฝ้าบ่มัว พาเขาให้อยู่เย็น

(บทที่ 9)

แลงคินเรือนคำเช้า ระลึกแต่พระไตรรัตน์

นำสวัสดิมงคล สู่เขาทั้งค้าย

พาให้กายใจพร้อม สุขโยยิ่ง

บ่มีสิ่งเดือดฮ้อน มาต้องต่อแยะ

(บทที่ 10)

ให้ตั้งจิตเที่ยงแท้ ตั้งต่อในทางดี

สร้างเสริมบุญบารมี ประพฤติตนอย่าเฝ้ามัว

ให้เอาตัวตนตั้ง ในธรรมพระองค์กล่าว

ครอบครวัเขาจะชีก้าว เจริญแท้นั้นแน่นอน

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน คนไทยห่างไกลคอร์รัปชัน ตอนที่ 1
ทำนอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2551

(กลอนขึ้น)

โอ้ย..

หันเอ๋ยหันมาฟังเอาไว้แด่คนไทยทั่วทุกถิ่น
คันชักชาติ ฮักแผ่นดินบ่มีการโกงกินบ่มีคอร์รัปชัน
มาสรรค์สร้างแต่ส่วนดีเพื่อศักดิ์ศรีความเป็นไทย...ละนะ
(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

มาบัดนี้หันมาฟังลำร้องสำเนียงล่องลำอีสาน
ในรูปการขอเชิญชวนสร้างสรรค์เมืองบ้าน
การโกงกินคอร์รัปชันถือเป็นสิ่งสำคัญจัดอยู่ในระดับชาติ
ภัยอุบาทฐิกล้ำนำเมืองบ้านให้โล่มจ่อม

(บทที่ 2)

ชุมผู้จอบถ้าปล้นคอยคดโกงกิน
บ่ถือศีลถือธรรมหยึดประจำใจไว้
โลกหลงใหลใฝ่หาเพิ่มเสริมความรวยแก่ตนเองบ่เลงเห็นใจผู้อื่น
ฝืนความจริงชีวิตแท้แลจ้องแต่ปองเอา

(บทที่ 3)

เฮ็ดเป็นคนโง่เขลาบาปบุญทำชั่วชื้อปานกุดจีฟงธรรม
บ่คิดนำความตายฮ้ายกว่าโตสิหนี่พัน
ยามเป็นคนโกงกินได้บัดฮอดยามตายไปเอาไปนำได้บ่
ข้อควรคิดลึกซึ้งถึงเหงาแก่นพระธรรม

(บทที่ 4)

คำพระสอนสั่งไว้บอกว่าสังขารสังขาราสังขารัง อนิจจัง ทุกข์ขัง
เที่ยงจริงอย่างอนันตังเอกะนามจริง
คือความตายจริงแท้บ่ผันแปรเป็นแนวใหม่
ฮอดยามเจ็บป่วยไข้จั้งนอนไห้ฮ่วนฮวน

(บทที่ 5)

ลาภยศสรรเสริญนั้นเป็นของบ่จีรัง
สร้างความดีนั้นละคือที่หวังสิ่งทีเอาไปนำได้
ยามเฮาโลลาร่างวางสังขารปลดปล่อย
คุณความดีช่อยได้เคียงข้างอยู่ดั่งเงา

(บทที่ 6)

ขอเชิญชวนหมู่เจ้าผู้หลงใฝ่ไปทางผิด
ให้ทบทวนหวลคิดบวกกลับคุณหารไว้

โดยมองไปทางหน้าอนาคตลูกหลานไทยผู้เขาสีได้สานต่อ
ค้นผู้จักว่าแม่พ่อรวยย้อนคอร์รับชั้นปิ่นมุลให้แก่เขา

(บทที่ 7)

ถึงแม่นรวยกะอยู่แบบเศร้าๆรัฐทตสลดใจ
เพราะทางโนเป็นหนอนกร่อนกินใจเจ้า
ค้นไต้ยีนเสียงลูกเว้าว่าพ่อแม่จำลูกอายุเขาล้าครอบครัวของเฮารวยย้อนโก่ง
กินบ้านเจ้าสิสุขสำราญภาคภูมิใจอยู่ฮือบ
ฮักลูกหลานให้ฟ้าวก่อสานสายใยผูกมันสรรค์ไว้แต่บ่อนดี

(บทที่ 8)

ความดีเป็นหน้าที่ของพ่อแม่ผู้พาทำ
ลูกหลานเฮาสีเดินนำอย่างตามฮอยเจ้า
ความซื่อสัตย์สุจริตมารวมเข้าบ่งบอกถึงความฮักชาติ
ฮักศาสนา พระมหากษัตริย์ฮักองค์กรหน่วยงานมีอุดมการณ์

(บทที่ 9)

บโก่งกินคอร์รับชั้นสรรค์สร้างแต่สิ่งงาม
ปูชนียสถานทรัพยากรสิ่งแวดล้อมถนอมฮักสมัครใจ
ช่วยแก้ไขปัญหาปราบปรามการทุจริตรับผิดชอบการทำงานเป็นการสอน
ลูกหลานให้เฮ็ดดีงามได้
ยกย่องคนดีไว้ส่งเสริมให้กำลังใจเอาไว้เป็นแบบอย่าง
สร้างวินัยใฝ่คุณธรรมนำความดีส่งยู่พื้นซ่อยไทย

(กลอนลง)

ขอให้ใสฮองฮอง ละหน้า

กลอน คนไทยห่างไกลคอร์รัปชัน ตอนที่2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2551

(บทที่ 1)

ปราบคนทุจริตผลิตคนซื้อสัตย์ไว้โลกสูงเอียงใส
ให้ยึดใจเป็นหลักตระหนักในคุณธรรมจริยธรรม และศีลธรรมไว้
มนุษย์คนในโลกได้ประเสริฐกว่าสรรพสัตว์ใด ๆ อยู่ในปฐพีโลกใบที่กว้างใหญ่
ค้นเห็ดใจดำต้อยสัตว์ลิเลียอะเฮี้ยว

(บทที่ 2)

ให้เกรงกลัวละอายต่อบาปไว้ใจอย่าหวั่นแหว
เห็ดให้ใจเป็นนายส่วนกายให้เป็นแหล่งผูกฮักแพงกันไว้
ผู้ขึ้นไปถึงจุดสูงสุดแล้วให้เหลียวลงมาต่ำ
เห็นคนทุกข์เจ้าอย่าซ้ำช่อยปันให้แบ่งใจ

(บทที่ 3)

ยกตัวอย่างเงินภาษีรายได้ส่วนหนึ่งจากคนจน
ถึกคนรวยมาโกงกินบ่อนีตรองครองเค้า
ผู้มีียวากะสาวได้สาวเอา โกงกินเขาเป็นว่าเล่นกินมูมำจนท้องไข
ต่างกันไกลกับคนกลุ่มรากหญ้าหาหาใส่เกือบบ่มี

(บทที่ 4)

สาเหตุเป็นจิ้งจี้ให้ฟ้าตื่นมินตา
ลูกขึ้นช่อยกันฝ่าฟันให้มันมัม
ชมเชยคนดีไว้กำจัดไปผู้ทำชั่ว
อย่ามัวเห็นแก่ได้สินจ้างแค่นิดเดียว

(บทที่ 5)

หลทางเทียวไปหน้ามันยังหนาแสนยาน
บ้านสิหลบเมืองสิโหล่มคันหนีบ่มมคอร์รัปชันคงถึงขั้นต้องร่นวาย

(บทที่ 6)

ขอวอนทุกเขตคายน้อยใหญ่ชาวไทย
มาฮ่วมใจอย่างจริงจิงอย่าวันประกันมื่อ
ถือบ้านเมืองเป็นที่ตั้งหวังความดีเป็นที่เพ็ง
เห็ดให้สุดซุดให้เลิกรรมพลั้งตั้งมั่นช่อยกันปราบคอร์รัปชันให้ศูนย์สิ้นจากถิ่นไทย

(บทที่ 7)

ผู้เคยเห็นแก่ได้ให้คิดใหม่ปรับปรุง
พยุงเอาจิตใจใฝ่คุณธรรมเพิ่ม
เติมความดีเมตตาให้सानสายใยผูกฮักฮ่อ
ต่อผู้ทุกข์ยากไ้ให้เขาได้อู่กิน

(บทที่ 8)

ชีวิตยังปลื้มให้ดีขึ้นทางดี
เกียรติประวัติและศักดิ์ศรีลือลือมีมาเพิ่ม
เต็มพลังใจให้สร้างสำนึกความเป็นไทยบ้านเมืองสืบทอดเอื้ออง
อนาคตชาติสิพรั่งคั่นแฮ่ม่งฮ่วมกัน

(บทที่ 9)

ข้อสำคัญอย่าเห็นด้วยชุมฉ้อราษฎร์บังหลวง
ให้ทวงสิทธิของตนโดยเป็นพลเมืองดีเกียรติศักดิ์กระหลายล้น
ค้นเห็นคนโกงกินบ้านให้ทำการแจ้งไปทาง ปปช.หรือว่าสำนักงาน
คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามทุจริตแห่งชาติ
สิเป็นผลประกาศถึงความดีชั่วฮ้ายให้เห็นฮู้แต่ละคน

(บทที่ 10)

พี่น้องเอ๋ยมาพากันเริ่มต้นคิดใหม่ใฝ่ทางดี
เพื่อกอบกู้เกียรติศักดิ์ศรีแห่งความเป็นไทยไว้
ท่องจำให้ขึ้นใจทุจริตคอร์รัปชัน
คือมหันตภัยทำลายชาติอย่างยิ่งใหญ่
รักษาอีกแผ่นดินบ่โกงกินสิช่วยให้อ
เมืองไทยได้ฮุ่งเจริญ
ขอสรรเสริญความดีงาม...

(กลอนลง) ละน้ำ

กลอน มุทิตาจิตผู้อำนวยการอรุตา สดมี ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2551

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...

เสียงเอ๋ย เสียงคร่ำครวญชวนให้ แสนอาลัยคิดฮอดท่าน

ท่านผู้อำนวยการอรุตา สดมีเกษียณอายุราชการเพื่อนี้ โลดเป็นที่ยักห่างหา
อาลัยนำ..ละนะ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ขอกราบเรียนพี่น้อง ผู้มีเกียรติทั้งหลาย

ฉันราตรีศรีวิไล ได้รับเกียรติเล่าบรรยาย มุทิตาจิตน้อม

ด้วยความยินดีพร้อม เจ้าภาพเชิญเข้ามาอ่วม

ขอแว่รวมประวัติเพียงย่อ ๆ พอได้รู้ทั่วกัน

(บทที่ 2)

ท่านผู้อำนวยการอรุตา สดมีนั้น เกิดเมื่อวันที่ 19 กันยายน พ.ศ. 2493

ที่ตำบลโพธิ์งาม อำเภอสรรค์บุรี จังหวัดชัยนาท เขตภาคกลางให้จำไว้

ในครอบครัวของท่าน นั้นรับราชการครู ทั้งคุณพ่อและคุณแม่

และบรรดาพี่น้อง ก็คือด้อมดั่งกัน

(บทที่ 3)

ยึดอาชีพหลักนั้น เป็นครูอย่างภาคภูมิใจได้เจริญรอยตาม คุณบิดามารดาท่าน

แต่วัยเด็ก ผู้อำนวยการ อรุตานันได้ ติดตามพ่อแม่ไป โรงเรียนบ่เว้นว่าง

เก่งทางเรียนหนังสือตั้งแต่น้อย เข้าเรียนฮูก่อนเกณฑ์

(บทที่ 4)

เป็นที่ฮักของเพื่อนพ้อง ทั้งพ่อแม่และครูสอน

ต่อมาเข้าศึกษาจบระดับปริญญาตรี และทำงานเป็นครูพร้อม

ยอมอุทิศตน เป็นกำลังใจ ให้แก่เด็กพิการพร้อม ทั้งหาศึกษาเพิ่ม

น่าสะออนปลาบปลื้ม ขยันตั้งพร่ำเพียร

(บทที่ 5)

ต่อมาเรียนสาขา การศึกษาพิเศษ นั้น ขึ้นสูงส่งมหาบัณฑิต

ที่มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เขต กทม.นั้น

สมดังความหมายหมั้น สำเร็จการศึกษา ระดับปริญญาโทตามตั้งต่อ

พ่องอบรมสมมนานนั้นขอ พัฒนาตัวเองอยู่เรื่อย ๆ หากความฮู้ไส่ตน

(บทที่ 6)

เป็นนิสัยคนแรกตัน ที่ใช้รถ เชนนั่งไปเรียน

พากเพียรพยายาม จนสำเร็จจนได้

แม่นฮอดด้วยเกษียณแล้ว บ่โลลาศึกษาต่อ

ศึกษาปริญญาเอกยากกะด้อ บ่เคยท้อท้อไย

(บทที่ 7)

ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิตตั้งแต่ปี 2551พื่น จนฮอดปัจจุบัน

ขอหันย้อนคืนหลัง อดีตกาลตอนต้น

รับราชการตนนานแล้ว ตั้งแต่ปี. สองพันห้าร้อยสิบสี่

อยู่โรงเรียนสตรีสิริเกศสองปีได้ผ่านไป

(บทที่ 8)

ปี พ.ศ.2516 นั้นได้ ย้ายไปฝ่ายปฏิบัติการ

อยู่กองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา ตำแหน่งครู ตอนนั้น

ที่โรงเรียนศรีสังวาลย์ ของมูลนิธิ อนุเคราะห์คนพิการขององค์สมเด็จพระ

ชุบชีวิต ของผู้อำนวยการอุดา ให้กลับเต็มเปี่ยมล้น ในการได้อุทิศตน

(บทที่ 9)

ด้วยบุญบารมีอันล้นพ้นของ บรมราชชนนีท่านผู้อำนวยการอุดา สดมี

ได้ยืนหยัดต่อตนเอง และครอบครัว อย่างมีคุณค่า

คนนับถือลือหน้า ในสังคม ฮือฮาซอซ้องฮักฮ่อ

ด้วย สร้างคุณความดีต่อ เด็กพิการรุ่นต่อรุ่น มีคุณค่านับอนันต์

(บทที่ 10)

ด้วยอุดมคติในการทำงานนั้น มันแก่นถื่อประจำ

ทำคุณงามความดีด้วยซื่อสัตย์ ผู้บังคับบัญชาอย่อย่าง

ลูกศิษย์พิการที่บกพร่อง ทางร่างกายคือกับท่าน

มีความรักและศรัทธาต่อท่าน บุษพาไหว้ระลึกหา สาธุ นำ

(กลอนลง)

ละนา

กลอน มุทิตาจิตผู้อำนวยการอุดรดา สดมี ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2551

(บทที่ 1)

จนกระทั่งคุณครูอุดรดา ได้รับการแต่งตั้ง ให้ทำหน้าที่ผู้บริหาร
เป็นอาจารย์ใหญ่ โรงเรียนศรีสังวาล ของมูลนิธิอนุเคราะห์คนพิการฯ
ในปี พ.ศ. 2542 ณ โรงเรียนศรีสังวาลย์ที่นนทบุรีนี้
ใช้ระยะเวลาเกือบ 30 ปี ที่คลุกคลีและอุทิศตนให้ เด็กพิการมาตลอด
จนมาฮอด ปีพศ.2544 ทางโรงเรียนศึกษาพิเศษ
เมืองขอนแก่นแห่งนี้ มีบุญล้นสิ้นประมาณ

(บทที่ 2)

มีโอกาสต้อนรับ ท่าน ผู้อำนวยการ คนเก่งกล้า เข้ามาช่วยทำงาน
ผู้ที่มีอุดมการณ์ต่อตั้ง
“พร้อมที่จะช่วยเขา... เพื่อให้เขาช่วยเหลือตัวเองได้”
จักแมนสนใจแท้ ทางโรงเรียนศึกษาพิเศษ
เมืองขอนแก่นแห่งนี้ มีผู้บริหารดีเลิศล้ำค่า
คือ ผอ. อุดรดา สดมี
ผู้ซึ่งมีความสามารถเก่งกล้า อาสาช่วยงาน

(บทที่ 3)

ระดมทรัพยากรในทุกด้าน จากภาครัฐและ เอกชน
ทั้งองค์กรการกุศล รวมทั้งด้านวิชาการ แลงบประมาณ ประสานช่วย
อำนวยความสะดวกให้ ที่เอื้อต่อเด็กพิการ ด้านฟื้นฟูช่วยเหลือ
และ ด้านอุปกรณ์ รวมทั้งการรักษาพยาบาลต่าง ๆ
การส่งเสริมให้เรียนรู้ เต็มศักยภาพทุกด้าน หาความรู้สู่นักเรียน

(บทที่ 4)

ด้วยวิสัยทัศน์ที่ไกลกว้าง ใจประเสริฐเสียสละ
ความอดทนปละละ บ่หวั่นไหวใจท้อ
อยู่ต่อมาเลยได้ เป็นโรงเรียนดีเด่น
เห็นประจักษ์ คักแจ้งในการร่วมฮ่วมใจ

(บทที่ 5)

รางวัลชีวิตได้ ครั้งยิ่งใหญ่หลายโครงการ
สร้าง พระราชานุสาวรีย์สมเด็จพระ
พระศรีนครินทราบรมราชชนนีประดิษฐาน เป็นศรีสง่างามแก่โรงเรียนนี้
มีโอกาสรับเสด็จสมเด็จพระเทพรัตนฯกุมารีทรงเยี่ยมผ่อ
เมื่อปลายปี 2551 นั้นนอ
ทรงเสด็จเปิดพระราชานุสาวรีย์ ทุกคนซึ้งชื่นชม

(บทที่ 6)

ทุกคนรำลึกถึงพระมหากษัตริย์คุณท่านไท้ ที่มีต่อคนพิการ
ได้รับพระราชทานชื่อใหม่ ว่าโรงเรียนศรีสังวาลย์ ขอนแก่นเฮาเดี๋ยวนี
สิ่งที่เป็นมงคลชีวิตสำหรับบุคคลที่ ทำคุณงามความดีควรมีเป็นตัวอย่าง
ชีวิตราชการเช่นผู้อำนวยการอุดา ผู้เก่งกล้าลูกหลานหล้าได้ไต่ตาม

(บทที่ 7)

ลุล่วงข้าม จนมาฮอดปัจจุบัน
“ เป็นเวลายาวนานไค้ถึง 38 ปีปลาย
ได้คลุกคลีกับงานการศึกษา ผู้ที่มีความบกพร่องทางร่างกาย โดยตั้งปณิธานไว้
ได้ยึดมั่นกตัญญูว่า ยากปานใดขอสู้ เดินตามรอย “สมเด็จพระยา
ช่วยเหลือพัฒนา
คุณภาพชีวิตแก่เด็กพิการถ้วนหน้า หาทางให้พึ่งตน

(บทที่ 8)

เกียรติประเลศล้น รางวัลชีวิตความดีงาม
เช่นรางวัลบุคคลพิการตัวอย่าง
ของสภาสังคมสงเคราะห์ แห่งประเทศไทย ยอให้
เข็มเชิดชูเกียรติกะพ่องนั้น ของคุรุสภาจังหวัดขอนแก่น
และ เข็มเชิดชูเกียรติ คนดีศรีแผ่นดินพร้อม ยอมมอบท่านผู้เดียว

(บทที่ 9)

นับเป็นเกิบนตอันสูงยิ่ง แก่ท่านอุดา
ย่อนคุณความดีสร้างสมมา จังส่งผลถึงตัวท่าน
ขอสื่อสารเป็นโตแทนของพี่น้อง ในทำนองลำลอง
แสดงความมุทิตาจิตแทนพวกญาติพี่น้อง เป็นเสียงร้องโอ้ลำ

(บทที่ 10)

ว่าโอโน..ท่านผู้อำนวยการอุดาสุดมีเอ๋ย...
คุณความดีในทุกก้า ท่านสร้างก่อการกุศล
ให้เป็นผลนำชู อยู่ประจำตัวไว้
ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย พร้อมพระบารมี
องค์เหนือหัวไท้ และองค์ราชินี รวมทั้งองค์สมเด็จพระยา
นารักขาปิ่นป้อง ผองภัยฮ้ายให้พ่ายหนี

(บทที่ 11)

ศิลปินราตรีศรีวิไลพร้อมคณะบุคลากร
และลูกหลานนักเรียนทุกถ้วนหน้า ขอกล่าวมุทิตาจิต
ในชีวิตการเกษียณอายุของท่านผู้อำนวยการ ผ่านไปให้สุขสัน
ขอให้มีความสุขระยะสุขะพละลัน เกินคนในโลก
ความทุกโศกอย่าได้พ้อ ขอให้ได้แต่สิ่งดี...
เดอท่านผู้อำนวยการอุดาสุดมีเอ๋ย...ละน้ำ...

กลอน เฉลิมพระเกียรติ ถวายอาลัย สมเด็จพระนางเจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา
กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2551

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...บุญเอยบุญเคยสร้าง ขอให้เป็นหนทางนำชูใส่
ให้ได้สมพระราชประสงค์ ขององค์สมเด็จพระพี่นางเธอ
ปรารถนาไว้พระทัยท่านผู้สู้อันขอพระองค์จงทรงเสด็จสู่สวรรคตชั้นคาไลเดอ.

(บทที่ 1)

ละว่าไอ้น้อ...อกสเนหาฝัน ไกลกันบ่กลับตัว
คิดถึงคราวที่พระองค์ท่านได้แปรงสร้างบ้านในทุกเรื่องทุกด้านพระองค์ท่านใส่
พระทัย

(บทที่ 2)

ภารกิจนับได้หลายเกินกว่าเหลือแสน
สมกับเป็นตัวแทนฯไพร่ประชาวบ้าน
พระปรีชาในทุกเรื่องทุกด้านมองการณ์ไกลก้าวใหญ่
วิสัยทัศน์กว้างไกลเหลือคณานับได้ใจกว้างห่วงประชา

(บทที่ 3)

ความสามารถเก่งกล้าดีเด่นเห็นประจักษ์
พระปรีชาสามารถมองเด่นชัดมากมายหลายด้าน
นับมาจากด้านโบราณคดีทั้งเคมีฟรังเศสนั้นกะคล้อง
รวมอีกภาษาศาสตร์ทรงเป็นปราชญ์ในทุกด้านการเรียนรู้ครบครัน

(บทที่ 4)

ด้านดนตรีว่านั่นพระองค์ท่านสนพระทัย
ซึ่งในเสียงดนตรี และการฟ้อนรำขับร้อง
ทรงห่วงใยพี่น้องประชาชนทุกหมู่เหล่า
เอาความรู้ในทุกด้านสานสร้างช่วยไทย

(บทที่ 5)

คณานับได้กว้างใหญ่ไพศาล ด้านสาธารณสุขช่วยผู้ด้อยโอกาส
เด็กปัญญาอ่อนหรือคนพิการท่านพระองค์ทรงเทียวเยี่ยม
โครงการแขนขาเทียมพระองค์ทรงประทานให้ด้วยน้ำพระทัยอันเต็มเปี่ยม
เสด็จเยี่ยมไพร่ฟ้าบ่เคยล้าว่าลือถอย

(บทที่ 6)

หยาดเหงื่อไคลไหลหยดย้อยเต็มพระวรกาย
เป็นน้ำอาบหลายน้ำพระทัยอันเหลือล้น
คนในโลกกว้าง ปวงประชาได้ชื่นชื่น
เป็นจุดยืนในทุกด้านประทานให้ชูสู่อัน

(บทที่ 7)

ทางด้านศาสตร์นั้นกะชู้ช้อยอุปลัมภ
ด้านการศึกษากะหล่าน้ำ ทัวถึงเสมอหน้า
เสด็จหายมเยี่ยมถึงบนดอยแม้วกะเหรียง
เขตกันดารขัดเคืองท่านบ่เคยหลีกเลี่ยงอาสาศู้ช้อยประชา

(บทที่ 8)

ด้านวัฒนธรรมประเพณีกะนับมือก้าวน้ำพระองค์อ่านการณไกล
ได้เหนือกลางอีสานท่านพระองค์ทรงช่วย
โชคอำนวยบุญนำอยู่ประเทศไทยเฮาเฟื่องฟู
ย่อนองค์ท่านประทานช้อยมาบัดนี้สิได้เห็นแต่ช้อยๆ.....

(บทที่ 9)

คุณความดีเฟิ่นฝากไว้ให้เฮานั้นได้เบิ่งแทน
ขอพสกนิกรชาวไทยทุกทั่วแคว้นมาตุ้มฮ่วมโฮมใจ
ร่วมถวายพระพรชัยมาร้อยดวงใจฮ่วมกันเด้อ.....

(บทที่ 10)

ให้แก่องค์สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา
กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์
ที่ทรงสิ้นพระชนม์จากชาวไทยไปแล้ว
แนวคุณงามความดีเหลือไว้แทนที่
ขอปวงชนชาวไทยสืบสานต่อในพระปณิธานที่ทรงมี

(บทที่ 11)

อันล้นพ้นล้นเกล้าเฮาควรได้ระลึกหา
พระเมตตาจารึกไว้ในดวงใจของคนไทยทุกหย่อมหญ้า
มาโฮมช้อยกันสานต่อพระราชปณิธานที่ท่านได้ทรงทำไว้
น้อมรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณ
โดยทำความดีให้ ถวายกลอนขอพรส่ง
สมพระประสงค์คิดไว้ให้บุญช้อยช้อย

(บทที่ 12)

ขออาราธนาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ในสากลโลกให้ช้อยช้อยขึ้นสู่สรวงสวรรค์
มีความสุขนับอนันต์ อยู่ในชั้นสูงสุดของสัปตปายภพ
ประสบความสุขสำราญ เบิกบานพระทัยล้น
ประชาชนชาวไทยพร้อมสาธุการช้องช้อ.....
ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อมขอเดชะข้าพระพุทธเจ้าศิลปินพื้นบ้าน
หมอลำราตรี ศรีวิไลเป็นตัวแทนผองปวงชนชาวไทย
ขออันเชิญดวงพระวิญญาณองค์สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ
เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนากรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์
จงได้ไปสถิตย์อยู่สวรรค์ชั้นคาไล

บุญกุศลส่วนสร้างไว้ให้นายู่สวรรค์...ชั้นดอกหนา.....
เดอสมเด็จพะพินางเธอ
(กลอนลง)
เอ๋ย.....ละนา

กลอน ยาสมนไพร – ใจธรรม ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2552

(กลอนเกริ่น)

โอ...ฟ้าเอ๋ยฟ้าฮ้องโยนเบิ่งสังขารของตนแล้วสังวรให้ถ่วนถึ
ชีวิตคนอยู่บ่พอร้อยปีร้อยสร้างความคิดเข้าใจ
บุญผลาส่งให้น้ำยู่สู่นิพาน...ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

พี่น้องเอ๋ยโลกของเขาใบนี้มีสิ่งเปลี่ยนไปหลาย
มันสับสนวนวายจากเหตุการณ์เร็วร้าย
หลายประการในชีวิตเขาพ้อหือแหม่นฮอดแล้วบ้อ หว่างบ้านสิขอนแก่นเมืองสีโหล่ม
จากพิษภัยทางสังคม กับการอยู่ร่วมกับทางธรรมชาติ

(บทที่ 2)

ย้อนว่าคนประมาทถึงเอาธรรมชาติ เข้าชีวิตบ่ได้จึงทำให้วันวุ่นวาย
หลงมกมายแก่งแย่งชิงเด่นชิงดี ย้อนเมืองพอบมี จังหลีกบ่วงหนีบมีมม
วนเวียนนำแต่ความโลภโลภหาหามี
เฮ็ดให้หลงให้ลืมนิจธรรมเที่ยงแท้ จักแปรไว้อยู่บ่อนใด

(บทที่ 3)

สำนึกดีมีชาติพบ คนเขาหาบได้คือสิ่งใหญ่ในชีวิต
พี่น้องเอ๋ย ให้ฟ้าวปรับความคิดให้เที่ยงตรงคงไว้
ผู้ที่คิดและปฏิบัติได้ต้องมีใจเป็นใหญ่
และเปิดใจเบิ่งสภาพสิ่งแวดล้อมถื่อเป็นเพื่อนคู่ใจ

(บทที่ 4)

ทุกสิ่งอย่างเกิดขึ้นได้ในบนโลกโลกา
ให้ประมวลเอามาเป็นเพื่อนตนจนได้
ต้องเฮ็ดให้ทราบซึ่งพึงพอใจกับสู่อย่าง
วางโตให้เป็นกลางอุเบกขาว่าไว้นั้นอย่าหวนแวน

(บทที่ 5)

เพื่อนนั้นคือตัวอย่างกัลยาณมิตรแท้กำหนดแห่งชะตากรรม
เฮ็ดให้เห็นฮ่อมธรรมและลาภยศสรรเสริญชี้ทางวางไว้
เรื่องอาหารการกินกะถื่อเป็นปัญหาได้สำคัญอีกป้อง
ส่วนมากมวลมนุษย์มีแต่กินมาๆบ่เคยคลำเบิ่งท้อง ว่ามันอ้วนใหญ่สำได้

(บทที่ 6)

หลักธรรมคือเส้นทางค้นหาความสุขได้ หลักประกันใหญ่ยืนยัน
นั่นคือสัจธรรมพลังมวลชน เปรียบคือธรรมคำจูนโลก
อยู่ได้ฉันใดคนไทยเฮากะอยู่เย็นเป็นสุขได้ด้วยสุขภาพดีวิถีไทยดั้งเดิมฉันนั้น

แต่ต้องหันมองกำตัวตนเจ้าของก่อน

ส่วนใต้เย็นและฮ้อนเฮาฮู้อยู่แกลใจ

(บทที่ 7)

ต้องค้นหาต้นหลักธรรมให้ได้ และมาบวกเข้าไว้กับวัฒนธรรมไทย

ความทุกข์สุขทั้งกายใจต้องมีความสัมพันธ์สอดคล้องประสานคล่อง

ข้อสำคัญเรื่องโภชนะอาหารกินเข้าปากแล้วลงท้อง

กะเป็นวัตถุอีกส่วนหนึ่ง แต่ถ้ามองลึกซึ้งไปถึงขั้นส่วนใน

(บทที่ 8)

อาหารใจนั้นเป็นส่วนช่วยให้อายุยืนใหญ่สูงสุด

คันชาดใจเฮาต้องมุดมอดซิวาเมี้ยน

เฮียนให้สุด ขุดให้มันถึงหม่องแล้วตริกตรองให้ถ่วนถึ

ธรรมะเป็นของดีสอนให้คนรอบรู้ของคำค่าคาร

(บทที่ 9)

สรรพสัตว์ล้วนทุกอย่างเกิดตามกรรม

วิธินากรรมลิขิตชีวิตคนเฮานี้

มีใจเป็นที่ตั้งคือสัจธรรมความสัตย์ซื่อ

ธรรมนั้นคือธรรมดา บ่หิวหาวากระโดดเต้นเพราะเห็นฮู้แห่งธรรม

(บทที่ 10)

ฉันใดกะฉันนั้นธรรมคือธรรมชาติ ปราชญ์ผู้เพียรรอบรู้เขียนไว้ใส่ตำรา

ภูมิปัญญาชาวบ้านบ่ควรละลืมไล

ตัวอย่างยาสมุนไพรเคียรักษา ปิ่นปัวคนสำเร็จผลมาหลายล้าน

แต่ว่าคนมักมองข้ามความสำคัญอันยิ่งใหญ่

ถือว่าเป็นบุญคุณที่หมอแพทย์แผนไทย ช่วยชีวิตคนไทย

(บทที่ 11)

โดยแก้ปัญหาลึกซึ้งป่วยไข้ช่วยคนไว้ตลอดมา

กลุ่มพลังมวลชน ชมรมสุขภาพวิถีไทย

รวมพลังสร้างศรัทธาอันแก่กล้าสานต่อเพื่อคนไทย

กราบวิงวอนผู้สนใจ ในสัจธรรมพลังมวลชนขอให้ทุกคนเข้ามาร่วม

รวมใจพร้อมเพียงหน้ากินอาหารเป็นยา แล้วลิซ่อยรักษา

สุขภาพร่างกายและจิตใจ ให้เบิกบานสดชื่น

ทุกวันคืนถ้วนถ้วนดลละเลิกอบายมุขของพาทุกข์มีดมั่วตัวเจ้าสิผ่องใส

(บทที่ 12)

และน้อมใจยึดมั่นถือธรรมะเป็นหลัก

ก่อนภัยพิบัติสิมาถึงแล่นตำโตเจ้า

เอาพลังแห่งความรัก และศรัทธาธรรมชาติด้วยแนวทางสุขภาพ

เป็นของดีซาบลาบ ประครองแสงสว่างให้ เห็นแจ้งแห่งธรรม

(บทที่ 13)

การคนไทยรวมพลัง ช่วยตนเองให้ได้ และช่วยลดภาระของสังคมไทย ได้อีก
ระดับหนึ่ง.

เพียงตนเองเที่ยงได้ช่วยชาติพร้อม ย้อนใจน้อมไผ่ธรรม

(บทที่ 14)

ความฉลาดลึกล้ำต้องยกให้คนไทย

โดยเฉพาะยาสมุนไพรรักษาโรคภัยไข้เจ็บ

อย่าซุ่มโจมตีมรดกภูมิปัญญาตั้งแต่ครั้งปู่ย่า

ผู้สนใจขอเชิญมาศึกษานาคณะศิษย์ธรรมชาติ

กลุ่มพลังมวลชนเครือข่ายนาคราช

ชมรมสุขภาพดีวิถีไทย ภาคประชาชนเด็กรุ่นใหม่

เป็นเตรียมถ้าช่วยเหลือช่วยเกื้อหนุนอุดหนุนไทย...

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน ยาสุมไพร – ใจธรรม ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2552

(บทที่ 1)

สรรพสัตว์ล้วนทุกอย่างเกิดตามกรรม

วิธีนำกรรมลิขิตชีวิตคนเฮนี่

มีใจเป็นที่ตั้งคือสัจธรรมความสัตย์ซื่อ

ธรรมนั้นคือธรรมดา บ่หิวหาวกระโดดเต้นเพราะเห็นฮู้แห่งธรรม

(บทที่ 2)

ฉันใดกะฉันนั้นธรรมคือธรรมชาติ ปราศผู้เพิ่นรอบรู้เขียนไว้ใส่ตำรา

ภูมิปัญญาชาวบ้านบ่ควรละลืมไต่ตัวอย่างยาสมุนไพรเคยรักษา ปิ่นป่วนคน

สำเร็จผลมาหลายล้น

แต่ว่าคนมักมองข้ามความสำคัญอันยิ่งใหญ่

ถือว่าเป็นบุญคุณที่หมอแพทย์แผนไทย ช่วยชีวิตคนไทยโดยแก้ปัญหา

เจ็บป่วยไข้อยู่คนไว้ตลอดมา

(บทที่ 3)

กลุ่มพลังมวลชน ชมรมสุขภาพวิถีไทย

รวมพลังสร้างศรัทธาอันแก่กล้าสานต่อเพื่อคนไทย

กราบวิงวอนผู้สนใจ ในสัจธรรมพลังมวลชนขอให้ทุกคนเข้าร่วม

รวมใจพร้อมเพียงหน้ากินอาหารเป็นยา แล้วสืบทอดรักษาสุขภาพร่างกายและ

จิตใจ ให้เบิกบานสดชื่น

ทุกวันคืนถ้วนถ้วนละเลิกอบายมุขของพาทุกข์มีดมั่วตัวเจ้าสีผ่องใส

(บทที่ 4)

และน้อมใจยึดมั่นถือธรรมะเป็นหลัก

ก่อนภัยพิบัติสมาถึงแล่นดำโตเจ้า

เอาพลังแห่งความรัก และศรัทธาธรรมชาติด้วยแนวทางสุขภาพ

เป็นของดีชาปลายา ประครองแสงสว่างให้ เห็นแจ้งแห่งธรรม

(บทที่ 5)

การคนไทยรวมพลัง ช่วยตนเองนำได้ และช่วยลดภาระของสังคมไทยได้อีกระดับหนึ่ง

เพิ่นตนเองเทิงได้ช่วยชาติพร้อม ย้อนใจน้อมไฝ่ธรรม

(บทที่ 6)

ความฉลาดลึกล้ำต้องยกให้คนไทย โดยเฉพาะยาสมุนไพรที่ไทยเฮาควรปลื้ม

อย่าซุ่มลิ้มไถ่ลืมมรดกมุลมั่งตั้งแต่ครั้งปู่ย่า

ผู้สนใจขอเชิญมาศึกษานาคณะศิษย์ธรรมชาติกลุ่มพลังมวลชนเครือข่ายนาคราช

ชมรมสุขภาพวิถีไทย ภาคประชาชนเดื่อพี่น้อง

เพิ่นเตรียมถ้าช่วยเหลือช่วยเกื้อหนุนอุดหนุนไทย...

(กลอนลง)ละน้ำ...

กลอน ขอบคุณฟ้าเบื่องบน

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2552

ใช้มอบให้ญาติธรรม

(กลอนขึ้น)

โอ้ย... ฟ้าเอ๋ยฮ้องโยน

ศิษย์จากฟ้าเบื่องบน แม่นเจ้าได้ยินบ่

นับได้กว่า หกหมื่นปีแล้วน้อ

สำบายดี บ้อพวกหมู่เฮา...ละน้ำ

(บทที่ 1)

ขอถามชาวพื้น้อง ว่าสุขสบายดีบ้อ

พระองค์ธรรม เหาคอยอยู่บนแดนฟ้า

เพิ่นอาลัยอาวรณ์ ลุ้นน้ำตานองจิตหมองหม่น

แสนทุกข์ทนโศกเศร้า คอยเจ้าสืต้าวคีน

(บทที่ 2)

แม่เฮาสะอื่น ยืนผ่รอทาง

ลูกห่างเหินสาละบ อยู่ซ้นๆพอนั้น

มาเจอกันบัดคราวนี้ ยุคที่สามตามต่อ

เวลามีนหม่อไกล ให้ได้อำฮอน

(บทที่ 3)

ตกเถิงคราวเดือนฮ้อน ฮอดการียุค

คนสือคหัวใจ ดังไฟเผาไหม้

เพราะว่าภัยพิบัติ กล้าสเฝ้าผลาญเหม็ดโลก

ความวิปโยคเกิดขึ้น กาลฮ้อนฮ่วงฮอน

(บทที่ 4)

คนสืตายเสียเสียง บ่เหลือหยังค้ำอยู่

ประตุนรกเปิดให้ ผีฮ้ายออกขุนวาย

(บทที่ 5)

จักไฟคืชั่วฮ้าย บ่ฮู้ฮ้อมหอมกุล

สรวนวุ่นวาย สร้างกรรมทำชั่ว

ไฟผู้มัวตณหา โกรธโลภหลงให้ปลงก่อน

หม่อนาฮักฮ้อนๆ สิดึกเจ้าต้าวคีน

(บทที่ 6)

เฮามาฟ้าพุงพื้น ยอยกระดบจิต

สิ่งสิพาชีวิต ให้ปล่อยไปหลุดพ้น

ฟ้าเบื่องบนเพิ่นส่งเฮือ มาให้เฮาซิปไปให้ม่มฝั่ง

คั้นเฮายังพะวงหลังห่วงหน้า สิวบ่บ่บ่บ่

(บทที่ 7)

พระองค์การฟ้าเพิน บอกไว้พร่ำสอนสั่งความดีงาม
สั่งสายทองมาตาม ให้ตัวคืบทาง
หวนคืนเยือนคืนเฝ้า มาตุภูมิคืนถิ่น
โลกมนุษย์ดั้นด้น บ่จบสิ้นฉาละคร

(บทที่ 8)

แต่ละตอนจัดแต่งไว้ บทบาทมาหา
มัวสูญเสียเวลา อย่างเดินเพลินเล่น
ความสัตย์จริงของคนนั้น คือจิตวิญญาณล้ำค่า
ศิษย์จงเข้าศึกษาครองชีวิตใช้ฟัน กลับคืนบ้านสู่เบื้องบน

(บทที่ 9)

อย่ามัววนถักบัว เทวสิทธิ์วงวน
จิตรสับสนด้วยค้นหา สนิมดมนวนบ้า
ค้นหาอักขร เชือกผูกคอค้นหาอักขรอีกเมีย คือข้อผูกศอก
ค้นหาอักขรของเงินทอง คือปลอกสุบดิน
ค้นได้ยินเสียงลำเอิน เอนนำให้รับตื่น
หวลกลับคืนสู่ห้อง แดนกว้างฝ่ายนิพพาน

(บทที่ 10)

อย่ามัวแต่เกลียดคร้าน น้อมจิตใส่ในธรรม
จิตบำเพ็ญเป็นประจำ สิช้อยนำให้หลุดพ้น
อย่ามัวสรวน ยุ่งลุ่มคือฮาไผ่
ค้นบ่ฟ้าวหนีไปภัยพิบัติ สิบเกิดขึ้นตายเสียงนั้นบ่หล่อ
อย่ารีรอให้มันช้า เดียวนี้พระอาจารย์ ฟ้าเบื้องบน

(บทที่ 11)

เพิ่นยื่นเชือกทองคำมาให้ เหาเยื้องจ่อง
สายธรรมมดื้อพิน้อง สิบตั้งขึ้นสู่นิพพาน

(กลอนลง)

องค์การฟ้าเพินช่อยเฮา ละหน้าฯ

กลอน โรคทุพโภชนาการ-ขาดสารอาหาร

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2552

(กลอนขึ้น)

โอ้..โอ้ย..โอ้ยละนอ

ฟ้าเอ๋ยฟ้าฮ้องตึงๆ ดึงหัวใจไว้ให้อยู่ หันมาฟังในเรื่องอาหารหลักห้าหมู่

แล้วกินให้ครบคู่เด้อหมู่เจ้าพี่น้อง หมอลำขอร้องบอกข่าวสาร

ให้ กินของฮ้อน ใช้ช้อนกลาง หมั่นล้างมือ นำเด้อ...ละน้า

(บทที่ 1)

อันนี้ละพ่อแม่เอ๋ย- หันมาฟังเด้อท่าน เรื่องอาหารเพิงห้าหมู่

ให้อยู่จักคักไว้ แล้วไปเว้าต่อกัน

(บทที่ 2)

หมู่ที่1 จำพวกเนื้อ-นมไข่ นั้น เม็ดถั่วเพิงงา

พาเดิบโตแข็งแรงเพิงซ่อมแซม-เพรียงพร้อม

หมู่ที่2 จำพวกข้าวเปลือกแบ่งพลังงานเกิดก่อ

หมู่ที่3 อันพืชผักนั้นละก่อพากึงให้ได้อยู่ดี

(บทที่ 3)

หมู่ที่ 4 ชุ่มพวกผลไม้มีประโยชน์คือกับผัก

หมู่ที่ 5 นี้กะคักสำมะคัญคือค้อย

ไขมันจากพืชและสัตว์-เพียงเล็กน้อย ให้พลังงานความอบอุ่น

คำจุนกายอยู่ได้ พลังนั้นเกิดอยู่ใน

(บทที่ 4)

เข้าใจนอลุงป้าในห้าหมู่อาหาร

กินให้ครบตามหลักการประโยชน์ซีมีมาเต้า

ผองโรคบาปมาเข้า หันไกลความเจ็บป่วย

กายใจสวยผ่องแผ้วแนวมัวเม้านั้นห่างหาย

(บทที่ 5)

ในอาหารเหล่านี้ มีประโยชน์เมื่อเฮากิน

พวกโปรตีน คาร์โบไฮเดรต-และ ไขมัน--แร่ธาตุวิตามินพร้อม

โสมต่อกันอยู่ในหั้น ล้วนแนวดีมีประโยชน์

โภชนงักการเพิ่นบัญญัติขึ้นไว้-ให้ความรู้หมู่เฮา

(บทที่ 6)

สรุปที่ เพิ่นว่าถื้อเอาข้าวเป็นหลัก

กินผลไม้และพืชผัก พร้อมเพิงปลาอย่าลืมเด้อ

ญ่อกันไปทั้งไข่นั้น ถั่วกับงาอย่าได้ขาด

นมน้ำที่สะอาดควรดื่มไว้-บำรุงให้กระดูกดี

(บทที่ 7)

ส่วนว่าไขมันนี้กินแต่พอประมาณ
ถ้ากินหลายมันชีพาน เกิดโรคความดันแท้
เท็งควรแหวล็กเว้น อาหารรสจัดคู่ชอย่าง
มันชีพาผ่าม้าง กายเฮาฮ้าง-ป่วยโซ

(บทที่ 8)

เบาหวานพาโลขึ้นกระทบต่อหัวใจ
การไหลเวียนของโลหิต กะตึบตันคาค้าง
ทางความดันกะสูงขึ้น อ้วนพุงโลโอโยใหญ่
โปรตระวังเข้าไว้ ภัยมีตชินน้ำคอ

(บทที่ 9)

ซื้ออาหารว่านั่นสะอาดปราศสารพิษ
พวกสุก ๆ ดิบ ๆ กะบ่ดีเดอเจ้า
อันว่าสุราเหล้าแอลกอฮอล์คู่ชอย่าง
วาง ลดละเลิกล้าง เสียถึมอย่าคณิง

(บทที่ 10)

สิ่งเหล่านี้ ชีพาให้เกิดดับแข็ง
ชิลงแดงเท็งมะเร็ง ชุกชุมแนวฮ้าย
ท่านทั้งหลายตระหนักไว้โรคภัยมีสู่บาทย่าง
กินของฮ้อน-ใช้ช้อนกลาง หมั่นล้างมือชิ ช่วยให้-ป้องกันได้อย่างดี

(บทที่ 11)

ภาชิตมีว่าไว้ ให้ฮอนฮ้าคณิงหา
ว่าอโรคยาปรมลภา นั้นแม่นจริงจำไว้
คนบ่มีโรคภัย-เป็นลาภอันประเสริฐแท้ – สุขโขโยยั้ง
บ่ว่าขายหรือหญิงให้ตระหนักเข้าไว้ - สุขใส่นั่นประมาณ...

(บทลง)

ปานสวรรค์เมืองคน...ละน้ำ

กลอน ดอกเบี้ยเงินกู้สหกรณ์

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2552

(บทที่ 1)

ผู้ใดมีเงินน้อยอย่ายืมหลายเต้าเงินดอกบัตบมีใช้หนี้มันเสีย
ผู้ยืมคั้นไม่มีเงินแล้วอย่าจ่ายหลายเต้าเงินคอกบัตถามคินบได้มันเสียผู้
จ่ายเงิน

(บทที่ 2)

เห็นว่าเงินค่านี้อีกเจ้ามันคือเขาว่า
คั้นถามดีเพิ่นกะให้คั้นถามฮ้ายสิไล่ชน

(บทที่ 3)

เห็นคนมาถามหนี้พ้อปานเห็นผีปอบ
บัตเจ้าของเห็นลูกหนี้นำอ้อมปานไล่ฟาน

(บทที่ 4)

ว่าเรื่องนี้มืออยู่ทุกหมู่บ้านว่าตั้งแต่มีคน
แม่นคนจนคนรวยกะตั้งกันทั้งค่าย
ผู้มีหลายกะหนี้หลายผู้มีน้อยกะหนี้หน้อย
คนจนๆได้เป็นหนี้หน้อยๆไปยืมใสกะได้แต่หน้อยๆเพราะเขาย่านบ
ส่งคั้น

(บทที่ 5)

लगคนคิดมือตื้นเลยเกิดต่อยตีกัน
สั้มปะปีสั้มปะพันพ้องพั่นกันไว้
คั้นเฮาบมีให้โดนไปกะออกดอก
ออกนอกเฮือนกะบได้เจ้าของหนี้กะไล่ถาม

(บทที่ 6)

พ้องหนี้เข้าพ้องหนี้มาเล่าเป็นบนๆ
ผู้लगคนเขายึดได้หางนาหนีบ้าน
จั่งว่าการเป็นหนี้บ่จำเป็นอย่าหาเหตุพระเพิ่นเทศน์บอกไว้ให้เขาได้
อินตรง...

(บทที่ 7)

อีกอันหนึ่งพื่อน้องพ้อแม่เฮา
ต่อมาคุณครูบาสู้บอกสอนความรู้
นอกจากครูยังพื่อนสหายผู้เป็นเสี้ยว
เทียวไปยามหลอกล้อรอให้ไล่กัน

(บทที่ 8)

ว่าเรื่องนี้นั้นมืออยู่ทุกหมู่บ้านทั่วหัวมนุษย์
ผู้लगคนมีหนี้หลายเอาหัวมุดอยู่เฮือนหมกหมุ่น

แล้วแต่บุญหลายน้อยผู้ใดมีกะไคไหน
เงินบ่มีได้แต่แยจกแนว

(บทที่ 9)

ให้อยู่ไสคันบ่ยืมกะบ่ได้เพราะว่าบ่มีกิน
ดินกะอาศัยเบาข้างกะหาเงินซื้อ
ลูกเกิดมานำสู่มือความกินกะอีตอยาก
นอกจากปากและท้องพร้อมยังเครื่องนุ่งถือ

(บทที่ 10)

มีแต่แนวซื้อๆสาเหตุก่อเฮาสีทุก
ผู้พ่อออกหาเงินลูกเมียผัดมาใช้
มือไต่หาเงินไคกะใจไสเว้านำหมู่
มือไต่หาบไต่อยากงุมหน้าไสขี่ดิน....ละน่า...

(บทลง)

ผลานิสงส์ กะมีไ่ว้งชี้ละ ทานน้อยได้จังได้ ทานหลายได้จังได้...

กลอน ผู้ชายหลักตอกควาย ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2553

(กลอนขึ้น)

โอยละนอ..ฟ้าเอ๋ยฟ้ามันฮ้องสั๊กกะหลา ฟ้าเอ๋ยฟ้ามันฮ้องสั๊กกะหล่าย
ช่างบ่ผ่าหัวผู้ชายผู้เพิ่นมักจอบหลอย ลักตอกควายตอกม้า
โสดเป็นบ่ป่วงละเมอ นอนฝันเพ้อป่วงซู้คืน.. หละน้ำ

(บทที่ 1)

นี้จะพ่อแม่เอ๋ย ฟังซิพรรณาเรื่องชายตันทาบ่าละฮ่ำ
หน้าตาคือบ่าวหมอลำ ฮูปอย่างคล้ายจิ้งเจ้าตามเว้าชาวลื้อ

(บทที่ 2)

ชื่อกะคือชื่อเจ้า (ชื่อหมอลำชาย) เว้าเข้ามาदन
ช่าว่าคนลักตอกจั่ว-ตอกควาย ทางบ้านหมอลำผู้ชายนั้น
เกิดเป็นมือเป็นวันยามกินข้าวแลงแล้ว เพิ่นหายไ้ว้บแวบ
เป็นลิกกลับลิกแลบ หายแว้บไปสู่มือ กินแลงแล้วโสดบ่เห็น

(บทที่ 3)

อาการเป็นจั่งซี่ ประมาณว่าได้สามเดือน
มือไ้บ่ปลงไ้ลงเฮือน เพิ่นฮ่วนฮวนบ่
มือหนึ่งนั้นเมียเลยหากลื้อ ออกอุบายเว้าต่อว่าพ่อฮ้าง ๆ
มือนี่ ผู้ใหญ่บ้านติขอลอ ข่อยสิไปฟังเพิ่นเว้า..ขอให้เจ้าเฝ้าเบ็งเฮือน

(บทที่ 4)

ไปกับพวกเพื่อนบ้าน ฟังเพิ่นประชุมกัน
จบรายการจั่งสิหัน อ่วยคินมาหาเจ้า ผัวกะเลยจาเว้า ว่าเออ ๆ ข่อยบ่ว่า

(บทที่ 5)

ซิเฝ้าเฮือนอยู่ถ้า เตอเจ้าแม่ฮ้าง ผัวบ่ไ้สร้าง แปรกต่างในหัวใจ
เมียทำท่าฟ้าลงเฮือนเร็วไว ไปจอบขอมอยู่คันฮั่ว
ทางผู้ว่าเมียไปหวิดแล้ว เลยเตรียมตัวตั้งท่า
ฟ้าลงเฮือนไปหา-ควายแม่นางโตมดไ้ คอกทางไ้ตะล่งเฮือน

(บทที่ 6)

งวักซ้ายขวา-แล้วจั่งข่อย ๆ เคลื่อน ขาย่างยองเบา
ฮอดคอกควายกะเลยเขา งวักหน้าหลังย่านคนพ้อ
แจบใจนอควานี้ บ่มีไ้เห็นคักแทน
ควายแม่นาง-กะยีนเปิดแท้แล้ คอยถ้าโสดบ่ตึง

(บทที่ 7)

เห็นควายสาวฮ้าง บรยากาศเป็นใจ
มือขาวไปคลำหัว หลุบทั่วตัวเรือนร่าง
มือหนึ่งจับหางง้าง มือหนึ่งลูบไ้คักทาง ฟังเสียงเว้าออต่อฮ้อย

ไว้ข่อย ๆ ส่ำใสหูน้อย ๆ เถิงลำเตี้ยเจ้ยผญา ความลำเตี้ยเพิ่นผัดว่า
(ลำเตี้ย)

โอยกะละว่านอนาง เจ้าผู้ท่ายหลาบหล่าย

บัดยามยำนวนาย หางปกท่ายลากหัวเข้า

อ้ายนี้หลงมักเจ้า อยากเอาซ้อนชูชูคีน

เจ้าอย่าตื่นอย่าท้วง อย่าซิห้วงแนวได้

อ้ายเต็มใจเป็นผัว คู่เคียงเฮียงน้อง

ให้ ข่อยเยาะ ๆ ข่อยย่อง ขาหลังยอง เยาะลง ต่ำ ๆ ต่ำ ๆ เตี้ยลง ต่ำ ๆ

เจิงหางให้อ้ายขึ้นล้ำ จำแล้วจั้งซิเซา แล้วอ้ายสิเอา หน้างามอ่อน ๆ

มาต้อนมาแว่มาแว่ส่งส่วย

เด้ออีหล้าผู้สวຍ ให้อ้าย ตอกแห่น ๆ ๆ ๆ

มืออื่นซิแ่ว เกียวหญ้าม่าฝากเจ้า อย่าหมองเศร้าให้พี่ชม

กั้มดมแก้่มก่อน แล้วซอนขาขึ้นหน้า คำม๊า-คำม่าจนแหวซัง ๆ

กลอน ผู้ชายหลักตอกควาย ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2553

(บทที่ 1)

มาบัดนี้ พอแต่ล่าจบแล้ว มือเพ็นตัวใส่แอม-ชาวข้างควายอยู่ไว้ไว้ ไหว ๆ
ใส่จังหวะท่าเตี้ย จนจบถ้วนครบขบวน

(บทที่ 2)

ส่วนผู้เมียอยู่แจบแจ้ง เห็นคักประจักษ์ตา
แต่บ่จากบ่ไผ่ อุกอยู่ในใจสะท้อน
ฟ้าย่างไป-ขึ้นเทิงเฮือนผู้ใหญ่บ้าน อยู่ปลายชาน นิ่งม่อ ๆ
ทำท่าฟังประชุมต่อ เฮ็ดบ่ฮู้บ่ชี้ แต่สีหน้าบ่ชื่นบาน

(บทที่ 3)

หน้อยบ่บาน-ผัวนำมานั่งเฮียงข้าง ถามข่อย ๆ ว่าเฒ่า ๆ
มือนี้นิ่มประชุมหยั่ง

(บทที่ 4)

ทางผู้เมียเลยเถิด เผินซังคนจิงโฮ
ลักตอกจ้วงตอกควาย ประกาศจับในคีนนี้
ตามรูปแบบคดี-บ่มีการละเว้น ต้องจับเป็นคักแหน
พอได้ยินเมียว่า ฟ้าลุกขึ้นแก่งแก๊ ทางแบ่นผัดเตี๋ยลง

(บทที่ 5)

แบ่นชานเตี๋ยตีดฟัง หัวสกกินลงซีดิน
พวกชาวบ้านได้ยิน ฮ้องว่าคน ตกเฮือน ๆ สีซ่อยกันมาโซมฮุ้ม
เห็นคนลุ่มมาหุ้มเพินตกใจ เครียดบักใหญ่
กำกำบั้นจ้อไว้ เตรียมตั้งท่าชกมวย

(บทที่ 6)

ฮ้องขึ้นว่า ควายกะควายกูตัว บ่ได้ตอกควายไผ่
ตอกกะตอกควายกู สุสิมาใสใจ เอาเรื่องกูฮือหยังว่า
กูบ่ยอมดอกน้ำ สิม่าจับกันง่าย ๆ
ไผ่อยากตายมือนี้นี้ ให้เฮียงหน้าย่างเข้ามา

(บทที่ 7)

เมียอ้อบอขายหน้า บ่จักชีว่าแนวใด
ผัวอ้อบอจิงโฮ คนใส่ใยเปิดบ้าน
เฮ็ดประจานขายหน้า พาให้ใจเมียฮอดฮู่
ลักตอกจ้วงตอกควาย-ชาวบ้านเพินบ่ฮู้ ยังมาเว้าสู่เพินฟัง

(บทที่ 8)

โอ้ยมาซังผู้ชายเด้ ของผู้หญิงมีใจโก๋ผื่นผัดบ่สะออน
ไปหาหลักหาหลอน ตอกของจ้วงของควายนอ..

กลอน อณิสต์ของบุญบวช “บุญเกิดจากใจ” ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรีศรีวิไล ปี พ.ศ. 2553

(กลอนขึ้น)

โอ้ย..บุญเอ๋ยบุญที่เฮาส่ง คือหนทางเส้นใหญ่
เป็นบันไดให้ไต่ ขึ้นสวรรค์ชั้นฟ้าไปเห็นหน้าหน้าพระศรี
ผลาบุญมี..ล้นน้ำ ...

(บทที่ 1)

อันนี้ละพ่อแม่เอ๋ย ฟังเอาเดอ ๆ ท่านคณาจารย์นักปราชญ์
หลานขออนุญาตว่า หันเข้าส่วนกุศล
ผลผลาบุญนี้ คือทรัพย์ที่สมบูรณ์
เป็นทุนทางกายใจ ส่วนกำไรคือสุขสัน

(บทที่ 2)

แม่นว่าโจรชิงมาไปล้น ผลบุญกะคือเก่า
บุญส่วนเฮาก่อสร้าง ได้ฝังไว้อยู่แก่นใจ
พุทธศาสนสุภาษิตกล่าวว่ บุญยังโจรเหิ ทุหะรัง
บุญอันโจรเอาไปนำบได้ ทรัพย์ก้อนใหญ่ติดโตเฮา
อ้อชะวะ กิจจะมาดบปึง ควรทำเพียรชวนชวยเอาสั่งสมแตวันนี้

(บทที่ 3)

สร้างคุณงามความดีไว้ เป็นเครื่องชำระใจให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง
เดินตามคององค์พระพุทเจ้า เฮาไว้อย่าปล่อยไ
ชั่วชเป็นบุญได้หากยากยิ่งคณานับ
โฮมทุนแองทุนทรัพย์ และญาติวงศ์พงษ์เชื้อ

(บทที่ 4)

เสียสละปัจจัยสร้าง ทางจิตใจใสสะอาด
สิ่งที่บ่ควรขาดคือ บุญกิริยาวัตรสุบ เตอพี่น้องชีน้าป๋องเข้าบ่อนดี
อย่างบ่ได้ดี ๆ ให้อย่ส่วนลงพองาม
คือบุญกิริยาวัตรสาม ย่นย่อตามให้มันได้

(บทที่ 5)

ได้แก่ 1 ทานมัย บุญสำเร็จด้วยการให้ ทำทานบริจาค
2 สิลมัย นั้นหาก บุญสำเร็จด้วย-การรักษาศีลบอกให้จำไว้อย่าสุลิม
3 ภวานามัย บุญสำเร็จด้วยการเจริญภาวณาพาใจปรั้มบุญตัมทวีคุณ
สุโขบุญสละ อุจจะโย ความสั่งสมขึ้นซึ่งบุญ เฮ็ดให้มีสุขสัน

(บทที่ 6)

เห็นหนทางไปหน้า ย้อนศรัทธาคือความเชื่อ
เมื่อมองเห็นแจ่มแจ้ง แสดงไว้บาปบุญ
จิตใจบ่หว่าวุ่น จังจัดแจ้งแปลงทาน

จัดอัฐะบริหาร ครบครันเตรียมไว้

(บทที่ 7)

โตอย่างในวันนี้ จัดให้มีบุญบวชนาค

อุปสมบทกะว่าได้ ใจตั้งต่อบุญ ผลาหนุนนำชู

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน อณิสต์ของบุญบวช “ค่าน้ำนม” ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครูราตรีศรีวิไล ปี พ.ศ. 2553

(บทที่ 1)

ประเพณีแต่เก่าพัน จัดอยู่ฮีตสิบสอง
เฮ็ดตามฮีตซิดตามคอง ตอบสนองคุณเค้า
ตอบแทนบุญคุณเจ้า ผู้เลี้ยงมาพาใหญ่
ค่าน้ำนมคุณแม่ให้ เธอได้ดูกิน
คุณพ่อเป็นผู้ค้ำ หัวเฮือใหญ่เฮ็ดงานหนัก
พุ่มพิกหาแนวกิน สิ้นปลามาต้อน

(บทที่ 2)

กินบ่เป็นพ่อแม่เฮากะคอยบ้อน นอนบ่หลับกะคอยกล่อม
แม่ขางไฟออกฮ้อน นอนอย่างอยู่กรรม

(บทที่ 3)

พินไม้จิกขางจนออกฮ้อนหลัง
ไม้ฮ้างขางจนออกฮ้อนหน้า
ย่านน้ำนมบ่มา แม่เทียง่างเทียงอนผ่าง
จุไฟขางกินน้ำฮ้อน กับกินข้าวบ้ายเกลือ

(บทที่ 4)

ความฮักเหลือล้นฟ้า กว้างใหญ่กว่ามหาสมุทร
สุดซึ้งพรรณาถึงเกิงดินกับฟ้า
เลี้ยงลูกมาแต่เยาว์น้อยคอยถนอมจนใหญ่
แมงกะบให้ไตโลกะบให้ต้องยั้งฮั้นบให้ต่อม

(บทที่ 5)

ตบผ้าอ้อม ต่อมผ้าซี้ ตีผ้าเหยี่ยวเทียวถนอม
คอยซอมแนมอาการ ลูกปวดหัวเจ็บไข้
ลูกพาหวัะได้หัว ลูกพาให้กะไตให้สุดหัวใจฮักฮ่อ
พ่อแม่ย่าข้าวหมก จกข้าวบ้อนบ่เคื่องฮ้อนท่อมเม็งดา

(บทที่ 6)

แงแต่หน้าลูกน้อย แทนแว่นกระจกเงา
บ่เคยเหงาหัวใจ ม่อนโนมะโนแม้ง
แงลูกมาแต่เยาว์น้อย แต่ตื่นท้อผาหอยจนฮอยเจ้าท้อพ่อแม่
เป็นบุญหลายคักแทน ที่เห็นลูกบวชให้ได้พาย้อมอ้อมกะใจ

(บทที่ 7)

ลูกผู้ชายต้องได้บวชเป็นทศหรือเชียง
พ่อแม่เห็นชายผ้าเหลือง อร่ามตาพอใจยิ่ง
ลูกผู้หญิงกะได้คอยเป็นเพื่อน หวังให้เป็นแม่ศรีเรือนเพียรตุ้มฮักฮ่อ

คอยถนอมแม่พ่อบดยามเจ็บป่วยไข้ อาศัยชั้นเพิงพิง

(บทที่ 8)

ลูกชายหญิงพ่อแม่เจ้า กะอักฮ่อพอกัน
สิ่งสำคัญลูกผู้ชายต้องบวชเรียนเขียนเพิ่ม
ได้เต็มเต็มชีวิตให้ วงศ์ตระกูลหนุนส่ง
อนิสงขีซ้อยู่ชูให้อยู่ดี

(บทที่ 9)

เนื่องในวาระนี้ เป็นหน้าที่อันสมควร
ขอเฝ้าขวัญนาครมา เข้าสู่คิงวันนี้
ว่า..มาเยอขวัญเอ๋ย...ขวัญเจ้าหนีไปค้ำทางใต้ให้ไค้งอ่วย
ตะเว็นสวายแดดซีฮ้อน ขอเชิญถ่อนมาก่อนงาย

(บทที่ 10)

ขวัญเจ้าไปอยู่ค้ำ ฮั่วไเฮ่นาสวน
ขวัญเจ้าชวนชมสาว ยอกโยเทิงเกี้ยว
อย่ามัวเหลียวหลังหน้า ให้ขวัญฟ้าวโงมาคืบบ้านคืบช่อง
นาคเจ้าคงอยู่ถ้ำ เชิญขวัญไค้งเข้าสู่คิงว่า..มาเยอขวัญเอ๋ย...

(แว้า)

มาเยอขวัญเอ๋ย ขวัญเจ้าไปอยู่ไสกะให้มาสู่เนื้อสู่คิง
ของพ่อนาค (ชื่อนาค) ในมือนี้นวันนี้สาเด้อ..

กลอน อณิสต์ของบุญบวช “อณิสต์ของบุญบวช” ตอนที่ 3
ทำนอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครูราตรีศรีวิไล ปี พ.ศ. 2553

(บทที่ 1)

(อณิสต์บวช) ความโบราณเพิ่นว่าเหล่าต่อกันมา
ว่าหวานแหวะหวังปลาเฮ็ดนากะหวังข้าว
ผู้ที่บวชลูกเต้ากะหวังบุญกุศลส่ง
อณิสต์หลายและหน้อย ผลาได้ซ้ำได้

(บทที่ 2)

พ่อแม่บวชลูกให้เป็นเณร ได้ 8 กับบ่ได้อบอกให้ในส่วนอณิสต์
บวชเป็นพระได้ 16 กับบ่นับคุณกันไว้
ผัวบวชเมีย-เมียบวชผัวเป็นสามเณรลิกะได้ 16 กับบ่ตามส่วน
บวชเป็นพระได้ 32 กับบ่ครบถ้วนประมวไลไว้ใส่กัน

(บทที่ 3)

บวชตนเองเป็นสามเณรลิกะได้ 32 กับบ่
คันบวชเป็นพระให้นับเลขคุณกันเข้า
ได้ 64 กับบ่ได้อเจ้า อณิสต์หลายเต็มที
บวชทาสาทาสีให้เป็นสามเณรลิกะได้ 4
บวชเป็นพระได้ 8 กับบ่บอกให้อณิสต์ได้อหลิ

(บทที่ 4)

คำวักกับหนึ่งน้ออาจอ่านครณนา
เปรียบสระน้ำอโนมา กว้างลิกหลายเหลือล้ำ
ความยาวและลิกนั้นลงไกลได้ร้อยโยชน์
เทวดาลงมาโปรด ร้อยปีทิพย์ต่อครั้งฟังแล้วให้อินตรอง

(บทที่ 5)

ฟังไว้ได้อพิน้องกว้างกว่าสิพรรณา
ร้อยปีทิพย์เทวดาจ้งข่อยเอาในงามาลืมลงในน้ำ
ตามตำราว่าไว้จันว่าในงาเต็มสระหลวงกว้างใหญ่
จ้งเป็นกับบ่หนึ่งได้หนึ่งได้หลายหน้อยให้นับเอา

(บทที่ 6)

กว่าสิเค้าบุญได้นั้น ยากยิ่งหนักหนา
อาศัยแสงศรัทธาจ้งค้อยเป็นบุญได้
บวชลูกชายคราวนี้อณิสต์ได้สมส่วน
16 กับบ่นับถ้วนประมวไลไว้ใส่กัน

(บทที่ 7)

อนาคตชาตินั้นซิปันปวงสงสาร
คลาดแคล้วจากภัยพานหรือพ้นจากอะบายภูมิสี่ได้อจำไว้

1 พ้นจากนารก 2 พ้นจากเปรต
3 พ้นจากอะสุรกาย 4 พ้นจากสัตว์เดียรฉานชั่วกาลนานนั้น
ผู้มาเดินมาตุ้ม ชุมแขวม่วนชื่น
เอ็ดให้บุญศรีครั้นโฮมตุ้ม ห่มฮ่อมทาน

(บทที่ 8)

ทุก ๆ ท่านท่านที่มาร่วมสโมสร
ขออวยพรอวยชัยให้ได้บุญคุณค่า
พึงหมอลำพร้อมทั้งทำบุญไว้ด้วยจิตใจใสแหว
สร้างกุศลไว้แล้วให้ใสคือแก้วหน่วยมณี

(บทที่ 9)

อันว่าบุญ ๗นี้วาสนาเขามีสร้างชาตินี้และชาติก่อน
แม่นยืนเดินหลับนอนกะอำนวยส่งให้เขาได้อยู่ดี
บุญยัง สุขัง ชีวิตสงขะยมทิ บุญนำสุขมาให้ในเวลาสิ้นชีพ
รีบสะสมสร้างไว้เขาจะได้ส่วนกุศล

(กลอนขึ้น)

ผลผลาบุญมี...ละหน้า...

กลอน พิธีกรรมบุญกัมข้าวใหญ่

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2553

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...

บุญเอยบุญคุณลานคุณข้าว ภาคอีสานของเฮาเ็นบุญกัมข้าวใหญ่
วัฒนธรรมไทยให้ลูกหลานสืบไวนำไปใช้สืบทอดกัน..

ช่วยสานฝันความดีงาม..ละน้า

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

พี่น้องเอย..อันว่าข้าวที่เฮากินอยู่ชื่อนั้นคือพืชอาหารหลัก

มีความหมายสำคัญคักต่อชีพคนหลายล้าน

คนผู้ได้บิณข้าวมีหวังตายม้อยละแม่ง

แข่งขาเดินบได้กลายเป็นง่อยจ้อยตาย

(บทที่ 2)

เพราะ ฉนั้นจึงกล่าวไว้อันชีวิตของชาวนา

ถือว่าเป็นกระดูกสันหลังของชาติบ้านเมืองเฮาได้

โดยเฉพาะประเทศไทยเฮานี้มีข้าวพันธุ์ดีลิกแลบ

ทั้งกินแซบและกลิ่นหอมอีกพร้อมคนยออย่างซ่าไกล

(บทที่ 3)

ภูมิปัญญาของชาวไทยที่ได้สืบทอดมาโดนนาน

แต่โบราณกาลผ่านมาฮอดเดี๋ยวนี้

ไทยเฮามีจิตมันให้ความสำคัญต่อธรรมชาติ

โดยมองธรรมชาติเป็นจิตวิญญาณอันลึกล้ำการทำสร้างไฮ่นา

(บทที่ 4)

ชาวเกษตรกรรมทุกถ้วนหน้ามีความเชื่อกันหลาย

พิธีกรรมจั่งค่อยมีมากมายทุกขั้นตอนผลิตข้าว

ยึดถือเอาพิธีกรรมเป็นเครื่องมือตั้งไว้ ผูกจิตวิญญาณคนส่วนใหญ่

มีพันธะฝงใจทางจริยธรรม

กระตุ้นสร้างพฤติกรรม ความเชื่อมั่นชวนกันตั้งค่านิยม

(บทที่ 5)

ให้สังคมยอมรับรู้ความคิดและอุดมการณ์

ปฎิญาณและปฏิบัติตน

ต่อเทพเจ้า แห่ดินน้ำลมไฟ ทั้งแม่โพสพไว้

ครอบครัวและสังคมใดทำได้ เป็นผลดีอันเลิศค่า

ผลจากการทำนาอุดมสมบูรณ์ด้วยข้าวได้เต็มเหล้าอั่งฉาง

(บทที่ 6)

ทางพิชพันธัญญาหารกะได้ เต็มเม็ดเต็มหน่วยสวยงาม
ค้นทำตามประเพณีฮึดคงของเค้า
ลูกหลานเฮายามองข้ามความดั่งามของเก่า
แม่โพสพของเฮาที่ชานาเคยยกย่องอย่างองข้ามผ่านไป

(บทที่ 7)

การอาศัยด้านเทคโนโลยีกะได้อยู่บางประการ
แต่ทางด้านวัฒนธรรมประเพณี ซิเชื่อมสูญสลายสิ้น
ผืนแผ่นดินกะซิเสื่อมความเป็นไทยซิเงินขาด
ทรัพยากรธรรมชาติ
พร้อมทั้งสิ่งแวดล้อมซิแปรป็นเปลี่ยนไป

(บทที่ 8)

เฮาอาศัยพิธีกรรมเกี่ยวกับด้านการทำไร่ทำนา
คือที่มาของวิถีชีวิตไทยสำนึกใบบุญไว้
ต้องอาศัยแสงกายใจนำพร้อมพลังศรัทธาความเชื่อ
ความเอื้อเฟื้อเพื่อแพร่
ต่อบรรพบุรุษผู้สร้างสมไว้ให้ลูกหลาน

(บทที่ 9)

แต่อดีตกาลฮอดสู่มือเฮาถือแม่โพสพ
แสดงความเคารบขอบพระคุณผู้หนุนค้ำ
ขอนำเอาประวัติย่อพอคนฟังได้ฮู้ฮ่อม
ฮู้ว่าข้าวกับคนไทยนี้เกิดพร้อมกันแท้แต่ปฐม

(บทที่ 10)

แม่โพสพคือเทพนารีแห่งข้าวที่เลี้ยงชีพคนมา
ถือว่าเป็นเทวดาอยู่ประจำกข้าว
มนุษย์เฮาเป็นหนี้บุญคุณอันยิ่งใหญ่
การยังชีพของคนไทยนั้นต้องบริโภคข้าวเฮาจึงพ้นผ่านภัย

(บทที่ 11)

พิธีกรรมบูชาข้าวบอกให้คือเรื่องใหญ่ไทยอีสาน
ยามข้าวตั้งท้องมานในเดือนพฤศจิกายนต้องแต่งภาบูชาพร้อม
ยอภาขวัญxonน้อม ในเดือนมกราคม เขียวขวัญกุมข้าวใหญ่
ไปสู่ลานเข้าสู่บ้าน เสียงขานเอนว่าสู่ขวัญ

(บทที่ 12)

เ็นบุญงันขวัญข้าว หือว่าบุญกุมข้าวใหญ่
พิธีกรรมบูชาข้าว ควรเฮ็ดไว้ บุญซิได้ยู่ส่งนำ

(กลอนลง)

ฟังล้าแล้ว..ให้อ้าฮอน..เด้อคนเอ้ย...ละน้ำ

กลอน กองทุนแม่ของแผ่นดิน

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2553

(กลอนขึ้น)

โอ้ย..โอ้ยละนอ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ละว่กองทุนเอ๋ย กองทุนแม่ของแผ่นดินเฮานี้
คือเมตตาธรรม จากพระองค์ ราชีนี อันล้นพ้นเหลือชีกเล่า
ผองชาว ไทยทุกถ้วนหน้า บูชาไว้นั้นที่สูง

(บทที่ 2)

พร้อมใจกันหมายมุ่ง เสริมส่งการศึกษา
พัฒนา อาชีพแบบยั่งยืนยาวนานฮ่วมประสานงานไว้
ช่วยสงเคราะห์ผู้ทุกข์จนยากไร้ ขจัดภัยให้พ้นผ่าน
เผื่อระวังยาเสพติดทุกหมู่บ้านให้สูญสิ้นจากถิ่นไทย

(บทที่ 3)

กองทุนแม่ของแผ่นดินช่วยให้ผองไทยอยู่เป็นสุข
อันตราภัยทุกข์ บ่ให้มีมาใกล้
น้ำพระไทยอันเปี่ยมล้นคือสายฝนที่ย้อยหยาด
ขอกล่าวคำอภิวาท สรรเสริญแซ่ซ้องผองภัยฮ้ายให้ห่างไกล

(กลอนลง)

แม่ฟ้าหลวงของปวงชนชาวไทยเอ๋ย..โอ้ยนอ..ละน้า...

กลอน อวยพรปีใหม่

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู รัตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2553

ใช้เพื่อมอบให้เป็นของขวัญปีใหม่

(กลอนขึ้น)

โอ้ย..ละนอ..ฟ้าเอยฟ้าฮ้องผ่าย กลายฤดูเข้าปีใหม่
แม่สังวาลนี้ขออวยพรชัย ให้กับทุกทุกท่านสำราญล้น
ชูชู้คน..บุญกุศลให้น้ำชู...ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

พุทธศักราชปีใหม่มาถึง ขอให้ใสเรีงเรีงชูชู้คนดื้อท่าน
ฤดูกาลผ่านพ้นวนมาจากปีเก่า ชีวิตเฮากะผ่านพ้นมาได้อีกหนึ่งปี

(บทที่ 2)

แนวนบตีให้หนีวันไกลห่างวางป่า
แนวดิงามให้ไหลมาเทมาอยู่ประจำแทนที่
ขอให้มี อายุวรรณสุขชะพละล้นนำกันพร้อมพรั่ง
อยู่ประจำอย่างเจ้าสมด้ามปรารถนา อណาคตข้างหน้าหือว่าปัจจุบัน

(บทที่ 3)

แนวไต่ไต่คือกันที่คิดฝันเอาไว้ ในวาระดิถีปีใหม่นี้ขอให้ ทั้งกายใจเจ้าสดชื่น
ให้สุขสันต์วันคืนกันดื้อทุกทุกท่าน มีเงินล้านเข้าใส่ถง..

(กลอนลง)

ชูชู้คนดื้อ..ละน้ำ...

กลอน ฮิตสิบสอง ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ..

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ละมาบัดนี้ หันมาฟังคงเค้าฮิตเก่าประเพณี
เป็นศักดิ์ศรี ของชุมเฮาแต่เก่ากาลฮีสานแท้
แต่ประณม บรม พุนพระรัชชีสอนสั่ง
ฮิตสิบสองอยู่ยังเถิงเท่ากระทั่งกาล

(บทที่ 2)

คนฮีสานฮิตมัน ถือมาแต่โบราณ
แต่ลูกหลานกลางคนอาจซิงบ่ทันฮู้
คอยฟังดูเดอเจ้าเยาวชนรุ่นใหม่
เพื่อได้จำจื้อไว้ไปไว้ บอกต่อกัน

(บทที่ 3)

บ้านเมืองเฮาซียินหมั่น คั่นถือนฮิตถือนคง
ฮิตสิบสองคือหยั่งให้คอยฟังเด้อท่าน
ฤดูกาลเดือนอ้ายถวายทานอันคุณค่า
พระสงฆ์ทุกถ้วนหน้ามาโฮมเต้าเข้ากรรม

(บทที่ 4)

เดือนยี่นั้นพินถ่านให้จัดหา
หลัวหรือพินหามาตะหล่างเฮือนเต็มไว้
เตรียมเฮ็ดบุญหนุนให้ เป็นทานโปรยว่าน
บุญคุณลานเพิ่นกะเว้าถวายข้าวใหม่นำ

(บทที่ 5)

บุญคุณค้ำของแม่โพสพ
เฮาต้องยอมมอบบไหว้บุญคุณเจ้า
บูชาคุณเจ้าของข้าวเอาบุญเดือนยี่
เดือนสามบุญข้าวจีบ้นข้าวเหนียวเสียบไม้เอาไปย่างจีไฟ

(บทที่ 6)

ส่วนหนึ่งได้ แจกแบ่งทำทาน
เฮ็ดตามเทศกาล ระหว่างเดือนสามนี้
ประเพณีเปิงบ้าน โบราณฮิตเก่า
เอาข้าวเหนียวจีบ้น ปั่นให้แบ่งกัน

(บทที่ 7)

เดือนสิ้นบุญผาเวสประจำปี
มีการพึงธรรมมะเทศน์เสียงแซวซ้อง
ตีกลองงันต่ำ ๆ ฝานดอกโนเกินม่วน
จัดเตรียมมวลดอกไม้เอาไว้ครบครัน

(บทที่ 8)

นิมนต์พระ จากบ้านนั้นบ้านนี้มาเทศน์ครบจบกัณฑ์
เอ็นว่าบุญผะเวสหือบุญคาถาพัน พึงเทศน์สืบสามกัน ทศพรตอนต้น
จนมาถึงตอนท้าย นครกัณฑ์บ้านม่วน
ฮอดเดือนห้าแห่งถ้วนสงฆ์ม่วนเพลิน

(บทที่ 9)

ตรุษสงกรานต์เพิ่นกะเอ็นเกินม่วนเหลือหลาย
พวกหญิงชายพากัน ม่วนกันสามวันมื่อ
บ่าวสาวฮือฮาฮ้องนอนนเล่นม่วน
เล่นอีม่อนซ่อนผ้า หาไม้ ต่อยคี่

(บทที่ 10)

ประเพณีเพิ่นเอ็นว่าบุญเนาหือบุญเนา
เอาน้ำหอมหตสงฆ์ พุท-ธะ-ปะ-ภูมาเจ้า
และหตสงคนผู้เฒ่า ที่เฮาถือเป็นใหญ่
เดือนหกบุญบั้งไฟ จุตถวายปู่เฒ่าองค์เจ้าปู่แกน

(บทที่ 11)

ชาวอีสานทั่วแคว้น เช็งม่วนยั่วชวนใจ
เช็งบั้งไฟขอฝน จากเบื้องบนเทิงฟ้า
บูชาพุทธรูปเจ้า หตสงฆ์ให้เย็นชุ่ม
ชุ่มกันแอะแอนฟ้อน พึงเสียงเช็งฮอดประสาน

(กลอนลง)

ละนา

กลอน ฮีตสิบสอง ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(บทที่ 1)

เดือนเจ็ดบุญเบิกบ้านเป็นการบอกนิมนต์พระ
มาเทศน์เพื่อชำระ สิ่งไม่ดีให้หนีพ้น
เลี้ยงของอักษาบ้านตนไว้ ให้คอยแวงคอยหล้า
นำรักษาไปป้อน ผองภัยฮ้ายให้ฟ่ายไป

(บทที่ 2)

บวงสรวงทางเหนือได้ต่าปู่ให้ดูหลาน
ให้ฝนตามฤดูกาลได้วันโปรยไฮยกกล้า
จั่งว่าปู่แสบกนา จั่งว่าย่าแสบข้าว เอาบุญคุ้มช่วง
ฮอดเดือนแปด ประชุมสงฆ์ทั้งปวง ทุกอารามทั่วเท่าทรงเข้าพระวัชชา

(บทที่ 3)

เข้าพรรษาอยู่จำเริญจำนมน
เดือนเก้าพร้อมใจกันปาวเดิมชาบ้าน
พากันทานห่อข้าวประดับดินคือว่า
บุญข้าวสากพร้อมหน้า เดือนสิบนั้นทอดทาน

(บทที่ 4)

เดือนสิบเอ็ด พระสงฆ์ทุกองค์ท่าน ได้ออกพรรษา
สิ้นปวารณาเฮ็ดบุญกฐินได้
ชาวไทยเอาทำสร้าง กฐินทานโปรหวาน
ปักจองไว้เกือบสู่บ้าน กฐินสร้างทอดทาน

(บทที่ 5)

จิตเบิกบานที่ได้ทานข้าวใหม่ปลามัน
ได้สังสรรค์สโมสรฮ่วมบุญโฮมตุ้ม
ชุมนุมกันเอาหมอลำหมอร้อง มาฉลองเงินม่วน
ชวนกันฟังลำเสพส่อง ฉลองแล้วทอดถวาย

(บทที่ 6)

พี่น้องหลังลำย ะ มาโฮมแห่กองกฐิน
ได้ยินเสียงลำแคน แห่แห่นแพนพ็อน
สุดสะออนเครื่องเอ้ โอองามแต่เหลือซิกกล่าว
พวกผู้สาวผู้บ่าว พากันนุ่งเสื้อผ้ามาเอ้หม้ายกัน

(บทที่ 7)

งามสีสนเสื้อผ้า งามวาดท่าทั้งงามใจ
พี่น้องทางไกลไกล หลังไหลมาโฮมเต้า
รวมโคตรวงศ์เหง้ามาเอาบุญยิ่งใหญ่

ฟังเสียงจุด ตะไล จุดบั้งพุดัง ตี้ม ๆ ปลื้มเค้าฮึดคอง

(บทที่ 8)

เดือนสิบสอง ต้องบูชากราบไหว้ พญานาคอุสุ

ผู้ย่น้ำไว้ให้เอากินผู้ค้าดินให้เอาใช้

ฮึดสิบสองสอนไว้คนผิดตกขอรักนำผู้ฮึดไว้ก่อน

ครุราตรีเขียนกลอนจากตำราฮึดเค้าให้เอาฮึดคอง

(บทที่ 9)

คันถัมฮึดเจ้าซิมมอง คันถัมคองเจ้าซิมเศร้า เต๋อซุมเฮาน้องพี

ให้กลับคืนมาซี้ เทิงหลังม้าก้านกล้วย โอ้ยแนวซิมส่วยบ่อว่าหา

เร็วหือซ่า ได้ตั้งใจ

(กลอนลง)

หนอคนไทย .. ละหน้า....

กลอน ครอบสิบสี่ ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

อีตเอย อีตสิบสองครองเค้า อีสานเฮาให้ฮอนฮ้ำ
ครองสิบสี่นี้กะให้หลำน้า คองคลำฮิตเค้า
เฮาควรได้ คิดไต่ตรอง.. ซิได้ไฮฮอง ๆ ..ละน้า...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ละมาบัดนี้
ฟังเดอญาติพี่น้อง ท้องถิ่นดินไทย
ใต้เหนือกลางอีสาน เฮาเบิกบานใจได้
ย่อนว่าหวงแหนไว้ ประเพณีท้องถิ่น
บให้สุนเื้อมลัน จากดินด้าวอ้าวเจ้าของ

(บทที่ 2)

จากตำราถักต้อง ของเก่าประเพณี
ในคัมภีร์โบราณ นักปราชญ์งานเขียนไว้
เพื่อให้คนไทยได้ บัลมีโลครองฮิต
ตามจารีตแต่เค้า คนเฒ่าเพิ่นถือ

(บทที่ 3)

แต่ว่าคนสู้มือ รุ่นใหม่เยาวชน
อาจซึมีกลางคน บัฮู้ครองของเค้า
คอยฟังเอาเดอหลานหล้า ซิจาตามครองสิบสี่
เพื่อให้ฮู้กันดี เยาวชนรุ่นน้อย ซิพลอยได้เฮ็ดน้า

(บทที่ 4)

ฮิตครองมีแต่ก้ำ อติตผ่านนานมา
ตั้งแต่ศาสนา พุทธเฮาบ่ทันตั้ง
ยังมีรสสี่เจ้า สองเชื่อน้องพี่
เป็นครูสอนฮิตนี้ มาแล้วแต่นาน

(บทที่ 5)

สอนไว้กับองค์ท่าน สมมุติราชา
ว่าให้ทำตามครอง สั่งสอนนั้น
ให้ทำกันตามต้อง ฮิตสิบสองครองสิบสี่
คันเจ้าเฮ็ดจั่งซี่ เมืองบ้านซื่ออยู่เย็น

(บทที่ 6)

ถ้าหากว่าหลีกเว้น บ่ถือฮิตถือครอง
ต้องมีการสูญดับ บ้านเมืองของเจ้า

สมมุติราชเหง้า จำเอาแล้วเห็ดต่อ
เท่ากระทั่งมือนี้น้อ ถือไว้อยู่ประจำ

(บทที่ 7)

ในคัมภีร์นี้นั้น ได้เริ่มจากองค์พระยา
ปฏิบัติกันมา บ่มีไเลวัน
คือเขาเห็นสู้มือ ถือมาตั้งแต่เก่า
ตลอดผู้ฮอดเผ่า หลานหล่อนฮุ่นเหลน

(บทที่ 8)

บ่เคยได้ละวัน คอยใส่ใจจำ
ประพตปฏิบัติหน้า สืบมาเปล่าไว้
เพื่อเป็นแสงกระบองใต้ ให้เดือนหงายแจ้งเต็ม
อย่าลืมเดื่อพวกพี่น้องฟังล้าร้องไว้ตีมกัน นนอไทยเฮา

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน ครอบสิบลี ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(บทที่ 1)

ข้อ 1 นั้น ได้แก่หุเมือง
เกี่ยวกับเรื่องผู้นำไป ส่งสารให้คนรู้
คือราชทูตผู้รู้ นำสารตราทุกอย่าง
ส่งไปต่างประเทศ ได้ ไขข้อข่าวสาร

(บทที่ 2)

ข้อที่ 2 นั้นเดอท่าน เอ็นว่าตาเมือง
เปรียบคือพลเมือง ผู้อ่านหนังสือได้
ข้อที่ 3 คือแก่นเมืองเปรียบไว้ ผู้ถือธรรมพระวินัยพระสงฆ์เจ้าครัดเคร่ง
ข้อที่ 4 องค์พระยาเพิ่นเพิ่น เสนไว้ใส่คลัง

(บทที่ 3)

เตรียมไว้พังกัยฮ้ายคู่อาฆาตศัตรู
อาวุธคือประตูเมือง เพื่อพังกัยกล้า
ส่วนฮากเมือง ข้อที่ 5 นั้นคือ นั้นคือโหราศาสตร์
ผู้ฉลาดรอบรู้ หมอดูแม่นยำแม่นยำ

(บทที่ 4)

ข้อ 6 เहांเมืองนั้น คืออำมาตย์เสนา
ผู้หนักแน่นด้วยปัญญา เก่งการหาญกล้า
ข้อที่ 7 คนกล้า ผู้ทำงานบ่ไหวหวั่น
เปรียบก้านผู้ใหญ่บ้าน คือฐานตั้ง ชื่อเมือง

(บทที่ 5)

ข้อที่ 8 ฝาเมืองนั้น ทหารกลั่นชาญชัย
ปกป้องผองภัยพาน เปรียบคือฝาบ้าน
ข้อที่ 9 คือ ผู้ที่ชาญฉลาดล้ำถือศีลธรรม บ่คล้อยเจียง
เอ็นแปเมือง บอกให้เสมอไม่วางแข็ง

(บทที่ 6)

ข้อที่ 10 แม่นผู้ซัดแจ้ง ภูมิประเทศของเมือง
ข้อนี้เอ็นว่า เขตเมือง สามารถเรียงลำดับเขตคาเมบ้าน
ข้อ 11 คือด้าน สติเมืองเพื่องคุณค่า
เปรียบคือพวกพ่อค้า หาทุนสู้สู้กำไร

(บทที่ 7)

ข้อ 12 คือใจเมืองบอกไว้ผู้วิเศษด้านหมอยา
ผู้สาเหตุการรักษา โรคร้ายเขาหายสิ้น
ข้อ 13 ผืนแผ่นดินเมืองพร้อม พลเมืองมีคุณค่า

อุปมาข้อนี้ เขาเอ็นว่าค่าเมือง

(บทที่ 8)

ข้อ 14 เมฆเมืองนั้น เปรียบคือเมฆบังบด

ความฮ้อนฮนไลดด้วยเมฆบังบดไว้

อุปมัยคือ เทพาอารักษ์บ้าน เอือนซานหม่องอยู่

เทวดา ผู้รักษาเพินฮู้ หูตาแจ่งเป็งแจ่ง

(บทที่ 9)

พอฮู้ฮู้ซัดแจ่ง แหน่นบ่นอคนฟัง

ฝากความหวัง ไว้นำบทกลอนล้ำ ให้ฮ้อฮอนเอาเด้อเจ้า

มีกกไม่ต้องมีเหง่า มีใบกับมีง่า

เดอพ่อลุงแม่ป้าลูกหลานล้ำให้อันตรอง

(กลอนลง)

ฮิตคองเฮา..ละน้ำ...

กลอน พลังงานในอนาคต ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ..

หันเอ่ยหันมาฟังทางนี้ หมอลำมีข่าวดีมาล่ำร้องบอกท่าน

นั่นคือเรื่องพลังงาน เป็นปัจจัยอันยิ่งล้ำ

สำคัญแท้นั้น ต่อคน..อย่าสับสนเดอคนฟัง..ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

มาบัดนี้ ขอสาทกยกเรื่อง ในเรื่องพลังงาน

เป็นปัจจัยพื้นฐาน ที่สำคัญยิ่ง

ความเป็นจริงชีวิตคนต้องใช้ ประจำวันนอพ่อแม่

แต่หากลืมหิดลไป มองข้ามผ่านไป

(บทที่ 2)

ขอสู่คนจงได้ เอาใจใส่สิ่งสำคัญ

ทั้งอดีตปัจจุบัน ตลอดจนอนาคต คือสิ่งจำเป็นแท้

ขาดพลังงานนั้นต้องแย่ รวมไปถึงหลายอย่าง

ด้านต่าง ๆ สิ่งมีชีวิต และ อุตสาหกรรมเหล่านี้ จะมีข้อเกี่ยวพัน

(บทที่ 3)

สองประเภทแบ่งปัน ปันส่วนพลังงาน

เอ็น พลังงานสิ้นเปลือง ใช้แล้วหมดไปนั้น

แบ่งคัดสรรกันไว้ การผสมสูตรส่วน

เกิดจากมวล ชากพืชและซากสัตว์ทับถมกันนับได้ หลายล้านกว่าปี

(บทที่ 4)

เช่นอย่างของเหล่านี้ หิน หวาย ถ่านหิน น้ำมัน

ก๊าซธรรมชาติ ผสมกัน พลังงานมวลนี้

มีอายุการใช้ ไปนาน ๆ หมดเสื่อม

เตรียมหาเอ็ดใหม่ได้ มาไว้ทดแทน

(บทที่ 5)

เอ็ดทดแทนใหม่ได้ แต่ใช้เวลานาน

เพราะว่าพลังงานฝังอยู่ลึก ใต้พื้นดินเฮนั่น

ข้อสองปันเอาไว้ พลังงานใช้ไม่หมดไป สามารถนำมาใช้ใหม่

พลังงานหมุนเวียนกะว่าได้ นำมาใช้ได้เพื่อสอง

(บทที่ 6)

เชื้อเพลิงชีวภาพที่ถูกต้อง คือได้จากมูลสัตว์

ส่วนหนึ่งมองเห็นชัด แม่นพลังงานน้ำ

ตามรูปการมวลงี้ เหาม่ได้จากเชื่อน
จากแสงอาทิตย์ได้ครบเพี้ยน จากลมนนั้กะดั่งกัน

(บทที่ 7)

สิ่งที่กล่าวมานั้น ปัจจัยใหญ่ กับชีวิต
ในคนและการผลิต ของธุรกิจหลายด้าน
เช่นว่างานอุตสาหกรรมจำต้องใช้ พลังงานส่วนใหญ่
ชีวิตคนนี้กะขาดบได้ จำเป็นแท้แน่นอน

(บทที่ 8)

จึงมีความเกี่ยวข้อง คนกับส่วนพลังงาน
ส่วนด้านกิจกรรม อื่น ๆ กะนำมาใช้
แต่ปัจจัยสำคัญยิ่ง ใช้กับคนคือเรื่องใหญ่
วิธีชีวิตคนต้องใช้ ประจำไว้สู่วน

(กลอนลง)

ละหน้า

กลอน พลังงานในอนาคต ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(บทที่ 1)

พลังงานในอนาคตนั้น ต้องประเภทที่สอง
จั่งชิตอบสนอง การใช้งานประสานคล่อง
เพิ่นกลั่นกลองมาแล้ว ผู้เชี่ยวชาญประมาณว่า
ข้อที่หนึ่งนั้นน้ำ หาใช้บ่อยมี

(บทที่ 2)

เพราะประชากรยุคนี้ มีมากเหลือประมาณ
การเผาผลาญพลังงาน จั่งยากกันวายวุ่น
บ่คือแต่ก่อนพุ้น... ใช้พลังงานจากธรรมชาติ
บาดว่าสู่มือนี้ บ่คือก็ก่อนหลัง

(บทที่ 3)

เกิดมาอั่งอแน่น ยาดแย่งลมหายใจ
ภัยจากคว้นมลพิษ กะหลากหลายเหลือล้น
โรคไถ่ตนคนนั้น กะตามมาหลายอย่าง
เช่นมะเร็งต่าง ๆ แฝงนามลพิษฮ้าย แล้วกลายเข้าสู่คน

(บทที่ 4)

พี่น้องเอ๋ย...มาพากันเริ่มต้น คิดใหม่ในแนวดี
หาวิธีช้อยกัน สร้างพลังงานใช้
ตั้งที่จาเอาไว้ ในกลอนลำบอกย้าต๋ม
อย่าลืมเดอพี่น้อง อย่ามองข้ามสิ่งที่มี

(บทที่ 5)

สิ่งเหล่านี้ เหาหาง่ายเกินคิด
เช่นพลังงานจากแสงอาทิตย์เอ็ดด้วยตนเองได้
พลังงานจากกระแสน้ำไหล และจากกระแสลมนั้น ทำกันได้โดยง่าย
จากความร้อนทั้งหลาย อยู่ภายในโลกนี้มีคุณค่าอย่างมหันต์

(บทที่ 6)

พลังงานชีวมวลเหล่านั้น หรือเชื้อเพลิงจากชีวะ
พลังงานจากขยะไถ่บ้านเอื้อนเฮากะได้
ข้อสำคัญ คือพลังแห่งน้ำพระราชหฤทัยองค์เจ้าพ่อหลวงเหาทรงเป็นห่วง
หรือพลังแห่งพระปรีชาญาณองค์ในหลวงพลังงานชีวภาพนั้นสุดชั้นส่วนดี

(บทที่ 7)

ทรงดำรัสตัดชี้ ให้เห็นที่ทางเดิน
อย่าซิม่ัวแล่นเพลิน นำเทคโนโลยี
มารวมพลังกันด้วยดี มีสติตั้งหมั่น ร่วมใจกันนำฮอยพ่อ

พลังงานทดแทน ในอนาคตเขาต้องพอ โอ้ยเห็นแต่สิ่งดี..

(กลอนลง)

บุญผลาไทยมี...ละน้ำ...

กลอน แก้ปัญหาเชิงโครงสร้าง

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...ละนอ...

แก้เอ๋ย แก้ปัญหาเชิงโครงสร้าง เป็นหนทางที่ถึกซ่อง
ขอเชิญชวนพวกพ่อแม่พี่น้อง มาโหมเต้าเบ็งช่วยกัน ..
สายสัมพันธ์ไทยเฮา...ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

อันนี้ละท่านผู้ฟังเอ๋ย
ทุกอย่างในโลกนี้ มีสิ่งกำหนดมา
เป็นหลักกรรมดา โลกแต่งสรรพอันไว้
มีโครงสร้างกำหนดให้ เป็นไปคนละอย่าง
แตกต่างกันขอขึ้น ธรรมชาติมันต่างกัน

(บทที่ 2)

สังคมไทยเฮานั้น แต่ก่อนเก่าเคยเหมาะสม
การเปลี่ยนไปของสังคม หากบ่ยอมหยุดนิ่ง
สิ่งบ่ดีรู้มั่ว สังคมเฮาส่วนใหญ่
ย้อนจิตใจบ่เพียงหมั่น ขันดีตั้งต่อธรรม

(บทที่ 3)

ความเลื่อมล้ำเกิดขึ้น ในหมู่สังคมไทย
ครันจิตใจคนเป็นธรรม สังคมกะเป็นธรรมด้วย
โครงการสวยคือโครงสร้าง ทางสังคมส่วนใหญ่
ต้องแก้ไขตั้งแต่ต้น ด้านโครงสร้างจ้งชิงม

(บทที่ 4)

แต่คนไทยเฮามองข้าม บ่ยอมอ่านการณ์ไกล
มีปัญหาแนวใด กะแก้แต่ตัวบุคคลนั้น
บ่แก้กันที่โครงสร้าง เทียวสะสางแต่ปลายเหตุ
เลยเกิดอาเพศเหตุร้าย รุมเร้าอยู่บ่เซา

(บทที่ 5)

สำคัญจริงตามเว้า คำว่าส่วนบุคคล
แต่เหตุผลที่สำคัญ ขึ้นอยู่กับโครงสร้าง

กับหลักธรรมอิงอ้าง ประสานใจโน้มน้าเข้าไป
ครั้นจิตใจยึดธรรมเที่ยงมั่น เมืองบ้านต้องจุ่มจม

(บทที่ 6)

เมืองไทยลุ่มอยู่บ่แล้ว ย้อนแก้แต่ตัวบุคคล
เกิดสับสนวุ่นวาย ฆ่ากันตายเลิงลั่น
คือไถ่ถอนอยู่ในเชิง จิกตีกันน่าผางหน่าย
จิกตีกันจนตาย กะออกแข่งบ่ได้ ย้อนครองเข่งนั้นหน่วงหนา

(บทที่ 7)

แก้ปัญหาคนนั้น ต้องหลักใหญ่ใจเป็นธรรม
นำเอาหลักปฏิบัติ สัจธรรมเข้ามาใช้
เกิดเป็นคนไทยแท้ บ่ควรเอาเยี่ยงอย่างไก่อ
ปฏิรูปประเทศไทย แก่โครงสร้างให้ได้ ด้วยใจหมั่นช่วยกัน

(บทที่ 8)

แปดประการโครงสร้างนั้น หลักใหญ่เป็นแนวทาง
1. โครงสร้างทางจิตสำนึก โดยสร้างความเป็นธรรมไว้
ในสังคมไทยนั้น ขาดหลักธรรมจึงผิดพลาด
โดยธรรมชาติดีสร้างให้ คนเป็นได้บ่ฮู้ตัว

(บทที่ 9)

เพราะว่าความเมาเมี้ยว อยู่มาแต่อวิชา
บังเหินตาบ่เห็นหน มีดมนวนบ้า
ถึงเวลาเฮมาสร้าง ความสัมพันธ์ให้หมั่นแก่น
สังคมไทยทั่วแคว้น ให้ใจตั้งซื่อตรง

(บทที่ 10)

โครงสร้างสังคมทางดั่งนั้น เป็นบันบ่อนตอนสอง
คือการปกครองจากทางสูง ดิ่งลงสู่ทางใต้
โดยเปิดโอกาสให้ แก่สังคมเบื้องล่าง
ต้องปรับเป็นแนวทาง สังคมทางราบไว้ ให้เฮียนฮู้ทั่วถึง

(บทที่ 11)

ให้สังคมชาวซึ้ง ปรับถึกส่วนเหมาะสม
ทางด้านรัฐรวมทั้งธุรกิจและสังคม ชื้ออยู่ชุ่มเย็นเริงร่า
ประชาสังคมซึพาให้ ประเทศไทยเฮาพ้นผ่าน
ด้วยพลังของธรรมมาภิบาล ปฏิรูปแบบยึดหมั่น เอาศีลซึซ่งทาง

(บทที่ 12)

ข้อที่ 3 คือโครงสร้าง อำนาจอธิปไตย
การเพ่งบุญแต่ส่วนกลาง ให้เฮ็ดตามอย่างเดิวนั้น
สั่งให้หันขวาย ได้ตามใจที่นายว่า
คนผู้เดียว ย้ายข้าราชการได้ถ้วนหน้า กระทำได้ทั่วไทย ให้ใส่ใจเดื่อชุมเฮา...

กลอน แก้ปัญหาเชิงโครงสร้าง ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(บทที่ 1)

ประชาชนบ่มีทางเลือกได้ เปรียบคือหุ่นในตู้กระจก
มวยที่เหมิดทางซก ด้วยมัดมือเขาไว้
รัฐบ่กระจายอำนาจให้ ทัวถึงไปชู่ชู่ย่าน
รัฐประหารจั่งเกิดขึ้น เริงเรื่อน่านี

(บทที่ 2)

ข้อที่ 4 โครงสร้างทางกฎหมายนี้ ขัดต่อหลักธรรมมะ
ละเลยความยุติธรรม บ่ลำนาคณฮ้าย
ความแค้นสะสมไว้ ถึงจุดต้องระเบิด
ครันบ่เกิด การปฏิรูปเทื่อนี้ คงถึงที่ล้มสลาย

(บทที่ 3)

ข้อที่ 5 เตอน้องอาย การจัดทรัพยากร
ฝากเป็นอุทาหรณ์ กล่าวกลอนสอนชี้
เช่นที่ดินรวมฮอดน้ำ และป่าไม้ ไปถึงอากาศ
ทรัพยากรธรรมชาติ ทุกอย่างนั้น รัฐบ่ให้บ่เที่ยงธรรม

(บทที่ 4)

เลยเกิดความเหลื่อมล้ำ ฮอดกลุ่มใหญ่ในสังคม
ต้องระดมความคิด ช่อยกันจัดสรรค์เพิ่ม
มาสร้างเสริมสรให้ เต็มเต็มฮอดทุกที่
ข้อที่ 5 โครงสร้างเศรษฐกิจส่วนนี้ กะเป็นหน้าที่เกี่ยวพัน

(บทที่ 5)

คนกับสิ่งแวดล้อนั้น กะเป็นคู่ของกัน
ต้องมีระบบจัดสรร แบ่งปันสิ่งควรได้
บ่แม่นดิงกำไรไว้ เข้าหาตนจนล้นปาก
ฝากปัญหาถึมไว้ โยนให้ผู้อื่นไป

(บทที่ 6)

ในแปดเรื่องควรใช้ ครอบคู่บูรณาการ
ขั้นพื้นฐานคู่ชุน ให้ทั่วถึงเสมอด้าม
ข้อที่ 7 ตามโครงสร้าง ทางการศึกษากะเรื่องใหญ่
ใช้อำนาจรัฐรวมศูนย์ บ่เฮ็ดให้คนได้พัฒนา

(บทที่ 7)

บ่ได้สร้างปัญญา เพื่อพาชาติผ่านพ้น วนอยู่แต่ในวิกฤต
เฮ็ดจั่งใด ชิสร้างให้คนมีความคิด พาชาติหนีวิกฤตได้
ข้อที่ 8 โครงสร้างทางสื่อสารนี้กะให้ ความสำคัญอีกส่วนหนึ่ง

ให้เข้าใจซาบซึ่งถึงความแจ่มใส

(บทที่ 8)

สร้างจิตสำนึกใหม่ให้ได้ เกิดแก่หมุ่ไทยทั้งมวล
ควรให้โสมพลึงกัน ทั้งสติปัญญาพร้อม
หล่อหลอมความคิดให้ เป็นหนึ่งเดียวเทียวถึกป้อง
เปรียบเซลล์สมองเส้นน้อย ๆ เชื่อมโยงเข้าเป็นหนึ่งเดียว

(บทที่ 9)

กลมเกลียวเซลล์สมองเข้า กับเกิดเป็นสมอง
ในเมื่อไทยทั้งผอง เขาเชื่อมโยงกันได้
สามารถสื่อสารให้ ทัวเถิงกันประสานข่าว
รู้เรื่องราวถูกต้อง บ่บกพร่องด้านข่าวสาร

(บทที่ 10)

คนทั่วไทยทุกท่าน มาโสมฮักปรองดอง
จนเกิดกลายเป็นสมอง ประเทศไทยเขาได้
ในเมื่อประชาชน เป็นสมองประเทศแล้ว บ่มีแนวซิดีกว่า
ต้องมีความลงตัว อย่างสันติ ราบรีน เจริญแท้แน่นอน

(บทที่ 11)

ความทุกข์ฮ้อน คู่ช่ออย่างซิดีนีไกล
ครั้นคนไทยทั้งมวล แก่ปัญหาเชิงโครงสร้าง
บ่งบอกแนวทางแก้ ปัญหาของประเทศชาติ
พวกนักปราชญ์ผู้รู้ ควรชูกู้ช้อยชู

(บทที่ 12)

ฮู้อันใดกะเฮ็ดหน้าทีนั้น อย่าก้าวก่ายการทำงาน
ต่างคนต่างประสาน เร่งเฮ็ดงานที่ตนรู้
ฮู้จักหนาวจักฮ้อน อย่ามัวนอนนิทรนิ่ง
ติงตนมาต่อสู้เพราะเฮาฮู้กว่าสู้คน

(บทที่ 13)

ประชาชนเขาเป็นผู้อยู่ใกล้ กับสาเหตุปัญหา
มารวมพลังภูมิปัญญา แก่ปัญหาให้ตีได้
โบราณว่าหลายคนทำหลายคนไข ปลุกเหือนงามเพิ่นยังว่า
มาช้อยแก้ปัญหาคณละมือละไม้
ประเทศไทยเขาซิดีน ยืนยาวยังอยู่ต่อไป ..

(กลอนลง)

ซิดีได้ใสฮอง ๆ ...ละนะ...

กลอน จิตญาณ ลูกหลาน ทรัพย์สะลงคาน กายสังขาร ตอนที่ 1
ทำนอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...

บุญเอยบุญเคยสร้างเป็นหนทางป้อนเข้าใส่
ส่วนบุญน้อยบุญใหญ่แล้วแต่ใจเห็ดไว้
นำไปใช้ช่วยส่วนบุญ เพื่อเป็นทุนนำทาง..ละน้า...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

เห็นว่าบุญกรรมนั้นมันเกิดอยู่กับคนเห็ด
บุญสำเร็จด้วยใจ ให้ไฟทำเอาเดือดเจ้า
เปรียบเทียบเศรษฐีเฒ่า ผู้รวยหลายล้านสิ้น
มนุษย์ในภาคพื้น หากรวยล้านสิ้นประมา

(บทที่ 2)

อดีตกาลเก่าที พ่อแม่นั้นรวยหลาย
มีลูกชายคนเดียว บ่เกี่ยวไผมาร่วม
รวมทรัพย์สินมูลค่า มรดกหลายขนาด
ใช้สืบทอด กะบ่เงินขาดซ่อนมูลค่าพ่อแม่มี

(บทที่ 3)

สาเหตุนี้ จังเป็นห่วงมรดก
คันชียกให้ลูกชาย กะห่วงหลายในตอนนี้
ย่อนบ่มีเมียซ่อน คอยดูแลช่วย
แม่เลยคอย เบ่งให้หาสาวไว้เห็ดเมีย

(บทที่ 4)

ความเชื่อฟังพ่อแม่นั้น กะเลยแต่งตามใจ
โดยทางในความคิด บ่ฮักเลยพอดี
แม่นว่ามีเมียแล้ว กะบ่เอาใจใส่
เพราะว่าใจยึดมั่น นำน้องผู้ฮักหลาย

(บทที่ 5)

พอพ่อแม่ตายแล้ว เลยไปแต่งเอามาครอง
มาเป็นเมียคนที่สอง บ่ห่วงหาคนเค้า
อยู่กันมาเลิงเท่า หลายปีข้ามล่วง
เศรษฐีนั้นมีแต่ห่วง ทรัพย์สมบัติมากหลานหาคนใช้ช่วยบ่พอ

(บทที่ 6)

ความคิดบ่ย่อท้อ หาเมียต่อคนที่สาม
ค้นหาสาวคนงาม อร่ามใจให้สุขสัน

วนหาสาวสำน่อย มาคอยอุปถาก
ความอยากได้สาวอายุหน่อยหน่อย มาออยไว้ให้ชื่นชม

(บทที่ 7)

เกิดเป็นมือเศรษฐีก็มี หน้าใสแต่ในกาม
บ่เคยถามหาบุญ ส่วนกุศลบ่เคยพ้อ
อยู่ต่อหมายมั่น สรรค์หาเมียใหม่
คนที่สืบลึกไว้ ต้องหาได้หุ่นหลาน

(บทที่ 8)

จิตเบิกบานที่ได้ สาวจ่อจูมจี
บ่มีแนวขัดใจ อยากได้หยิ่งบ่ชินเจ้า
ชีเอาแหวนหือสร้อย กะคอยหามาสู่
อยู่มาฮอดระหว่างนี้ เศรษฐีเฒ่าหม่อตายเป็น

(บทที่ 9)

คิดเสียดายเมียน้อย คราวหุ่นหลาน
ทรัพย์สมบัติมหาศาล ชิมอบเวรเคนให้
แต่ว่าสัญญาไว้ ให้ตายนำอ้ายได้บ่
ให้อ้ายได้คิดต่อ ว่าน้องใจอีกหมั่นขันตายร่วมฮ่วมชาย

(บทที่ 10)

เฮ็ดบ่ได้ดอกอ้าย เมียตอบว่าวาจา
ให้อ้ายตายสาคนเดียว ส่วนน้องตายบ่ทันได้
ส่วนเศรษฐีนอนฮ้องให้ เสียใจนำคำเมียว่า
เสียเฮงฮักท้อฟ้า มาบ่เอื้ออำนว่นำ

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน จิตญาณ ลูกหลาน ทรัพย์สะลงคาน กายสังขาร ตอนที่ 2
ทำนอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(บทที่ 1)

เลยไปถามฝ่ายกำ เมียผู้สาม
ใช้คำถามคือกัน เพื่อชิลองใจเจ้า
เมียผู้สามว่า ให้เจ้าตายคนเดียว ข่อยซิเอาผิวใหม่
เจ้าตายไปมือใดข่อยกะเอามือนั้น ผิวซ็อนผู้ใหม่ซ็อน

(บทที่ 2)

บัดนี้ย็อน ไปถามผู้ที่สอง
น้องบ่ขอตาย แต่ส่วนบุญซิทำให้
ฮู้จิตใจเมียทั้งสามคนแล้ว เลยเปิดแนวซิคิดต่อ
ความฮักฮ่อ ตายน่ากันบ่ได้ เศรษฐีให้ฮ่วนฮอน

(บทที่ 3)

อยากไปถามเมียผู้ต้น แต่สำนึกในความผิด
เพราะในใจบ่เคยคิด ห่วงหาอาลัยน้อง
ด้วยความหมองใจเศร้า ถามเมียออต่ออ่อย
บอกว่าเมียผู้น้อย สามหล้าผู้ปลาย

(บทที่ 4)

เขาบ่ขอตายร่วม เป็นคู่สุขทุกข์
อ้ายนี้ฮักหัวใจ จังได้ถามเมียเค้า
ผู้เป็นเมียกะเลยว่า ขอซันตายดอมพี
แม่นอ้ายตายมือนี น่องกะขอตายมือนีไปพร้อมพร้าพี่ชาย

(บทที่ 5)

ความหมายเปรียบเทียบไว้ ในเรื่องเป็นมา
ภรรยาคนปลาย เปรียบดั่งกายสังขารนี้
เอาของดีประโลมไว้ หลายปานใดกะบ่อยู่
ฮอดมือชูเหี่ยวแห้ง สลายถ่มตั้งแต่กาย

(บทที่ 6)

จิตบ่ตายน่าได้ แม่นฮักฮ่อปานใด
แม่นร่างกายสลายไป แต่จิตญาณหากโล่ร้าง
ส่วนร่างกายเฮานั้น สลายไปเป็นเถ้าถ่าน
แต่จิตญาณ ไปตามบุญก่อสร้าง เอาไว้แต่ชีพยัง

(บทที่ 7)

เมียผู้สามนั้น เปรียบคือทรัพย์สะลงคาน
เฮาตายไป ตกเป็นของลูกหลาน บ่ฮ่อนเอาไปได้
ต่อไปเมียคนที่สองมานั้น เปรียบลูกหลานผู้ฮักฮ่อ

อักกะด้อกะเดี้ย แต่เมียเจ้าหากบไป

(บทที่ 8)

อุปมาว่าไว้ เปรียบใส่ลูกเหลืนหลาน

สร้างแต่คิลกินทาน ส่งไปให้เฮาได้

ผู้ต่อไปเมียกกเค้า คือจิตญาณของเฮา ไปนำเจ้าได้ทุกที่

บเคยหนีห่างข้าง ติดตามผ้าได้ตั้งเงา

(บทที่ 9)

เปรียบให้ฟังคร่าว ๆ การเกิดแก่เจ็บตาย

ทรัพย์สมบัติทั้งหลาย กะทั้งกายเรือนร่าง

บมีทางเอาไปได้ อุปมาอุปมัยคือเมียเจ้าทั้งสี่

ให้บำเพ็ญเพียรความดี องค์พระศรียชัยช้อยคำ นำขึ้นสู่สวรรค์...

(กลอนลง)

มาสร้างสรรค์ความงาม..ละน้ำ...

กลอน ทำไมต้องปฏิรูปประเทศไทย ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...ละนอ....

ประเทศเอ๋ย ประเทศไทยเฮานี้ บริบูรณ์ดินแดนล้ำ

แต่ว่าความเป็นธรรม บั่นถึงทั่วพื้นนง

ยังคาช่องให้ส่องหา.. หนาคนไทย...ละน้ำ

อันนี้ละท่านผู้ฟังเอ๋ย

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ประเทศไทยเฮาตอนนี้ ถึงคราวที่วิกฤตสุด

เพราะจิตใจมวลมนุษย์ เสื่อมโทรมสุดชั้น

ย่อนเห็ดตามใจหมั้น ใฝ่ฝันคนละช่อง

หลีกหนีความถูกต้อง เอาผลได้ใส่แต่ตน

(บทที่ 2)

เลยเกิดสนลวณหยั่ง เอ้าอึ้งรุ่มรัง

จึกว่าหยั่งต่อหยั่ง โหลดพังหาแต่แนวได้

จั่งเกิดภัยในบ้าน ประหัดประหารกันใหญ่

จับตัวการบได้ จักไผแท้ผู้ก่อเวร

(บทที่ 3)

ฆ่ากันตายปานว่าเล่น คือจั่งผักปลา

หาธรรมาภิบาล ลดบ่เห็นเย็นจ้อย

คุณธรรมคนเลือนหายไป ถอยลงถึงขีดต่ำ

ทำแต่ความชั่วช้า โลภได้ใส่เจ้าของ

(บทที่ 4)

บ่เห็นความถูกต้อง ในมวลหมู่สังคม

สร้างแต่ความชื่นชม ทุกข์ระทมหมองไหม้

เกิดเป็นไฟกองฮ้ำ อวิชามันหุ้มห่อ

ก่อความเจ็บปวดร้าว ให้ชาวบ้านได้รับกรรม

(บทที่ 5)

ประเทศไทยเฮาบอบซ้ำ วิกฤตอย่างสุด ๆ

เกิดเป็นแผลทรงทรวด เน่าโนมแนวกว้าง

ไทยทั้งปวงเฮาเห็นฮู้ คู่ชู้คนคักแห่

เห็นประจักษ์คักแท้ พาไทยแย่คู่ชู้ทาง

(บทที่ 6)

ยังพัฒนาผิดแอ่งเกิดช่องว่าง ระหว่างคนทุกกับคนรวย

หนังสือรวมกลอนลำทางยาว

ศูนย์การเรียนรู้ภูมิปัญญาไทย แม่ครู ดร. ราตรีศรีวิไล บงลิตธิพร

ใช้โอกาสฉกฉวย ช่มเหิงเต็งไว้
มือไผยวสาวได้ สาวเอาอยู่น้ำ
เกิดความบ่เป็นธรรม สร้างแต่ความเลื่อมล้ำ และขัดแย้งแบ่งสี
(บทที่ 7)

เศรษฐกิจ และการเมืองปั่นป่วน ป่วนปั่นทางสังคม
คนจนจมปลูฟี่ คนมั่งมีแอ้งลอยหน้า
พัฒนาเสริมสร้าง ทางคนรวยลั่นลิ้น
คนจนขมขื่นให้ เขากดไว้บ่ให้เงย
(บทที่ 8)

เคยแต่ทางเป็นข่อยข้า ทนทุกข์อุกตรม
ถูกกดดันทางสังคม สั่งสะสมความแค้น
แสนระทมพูนเพิ่ม เต็มความจนนอลันอ้ง
ทรัพยากรธรรมชาตินั้น รัฐปันให้บ่ทั่วถึง
(บทที่ 9)

เป็นละเวอละเว้ง ทุกอย่างเลยเพพัง
น้ำบ่มีป่าไม้บั้ง เกิดจากคนทำลายล้าง
นายทุนถางแปนเกลี้ยง นอนฟังเสียงน้ำไหลบ่า
ยามแล้งมากะทุกข์ซ้ำ ขาดแคลนน้าชิตีมกีน
(บทที่ 10)

เกษตรกรทุกข์บ่สิ้น ดิ้นดันทรมาน
เห็นเขาผลาญงบประมาณ แต่ละปีทวีแท้
แต่คนจนมือสั้น ยาคบ่ทันคนรวยเพิ่น
เดินถีกทางรัฐมก้อ้าง เอาหน้าว่ายังยืน
(บทที่ 11)

คนทุกข์จนยากชิพิน ทนอยู่อย่างหิวโหย
ส่วนคนรวยต่างกอบโกย หน้าบานปานกระดัง
ทำคตตรง บ่มีตาแลสิ่งหลังมองผู้ด้อยต่ำ
ทุกข์ท้อไผ่ขัดแย้งซ้ำ ได้กินข้าวบ้ายเกลือ
(บทที่ 12)

เกิดความทุกข์อ่ำเฮื้อ เศร้าโศรกแสนถนัด
มองไปไผ่ตัดคตมีดมนต์บ่มีแจ้ง
ทางการเมืองก็ขัดแย้ง กันรุนแรงแบ่งเป็นฝ่าย
ผู้ทุนหลายนั่งเทอเลื่อ มีคนเฝ้าแห่แหน
(บทที่ 13)

ผู้คนจนยากแคล้น พ่ายแพ้แต่บ่ทันชก
เป็นมวยตกเวที ตั้งแต่ยังบ่ทันก้าว
ผู้มียวสาวได้ กอบโกยกินจนพุงใหญ่

คนจนปากบ่ได้ ไช่ขึ้นกะบ่ด้ง

(บทที่ 14)

บ่มีไผ่พึ่งแหล้ว แนวเสียงปากพวกคนจน
ทนนั่งตา พริบ ๆ เบิ่งเขาปกครองบ้าน
ส่วนการคอร์รับชั่น แทรกซิมไปคู่ชู้บ่อน
คือมะเร็งแซกซ้อน ซอนหมั่นทั่วทะเล้ง

(บทที่ 15)

หวังรัฐประหารกะบ่ได้ แก่เก้อยหยังจักแนว
เกิดเป็นแนว ลามลุก มุ่นมีหมองไหม้
รัฐประหารยามใด กะโยนถิ่มรัฐธรรมนูญร่างขึ้นใหม่
แก้กันอยู่ซึกใช้ บ่เห็นได้บ่อนดี

(บทที่ 16)

ก่อนศตวรรษผ่านมานี้ มันเหลือที่คณานับ
มีรัฐธรรมนูญฮอดสืบแปดฉบับ นับเอาเด้อลุงป้า
ส่วนอเมริกาเขานั่น ฉบับเดียวแต่ตั้งก่อ
เขาก็เจริญนอนพื่อน้อง ให้ตรองตั้งใคร่ครวญ

(บทที่ 17)

คิดให้ดีถี่ถ้วน ประมวลเรื่องเรียงความ
แล้วมารวมระดมสมอง ส่องหาทางแก้
งวกละหลังเหลียวไปหน้า หาดันตอสาเหตุ
ปฏิรูปประเทศไทยเพื่อนี้ เป็นแนวซี้ส่องผล เด้อคนไทย

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน ทำไมต้องปฏิรูปประเทศไทย ตอนที่ 2
ทำนอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(บทที่ 1)

วิเคราะห์จากเริ่มต้น จนกระทั่งปัจจุบัน
แล้วคืนหันหลังมามอง ส่องทางให้เห็นแจ้ง
มาแสดงศักยภาพให้ เดินในทางที่ถูกช่อง
ความถูกต้องและถูกต้อง สองคำไว้หากต่างกัน

(บทที่ 2)

ส่วนใหญ่คนเขานั้น เอ็ดดิกแต่ใจตน
บ่ได้เล็งถึงผล ส่วนรวมที่ฮมฮ้อน
เลยเกิดภาพสันสะท้อน ฮอดสังคมส่วนใหญ่
จึงนำพาเอ็ดให้ เมืองบ้านนั้นวุ่นวาย

(บทที่ 3)

ล่มสลายนับบ่ถ้วน ฮนฮ่วนกลียุค
ได้แต่อกหัวใจ ลำไฟกองฮ้า
อย่าม้วนอนหลับนิ่ง ลูกมาหลังโอยแลหล้า..พี่น้องเอย
บ้านเมืองเฮาบอบข้า หลายแล้วที่ผ่านมา

(บทที่ 4)

เปรียบเมืองไทยอ่อนหล้า กำลังป่วยอาการหนัก
ฮู้ประจักษ์แก่ใจ คู่ซุนคนนอท่าน
ครั้นเนิ่นนานซิเกินแก้ แซแลไปเป็นแนวใหม่
ไทยซื่ออยู่บ่ได้ ถึงขั้นล้มสลาย

(บทที่ 5)

ถึงเวลาแล้วน้องอ้าย ฮีบฟ้าวลุกปุกกัน
มาสร้างสรรค์ความดีงาม ๆ ฮ่วมพลังกันไว้
เอ็ดด้วยใจหมายมั่นโฮมกันเป็นปีกแผ่น
มีเรื่องใดคับแค้น ให้หันหน้าไว้ต่อกัน

(บทที่ 6)

สิ่งที่ผ่านมานั้น ให้ถือว่าเป็นความฝัน
มาฮ่วมกันแก้ไข ส่วนที่มันเลวร้าย
สิ่งที่ดีให้เก็บเอาไว้ ให้ลูกหลานเฮาสานต่อ
ครันต่างคนต่างท้อ ซิเซล้มหล่มสู่เหว

(บทที่ 7)

มาเร็ว ๆ พวกกันสร้าง ทางสิ่งที่เหมาะสม
เอาสังคมส่วนรวม อย่าให้เพพังฮ้าง
สำนึกทางดีไว้ ไทยเฮาซิเฮียงฮุ้ง

ชุมป่าล่งพิน้อง ผองไทยล้วนได้อยู่เย็น

(บทที่ 8)

ความทุกข์ยากหลีกเลี่ยง คงค่าสถาบัน
ชาติ ศาสน์ กษัตริย์ นั้นสำคัญ เป็นศูนย์รวมใจไว้
ประเทศไทยชีงโค้ง คั้นความดีมาคือเก่า
มาฮักกันแบบพ่อแม่ลูกเต้า มีหยังได้ให้แบ่งกัน

(บทที่ 9)

สมานฉันท์แบบพิน้อง ประคองช่วยทั้งหนักเบา
เอาใจเขาใจเฮา มาผูกพันกันไว้
เอาหัวใจเป็นที่ตั้ง ยึดคุณธรรมให้หมั่นแก่น
ความทุกข์เข็นยากแค้น ชีสุญเสี่ยงแน่นอน

(บทที่ 10)

สาเหตุบ้านเมืองฮ้อนนอนนังปัสุขซี
คุณหมอประเวศวะสี จังร่างข้อความเสนอไว้
ราษฎรอาวุโสท่านให้ เขียนบทกลอนฮอนฮำ
ลำทางล่อง ปฎิรูปเพื่อที่ ผลดีได้ประเทศไทย

(บทที่ 11)

ขอเหนียววอนสำนึกไว้ เอาใจเฟ้นใสใจโต
นิสั้มมะกะระนังเฉยโย ให้ใคร่ครวญทวนฮู้
ฟังด้วยหูดูด้วยตาเห็นแล้ว หาแนวทางสร้างสรรค์ใหม่
ปฎิรูปประเทศไทย ด้วยใจเป็นธรรมเที่ยงแท้
หาทางแก้แค้นช้อยกัน.. เดอพงศ์พันธุ์ไทยเอย..

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน ฟันฟู่วิกฤตอุทกภัย ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...

ฝนเอ๋ยฝนตกโห่งไหลรินลง..ล้นอู่แอ่ง

บัดว่าขวางน้ำแก่งผัดแมนฝนฮ้าน้อย

ตกริน..ข้าหน้าบ่เซา ...ได้ย็นเหงางอยซาน..ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

อันนี้ละพี่น้องชาวขอนแก่นเฮาเอ๋ย

ตกเข้ามาปีสองห้าห้าสี่นี้เป็นปีที่วิกฤตหนัก

น้ำมาไวไหลทะลักท่วมโฮ่นาเข้าหาบ้าน

ปรากฏการคราวนี้แสนทวิความหนักหน่วง

หัวใจวนค้วงค้วงเห็นวงกว้างน้ำแก่งไหล

(บทที่ 2)

เหตุการณ์ผ่านไปได้ มวลน้ำใหญ่ไหลแรงคัก

แก้อำเภออาการหนักเริ่มจากอำเภอเมืองนี้

ชนบท มัญจาคีรี บ้านแฮดอุบลรัตน์น้ำนอง พระยืน บ้านไผ่

และอำเภอหนองเรือ่นั้นกะได้น้ำไหลท่วม ทะลุ่มทะเลาย

(บทที่ 3)

ราษฎรได้ฟ้าว้ายอพยพสามอำเภอ

ประกอบด้วยอำเภอเมือง อำเภออุบลรัตน์ และชนบทนั้น

เป็นที่น่าอัศจรรย์ เหลียวลงนา เห็นน้ำท่วมข้าวขาวแควอยู่ผาง..ๆ

เหลียวเบี่ยงทางเคยอย่างนั้นกะยังบ่ได้ใช้แทนเท้าผัดแมนเฮือ

(บทที่ 4)

ฝนกะตกพร่ำเพรื่อฟ้าฮ้องหน้าเสียงพริ้มพรำ

หอนน้ำซิบกฝนผัดฮาล่งรินลงโห่ง

โสตกลง ได้อพยพหนีน้ำลุ่มเือนซานบ้านเคยอยู่

งูหมหมาอุ่มเอาเปิดไก่อพร้อมขนย้ายส่วนสน

(บทที่ 5)

จุดเริ่มต้นนั้นแมนอำเภอเมือง

เขตตำบลบึงเนียมบ้านหนองตุม หนองงูเหลือม โคกท่า เืองศิลา นั้น

หันมาพี ทางโคกสีบ้านหว้า ฮอดพระลับสำราญ มาทางบ้านโนนท่อน

ทางดอนหันเมืองเก่า ฮอดบ้านเปิดท่าพระพร้อมและดอนช้าง บ่ต่างกัน

(บทที่ 6)

ส่วนอำเภอบ้านแฮดตำบลโคกสำราญนั้นทางตัดขาดบางสาย
อำเภอบนบพน้ำหลากหลาย จากตำบล ชนบท โนนพะยอม วังแสง ฮอดศรี
บุญเรืองพัน
ชุมมน บางพื้นที่ลางหม่องมีทางตัดขาด
ท่วมเป็นสายอาดหลาด ฮอด มัญจาคีรี ฝ่ายนี้ หนีนน้ำเกือบพัน

(บทที่ 7)

ตำบล สวนหม่อน กุดเค้า นั้น ฮอดเขตหนองแปน
แดนอำเภอน้ำพองเขตตำบลท่ากระเสริม น้ำเพิ่มเติมบมีเอื่อน
ท่วมฮอดเอื่อน ทั้งพืชผักปลูกไว้ไปฮอดกุดน้ำใส ทางบ้านขามธาตุใหญ่
อำเภอบ้านไผ่บ้านซีกก้อฮอดละว้านน้ำมาแต่อังโสม

(บทที่ 8)

อำเภอยะยี่น ตำบลพระบุ บ้านต้นกะทนต์ทุกซอกใจ
อำเภอนองเรือท่วมไป ฮอดตำบลบ้านฝือ บ้านกงได้นั่งงมหิตความเว้า
อำเภอบุบรัตน์น้ำไหลเข้าเป็นวงไกลทะเลล่ง
ขยายวงกว้างออกเรื่อยสุดสาวชั่วตา

(บทที่ 9)

การจระจกนั้นน้ำ แสนลำบากติดขัด
เขตตำบลอุบลรัตน์กะมีหนึ่งตำบลประชาชนได้ขนย้าย
ส่วนเสียหายหลายนั่นแม่นด้านเกษตรกรรม นาสวนฮั่วไฮ
สิ่งที่น่าสนใจ อุทกภัยเทื่อนี้ มั่นนำจี้ชีวิตคน

(บทที่ 10)

แต่เริ่มต้นน้ำท่วม จนกระทั่งถึงปลาย่า
เสียชีวิตโดยประมาณสิบรายน่าอนาตใจ..นอ..เหลืออัน
นำหลูโตนผู้พยพหนีน้ำ เทิงอุ้มลูกงูลาน หนีจากบ้านเคยไซ้..เพิง
สิ่งที่คาดบ่ถึงแต่กะเกิดขึ้นแล้ว แนวภัยฮ้ายครั้งใหญ่หลวง

(กลอนลง)

ละนา

กลอน ฟันฟูกวิฤตอุทกภัย ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(บทที่ 1)

พี่น้องเอ๋ย..

จงคิดไว้กว้าง ๆ แล้วตั้งรับโดยทำใจ

ให้ถือว่าภัยทวงถาม นี่เฝ้ากรรมเฮาทำไว้

บ่มั่นด้วยน้ำมือไผเป็นย่อนภัยธรรมชาติสร้างมาตามทางบุญกรรมเก่า

ถึกโบราณเพิ่นไว้ว่าฝนชิตกน้ำชีท่วมเอาหยังกั้นกะบ่พัง

(บทที่ 2)

ขอพี่น้อง.. จงตั้งสมาธิมั่นอย่าไหวหวั่นจนเลยกลาย

สิ่งของหายเพ่ง.. ๆขอเพียงชีวิตยัง.. ตั้งต้นหามั่นคงได้

คิดไปยาว ๆไว้อย่าให้ของนอกกาย มาทำให้ใจหมองหม่น

เริ่มต้นก้าวแต่เมื่อนี้เมื่อหน้าระยะยาว

(บทที่ 3)

ยังอยู่หลายหมื่นก้าว..ชีวิตต้องย่างทางไกล

ข้อสำคัญคือตุ้มโฮมฮ้อยดวงใจต้องผ่านภัยวิบัติได้

ช่วยฟันฟูกเศรษฐกิจคืนไว้ โดยเฉพาะการฟันฟูกด้านจิตใจ ให้ยิ้มได้..อย่างเอิบอ้อม

ยามทุกข์ยากบ่ปล่อยลิ้มหัวใจยิ้มให้แก่นกัน

(บทที่ 4)

ความกรมเกรียวอักษมนั้นประจดังเม็ดหินทราย

สามัคคีกันดีหลายคือเม็ดทรายปั้นกันน้ำ

ยามวิฤตแบบนี้ เอ็ดให้คนไทยมีบทพิสูตรอีกแบบหนึ่ง

ได้เห็นความซาบซึ้งถึงห้องห้วงลึกใจ

(บทที่ 5)

ใช้โอกาสวิฤตนี้ เป็นประโยชน์อันร่วมกัน ..แด่พี่น้อง

แบ่งปันใจคนละเพียงน้อยนิดคิดเอ็ดบุญกุศลไว้

ค้นฟันฟูกจิตใจได้เอ็ดแนวใดกะคงง่าย

ของนอกกายเฮาคงหาใหม่ได้ค้นใจมั่นบ่หวั่นไหว

(บทที่ 6)

ธารน้ำใจเทื่อนี้ สุดแสนที่ชิบบรรยาย

แรงศรัทธาเหลือหลายเปี่ยมน้ำใจเต็มล้น

คนไทยเฮาถือนั่นยืนยันความโบราณว่า

ได้เกิดมาฮ่วมกันในชาตินี้ถือว่าเป็นพี่น้องโฮมท้องพ่อแม่เดียว

(บทที่ 7)

ฮัก กลมเกรียวแก่นมั่น บ่แยกแบ่งสีสัน

โดยเฉพาะคนขอนแก่น บ่เคยทอดทิ้งกันตั้งแต่ใต้ใต้แลแล้ว

แนวฮักแพงแบ่งปันให้ คือน้ำใจถือเป็นใหญ่
คนขอนแก่นเฮ็ดได้บ่เคยท้อและถอย

(บทที่ 8)

ปัญหาใหญ่และน้อยได้ช่วยกันมา
ประสบการณ์ราคาแพงคือเบ้งเงงฮักกันไว้
ใช้โอกาสวิกฤตนี้เป็นประโยชน์ในทางดีคือสามัคคีฮักฮ่อ
คงบนานเกินรอนอพ่อแม่พี่น้องแต่ไทยเฮาต้องช่วยกัน

(บทที่ 9)

ฮ่วมฝ่าฟัน และฟันฝ่าภัยวิกฤตคืนได้ คือบุญใหญ่มหาศาล
ศูนย์อำนวยการเฉพาะกิจป้องกันและแก้ไขปัญหาดุทกภัยพื่นห้วงใยชาวบ้าน
หรือว่า สำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยนั้น ในจังหวัดขอนแก่น
พร้อมซึ่ฮ่วยพี่น้องทั่วทุกแดน ชาวขอนแก่นอย่าย่อท้อ ขอเฮงร่วม...ฮักฮ่วมใจ

(บทลง)

ฮ่วยพี่น้อง ..ภู่วิกฤตอุปัติภัย...ละน้ำ...

กลอน รักษาตามอาการหรือรักษาตามสาเหตุ ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...ละนอ...

อาการเอย อาการเจ็บป่วยไข้ ต้องเฝ้าระวังตามสาเหตุ

เฝ้าให้หายโรคร้าย ลำบากเนื้อได้อยู่เย็น

ซีได้เห็นความงาม...ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

อันนี้ละท่านผู้ฟังเอ๋ย

เรื่องการเมืองการบ้าน คืออาการเจ็บป่วย

ผู้คนรวยเฟ้นกันได้ คนทุกข์โศกนั้นป่วยโซ

(บทที่ 2)

นั่งโซโล่หมองเศร้า จับเจ้าเวทนา

รอเวลาวันตาย ย้อนบ่มียาแก้

แต่การเจ็บป่วยไข้ ของคนมีหลายอย่าง

บางคนเจ็บปวดท้อง บางคนฮ้างด้วยปวดหัว

(บทที่ 3)

หมอให้ยามั่ว ๆ บั๊ฮ้อมหอมอาการ

ขาดวิจารณ์ญาณ ให้ยาตามเดาได้

บ่ทันใดกะคงม้วย มรณาแนวแน่

อันสาเหตุโรคแท้ ๆ บ่สนแล้วช่างมัน

(บทที่ 4)

ครั้นบ่ถามไถ่รู้ เล็งสาเหตุที่เป็นมา

รักษาไปเป็นพิธี โรคทวีเลวฮ้าย

รอวันตายหนักหนา เวทนาหนักหน่วง

ซีให้หายสงไส้ เป็นไปได้บ่อนใด

(บทที่ 5)

ต่างคนต่างบ่ได้ มองคุณค่าทางใจ

ไผ่แต่ทางวัตถุ ส่วนน้ำใจนั้นเหลือน้อย

คอยแต่มองกลายข้าม หยามน้ำใจ ผู้ที่ด้อยโอกาส

บัดประเทศชาติล้ม จังมควัวไขว่หา

(บทที่ 6)

อุปมาประเทศไทยตอนนี้ กำลังป่วยอาการหนัก

บั๊ฮัจจกกปลาย วุ่นวายในการแก้

ย้อนว่าสัจธรรมแท้ บ่มองเห็นแว่นว่าง

หาทางออกบ่ได้ เยียวยาแก้แต่ส่วนปลาย

(บทที่ 7)

ส่วนต้นเหตุของโรคร้าย บ่ได้อำคินิงหา
ให้แต่ยาบำบัด พอช่วงเซาครวนน้อย
คอยหายาถึกโรคนั้น รอวันใดกะแปนเปล่า
ตายจนว่าบูดเน่า จังชิมาก่อยแก้ อันใดแท้จังชิติน

(บทที่ 8)

เฮ็ดจังใดจังชิติน แต่ต้นเหตุบ่หนชา
บ่ไผ่หาสัจธรรม อำคินิงจริงแจ้ง
ประเทศไทยเหมิดแวงแล้ว เปรียบคือกันกับคนป่วย
ผู้ฉวยฉวยเอาแต่ได้ ส่วนคนใช้นั้นทรุดเซ

(บทที่ 9)

จนว่าอ่อนแอแล้ว อาการป่วยทวิหนัก
บ้านเมืองเฮาวิฤตคัก ดังกล่าวมาตอนต้น
ด้วยเหตุผลบ่ได้แก้ ปัญหาตามสาเหตุ
จังเฮ็ดให้ภาพสะท้อน โอมฮ้อนดังที่เห็น

(บทที่ 10)

ตามรูปแบบที่เน้น ข้อใหญ่สองประการ
เพราะฮากเหง้าฝังลึกนาน จนเน่าในซิกลายแก้
เป็นโรคเน่าจนย่ำแย่ เพราะรักษาบ่ถึกป้อง
ข้อที่สองคือแก้ปัญหาเฉพาะหน้า พอได้อ้างผ่านไป หนอคนไทย...

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน รักษาตามอาการหรือรักษาตามสาเหตุ ตอนที่2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(บทที่ 1)

รัฐบาลใดแล้วกะแล้ว เป็นมาแต่दनนาน
เป็นธรรมเนียมของรัฐบาล ที่ผ่านมหลายรุ่น
เลยพอกพุนไปหน้า หนาในสนิมบ่ม
รอแต่มือชิลล์ม หงายกันชี้ทั้งดิน

(บทที่ 2)

เป็นปัญหาบ่จบสิ้น ทัวท่องถิ่นดินไทย
ย้อนว่าภัยสังคม จากผู้โง่กินบ้าน
รัฐบาลส่วนใหญ่้นั้น ถือเอาแต่อำนาจ
บ่อาจแก้ปัญหาลึกได้ ที่ค้ำจ้องระหว่างใจ

(บทที่ 3)

เปรียบคือเงี้ยวไม้ หืองูไหล่กินหาง
กินฮอดกลางตลอดตัว ชั่วดีบ่มีฮู้
คำว่างตัวนี้ เปรียบคือคนมีอำนาจใหญ่
กัดผู้อื่นบ่ได้ เลยโง่คั่งเข้าใส่ตน

(บทที่ 4)

ควรพากันคิดค้น หาเหตุหาผล
อำนาจคนอำนาจรัฐ ให้วัดใจเอาแต่ท่าน
คำโบราณเพิ่นยังว่า คั้นมีเงินนั้นบ่มีค่าเฝ้า ชิจาหนีมือฮ้อยเพื่อ
มีเงินคำแต่บ่มีฮ้อยอ้อย แม่นออยได้กะบ่ฟัง

(บทที่ 5)

ใช้สติยับยั้ง ๆ บวกลบคุณหาร
บนพื้นฐานความพอดี และพอเพียงได้
คิดใส่ใจเขาใจเฮาพร้อม ให้ยินยอมทั้งสองฝ่าย
จั่งค่อยจับจ่ายซื้อ หือตั้งเป็นค่าเงิน

(บทที่ 6)

คำว่าเงิน ๆ นี้ ใช้ถูกที่กะมีคุณ
ใช้บ่เป็นโลกชิมนุ ทับหัวตัวเองได้
อุปมาบ่มีไ้ว ในกระบวนการทำงานใหญ่
ปฏิรูปประเทศไทย บ่แม่นแนวเฮ็ดเล่น คือหลายครั้งที่ผ่านมา

(บทที่ 7)

แก้ปัญหาเชิงโครงสร้างให้ได้ หาทางช่อยในเชิงลึก
ต้องผนึกทั้งกำลังกายใจ พร้อมเพียงเฮียงไ้ว
สละสุขส่วนตนให้ ทำด้วยใจจริงแน

บ่แม่นแก้ แต่ปัญหาเฉพาะหน้า พอแล้วแต่ละวัน

(บทที่ 8)

ควรแก้ไปตามขั้น ในชั้นเงื่อนไขของปัญหา

ชอกอาการสุขทุกข์ ตื่นลึกหนาบางหาทางแก้

อย่าชะแซแลเหล่น เป็นตั้งแต่คุ้ยโวแนวอดโม้ไว้ล่าย

ทั้งฝ่ายรัฐ และฝ่ายคร้าน อย่ามัวโต้ด่าเถียง

(บทที่ 9)

ได้สกาแต่ละเรื่อง กอบโกยใส่แต่ใจตน

หันมามองประชาชน ชีพวยใจตายเปิดบ้าน

ดูอาการคนไข้ หนักเบาฟ้าวเข้าช่วย

อย่าให้สิ่งเล็กน้อย กลายเป็นเรื่องใหญ่หลวง

(บทที่ 10)

ไทยทั้งปวงซึ่สุขได้ กะย่อนว่ารัฐบาลไทย ใช้อำนาจถึกช่อง

มองสาเหตุอาการเจ็บป่วยไข้ ให้ดีแล้วจึงเยียวยา

แก้ปัญหาด้วยหัวใจเขาใจเฮาเด้อ ...

(กลอนลง)

ละหน้า..

กลอน ประวัติหลวงปู่โส ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

โอ้ย..บุญเอ๋ยบุญเคยสร้างพานำทางไปทุกที่
บุญคุณบุพการี มีพระคุณเลิศล้ำ ให้นำผู้ส่งกุศล
ผลผลาชีนาชู..ละน้ำ..

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ขอนมัสการกราบก้มองค์ท่านกัสสโป
หรือท่านหลวงปู่มหาโสผู้ละกิเลสหนีหลุดพ้น
อันบุญคุณหลวงปู่ท่าน เหลือพรรณนาที่ลือว่า
ลูกหลานขอกราบมา เล่าประวัติย่อๆ พอได้รู้ฮ่อมทาง

(บทที่ 2)

ตามหนังสือกล่าวอ้าง โดดเด่นเห็นชัด
กัสปะ มหาเถรประวัติ ขอคัดมาจาว่า
ขอกล่าวมาแต่กกเหง่า ชีวิตยังเยาว์ต้นกำเนิดอยู่บ้านก่อ
อำเภอม่วงสามสิบนั้นน้อ จังหวัดอุบลนั้นบอกให้จำไว้ชัดเจน

(บทที่ 3)

พ่อจารย์เคนแม่คำ นามสกุลดีเลิศนั้นเป็นพ่อแม่ผู้ใจบุญ
ผู้เป็นทุนทางกายใจ บ่มนิสัยสอนชี้
แม่คำเป็นคนดีแต่เอาบุญมาหน้อยพลอยมาตายไปก่อน
ตอนนั้นลูกอายุได้สิบเจ็ดปีหนุ่มน้อยคอยเฝ้าหลานำ

(บทที่ 4)

ส่วนแม่คำนั้นอายุห้าสิบปี
ไข้ป่ามาพรากหนีลูกบ่มีความเว้า
เหลือแต่พ่อเฒ่าเฝ้าดูแลลูกต่อ
หลวงปู่เพิ่นบ่ย่อท้อขอสู้คู่พ่อไป

(บทที่ 5)

ตอนนั้นแม่ส่งไว้ก่อนลีลาตมปราน
ขอวอนวานให้ลูกบวชเป็นสงฆ์ส่งบุญไปให้
ตรงกับความคิดไว้โดยตั้งใจคิดไว้อยู่
ขอให้แม่ได้รับรู้ลูกขอสู้คู่ฝ่ายธรรม

(บทที่ 6)

ตั้งใจไว้ว่านั้นสิขอบวชบ่มีสิก
เฮ็ดให้สมใจนึกที่มุ่งหวังตั้งเอาไว้
แต่เดี๋ยวนี้อยบ่ได้เพราะจิตใจบ่ทันอยู่

ขอดูแลเอื้อยและน้องทั้งพร้อมคุณพ่อนำ

(บทที่ 7)

ขออ่อนหลังคืนก้าตอนอายุ 12 ปี

มีจิตใจปลูกฝังต่อรัตนังอันแรงกล้า

พ่อแม่พาปฎิญาณตนไว้รับพระไตรสรณคมน์ตั้งอยู่

นำหลวงปู่บุญมาปู่เพชรพรั่งพร้อมพาจิตน้อมเข้าสู่ธรรม

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน ประวัติหลวงปู่โส ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(บทที่ 1)

น้อมนำเฝ้าอยู่จ้งสันปีละเพื่อปฏิบัติ
เฝ้าเป็นกิจวัตรด้วยพิธีรีตรองตามฮิตคงบไลเว้น
แต่ตอนเป็นนักเรียนนั้น กะมีส่วนแบ่งปันความฮู้ให้แกหมู่
ตอนย่างเข้าในวัยหนุ่ม กะใช้ชีวิตต่อสู้เฝ้านาฮั่วไฮสวน

(บทที่ 2)

ส่วนอาชีพหลักนั้นด้านเกษตรการทำนา
อาชีพรองต่อมาแม่นเฝ้านาเกลื่อนนั้น
ความขยันหมั่นเพียรสู้ ดูเฝ้าเวียกเฝ้างานหาเลี้ยงน้องเลี้ยงพี่
เรื่องซู้สาวส่วนนี้บ่เคยได้คิดหา

(บทที่ 3)

บัดนี้ถึงเวลาเข้าสู่ทางสายเอกแล้ว เพื่อได้ทดแทนพระคุณ
เพ็งฮ่มเงาใบบุญ เพื่อเกื้อกูลหนุนเอื้อ
เมื่ออายุ 19 ได้บวชเป็นเณรตามว่า
หลวงปู่อุปฌาอ่อน เพ็นเป็นผู้รับบวชให้สนใจได้ตั้งหวัง

(บทที่ 4)

จำพรรษาอยู่ยังวัดบ้านก่อ เหมาะพอดี
เมื่ออายุ 20 ปีได้บวชเป็นพระภิกษุอยู่วัดเดิมตาเค้า
พระองค์เก่าผู้บวชให้ คือพระอุปฌาอ่อน
ตอนนี้โยมพื่อนั้น ใจหมายหมั่นมนานำ

(บทที่ 5)

เห็นลูกทำสำเร็จได้ เป็นบุญใหญ่มหาศาล
จัดงานบวชอลังการ แห่นาคซีเกวียนเวียนฮ้อม
พี่น้องมาโฮมต้อม โมนาครั้งยิ่งใหญ่
จำพรรษาอยู่ใน ณ ที่โบสถ์แห่งนี้ 2 ปีได้ผ่านมา

(บทที่ 6)

อยู่กับพระอุปฌาอ่อน กับท่านพระอาจารย์ชื้อสีทา
เป็นพระกรรมวาจาจารย์ และพระอาจารย์ทองสุน เป็นอนุสาวนาจารย์นั้น
ถัดไปหันยังมีคุณตาเพ็งและเจ้าคุณสิงห์พร้อมพรา
น้อมนำธรรมะให้สอนไว้สู่อัน

(บทที่ 7)

ตอนบวชเป็นเณรนั้นเคยสอบนักธรรมตรี
แต่ความรู้ที่มียังบ่พอเพียงได้
ปีต่อไปตอนบวชเป็นพระแล้วเลยลองไปสอบใหม่

ที่วัดอัมพวันอำเภอม่วงสามสิบเลยสอบได้สมตำมตั้งประสงค์

(บทที่ 8)

ใจมันคงแน่วแน่ขอเผยแพร่ทางธรรมะ

ละความโลภโกรธหลง ปล่อยปลงลงไว้

คันสีกไปคงบ่มมัจจุรเวียนวันหนีปีพันกรรมเก่า

ขอยึดเอาแก้วสามประการ เป็นที่ตั้งฝังแน่นแก่นใจ

(บทที่ 9)

ไปตามฮอย องค์พระพุทเจ้า เข้าสู่ทางนิพาน

ตลอดกาลอวสาน ขอเพ็งโพธิญาณเจ้า

เอาพุทโธเป็นที่ตั้ง เอาธัมมสังคโค ยึดไว้เป็นหม่องเพ็ง

ขอให้ก้าวไปถึง หม่องม่งหวังวาดไว้ในใจเข้าสู่ประการ

(บทลง) ขึ้นดอกเดื่อเดื่อองค์ท่านก็สไปหรือหลวงปู่มหาโส

(กลอนลง)

เอ๋ย...ละน้ำ..

กลอน ประวัติการสร้างวัด หลวงปู่โส ตอนที่ 3

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

บุญเอยบุญผลาสร้างหลวงปู่พานำทางเป็นบุญคำอันล้ำค่า
สร้างวัดวาให้ชาวพุทธได้พึ่งไฉนเป็นบุญล้นแก่ฮุ่นหลาน
บุญผลาให้ยืนนาน... ละนะ

(บทที่ 1)

ฟังประวัติการก่อสร้าง มีหลายอย่างที่สำเร็จ
หลวงปู่โสพาเอ็ด ด้วยศรัทธาอันแข็งแกร่งกล้า
สร้างวัดป่าศรีวันอรัญญเขตต์นั้น อยู่บ้านคำแคนแดนดงป่า
จากพรรษา 18 ถึง 23 เพ็นสร้าง อยู่กลางด้าวด้านดง

(บทที่ 2)

ตกลงกับชาวบ้านทางฝ่ายคำแคนเหนือ
ด้วยความเชื่อว่าซิกเกิดผลดีเลยฮ่วมใจในตอนนั้น
ชื่อจารย์จันทร์บ้านท่าเสาผู้นี้เป็นผู้พาไปแต่ดำอิตดำก่อ
ที่แรกและหลวงปู่สีทนนั่นน้อ เป็นผู้ให้คำแนะนำ

(บทที่ 3)

ให้ลูกศิษย์ชื่อจารย์จันทร์ พาไปกำทางเขตภูเม็ง
ปู่ได้เลงเห็นทางซิกอยู่ภูเม็งนี้
ตอนนั้นมีชาวบ้านคำแคนเหนือส่วนใหญ่
ได้ฮ่วมฮ่วมใจ ตุ่มโหมกันมาช่วยสร้างวางแผนแล้วกะเร่งทำ

(บทที่ 4)

ผู้เห็นดีนำด้วย กะฟ้าช่วยฮ่วมกัน
ข้อสำคัญคือบางกลุ่มบางคนเพ็นบ่เห็นดีพร้อม
ผู้บ่ยินยอมให้ เลยขัดใจเป็นบางส่วน
ประมวเล้งมีส่วนน้อย ชุมบ่พร้อมซิกเฮ็ดนำ

(บทที่ 5)

ได้อาศัย จารย์จันทร์ผู้คอยคำ ซ่อยหาญาติโยมมา
เพราะว่าญาติพี่น้องหลาย อยู่บ้านคำแคนนั้น
ชาวบ้านพากันรื้อกุฏิอยู่วัดเก่า
เอามาโหมก่อสร้างทางกำเขตป่าดง

(บทที่ 6)

ตกลงกันย้ายจากวัดชัยโยนั้นไปสร้างวัดป่าภูเม็ง
สิ่งที่น่ากลัวเกรง ก็หากมีหลายลัน
จากเสียงคนคัดค้าน กะปัญหาบางส่วน
มวเล้งปัญหาใหญ่นั้น สันไว้หลากหลาย

(บทที่ 7)

ป่าทึบมีสัตว์ร้าย น้อยใหญ่สารพัด
ผู้ตายย้อนยุคกลับมาเลี้ยว กะพานนี้
ภาพรวมอยู่หม่องนี้ ผลดีผลเสียมีสู่อย่าง
ผลดีนั้นคือทาง ความเจ็บสัจตราบรินคืนวันได้ภาวนา

(บทที่ 8)

บรรยากาศเหมาะสมอย่างยิ่ง สงบเงียบแก้จิตใจ
แต่เข้าไปถึงทางส่วนเสียกะหลายล้าน
บนหุบเขาป่าทึบแน่น แสนกันดารหลายอย่าง
รวมทั้งน้ำ และอาหาร ความสะดวกหาได้ เพราะไกลบ้านย่านเมือง

(บทที่ 9)

ส่วนอากาศหล่อเลี้ยง บ่เต็มส่วนเหมาะสม
ลมบ่ค่อยผ่านพัด ระหว่างหุบเขานี้
อันตรายมี จากสัตว์ร้าย และหลายแนวรวมอื่น ๆ
การดำรงชีวิตปราบริน คงขึ้นสู่ย่านบ่ไหว

(บทที่ 10)

ปัญหาใหญ่ที่พบพ้อ คือชีวิตของคน
ผะจลภัยอันตราย ใช้ป่าตายกะพานนั้น
ปีศาจกันจำต้องย้าย แม่นเสียตายปานใดกะจำต้องไปหม่องใหม่
แต่สำหรับหลวงปู่ ว่าอยู่ใสกะได้ค้นเห็ดใจมุ่งมั่นจิตตั้งต่อพุทธโธ

(บทที่ 11)

หลวงปู่โสท่านกะบ่คัดค้าน แล้วแต่ตามใจ
ชาวบ้านเอาแนวใด กระส่วนเอานำได้
ทายกตัดสินใจ นิมนต์หลวงปู่ย้ายลงไปสร้างวัดใหม่
เมื่อ พ.ศ. สองพันห้าร้อยสามนั้นได้จากวัดเดิม

(บทที่ 12)

เริ่มต้นย้ายมาสร้าง ชื่อว่าวัดคำแคนเหนือ
อยู่ตำบลคำแคน อำเภอมัญจาคีรีนั้น
ไปพักเขาอยู่หั้น แต่พรรษา ยี่สิบสี่
จนฮอดสู่มือนี้ กะเนายังอยู่ประจำ

(บทที่ 13)

ก่อนสร้างวัดนี้นั้นทุกฝ่ายได้ตกลง
เป็นไปตามจุดประสงค์ความต้องการหลายด้าน
พวกชาวเมืองชาวบ้านกะพอใจพร้อมครบคู่
ย้ายมาตั้งวัดอยู่ ระหว่างภูและบ้าน ประสานไว้เชิงทาง

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน ประวัติการสร้างวัด หลวงปู่โส ตอนที่ 4

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(บทที่ 1)

สภาพพื้นที่สร้าง วัดใหม่นี้เหมาะสม
ลมโบกโบยพานพัด ระหวางเนินเขา
ย้ายหยับมาอยู่ที่นี่ การไปมาคงสะดวก
ที่ดินนี้เป็นสวนพ่อใหญ่หวด นามสกุลดีเลิศนั้น เพ็นปันให้แบ่งขาย

(บทที่ 2)

และถวายเป็นพร้อม หลายคนช้อยนำกัน
ชื่อวัดคำแคนเหนือ หลวงปู่โสเป็นคนตั้ง
มีพระมาจำพรรษาบ้าง ฮ่ากลางปีกะแปนเปล่า
หลวงปู่โสผู้อยู่เฝ้า ดูแลเท่าทุกวัน

(บทที่ 3)

เมื่อวันที่ 20 มิถุนายน ปี พ.ศ. 2557 จึงได้รับใบตาดั่ง ชื่อวัดเป็นทางการ
ประกาศตั้งเป็นวัด ในพุทธศาสนา มีชื่อว่าวัดคำแคนเหนือ
เปิดสอนนักรธรรมพร้อม ตามครูบาอาจารย์สั่ง
ทั้งชุดหนองชุดสระ บุรณะวัดพร้อมให้ความรู้ควบคู่กัน

(บทที่ 4)

ต่อมาตอนหนึ่งนั้น หลวงตาป่วยเป็นงูสวัด
หายาสมุนไพร พัด ทางฝนทา กินยาต้ม
สมประสงค์เขาได้ หลวงตาวามันเป็นไป ตามผลบุญและกรรมเก่า
เว้ามาฮอดตอนสร้างวัดอยู่ที่นี่ เป็นน่าจิตหลาย

(บทที่ 5)

มีส่วนดีและฮ้าย ปัญหาใหญ่เจอศึกหนัก
ภูตผีปีศาจนั้นมีหลายคัก หลอกหลอนลวงล่อ
อยู่ต่อมาเมื่อหนึ่งนั้น เป็นที่อัศจรรย์ เกิดฟ้าแลบฟ้าผ่า
เปี้ยงลงมาใกล้ๆ ลบไว้เกือบบ่ทัน

(บทที่ 6)

ในตอนนั้นหลวงตาตื่นเชลลา
คำตามโตไปมา มีแต่สะกิดสายฟ้า
หลวงตาหาเอาได้ สมุนไพรมาใส่
เห็นแต่ฮอยแผลฟ้าผ่าผ่าไว้ รอดมาได้ยอนใจมนต์

(บทที่ 7)

ความเริ่มต้น หลวงตาสดพุทธคุณ
กับสวากขาโต และสุปฏิปันโน หลวงปู่โสใจมนต์ไว้
ฟ้ายังเปี้ยงลงใกล้ ๆ ต้นไม้อยู่ข้างหลวงตาจนว่าล้มเป็นหลาว

หลวงตาว่าบ่ฮอดหว่างฮอดคราว แม่นมีแนวเช่นฆ่าจั่งได้นั้นกะบ่ตาย
(บทที่ 8)

แต่ประมาทได้ ในการสวดพระคาถา
และสวดมนต์ภาวนา เอ็ดประจำแลงเช้า
ตอนมาเนาอยู่วัดนี้ มีกิจกรรมหลายอย่าง
คณะครูบาอาจารย์ด้านพระธรรมทูตนั้น สัญจรคั่นค่วนไป

(บทที่ 9)

ไปแสวงธรรมทูตได้ เกือบถึงทั่วภาคอีสาน
หลวงปู่สีทนผู้นำทาง ท่องเที่ยวธรรมนำทางไว้
ไปฟังธรรมเทศนาเจ้า หลวงปู่ชาเป็นสวຍใหญ่ มาสอนสั่ง
หลวงปู่ชาท่านได้ ไปยามเยี่ยมลูกหลาน

(บทที่ 10)

อยู่บ้านดอนแขมนั้น ไกล ๆ เขตบ้านคำแคน
คนเขตแดน อำเภอมัญจาคะหลั่งมาโฮมทอน
ฟังพระธรรมคำสอนเจ้า พระเจจิอาจารย์หลายท่าน
มาเอ็ดวัดคำแคนเหนือช้อยท่าน กินทานสร้างช้อยปู่โส

(บทที่ 11)

หลวงปู่โสหรือองค์ท่านกัสโปนี้มี ประวัตและผลงาน
และมีจิตใจเป็นทาน .. แต่เกิดมาฮอดเดี๋ยวนี
ตอนนี้เวลาหน้อยขอถอยลงไว้สาก่อน
ขอไว้ตอนบัดหน้า ซิมาไว้ต่อกลอง

(บทที่ 12)

ตอนประวัติการอาพาธนั้น ถ้าฟังบ่ตอนปลาย
ประวัติคุณความดีมีเหลือหลาย สุดชิพรรณนาได้
ขอจบกลอนลงไว้ ลูกหลานขอถวายพรชัยให้หายเจ็บไข้เดอหลวงปู่
ให้บุญช้อยค้ำนำชู ความดีปู่สร้างไว้ขอให้ได้แม่นเพ็งพา..

(กลอนลง)

บุญผลาให้นำชู...ละน้ำ..

กลอน ประวัติการอาหารของหลวงปู่โส ตอนที่ 5

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2555

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...ออนชเอย..

ออนชรดิน ออนชรหญ้า ออนชรปลาถึกดางโต่ง

ออนชรฮอยพระพุทธรองค์หลวงปู่โสเพิ่นยิดไว้

ให้เฮได้ สืบต่อน้ำ..หวังในธรรม..ละน้า..

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

อันนี้ละท่านผู้ฟังเอย

ซิขอเผยแพร่เป็นบันทึก ได้ฟังกันครบชู้

ตอนหลวงปู่ อาพาธเจ็บป่วยไข้มาพร้อมโรคชรา

(บทที่ 2)

หลายพรรษาล่วงล้ำ แต่บวชพรำเพียรกุศล

ฮอดวันที่ 28 เมษายน ปี พ.ศ. 50 นั้น

อาการผันแปรในร่าง ฉันทอาหารบ่อร่อย

ถ่ายกระปิตกระปรอย เทิงผ่องไอกะตีมพร้อม หันใจฮ่อมหอบลง

(บทที่ 3)

หลวงปู่ปลงตกได้ ว่าชิบไปหาหมอ

แต่ลูกศิษย์พากันขอกราบกรวอนไว้

นิมนต์หลวงปู่เจ้า ไปป่วนาหมอแพทย์ใหญ่

โรงพยาบาลศรีนครินทร์ บอกให้หมอซีได้รักษา

(บทที่ 4)

ลูกหลานว่าดีแล้ว กะเลยบ่ขัดใจ

หมอได้วินิจฉัย แจกแจงให้เห็นฮู้

ดูจากอาการนั้น หลอดลมอักเสบเฉียบพลัน นั้นเฮ็ดให้หอบเข้า

บวกร่วมกับไขมันในเลือด และความดันโลหิตสูงอีกพร้อมโฮมด้อมใส่กัน

(บทที่ 5)

ส่วนโรคหัวใจนั้น กระโหม่นนำนมา

คุณหมอนิมนต์ให้รักษา อยู่ที่โรงพยาบาลถวยาแก่องค์ท่าน

เมื่ออาการทุเลาขึ้น ให้เมื่อพินฟูอยู่วัดต่อ

หมอให้ยาฉันทรักษาต่อเนื่อง จนถึงมือนัดหมาย

(บทที่ 6)

กลายมาฮอดวันที่ 10 พฤษภาคม ปี 52 ว่าไว้ การอาพาธบ่บางเบา

ช่วงเขาบางเวลา กำเริบมาเป็นบางครั้ง

หลังจากเพื่อแรกได้สองปีผ่านไป

ฉันอาหารบ่ค่อยได้ ร่างกายนั้นเลยอ่อนแอ

(บทที่ 7)

น่าเป็นห่วงคักแท้ อาการกำเริบทวิหนัก

โรคเก่าเซาป่พันคัก โรคใหม่มาแทรกแซงซ้อน

ลูกหลานวอนวานไหว้ กราบนิมนต์หลวงปู่

เข้าไปรักษาอยู่ โรงพยาบาลศรีอิกน้อย ให้หมอเฝ้าเบิ่งแรง

(บทที่ 8)

หมอตระวจู๊ทราบแจ้ง ว่าโรคเก่ายังคงเดิม

โรคใหม่มีมาเติมตุ้มโฮมแก่องค์ท่าน

อาการคือวัณโรค และไทรอยดีในเลือดต่ำ

ถ้าได้หยุดทำงานบางส่วนพร้อม ต่อมลูกหมากกะใหญ่หน้า

(บทที่ 9)

กระดูกสันหลังทับเส้นประสาทอีกซ้ำ ปวดหลังอย่างรุนแรง

แสดงอาการ หายใจเมื่อยหอบน้ำ อ่อนเพลียพร้อม

จากโรคภัยรุมล้อมในร่างกายของท่าน

อาการหนักหน่วงขึ้น จนถึงขั้นช็อคไป

(บทที่ 10)

แพทย์ปั้มหัวใจไว้ ทั้งใช้เครื่องช่วยหายใจ

และยื้อณผลบุญอยู่ภายใน หลวงปู่เฮาทำได้

เฮ็ดให้เขาไวขึ้น หรือทุเลาโดยง่าย

ให้อาหารช่อยร่างกาย เข้าทางหลอดเลือดพร้อมแพทย์ซ่อมเฝ้าบ่ห่างไกล

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน ประวัติการอาหารของหลวงปู่โส ตอนที่ 6

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2555

(บทที่ 1)

อาการทุเลาขึ้นได้หลวงปู่ขอกลับวัด
หมอบขัดศรัทธา จัดยารักษาไปฉันทัน
อาการทุเลาลงบ้างครั้งที่ 3 กำเริบใหม่
เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ปี 53 นั้นได้กลับไปเข้ารับรักษา

(บทที่ 2)

ครั้งที่ 4 นั้นกะเดือนธันวาคม
แต่ว่าครั้งที่ 5 เดือนเมษายนปี 54 นั้นนำอาการเก่ากลับมา
ต้องเข้ารับรักษาที่โรงพยาบาลหม่อมเก่าเคยไปนั้น
หมอรักษาตามขั้น ทันอาการโรคหลวงปู่
เป็นวัตรจักรวนอยู่ แต่ปี 50 ฮอด 54 นั้นแต่เที่ยวเข้ารับรักษา

(บทที่ 3)

ถวายยาโดยหมอแพทย์ ที่ก้าวหน้ารู้ระเอียดในอาการ
ประมาณความดั่งงาม ของแพทย์หมอบมีได้
เพ็นใสใจเฝ้าไข้ หลวงปู่เฮาอย่างเต็มที
คุณความดีที่คุณหมอช่วยหลวงปู่เือนี้ เกินเป็นที่ประทับใจ

(บทที่ 4)

ขอจำจารึกไว้ ใจเครือญาติวงศ์วาน
ทั้งลูกหลานรวมลูกศิษย์ลูกหา ต้มห่มมาโฮมเต้า
ฮ้อยใจโฮมกันเข้าอธิฐานต้มฮ่อม
รวมพลังกายและใจช้อยให้ หลวงปู่ได้ช่วงเขา

(บทที่ 5)

เป็นกำลังใจให้แก่หลวงปู่เจ้าสุดเลิศคำมหาศาล
คืออภินิหาร ชื่อนำกะปานนี้
เป็นฤกษ์งามยามดี มีอกลับมาจากโรงพยาบาลนั้น อัจฉรย์คนลั่นอั่ง
เทิงผ่องยีนผ่องนังมาคอยฮับปู่เจ้า โฮมเต้าเต็มวัดวา

(บทที่ 6)

พระเณรทุกถ้วนหน้า ญาติโยมกะหลั่งมาโฮม
ต่างชื่นชมยินดี นมัสการแซ่ซ้อง
เสียงระฆังดังก้องปนเสียงกลองฆ้องกะหลั่น
ดั่งสนั่นป่นพั่นโฮมเฮ้าฮับปู่เฮา

(บทที่ 7)

น้ำตาไหลคอเบา ทุกคนเหล่าปริ่มปีติ
แสดงความยินดี หน้าชื่นบานสำราญลั่น

สู่คนพากันว่า ว่าฮ่อมโพธิ์ธรรมโพธิ์แก้วเฮา ได้กลับไค้งคืนถิ่น
ผืนแผ่นดินวัดป่าคำแคน ได้ร่มรื่นคืนเข้าสู่สภาพเดิม

(บทที่ 8)

เต็มความสุขให้ชาวบ้าน คักกว่าได้เนทอง
รถเข็นคำเคยเศร้าหมอง หลวงปู่ป่าวางไว้
ได้กลายเป็นราชรถอันเรื่อรอนบ่หมองเศร้า มีหลวงปู่เฮาคืนมานั่ง
หลังจากไปอยู่ยัง โรงพยาบาลนั้นตั้งว่าตน

(บทที่ 9)

นับว่าบุญกุศลสร้าง อันหลวงปู่สะสม
เทวดากะขึ้นชม ภูตผีกะยอย้อง
จนตะผองเดียวนี้ หลวงปู่มีกำลังใจหลายล้นเหลือซิกลาว
ชาวญาติโยมทุกถ้วนหน้า มาแต่ฮ่อมโฮม

(บทที่ 10)

นมัสการกราบก้ม หลวงปู่เป็นประจำ
อยู่วัดคำแคนเหนือ ถิ่นเดิมตาเค้า
หลวงปู่เอาตนตั้ง ในศีลธรรมบ่ได้หล่าย
พวกญาติโยมและศิษยานุศิษย์เข้ากราบไหว้ ดูแลท่านอยู่บ่เซา

(บทที่ 11)

การอาพาธหลวงปู่เจ้า กะผันผ่นลงหลาย
อายุได้ 96 ปีปลายระหว่างพ.ศ.นี้
มีกำลังใจดีพร้อม คุณหมอกะยอมสิ่งซ่อย
มีผู้คอยเสริมส่งให้ กำลังใจนั้นต่อบุญ

(บทที่ 12)

พระเดชพระคุณพระธรรมดิลก วัดป่าแสงอรุณนั้นคอยชูช้อยแวงใจ
ร่วมโพธิ์ทองของภูเม็ง เฮาสดใสฮุ่งกระจายใสแจ้ง
ย่อนดวงแก้วราคาแพง ดวงนี้ มีความเมตตาปราณีต่อลูกหลานอันยิ่งใหญ่
ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย จงดลบันดาลให้บุญนำกุ่มหลวงปู่โส..

(กลอนลง)

หรือพระกัสสปมหาเถระเฮาเด้อ..ละนะ..

กลอน อรัณยบท ประวัติหลวงปู่โส ตอนที่ 1
ทำนอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...

ห่มเอ๋ยห่มโพธิ์ทองของชาวบ้าน

ต้นสวดยามเบิกบาน ตั้งแต่บ่อน้อยจนสูงใหญ่

ย้อนธรรมมะบ่มไว้ เป็นปุ๋ยได้ใส่ห่มโพธิ์..คือห่มโพธิ์ภูเม็ง..ละน้า

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

อันนี้ละท่านผู้ฟังเอ๋ย

ขอกราบนมัสการวันทาไหว้ เล่าประวัติหลวงปู่

ขอนิมนต์ให้รู้ ลูกหลานเจ้าเว้าฮอดหา

(บทที่ 2)

หลวงพ่อบรมหาโศหรือว่าฉายานั้น องค์ท่านกัสโป

องค์หลวงปู่มหาโศ ผู้หว่านโปรยโศยกกล้า

อุปมาคือต้นโพธิ์ไทร งามคล่อง

ขอสังเขปประวัติให้พี่น้อง พอเห็นห้องป่องไป

(บทที่ 3)

เริ่มแรกได้มาสร้าง วัดป่าเนื่อนาบุญ

วัด “ศรีวันอรัญญเขตต์” หรือวัดนาตุนคำแคน อยู่เขตแดนดงด้าว

ชาวบ้านคำแคนเหนือนั้น ได้พากันฮ่วมสร้างซ่อย

ผู้ละเล็กละน้อยศรัทธาฮ่อยฮ่วมกัน

(บทที่ 4)

เพิ่นทนสู้อยู่หมองหัน จนข้ามล่วงหลายปี

ปัญหาผีหลายอัน บ่อจสรรมาเว้า

ชาวบ้านเลยนิมนต์หลวงปู่เจ้า หนีมาสร้างวัดใหม่

ชื่อวัดคำแคนเหนือ

อยู่ในบ้านคำแคนเหนือบอกไว้ บ่อนใสแจ้งสว่างตา

(บทที่ 5)

แต่ปีสองพันห้าร้อยสามนั้นน้า ได้ย้ายจากป่าดงดอย

ชาวบ้านคอยอุปถัมภ์ พระผู้นำใจเกินร้อย

จากอาจารย์ผู้น้อย จนมาเป็นหลวงพ่อบรม

บ้านเกิดก่ออยู่อุบลพูนละน้า หนีมาสร้างอยู่วัดเขา

(บทที่ 6)

จนอายุแก่เฒ่า ฮอดหลวงปู่บ่ยอมถอย

คอยอบรมสั่งสอนลูกหลานบ่เคยคร้าน

ได้ก่อตั้งหมู่บ้าน บวรเพื่อสอนสั่ง
ตั้งต้นจากหมู่บ้าน วัดโรงเรียนให้ยึดมั่น หลักธรรมนั้นไว้แก่นใจ

(บทที่ 7)

หลวงปู่สอนสั่งให้ เริ่ม ก.ไก่ ก.กา
จนถึงวิปัสสนากรรมฐาน ท่านเฝ้าใจสงบนิ่ง
ลูกหลวงหญิงชาย พร้อม หลั่งไหลมาสืบสานต่อ
การดำเนินเกิดก่อ สร้างชีวิตก้าวได้ ดีขึ้นชูสู่คน

(บทที่ 8)

จากเริ่มต้น จนกระทั่งถึงปลาย
มีลูกศิษย์ศรัทธาหลาย บ่ขาดสายมาเขียนฐ
หลวงปู่สร้างสมไว้ คุณความดีนับขุ
สอนลูกหลานให้สู้ เอาศีลธรรมยู่ส่งนำ

(บทที่ 9)

หลวงปู่เป็นผู้คำ เอาธรรมมาเป็นเสาหลัก
สอนลูกหลานให้รู้จัก สิ่งดีหรือร้าย
ให้อู่ว่าธรรมทั้งหลาย มีใจเป็นหัวหน้าพาทำพาก่อ
หลวงปู่สื้อย่างบ่เคยย่อท้อ สืบสานสร้างศาสนา

(บทที่ 10)

สอนลูกหลานให้ก้าวหน้า เอาธรรมมะนำทาง
วางวิถีชีวิต ด้วยหลักธรรมนำชี้
ให้ทำดี และละชั่วลงไว้ จิตผ่องใสอันล้ำค่า
หวังใจว่าลูกเต้า หลานหล่อนหุ่นเหลน

(บทที่ 11)

คงเอาเป็นโตอย่างไว้ หลวงปู่พระมหาโส
หรือองค์ท่านกัสโป ผู้ปลูกฝังศรัทธาไว้
อาศัยหลักหลวงปู่เจ้า ถือเอาเป็นแบบอย่าง
เดินตามทางผู้ใหญ่มหาบ่กัดดอกลูกเต้า ฟังความผู้เฒ่าเพิ่นสอน

(บทที่ 12)

ขอจบกลอนสอนไว้ คอยฟังใหม่ตอนสอง
ประวัติของหลวงปู่พระมหาโส สืต่อกลอนสอนบัน
ขอวันทากราบไหว้ ขยายความดีของหลวงปู่
สู่ลูกหลานรุ่นต่อรุ่น ให้บุญยู่ชูสู่คน

(กลอนลง)

ขอกุศลให้น้ำชู..ละน้ำ..

กลอน สรุปรงานวัฒนธรรม ปี 54

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...ละนอ...

บุญเอยบุญกุศลคำ จังมีวัฒนธรรมอยู่ชูส่ง

ไปตามจุดประสงค์ความมุ่งหวังवादไว้

ให้เขาได้เฮ็ดสิ่งดี..บุญผลาไทยมี..ละน้า

อันนี้ละท่านผู้ฟังเอย

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ขอเฉลยเป็นข้อรอฟังเดอท่าน

สรุปรงานแต่เฮ็ดไว้ไซเป็นข้อต่อกัน

(บทที่ 2)

สำนักงานวัฒนธรรมขอนแก่นได้เร่งรัดจัดการ

งานปลาย ปี พ.ศ. 2554 มีตามนี้

เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน ถึง 12 ธันวาคมนั้น จัดโครงการครั้งยิ่งใหญ่

ณ วัดธาตุพระอารามหลวงขอนแก่นได้จัดพิธีอุปสมบทหมู่ขึ้น คนไหลวันหลัง
โฮม

(บทที่ 3)

ช่างกันแตกตัมๆ 89 รูปบวชรวมกัน

รวม 13 วัน ในการฝึกอบรมทางพระพุทธศาสนา จำแนกมาตามนี้

ฝ่ายมหานิกาย บำเพ็ญธรรมอยู่ ณ ที่ วัดธาตุ พระอารามหลวงกว้างใหญ่

ส่วนวัดศรีจันทร์พระอารามหลวงนั้นให้ ธรรมยุต ยังอยู่เนา

(บทที่ 4)

มีองค์กรต่างๆ ที่เข้ามาช่วยโครงการ

หลายกว่าร้อยหน่วยงาน เข้าช่วยกิจกรรมนี้

มีผู้บวชจากพื้นที่ 26 อำเภอ และทั่วไปอีก 16 ท่าน

วัตถุประสงค์ของโครงการ เพื่อเฉลิมพระเกียรติถวายให้พ่อหลวง

(บทที่ 5)

ให้แพร่กระจายเป็นวงกว้าง เทิดพระเกียรติคุณความดี

และเนื่องในโอกาสที่ทรงมี พระชนมายุ 84 พรรษา ครบ 7 รอบมา พอดีได้

ขอถวายความจงรักภักดีให้ เนื่องในโอกาส

มหามงคล เฉลิมพระชนมพรรษา ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม

ชาวขอนแก่นเพียบพร้อม ถวายพระพรน้อม ยื่นถวาย

(บทที่ 6)

วัตถุประสงค์ข้อ 2 เพื่อได้ส่งเสริมให้ พุทธศาสนิกชน

ได้บำเพ็ญกุศล โดยการศึกษาและปฏิบัติธรรมคำสอน แห่งองค์พุทธเจ้า
ข้อที่ 3 ได้ตมโฮมกันเข้า สืบสานเอาของเก่าแก่

ฮากเหง้าของพ่อแม่ คือวัฒนธรรมประเพณีอันดีงามควรค่าลำนนำไปใช้ต่อสาน
(บทที่ 7)

โครงการที่ 2 นี้ กะถือเป็นสิ่งเหมาะสม

จากวันที่ 1 ฮอด 11 ธันวาคม ณ วัดธาตุ พระอารามหลวง นี้
จัดให้มีโครงการสมโภชพระธาตุเจดีย์ทั่วแหล่งหล้า และปฏิบัติธรรมครั้ง
ยิ่งใหญ่

วัตถุประสงค์ข้อ 1 เพื่อเฉลิมพระเกียรติให้เหนือหัวไท่ ได้อยู่เย็น

(บทที่ 8)

ข้อที่ 2 เพื่อปลื้ละแว่น ในการเทิดทูลชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

ข้อที่ 3 นั้นจัด กิจกรรมให้พระสภานิกทรทุกภาคส่วน มาโฮมเต้า

ที่อยู่ใต้พระบรมโพธิสมภารของสมเด็จพระบาทเจ้า องค์เหนือหัวสมเด็จพระ
ให้เฮาตั้งใจต่อ อย่างนำฮอยพระบาทเจ้า คอยเฝ้าเฮ็ดสิ่งดี

(บทที่ 9)

ให้เกิดมีความสงบทุกถ้วนหน้า พาไทยอยู่อย่างสุขี

ข้อที่ 4 เพื่อชนในชาติ ได้เกิดมี ความฮักและสามัคคี ฮักแพงกันแบบฉั่น
เพื่อน

พรากเพียรหลักธรรมมั่น โดยมีสถาบัน

พระมหากษัตริย์เป็นศูนย์รวมจิตใจเชื่อมโยงไทยให้อักฮ่อ

ข้อที่ 5 เพื่อเป็นกิจกรรมส่งเสริม คุณธรรม จริยธรรม

ให้ชนในชาติทุกท้วนหน้า มาแซ่ซ้องซืมชม

(บทที่ 10)

ถวายพระพรกราบก้มชมชื่นพระบารมี

ตามมติคณะรัฐมนตรี และด้วยความจงรักภักดี ออกจากใจจริงพร้อม

สู่คนยินดีน้อมสดุดีพระองค์ท่าน

กลุ่มเป้าหมายนั้นคือทุกๆด้าน มาโฮมตมทุกหน่วยงาน

(บทที่ 11)

ข้าราชการ และเอกชน ทุกองค์กรปลื้ละแว่น เข้าฮ่วมกิจกรรม

สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัด เป็นเจ้าของโครงการผ่านมาด้วยดีได้

และจากความจริงใจของชาวขอนแก่นทุกถ้วนหน้าสามัคคีดีเด่น

ผลสรุปออกมาเป็น งานวัฒนธรรมอันควรค่ายิ่งล้ำ

นำไทยให้อู่เจริญ ขอสรรเสริญความดีงาม..

(กลอนลง)

ละน่า...

กลอน โครงการ ทศวรรษธรรมนานาชาติ ร่วมอนุรักษ์สืบสานประเพณี
สงกรานต์งามอย่างไทย

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...

ฟังเอยฟังเสียงแคนดังจันทน์ปณเสียงลำทางลายล่อง

พี่น้องมาล้าร้องเล่าสู่ฟัง

หวังความงาม...ละน้า...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

หันมาฟังทางนี้หมอลำมีเรื่องดีมาล้าร้องบอกท่าน

คือโครงการผลิตสื่อพื้นบ้านเพื่อเผยแพร่ให้ทั่วถึง

(บทที่ 2)

และให้อัฒราภซึ่งในรูปแบบกิจกรรม

ประชาสัมพันธ์ไปนำ ผลการดำเนินงานด้วยเสียงลำอีสานแท้

บ่ได้แหวนไฉนวัฒนธรรมอันล้ำค่า

ข้อที่ 1 โครงการทศวรรษธรรมนานาชาตินี้แน่ งามแท้ของไทย

(บทที่ 3)

เมืองขอนแก่นเฮ็ดได้ เป็นงานใหญ่ประจำปี

ร่วมอนุรักษ์สืบสาน งานสงกรานต์ประเพณี ปีใหม่ไทยได้เรีงรำ

แต่ วันที่ 13 ฮอด 15 เมษายนพ้นผ่าน

ระหว่างงานเทศกาลเป็นเวลาเอื้อเพื่อเกื้อหนุนให้ต่อกัน

(บทที่ 4)

ความผูกพัน ปันอีกแพ่งแบ่งให้ครอบครัวและชุมชน

ตลอดจนฮอดสังคัมภ์ให้คนดีได้

สร้างนิสัยให้เฮียนฮู้ทางศาสนาอันล้ำค่า

แสดงความกตัญญู กตเวทิตา ต่อผู้ยังอยู่พร้อมเทิดผู้ล่วงลับไป

(บทที่ 5)

โดยการได้กราบไหว้ และตักบาตรทำบุญ

การทำนุบำรุง พุทธศาสนา ปฏิบัติธรรม สรงน้ำพระน้าเป็นต้น

คนขอนแก่นมีแนวโน้ม ไปทางดีซึ้ง

โตอย่างเฝ้าบ่ถืกต้อง เช่นการปะแป้ง และการเล่นสาดน้ำรุนแรงนั้นให้

เปลี่ยนแปลง

(บทที่ 6)

การแต่งกายบ่เหมาะสมเรียบร้อยโครงการค้อยประสานงาน

เช่นโครงการ “ถนนข้าวเหนียวสนุกได้ไร้แอลกอฮอล์” เฝ้าต่อกันมาจนแล้ว

เป็นแนวทาง ให้ปลอดภัย และปลอดภัย จากหลายอย่าง
การใช้สื่อต่างๆ ธรรมชาติช่วยให้ สู้คนได้ช่วยประสาน

(บทที่ 7)

ทั้งใช้สื่อพื้นบ้านมาช่วยธรรมชาติ

เป็นไปตามจุดประสงค์วัฒนธรรมไทยแท้

ได้เผยแพร่ทางด้านการแต่งกายและมารยาท

ให้นานาชาติได้ยั้งการเสริมสร้างสิ่งดี

(บทที่ 8)

เอกลักษณ์แบบไทยๆ ทุกอย่างนี้คือสร้างค่านิยมไทย

และสร้างฮ่วมกันไปกับเครือข่าย ทูตวัฒนธรรมเข้าสู่สากลได้

ระยะดำเนินงานจัดไว้ ในปีห้าปี

วันที่ 5 เมษายนจัดอบรมอยู่โรงแรมเจริญธานี ณ ที่นี้ให้ความรู้ทั่วถึง

(บทที่ 9)

ทูตวัฒนธรรมนานาชาติซาบซึ้ง แลงข่าวโครงการ

วันที่ 6 ถึง 12 สู้ข่าวทั่วประเทศ ย้อนสื่อสานช่วยเมืองบ้าน

วันที่ 13 จัดงานลานวัฒนธรรม อยู่ศูนย์การค้าเซ็นทรัลพลาซ่า สาขาขอนแก่น

คนทั่วแดนล้งเข้ามา โหมแต่เบ่งกัน

(บทที่ 10)

ผลที่ได้รับนั้นคือเอกลักษณ์ ด้านวัฒนธรรม

งามแบบไทยเฮาน่า รวมทั้งมารยาทและการแต่งกาย เข้าสู่สากลได้

และเป็นการประชาสัมพันธ์ให้คนสนใจเมืองขอนแก่น

เป็นดินแดนเมืองท่องเที่ยว มาเห็นแล้วบ่อยากกลาย

(กลอนลง)

เมืองหลากหลายวัฒนธรรมงาม ...ละน่า...

กลอน โครงการ“ฝึกอบรมเชิงวิชาการ“หลักสูตรการเขียนข้อมูล
ทางวัฒนธรรม”

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู รัตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...

คุณเอยคุณค่าล้ำข้อมูลทางวัฒนธรรมเป็นของล้ำค่า
เฮาควรเก็บรักษาให้ลูกหลานได้อ้าฮู้
และสานสร้างสืบต่อไป..เป็นมรดกอีสานไทย..ละน้า

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ฐานข้อมูลความสำคัญเป็นสิ่งสำคัญ
รัฐบาลจึงจัดสรรงบประมาณให้เก็บไว้
ให้จัดโครงการขึ้นจัดอบรมด้านต่างๆ
อบรมเชิงวิชาการด้านหลักสูตรการเขียนฐานข้อมูลเพื่อมีความรู้ที่หลากหลาย

(บทที่ 2)

วัฒนธรรมทั่วเขตค่ายภาคตะวันออกเฉียงเหนือ
ได้ความรู้เหลือเฟือจากโครงการนี้
มีข้อมูลเลิศล้ำวัฒนธรรมอันยิ่งใหญ่
เป็นปัจจัยสำคัญทุกภาคส่วนรับได้นำไปใช้ต่อกัน

(บทที่ 3)

ขึ้นพื้นฐานหนักแน่นนำไปสู่กระบวนการ
เป็นมรดกให้ลูกหลานด้านภูมิปัญญาชาวบ้าน
ล้วนเป็นรวมแก่นกระบวนการนำไปใช้สืบสานไปประยุกต์ต่อ
สุดภาคภูมิใจกะด้อได้เผยแพร่สิ่งฟุ้งาม

(บทที่ 4)

ทางกระทรวงวัฒนธรรมบ่มองข้ามมอบให้ขอแก่นเป็นแกนกลาง
ทางภาคอีสานให้มาโฮมฮ่อมอบรมหม่องเดียวนี้
มีวัตถุประสงค์ไว้สองประเด็นข้อใหญ่
เพื่อเรียนรู้วิธีการให้ใดและเก็บไว้อ้าเฮียน

(บทที่ 5)

หวังให้อู๋ครบถ้วนด้านวัฒนธรรมไทย
ได้ความรู้จากทางวิทยากรผู้เชี่ยวชาญงานนี้
และหวังให้มีความรู้ด้านทักษะและปฏิบัติดี
จั่งแม่นแสนปราบปรามโครงการนี้ประโยชน์

(บทที่ 6)

ฝ่ายผู้ให้ความรู้กะล้วนแต่เจนจัด

คัดเอาแต่ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะงานมาสอนชี้
กลุ่มเป้าหมายเขามีอีสิบจังหวัด 322 อำเภอ และ 322 คน หรืออำเภอละ 1 ท่าน
ภาคอีสานเขตพื้นที่มาโฮมคุ้มฮ่วมกัน

(บทที่ 7)

วันที่ 11 สอด 12 กันยายนนั้นเป็นระหว่างดำเนินการ
จัดงานอยู่โรงแรมขอนแก่นไฮเทลฮ่วมอบรมงานนี้
ได้ผลดีโดยได้รับความรับรู้ อย่างมีประสิทธิภาพ
สามารถเก็บข้อมูลได้ถูกต้องผู้จักหม่องป้องกัน

(บทที่ 8)

การจัดศูนย์ข้อมูลกลางทางภาพรวมและย่อยมีคุณภาพถูกต้องหลัก
ทุกองค์กรที่ได้รับบริการงานนี้
จะต้องมีประโยชน์ได้นำไปใช้ถึงที่
ขอสรุปบทกลอนฮอนลงไว้ท่อนี้ที่หน้าจ้งข่อยฟัง..

(กลอนลง)

ฝากความหวังอันดีงาม...ละน้ำ

กลอน เชิญชวนการมีส่วนร่วมประชาธิปไตยในสังคมไทย

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

โอ้ย..ละนอ..

หันเอ่ยหันมาฟังทางนี้ หมอลำมีเรื่องดีมาล้าร้องบอกข่าว

เป็นเรื่องราวของโครงการสร้างสานวัตกรรม

นำสังคมไทยให้ก้าวหน้า พูเพื่องยิ่งกว่าเดิม...

ช่วยสร้างเสริมความเป็นธรรม..ละน้า

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

นี่ละท่านผู้ฟังเอ๋ย

มือนี่เป็นวันเต้า เฮาโฮมกันครั้งยิ่งใหญ่

โครงการสะพาน เสริมสร้างประชาธิปไตย

ให้สังคมไทยก้าวหน้า หาแนวเพิ่มเติมเต็ม

(บทที่ 2)

เป้าหมายหลัก ที่ขั้นเข้ม ด้านเสริมส่งประสานงาน

คือโครงการสร้างสาน พัฒนาเมืองบ้าน

คนอีสานฮามาร่วม สานภาคีเป็นเครือข่าย

ขยายวงเกี่ยวกว้าง ประสานเข้าใส่กัน

(บทที่ 3)

นำองค์กรประชาสังคมนั้น และองค์กรรัฐเข้ามาโฮม

ผสมกันกับองค์กรอิสระ เกิดพลังจริงแจ่ม

พากันแพงเพียรไว้ ระบอบประชาธิปไตย เฮาซิดำบ้านแบ่ง

มาช่วยเส็งช่วยสร้าง ให้เมืองบ้านอยู่เย็น

(บทที่ 4)

เน้นองค์กรที่เข้าร่วม ให้เห็นเหตุความจำเป็น

เช่นสำนักงาน กกต. ปปช. สตง. และธรรมภิบาลจังหวัด คัดมาโฮมเต้า

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน กระรวมเข้า กับสถาบัน วิชาการในภูมิภาค

จากนั้นขับเคลื่อนย้าย ขยายก้าวส่งผล

(บทที่ 5)

จุดเริ่มต้น รวมในถิ่นดินอีสาน

สร้างความเข้าใจในโครงการสะพาน เสริมสร้างประชาธิปไตยเอาไว้

สังคมไทยต้องก้าวหน้า คั้นเฮาพากันเสริมส่ง

ความเที่ยงตรงยึดหมั่น หันจ้าวฮ่วมเฮง

(บทที่ 6)

เพื่อให้ชาวสะอาดแจ่ม ด้วยระบอบประชาธิปไตย

การมีส่วนร่วม ของคนไทย ๆ ซ่อยสร้างความเข้มแข็งได้
ไทยเจริญก้าวหน้า แสงหา แนวทางใหม่
สร้างนวัตกรรมขึ้นให้ได้... เอาสติปัญญาใช้ช่วยกัน

(กลอนลง)

ฮ่วมสร้างสรรค์แหลมทองไทย...ละน้ำ

กลอน โครงการมหรณพวัฒนธรรม “เฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้า
สิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ”

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...

ขอเอ่ยขอสดชื่นอมจอมสมเด็จพระบรมราชินีนาถ

เนื่องในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา

ฮอดสิบสองสิงหา ขอพระองค์ราชินีนาถให้จงยืนมั่นอยู่กระเสริม..

เต็มความงาม..ละน้า

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

โครงการงานมหรณพวัฒนธรรมเพื่อเป็นที่ภาคภูมิใจ

ปวงประชาชาวไทยได้ชื่นชมแซ่ซ้อง

ผองปวงชนชาวเชื้อทางจังหวัดขอนแก่น

ผองชาวไทยทั่วถ้วน ได้แซ่ซ้องเผิงบุญ

(บทที่ 2)

สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ ที่อุปถัมภ์ช้อยชู และทำนุบำรุง

ช้อยพุงด้านศิลปวัฒนธรรม ให้อยู่ยงคงไว้

หลายทศวรรษมาได้ รับน้ำพระทัยสมเด็จพระแม่

เพื่อเผยแพร่ และเทิดทูลพระเกียรติให้ ถวายให้พระแม่หลวง

(บทที่ 3)

ด้านศิลปวัฒนธรรมแพร่กว้าง เป็นจุดเด่นเห็นประจักษ์

ความประณีตสวยงามคัก ชาวโลกลือถ้อยยัง

ไทยทั้งผอง ขอเฉลิมพระเกียรติให้ โดยโครงการอันยิ่งใหญ่

กระทรวงวัฒนธรรม ร่วมกับวัฒนธรรมขอนแก่นได้ จัดขึ้นยืนถวาย

(บทที่ 4)

ทุกเขตค่าย ได้พร้อมฮอบตบมือ

ถือเอาวัน ที่ 12 สิงหา เป็นมื่อสำคัญยิ่ง

จากหลักอิงหลายด้าน หรือหลักฐานโดดเด่น

องค์พระราชนิเป็น ดังโพธิ์ไทรใหญ่กว้าง ปวงชนได้เผิงเย็น

(บทที่ 5)

เป็นความมุ่งมาดไว้ ขอใหญ่วัตถุประสงค์

เพื่อเฉลิมพระเกียรติองค์ สมเด็จพระราชินีเจ้า

ทรงบรรเทาทุกข์ให้ มรดกวัฒนธรรมไทย บ่เคยได้ตกต่ำ

สืบทอดงานศิลปวัฒนธรรม ทรงงานอยู่ต่อเนื่องคงไว้มาตรฐาน

(บทที่ 6)

เพื่อเสนอทางด้าน หลากหลายแบบวัฒนธรรม
จากระดับท้องถิ่น ให้ขึ้นสู่สูงสุด ให้โลกลือถ้อยยัง
ส่งเสริมภาพลักษณ์ของไทยพร้อม ด้านวัฒนธรรมอันล้ำเลิศ
และเป็นสิ่งก่อให้เกิด มิตรภาพกับเพื่อนบ้าน เป็นการสร้างสื่อประสาน

(บทที่ 7)

สนับสนุนทางด้าน ศักยภาพเศรษฐกิจ
การผลิตเชิงสร้างสรรค์ ชูสู่อันให้ดีพร้อม
วัตถุประสงค์เพื่อนำน้อม องค์ราชินีสมเด็จพระนางเจ้า
ดำเนินการตั้งแต่วันที่ 16 สิงหาคม 54 นั้น จัดสรรให้ฝ่ายแสดง

(บทที่ 8)

เชิญนักแสดงพื้นบ้าน จากประเทศเกาหลี
มีมาพร้อมทั้งจอร์แดน มาเลเซีย มาฮ่อมแสดงงานนี้
สถานที่ ศูนย์การค้า เซ็นทรัลพลาซ่า อยู่สาขาขอนแก่น
คนทั่วแดนหลังเข้า มาโฮมเต้าเบ็งแงง

(บทที่ 9)

การแสดงจัดให้ สองรอบเหมาะสม
และวันที่ 17 สิงหาคม จัดงานกิจกรรมแลกเปลี่ยนกันเรียนรู้
อยู่ที่โรงเรียนกัลป์ยานวัตร ขอนแก่นนั้น เขียนสัญญากันแลกเปลี่ยน
ผลการเรียนเรื่องนี้ ได้สมมุติงดหมาย

(บทที่ 10)

มีหลากหลายที่ได้ ผลรับอย่างภูมิใจ
ประชาชนชาวไทยคนทั่วไป ทั้งนักเรียนนักศึกษา ได้รับองค์ความรู้
พร้อมทั้งได้ฮับฮู พระราชกรณีกิจขององค์สมเด็จพระนางเจ้า
และสำนักในพระมหากรุณาธิคุณ ที่คำจนวนวัฒนธรรมของชาติไว้ เป็นมรดกให้ลูกหลาน

(บทที่ 11)

มหาศาลยิ่งล้ำ ผลได้รับทางวัฒนธรรม
การเข้าร่วมกิจกรรม แลกเปลี่ยนการเขียนสัญญา
ควรเชิดชู ผู้เพิ่มเมตตาให้ โปรดปรานด้วยน้ำพระทัย อันเปี่ยมล้นล้ำค่า
สถาบันพระมหากษัตริย์ ผู้นำพา ประเทศก้าวไปหน้าสง่างาม

(บทที่ 12)

โครงการมหรหรรณเฉลิมพระเกียรติ สมเด็จพระราชินีนาถฯ เป็นที่ภาคภูมิใจ
ผองปวงชนชาวไทย ฮ่อมฮ้อยดางใจถวายน้อม
พร้อมสดุดีด้วยความพึงพอใจ ของวัฒนธรรมเมืองขอนแก่น
ขอขอบเดอพี่น้องทั้งแดน ที่ฮ่อมฮ้อยฮ่อมใจ
ช่วยงานสำเร็จลุล่วงได้ขอให้ จงเจริญ..

(กลอนลง) ขอสรรเสริญความดีงาม..ละน้ำ...

กลอน ปฐมนิเทศธรรม

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

โอ้ย..ฟ้าเอยฟ้าฮ้องตั้ง ดึงจิตใจให้ฮอน...ฮ่ำ
ฟังปฐมนิเทศธรรม บ่อนชีนาญาติพี่น้อง
ไปเห็นหม่องป่องสวรรค์ ขอเชิญหันมาฟัง..ละนะ
อันนี้ละพ่อแม่เอย...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

มาบัดนี้ขิชอบบอกให้รู้ ในการรับธรรมะ
ยุคพระศรีอริยะ เพ็นโปรดคนภายใต้
สัพพันยฺสอนให้ เห็นจิตญาณอันประเสริฐ
จิตกำเนิดแต่เค้า คนเฮานั้นผิดเหล่าลี้ม

(บทที่ 2)

มือนี่แสนปลาบปลื้ม ได้เข้าสู่ภูมิสถาน
มีพระวิสุทธิอาจารย์ ผู้ชี้หนทางไว้
และนักรธรรมอาวุธนั้นกะให้ ความฮู้เสริมเติมต่อ
ให้เข้าใจเด้อ..คุณแม่คุณพ่อ อันจิตญาณแต่เค้าเฮามีไว้คู่ชูคน

(บทที่ 3)

ในตัวตนของเฮานี้ ล้วนมีชีวิตจิตญาณ
องค์ธรรมชาติ ในสังขาร ชูสู่คนมีแล้ว
อนุตรธรรมนี้แหล่ว เป็นของดีอันยิ่งใหญ่
องค์พระศรีอริยเมตตรัย ชิมาคัดเลือกเพ็นคนดีไว้ใส่หมโพธิ์

(บทที่ 4)

องค์พุทธโศเพ็นสอนไว้ ให้ฮู้ฮ่อมปลงสังขาร
ความหมายการไหว้พระ มีค่าคุณหนุนค้ำ
อันว่าคำถวายข้าว พ่อแม่เฮาพาวา
เป็นบุญอันล้ำค่า ปรารถนาให้พบพ้อเห็นหน้าหน่อพระศรีย์

(บทที่ 5)

สัจธรรมสอนชี้ ฮู้เกิดแก่เจ็บตาย
มवलสัตว์สาทั้งหลาย กะดั่งเดียวกันแท้
ให้แยกแยะออกไว้ กายสังขารของคน ต้องมีมือชูโหล่น
แต่ว่าจิตของคน เป็นอมตะเที่ยงแท้ บ่แปรป็นเปลี่ยนไป

(บทที่ 6)

โลกได้สมมุติให้ เฮามาเกิดเป็นคน
อย่าชิมัวสับสนเรื่องจิตญาณนั้น

ธาตุดับชั้นธลงแล้ว จิตญาณยังไปต่อ
ตามบุญกรรมที่ก่อไว้ แต่คราวครั้งที่บ่ตาย

(บทที่ 7)

เช่นวัวควายที่เฮาฆ่า หรือเปิดไก่หมูหมา
บ่ได้ครณาถึง เรื่องบาปกรรมชินาใช้
บ่ตายไปลงหม้อ อเวจีไฟเผาจี
อยู่บ่ญชีหนึ่งหมา พญายมเขียนใส่ไว้จ้งไปพ้อซือเจ้าของ

(บทที่ 8)

ฮู้ว่ากรรมเกี่ยวข้อง ในสิ่งที่ตนทำ
ได้อ้ำฮอนหวนคิด ว่าบาปกรรมชินาต้อง
กรรมสนองนาให้ จิตญาณได้รับโทษ
ทรหดโหดฮ้าย จิตตายแล้วกะเหล้าคีน

(บทที่ 9)

จิตญาณกลับตัวฟื้น คีนมารับผลกรรม
แต่เป็นคนบ่หลำนำ บาปกรรมบ่หวลพ้อ
รอใช้กรรมเสร็จสิ้น แล้วถวิลหาร่างใหม่
ใช้ชาติไป เกิดร่างนั้นร่างนี้ จนเปิดหนีแห่งกรรม

(บทที่ 10)

เป็นบุญหลายเลิศล้ำ จ้งมาเกิดเป็นคน
สร้างกุศลผลทาน มากมายหลายลัน
เป็นผลบุญนาให้ ไปประตุนิพาน พระศรีอารยโปรดสามโลก
โซคอานวยช้อยคำ นาญให้ตีมักัน

(บทที่ 11)

ส่วนพระอาจารย์นั้น ยกโทษช้อย เจ็ดสิบเปอเซ็น
เฮาบ่าเพ็ญแค่สามสิบ กะช้อยชูให้หลุดพ้น
บ่แม่นได้ตั้งแต่นั้น รวมบรรพบุรุษทั้งเจ็ดชั้น ลูกหลานเหลนกะรวมอยู่
ถึงเวลาควรฮับฮู้ ว่าเมืองบ้านเกิดรุ่นวาย

(บทที่ 12)

คำทำนายว่าไว้ เอาใจใส่แหนด้อคน
บ้านเมืองเกิดจราจน ทุกทนแสนชั้น
เว้าเรื่องภัยพิบัตินั้น มีหลายอันพันอย่าง
ภูเขาไฟระเบิดม้าง ทางเมืองบ้านโกล่มหลาย

(บทที่ 13)

คนตายด้วยน้ำถ้วม และไฟใหญ่มะไลกันณ
โลกผันแปรไปหลาย ขาวกระจายให้เฮาฮู้
อย่าชิมัวบ่หม่น วนเวียนนำความโลภ
องค์พระศรียชิโปรดให้ เอาเชิงไว้ถ้าฮอนคน

(บทที่ 14)

ผู้ทำดีจั่งซีพัน บ่หลุดหล่นตาเชิง

เถิงเวลาซีท่อนคน ไปชั้นฮ่มโพธิ์สามต้น

ฮอดแล้วเด้อเด้อคน ยุคสุดท้ายปลายกลับแล้ว แนวใต้ตีให้ยัดเหนียว

เที่ยวทางถักป่องเส้น ซีเห็นหน้าหน่อพระศรีอริยะ

(บทที่ 15)

คนทำดีซีได้พบดวงแก้ว ซีได้แคล้วบ่วงมาร

ข้ามวัดสงสารโลกคนกายพ้น

ซีได้เห็นหลทางขึ้น สวรรค์ทองเที่ยวไต่

ขอปฐมนิเทศไว้ ให้เข้าใจเพียงย้อยย่อ พอได้ฮู้ฮ่อมนิพาน

(กลอนลง)

เด้อ คนเอ้ย...ละน้ำ...

กลอน ร่วมใจฟื้นฟูวิถีกตัญญูน้ำท่วม

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...

น้ำเอยน้ำท่วมบ้าน เป็นปรากฏการณ์ครั้งยิ่งใหญ่

ยังบ่อน้ำใจของชาวไทยพี่น้อง

ประครองคุ้ม..ห่มฮักกัน...

ฮ่วมสร้างสรรค์ความดีงาม..ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

มาบัดนี้

ขอฝากเสียงสำเนียงร้อง ลำล่องตามลมมา

สายน้ำฝนปนน้ำตา หลังไหลรินย่อย

คอยฟังเสียงประกาศกอง มวลน้ำหลากไหลนอง.. มหาศาลยิ่งใหญ่

ขอเป็นกำลังใจให้ผู้ประสบภัยน้ำท่วม รวมทางไกลและใกล้

(บทที่ 2)

อุทกภัยเทือนนี้ ปีห้าสี่ทศวรรษ

น้ำเพิ่มพูนท่วมถึง ภาคอีสาน กลาง เหนือ ได้

ในเขตกรุงเทพกว้าง ลวงไกลหลายพื้นที่

ต่างจังหวัดนั้นกะมี เขตพื้นที่น้ำท่วมรวมไว้ก็หากหลาย

(บทที่ 3)

สิ่งบ่คาดคิดไว้ เหตุการณ์ใหญ่ วิฤตหนัก

น้ำมาไวไหลทะลัก ท่วมซังดินพัง..ย้วย

อ่วยหน้าขึ้นเทิงฟ้า เห็นแต่ก้อนซีฟาคีมนามาฝนตกหน้า

เหลียนำดินซ้าผัดเห็นแต่น้ำ หัวใจหักเค็ล้มคล้าม กล้วย่านหวาดผวา

(บทที่ 4)

จิตฮ่วนฮวนบ้ำ ใจหว้าวุ่น วังเว

ลางหม่องเสาเฮือน เซ.. ดินถล่มลงทับ คนล้มตายกะปานนั้น

ต่างพากันอพยพหนีน้ำ ชุลมุน อลหม่าน

น่าสงสารผู้ที่หนีบ่มี...โถมน้ำคลื่นซัดไป

(บทที่ 5)

เสียหายทรัพย์สินแล้ว ยังเสียตี่มชีวิต

ย่อนวิฤตอุทกภัย บ่แม่นไผผู้ทำร้าย

พี่น้องเอ.. บ่มีหยังต้านทานได้ ภัยพิบัติธรรมชาติ

จั่งตั้งรับอย่าได้ขาด โดยตั้งสติเที่ยงไว้ใจเจ้าอย่าหวั่นไหว

(บทที่ 6)

ภัยวิบัติเกิดขึ้นได้ แต่ใจคนบ่เกิดวิบัติ
ยามยากจนนี้ละคือเครื่องวัด ว่าฮักกันอีหลีบ้อ
ขอเป็นกำลังใจ สานสายใยฮักมัน์ ดูแลกันยามตกทุกข์ได้ยาก
ยามลำบากให้เจ้าฮักห่อหุ้ม ชุมเชื้อช้อยประคอง

(บทที่ 7)

เข้าใจอยู่ดอกพี่น้อง ว่าลำบากการทำใจ
กับวิกฤตอุทกภัย อันใหญ่หลวงคราวนี้
ปัญหาทุกอย่างมี หลทางออกจนได้ ต้องใช้เวลาเป็นโตช้อย
เยียวยากอย ด้วยสมาธิมัน์จิตนั้น อย่าสั่นคลอน

(บทที่ 8)

ต้องมีมือหมดทุกข์ฮ้อน ค้นชีวิตเฮายัง
สิ่งเพ่งสูญหาย ย้อนว่าภัยมัน์ทำร้าย
คนบ่ตายคงหาได้ ตั้งหลัก และตั้งใจ พร้อมกับตั้ง..ต้นใหม่
ข้อสำคัญคือคนไทยต้องฮ่วมใจ ฝ่าวิกฤตน้ำท่วม ไปพร้อมพรำกัน

(บทที่ 9)

การแสดงน้ำใจอันบริสุทธิ์เพื่อนี้.. เป็นบทพิสูจน์เชิงประจักษ์
ออกจากใจจริงคัก บ่เลือกสีบ่ปันชั้น
จากต้นถึงปัจจุบัน แต่เกิดภัยน้ำท่วม ไทยรวมใจครั้งยิ่ง...ใหญ่
บริจาค เงินทองทั้งข้าวของเครื่องใช้ ปันใจให้ฮักแพง

(บทที่ 10)

การแสดง ความสามัคคีเพื่อนี้.. เปรียบได้ดั่งเม็ดหินทราย
เม็ดกระจายน้อย..นิด เอ็ดให้โฮมกันได้
รวมลงถุงเอามาใช้ ปันคุนกันน้ำ..แก่ง
แสดงถึงความฮักใคร่ ฮ้อยใจให้เป็นหนึ่งเดียว

(บทที่ 11)

พี่น้องเอ..
แม่นว่าน้ำซิดแล้ว ปัญหาหลายอย่างยังตามมา
เป็นธรรมดาของผู้ที่เสียหาย ยากชิทำได้
ข้อสำคัญ มีน้ำใจคือไทยแท้ เป็นมา-แต่พ่อแม่
หล่ำแลสุขทุกข์ได้ ใจงามเอื่องอย่างไทย

(บทที่ 12)

น้ำใจบ่เหือดแห้ง ทุกภาคส่วน มวลบุคคล
ทั้งภาครัฐ และเอกชน ฮักห่วงใยด้วยใจแท้ คนไทยแท้..
ตั้งแต่ภัยสายน้ำ ส่วนสายธารน้ำใจยังไหลล้นริน..หลัง
แม่นเพ่ง กะตั้งแต่หมองน้ำท่วมใจนั้นบ่พ่ายพัง

(บทที่ 13)

ยังอยู่หลายหมื่นก้าว..ชีวิตต้องย่างทางไกล เดอพี่น้อง..

ก้าว..ต่อไปยังเหลือหลาย สิ่งนอกกายคงหาพอ

ขอพี่น้องไทยเฮา ช่วยฟื้นฟูจิตใจไว้ ภัยทุกอันต้องผ่าน..ผ่าน

และขอผลานิสง..จงมีแก่ผู้ใญ่บุญทุกทุกท่าน...

ธารน้ำใจที่ท่านสร้าง ให้นำทางพอ..แต่สิ่งดี..

(กลอนลง)

ใ้บุญผลาไทยมี...ละน้ำ

กลอน การจัดกิจกรรม “ ลานคนเรียนสู่วัฒนธรรมสร้างสรรค์ ”

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...

ลานเอ๋ยลานเพิ่นว่าลานใส่กุ่มข้าว ของอีสานบ้านเฮานั้นหากมีหลายอยู่
แต่ว่าลานคนเรียนสู่ วัฒนธรรมสร้างสรรค์
นำอัศจรรย์เลิศล้ำอยู่ทางกำแพงเมืองแก่นขอน ออนซอนได้...ละน้า...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ตามที่รัฐบาลให้ ความสำคัญหลายอย่าง
ด้านเศรษฐกิจต่างๆ ประกาศพันธสัญญาทั้งสี่ด้าน เพื่อการมุ่งเข้าที่หมาย

(บทที่ 2)

ประเทศไทยเขาได้ เพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจ
ติดอันดับเป็นศูนย์กลาง ทางอุตสาหกรรม เพิ่นหลำนำหลายด้าน
ในภูมิภาคอาเซียน ให้ความสำคัญหลายอย่าง
การสร้างรากฐานให้มั่น สำคัญยิ่งกว่าสิ่งใด

(บทที่ 3)

ด้านการศึกษาไทยกะได้ โดดเด่นเห็นประจักษ์
องค์ความรู้ศิลปวัฒนธรรมเด่นชัด รวมทั้งค่านิยม ที่สั่งสมมาหลายรุ่น
เพิ่นมองเห็นคุณค่า จังพัฒนาต่อยอด
เพื่อตกทอดให้ลูกเต้า หลานหล่อนฮอดเหลน

(บทที่ 4)

และให้เป็นที่ติดตาต้องใจ ของตลาดได้ จังฝึกฝนแสวงหา
มาช่วยกันพัฒนา ต่อลมหายใจไว้
นำภูมิปัญญามาใช้ อย่างนอนหลับสบาย
ผู้ผลิต ผู้ต้นคิด นักประดิษฐ์ผู้เกี่ยวข้อง มาโหมต้มชูสู่คน

(บทที่ 5)

เพื่อตอบสนอง นโยบายรัฐบาลคิดค้น ให้เฮาฮ่วมโครงการ
ด้วยสำนักงาน วัฒนธรรมขอนแก่นเป็นแกนค้ำ
จ้งดำเนินงานร่วม บูรณาการณเครือข่าย
วัฒนธรรมทุกเขตค่าย ขยายร่วมฮ่วมใจ

(บทที่ 6)

จัดโครงการสร้างสรรค์ วัฒนธรรมให้ ชูสู่อย่างรวมมา
เกิดจากภูมิปัญญา ท้องถิ่นเฮาเอามาใช้
กิจกรรมสำคัญได้ 4 ประการให้สานต่อ
ดำเนินการ ณ โรงแรมขวัญมอ มข. ขอนแก่นนั้น ประชุมร่วมฮ่วมกัน

(บทที่ 7)

แต่วันที่ 14 สอด 16 กุมภาพันธ์ 54 นั้น ประชุมใหญ่เชิงปฏิบัติการ
สร้างสรรค์พัฒนา หลักสูตรท้องถิ่นตน เพื่อสู่คนมาเห็น
ดูตามข้อ 1 นั้น กิจกรรมอันยิ่งใหญ่
ประสานความเข้าใจ กับหน่วยงานผู้ทรงคุณวุฒิ จุดประกายตีให้ ความรู้สู่ประการ

(บทที่ 8)

สถานศึกษา ที่มีศูนย์วัฒนธรรมนั้น เข้าร่วมสัมมนา
ข้อต่อมากิจกรรม สนับสนุนส่งเสริมคุณค่า
และหน่วยงานวัฒนธรรมนั้น ในสถานศึกษาเขตพื้นที่
ข้อ 3 มี การนำเสนอผลงานโดดเด่นให้ เห็นสู่ผู้คน

(บทที่ 9)

ข้อที่ 4 สรุปผลงานให้ เผยแพร่ประชาสัมพันธ์
ประกอบด้วยกิจกรรม 4 ประการแยกเป็นด้าน
1 ประชุมเชิงปฏิบัติการ การสร้างหลักสูตรไว้พัฒนาท้องถิ่น
ข้อที่ 2 เพื่อบริการสู่ผู้ละสิ้น องค์ความรู้วัฒนธรรม

(บทที่ 10)

ข้อที่ 3 จัดกิจกรรม ลานคนเรียนรู้เข้าสู่วัฒนธรรม
ข้อ 4 จัดทำหนังสือ นำ เพื่อประชาสัมพันธ์ เชิงวัฒนธรรม ขอนแก่นหาให้คน
วัตถุประสงค์งานนี้ จัดเพื่อมีเวทีแสดง ให้แก่ปราชญ์ท้องถิ่น
และศิลปินพื้นบ้าน ได้สานร่วมร่วมแสดง

(บทที่ 11)

ได้บรรลุที่แม้ง เผยแพร่ภูมิปัญญา
ผลงานที่ตามมา ขอนแก่นหาต้องฟูเฟื่อง
รวมทั้งเรื่องพัฒนาสนับสนุนให้ ศูนย์วัฒนธรรมทั้งน้อยใหญ่
ในสถานศึกษา และศิลปินพื้นบ้าน ประสานให้บ่มเลื่อมสุญ...

(กลอนลง)

เป็นหยิ่งบุญชุมเฮานอ..ละน้ำ..

กลอน ส่งกำลังใจให้ผู้ประสบภัยน้ำท่วม
ทำนอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...

ฝนเอยฝนตกโห้ง รินลงเป็นน้ำแก่ง

ส่วนน้ำใจคนไทย

นับเคยเหือดแห้ง ฝนหรือแล้งกะช่อยกัน...

ฮ่วมสร้างสรรค์ความงาม..ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ขอฝากเสียงลำร้อง มาตามลม ลอยล่อง

ส่งใจมาช่อยพี่น้อง อยู่ทางใกล้และไกล

(บทที่ 2)

อุทกภัยน้ำท่วม ล้นหลากเหลือหลาย

ภาคใต้เหนือ กลาง อีสาน ท่วมทั่วถึงปีนี้

วิทย์ ทวี หนังสือพิมพ์กะปานนั้น คืบวันประกาศข่าว

บ่พอคราวน้ำอั้งขึ้น ไหลวันชั่วพริบตา

(บทที่ 3)

ส่วนว่าฝนจากฟ้า กะตกหน้าทิวหนัก

น้ำมาไวไหลทะลัก ถ่วมซังดินพังย้วย

อ่วยหน้าขึ้นเทิงฟ้า

เห็นแต่ก้อนขี้ฟ้า คืบหนามาฝนกระหน่ำ

เหลียวลงดินซ้าผัดเห็นตั้งแต่น้ำ ใจหักคร้ามหวาดผวา

(บทที่ 4)

เหลียวเห็นน้ำจืดฟ้า ฟ้าจืดน้ำ ใจเวิ่นวังเวว

เสาเอือนเซ ดินถล่มลงทับ คนล้มตายกะปานนั้น

ต่างพากันหนีน้ำ ชุลมุน อลหม่าน

น่าสงสารผู้ที่หนีบ่มี โจมน้ำพัดหาย

(บทที่ 5)

เสียหายทรัพย์สินแล้ว ยังเสียตี่มชีวิต

ย้อนวิกฤตอุทกภัย หรือภัยวิบัติคราวนี้

พี่น้องเอย..บ่มีแนวต้านทานได้ ดอกชื่อว่าภัยธรรมชาติ

ขอพี่น้องอย่าได้ขาด ตั้งสติให้มั่น จิตใจนั้นอย่าหวั่นไหว

(บทที่ 6)

น้ำท่วมบ้านท่วมทรัพย์สินเฮาได้ แต่ใจยังอยู่คงเดิม

ให้สร้างเสริมกำลังใจ ช่อยตนเองไว้

सानสายใยหักมัน ช่วยเอื้อเพื่อเกื้อหนุนกัน ยามเวลาทุกข์ยาก
ยามวิกฤตลำบาก ขอให้หักห่อหุ้ม ชุมเชื้ออย่าปล่อยวาง

(บทที่ 7)

ปัญหาทุกอย่างเกิดขึ้นได้ โดยเขาบ่รู้ทางมา
แต่ทุกอย่างของปัญหา ทางออกมีแก้ไขได้
อาจซิ่วหรือช้า ต้องใช้เวลาจักหน่อย
ช่วยเยียวยา ด้วยสมาธิมัน ใจนั้นอย่าสั่นคลอน

(บทที่ 8)

ต้องมีมือหมดทุกซั้วอัน คั้นชีวิตเฮายัง
สิ่งของพังเพไป ย้อนว่าภัยมันทำร้าย
คนบ่ตายคงหาได้ ตั้งหลัก และตั้งใจ พร้อมกับตั้ง..ต้นใหม่
ข้อสำคัญคือน้ำใจ ของคนไทยบ่เหือดแห้ง แสดงร่วมฮ่วมฮักแพง

(บทที่ 9)

การแสดงน้ำใจ อันบริสุทธิ์ซาบซึ้ง ถึงที่เห็นประจักษ์
ช่วยด้วยใจจริงคัก บ่เลือกสีหรือชั้น
แต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบัน แต่เกิดภัยน้ำท่วม ไทยรวมใจครั้งยิ่งใหญ่
ฮ่วมกันบริจาค ทั้งเงินทอง และข้าวของเครื่องใช้ ปันใจให้แบ่งกัน

(บทที่ 10)

ผู้บ้านอยู่ลึกลั่น ติดอยู่แ่งหรือกลางเกาะ
เพิ่นเตรียมเทิงเฮื่อ..เทิงฮอ ะ.. เข้าช่วยเหลือนจนได้
มีน้ำใจคือไทยแท้ เป็นมาแต่พ่อแม่
ล้ำเลิศซุซุซุซุ ได้ ใจงามแท้ของไทย

(บทที่ 11)

รวมน้ำใจถ้วนหน้า ทางภาครัฐ และเอกชน
ทุกภาคส่วน ทุกคน ห่วงใยด้วยใจแท้
คนไทยแพ่ตั้งแต่ภัยสาयน้ำ แต่สาयทานน้ำใจทุ่มเทให้ไหลหลั่ง
มุ่นเพ่ง กะแต่หมองน้ำท่วม แต่ใจนั้นบ่พ่ายแพ้

(บทที่ 12)

ความหวังยังปลื้ม ชีวิตใหม่ยังยาวไกล
ก้าวต่อไปยังเหลือหลาย สิ่งนอกกายคงหาพ้อ
หมอลำขอเป็นกำลังใจให้ ผู้ประสบอุทกภัยขอจงได้ผ่าน
และขอผลานิสงฆ์ จงมีแก่ทุกท่าน
สาयทานน้ำใจที่ท่านสร้าง นำทางให้พ้อ แต่สิ่งดี..
บุญผลาไทยมี...

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน ให้ผู้จักบุญคุณคน

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

โอ้ย..ละนอ คุณเอย คุณบิดามารดา นี้ มีความหมายอันยิ่งใหญ่
คุณครูบาอาจารย์ นั้นกะอย่าลืมไต่
ควรบูชาขาก้ม ประนมไหว้ ไว้ที่ควร ..หวนคำนึง..ละน้า
นี้ละท่านผู้ฟังเอย

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

เกิดเป็นคนในชาตินี้ ให้รู้ที่ทางเดิน
อย่ามัวเพลินน้าวตลุม ส่วนใจแข็งกระด้าง
คิดเห็นทางเมื่อหน้า กรรมมาน่าจ้อง
เป็นกงจักรวนล้องค้อง สนองเกี่ยวเกี่ยวพัน

(บทที่ 2)

ความกตัญญู นั้น เป็นเรื่องใหญ่ที่ควรคิด
อย่าหลงผิดลืมนคุณ ผู้เฝ้าบุญช่วยเฮาไว้
เปรียบเทียบอุปมาให้ คือบุญคุณพ่อแม่
ให้ดูแลหล้าเลี้ยง อย่าปะถมห่างไกล

(บทที่ 3)

ลูกเป็นตัวตนได้ ย้อนพ่อแม่ เพียรถนอม
ยอมทุกข์ทนทรมาน ทุกรูปการดีชั่ว
อุปมัยคือขึ้น อรหันต์ของลูก
ทุกคนควรสูงส่ง บูชาไว้ที่สูง

(บทที่ 4)

พ่อแม่หมายมาดมุ่ง สอนสั่งทางดี
ให้มีการครองตน เข้าสู่สังคมพร้อม
คอยชักหอม สั่งสอนให้ วิชาการอาชีพ
ฮีบจัดหาผู้รู้ มาช่วยช่วยสอน

(บทที่ 5)

แม่ผู้หย่าข้าวหมก พ่อผู้จกข้าวป้อนให้ฮอนอำพลหา
คุณครูบาอาจารย์ กะเลิกสุดประมาณได้
เปรียบคือแสงเทียนได้ ให้หนทางแจ้งสว่าง
เสมือนเฝ้ารับจ้าง ให้ศิษย์ข้ามฝั่งไป

(บทที่ 6)

มัมฝั่งแล้วอย่าได้ ถีบส่งหัวเหือ
ซีเสียใจกายลุน บัดฮ่าเหือโจมน้ำ

ยามอยากคืนเมื่อบ้าน บ่มีเฮือขึ้นชี
ใคร่ครวญดีก็ตอง อยามองข้ามสิ่งงาม

(บทที่ 7)

นักการเมืองการบ้าน กะคือตั้งเดียวกัน
อย่าหันหันตัดสินใจ ให้ใคร่ครวญหวนฮู้
อยู่ฝ่ายใดกะให้สู้ ซ่อยสร้างสรรค์พื้นฟ้า
บ่แม่นว่า แล่นไปอยู่พรรคนั้น หันมาอยู่พรรคนี๋ หาดิให้ใส่เจ้าของ

(บทที่ 8)

ทั้งโจมตีพร้อม ให้พรรคเก่าเสียหาย
สิ้นความอาย ลืมหลง ผู้มีพระคุณเค้า
เนรคุณ อยู่ข้าน้ำ หมองเคยกินเคยอยู่
แถมยังเฝ้าหลบหลู่ ลืมครูเค้าเก่ากาล

(บทที่ 9)

เพิ่นว่ากินบนบ้าน แต่ชีใส่เทิงหลังคา
คำนี้อุปมา ตั้งผู้เนรคุณนี้
แม่นมีเกียรติศักดิ์ศรี กะมีแนวจงไว้ ดิงไปทางตกต่ำ
บาปกรรมเห็นในชาตินี้ เทิงชีพ้อชาติชิมมา

(บทที่ 10)

อันคำว่า กตัญญูนี้ นำมาแต่ความสุข
อันตรายภัยทุกข์ ชีห่างหายบ่มาไกล
คุณธรรมนำให้ ผองภัยไกลห่าง
มีแต่ทางฮุ่งแจ้ง แล่งเข้าอยู่เย็น

(บทที่ 11)

เห็นมาหลายคนแท้ ที่ตั้งต่อกตัญญู
ต่อคุณครูอาจารย์ และบิดามารดานั้น
คนเขาสรรเสริญแท้ เทวดากะซุซ่อย
งานใหญ่ ๆ น้อย ๆ สำเร็จได้ตั้งประสงค์

(บทที่ 12)

อย่าได้หลงลืมถิ่ม คุณหม่องอย่างทางเคยเทียว
ข้าวเม็ดเดียว น้ำหนึ่งหยดกะซ่อยประทั้งชีวีได้
ให้ถือตามครองเค้า โบราณฮีตเก่า
อย่าซูละโคตรเหงา หนีไปย้องผู้อื่นดี

(บทที่ 13)

โดยเฉพาะผู้ที่มีพระคุณล้น สร้างเฮาเกิดสู่ทางดี
ผู้เพิ่นมีความงาม ซ่อยสังคมไว้
หน่วยงานใดที่ก่อตั้ง คุณความดีต่อชาติ
อย่าประมาทหลบหลู่ บูชาไว้ระหว่างใจ

(บทที่ 14)

ตั้งดวงจิตให้สดใส ตั้งดวงใจให้ยึดมั่น

ถือคุณธรรมสิ่งยึดเหนี่ยว

เที่ยวทางดีถักป่อง ความดีน่า่องน้าว ติดตัวเจ้าบ่เสื่อมสูญ

บุญชียุ่แน่นช่วยชู ให้รู้จักบุญคุณคน.

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน สรุปลานสำนักงานวัฒนธรรมขอนแก่น

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2554

(กลอนขึ้น)

โอ้ย..ละนอ...

เมืองเอ๋ย..เมืองไทยมีบุญคำ

ย้อนมีวัฒนธรรมคอย หนุนชูช้อย

คอยส่งเสริมเด้อพ่อแม่พี่น้อง ประครองไว้ให้อยู่เย็น

สีได้เห็นความงาม...ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

อันนี้ละท่านผู้ฟังเอ๋ย

สำนักงานวัฒนธรรมขอนแก่นนี้ เป็นที่โสมของดี

มีมรดกมูมั่ง อังอ อ ซอซ้อง

อยากให้ญาติพี่น้อง ช่วยกันตรองคิดอ่าน

เลยใช้สื่อพื้นบ้าน มาลาร้อง ล่องสู่ฟัง

(บทที่ 2)

ตั้งโครงการผ่านมาแล้ว ในรอบหกเดือน

ความพากเพียรของคณะทำงาน ได้ฮ่วมสานสรรไว้

เสนอไปเป็นข้อ ผลงานด้านต่าง ๆ

มีหลักการ และเหตุผลกล่าวอ้าง วางไว้ต่างกัน

(บทที่ 3)

โครงการหนึ่ง แม่นทางด้าน เผยแพร่วัฒนธรรม

ดำเนินการประชุมสัมมนา ในสถานศึกษานั่น

เชิงปฏิบัติการศูนย์เฝ้าระวังทางด้าน วัฒนธรรมเรื่องต่าง ๆ

โดยสร้างความรู้แก่เยาวชน ให้รู้จักหลบหลีกเสี่ยง..ภัยร้ายสู่สู่แนว

(บทที่ 4)

ที่โรงแรมแก่นอินน์ผ่านมาแล้ว เมื่อวันที่ ๒๘ เดือนมีนา

เจ้าหน้าที่ผู้เกี่ยวข้อง ฮ่วมอบรมสัมมนา นับจำนวนเป็นร้อย

และช่วยส่งเสริมให้ เยาวชนชาวขอนแก่น

แม่นโครงการเสริมสร้างศักยภาพ เกมสีขาวบอกให้ทุกคนได้ฮ่วมมือ

(บทที่ 5)

โสมใจกันลูกวื้อ มารับผิดชอบต่อสังคม

ให้เหมาะสมในเชิงบูรณาการ ช่วยประสานกันไว้

และให้ผู้ประกอบกิจมีส่วนร่วม พัฒนารูปแบบใหม่

เอ็ดถูกต้อง ตามเงื่อนไข และตามกฎหมายว่าไว้ ส่งเสริมให้ถึกช่องทาง

(บทที่ 6)

สร้างเป็นแหล่งเรียนรู้ ตามอัธยาศัยของเด็กน้อย และกลุ่มเยาวชน
พัฒนาให้อู๋ทันเกมทันคน และทันสถานการณ์เมืองบ้าน
โดยการจัดสัมมนาแล้วสี่รุ่น มีสามร้อย สามสิบคนประชุมฮ่วม
ผู้ประกอบกิจการเกมเข้าร่วม รวมกันแก้ถักวิถี

(บทที่ 7)

งานที่สอง ด้านเสริมสร้าง ศิลปะการแสดงนี้ กะเร่งรัดประสานงาน
จัดโครงการสืบสานนาฏศิลป์ไทย ชุดร่ายมาตรฐานฝึกทำ ร่ายชาวบ้าน
โดยการ ฝึกอบรมแล้วจำนวนสองรุ่น มีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมส่ง
ให้ดำรงสืบไว้ คงคุณค่าวัฒนธรรม

(บทที่ 8)

จัดฝึกอบรมรุ่นหนึ่งนั้น ระหว่าง วันที่ 21 ถึง 22 เดือนมีนา
รุ่นที่สองถัดมา ระหว่างวันที่ 23 ถึง 25 เดือนเดียวกัน ปีสองพันห้าร้อยห้า
สิบสี่ เดือนงานนี้
สถานที่ ณ หอประชุมเจ็ดสิบสองปี ด็อกเตอร์ประภา ภักดิ์โพธิ์นั้นเดอท่าน
ร่วมกับสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษา ประถมศึกษาเขต 1 เมืองขอนแก่นนี้
ทำหน้าที่ช่อยประสาน

(บทที่ 9)

มีครูและบุคลากรทางการ ศึกษาเข้าร่วมโครงการฮ่วมอบรม
ช่อยระดมความคิดรวม 84 คนมาโฮมดุ่ม
ประชุมกันเพื่อส่งเสริมฟื้นฟูไว้ มาตรฐานร่ายไทย เฮาซีได้คงอยู่
จากรุ่นปู่ ย่าเฒ่า ถึงเท่าฮอดลูกหลาน

(บทที่ 10)

ข้อที่สาม ด้านส่งเสริมกำลังใจให้ เครือข่ายวัฒนธรรม
จัดประชุมสัมมนา ให้ช่อยกันขับเคลื่อน
แรกเปลี่ยนกันเรียนรู้ ระดมสมองป้อนเข้าไป
จำนวน หนึ่งร้อยสามสิบคนนับได้ ประชุมร่วมฮ่วมใจ

(บทที่ 11)

และยกย่องเชิดชูให้ มอบเกียรติบัตรนำ
แก่คณะกรรมการบริหารสภาวัฒนธรรม เป็นกำลังใจให้
ผู้มีผลงานดีเด่นด้านวัฒนธรรมนั้นกะได้ รับรางวัลหลายท่าน
ดำเนินการ เมื่อวันที่ 21 กุมภาพันธ์ ปี 54 ณ ที่ โรงแรมเจริญธานีนั้นผ่านมา

(บทที่ 12)

งานด้านศาสนา นั้นข้อที่สี่มีมา
ด้านการนำมิติทางศาสนา สร้างสมานฉันท์ไว้
เคารพในศักดิ์ศรีชั้น ปันสืบ แบ่งฝ่าย
อธิบายให้อู๋ เอาความรู้แรกเปลี่ยนกัน

(บทที่ 13)

แต่ละศาสนานั้น ล้วนปั้นแต่งคุณความดี
ต่อวิถีชีวิต มนุษย์เขาทั้งค่าย
ความหลากหลาย ของเชื้อชาติ ศาสนา ทั้งภาษาและวัฒนธรรมนั้น ให้
ความสำคัญเสมอภาค
ให้เบี่ยงจากใจเขา ใส่ใจเขาให้สู้แรง อย่ามัวแย่งแข่งขัน

(บทที่ 14)

คุณธรรม จริยธรรมนั้น เป็นสัญลักษณ์แห่งความดี
งานด้านการนำมิติ ทางศาสนาเพื่อส่งเสริม สรรสร้าง
เป็นแนวทาง บัให้เกิดขัดแย้งให้แสดง ความฮักฮ่อ
และก่อให้เกิดสำนึกดี ต่อ เพื่อนพ้อง อย่ามัวย่องฝ่ายใด

(บทที่ 15)

เมื่อวันที่ 31 มีนาคมปี 54 นั้นได้ ประชุมอยู่ โรงแรมพลูแมน
ชาวขอนแก่น ได้เข้าสัมมนา สามร้อยคนประชุมร่วม
โดยรวมองค์ความรู้ ศาสนิกสัมพันธ์ ชาวจังหวัดขอนแก่น
รับความเข้าใจอย่างแนบแน่น ทุกชนชั้น และศาสนา

(บทที่ 16)

โดยมีผู้นำ สามศาสนาที่เก่งกล้า มาอ่วมเสวนา
คือ 1 ศาสนาพุทธ 2 ศาสนาคริสต์ 3 อิสลาม ร่วมเปิดนิทรรศการ องค์
ความรู้
ดูจากการทำงานแล้ว เป็นแนวทางสร้างสรรค์ใหม่
สี่โครงการบอกให้ คือจุดเน้นให้เด่นงาม

(บทที่ 17)

สำนักงาน วัฒนธรรมขอนแก่นบ่มองข้าม ทำงานอย่างตามติด
วัฒนธรรมคือวิถีชีวิต มนุษย์คนเขาแท้
อย่าแซ่แลหน้า ให้ถือเป็นของดี โครงการชี้แต่จุดเด่น.....
ให้มองเห็นคุณค่าล้ำ ด้านวัฒนธรรมนี้คือสิ่งช่วยสร้าง

(บทลง)

พาเมืองบ้าน ให้ฮุ่งเฮือง..ให้ใสเมือง ๆ...ละน้ำ

กลอน วันวิสาขบูชา ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2555

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...

ออนซอนเอยออนซอนดินออนซอนหญ้า

ออนซอนปลาถึกตางโต่ง

ออนซอนคำสั่งสอนของพระพุทธองค์

ใสซึ้งๆ ดังแก้ว แววกล้ำหน่วยค่าควร

ให้หวลคำนึง...ละน้า..

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

อันนี้ละท่านผู้ฟังเอย

ขอเฉลยหัวข้อ ความหมาย ของคำว่า

วันวิสาขบูชา หมายถึงการบูชาในวันเพ็ญ เดือน 6 ยกขึ้นไว้ตามได้อ่านมา

(บทที่ 2)

วิสาขบูชานี้ หลักฐานกล่าวจามา

แปลว่า "การบูชาในวันเพ็ญเดือนวิสาขะ" เชิดต่อมาสานไว้

ถ้าปีใด มีเดือน 8 สองหนกะเลื่อน ไปวันเพ็ญเดือน 7 ต่อ

ความสำคัญ วันวิสาขบูชา นั้นน้อ พอชี้ฐั่วทั่วกัน

(บทที่ 3)

เป็นวันสำคัญยิ่ง ทางพระพุทธศาสนา

ตรงเวลา 3 คราว สิ่งน่าอัศจรรย์แท้

นับตั้งแต่วันประสูติ รวมทั้งตรัสรู้ ปรีณิพพาน พร้อมพร้า

ตรงวันเพ็ญ 15 ค่ำ และเดือน 6 นั้นน้า มาจดหม่อมคลองกัน

(บทที่ 4)

หว่างปี จอ ก่อนพุทธศักราชนั้น บอกว่า 80 ปี

เจ้าชายสิทธัตถะ ประสูติในปีนั้น

ลุมพินีวันกว้าง อุทยานกลางป่า

ต่อมาตรัสรู้ริม น้ำเนรัญชรา

(บทที่ 5)

เขตตำบลอรุเวลา เสนานิคมนั้น แต่เช้ามีดวันพุธ

บำเพ็ญธรรมสูงสุด ตั้งแต่ปีระกานั้น

พุทธกิจถึงขั้น ดำเนินการต่อได้

หลังจากออกผนวชได้ 6 ปีแล้วผ่านไป

(บทที่ 6)

ก่อนพุทธศักราช 45 ปีได้ ต่อได้ตามมา

ชื่อพุทธคยา หม่อมพระองค์ศรีสุ
ดำเนินการขึ้นสู่ พุทธกิจมาตลอด
จนว่าฮอตบ่อนท้าย 45 ขวบปี

(บทที่7)

ในระหว่างตอนนี้ ทรงโปรดเวไนยสัตว์
ผลจลมารสารพัด กะผ่านมาด้วยดีได้
ตกมาในวันอังคาร เดือน 6 ขึ้นวันเพ็ญ 15 ค่ำ
ปีมะเส็งอีกซ้ำ กรรมจ้อหม่อมมา

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน วันวิสาขบูชา ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2555

(บทที่ 1)

เวลามาฮอดแล้ว ต้องลาโลกสงสาร
เสด็จ ดับขันธปรินิพาน จากไปแต่นั้น
ปัจจุบันนี้อยู่สถานที่ ประเทศอินเดียเมืองใหญ่
เมืองกุสินคระบอกให้ พระองค์ท่านปรินิพาน

(บทที่ 2)

เหตุการณ์กล่าวมานี้ คือมีสิ่งบันดาน
แม่นว่าฤดูแล้ง ชีผ่านหลายปีได้
ยังบรรจบครบให้ ตรงกับในเดือน 6 วันเพ็ญ 15 ค่ำ
ชาวพุทธทั่วทุกกล้า บูชาไหว้น้อมนำ

(บทที่ 3)

คือเป็นวัน พระกรุณาธิคุณ พระปัญญาธิคุณ
และพระบริสุทธิคุณอีกซ้ำ มื้อยิ่งใหญ่สำคัญ
ควรตมโฮมฮ่วมกัน แต่งบุญหนุนคำ
เดินนำฮอยองค์สัมมาสัมพุทธเจ้า เอาพุทธธรรมาสังสโค เป็นที่ฝัง
แม่นว่าชินานเหง หลายพันปีผ่านแล้ว ยังแววเหลื่อมฮุ้งไส

(บทที่ 4)

ผู้เป็นดวงประทีปได้ ให้แสงส่องทั่วโลกา
ประวัติความเป็นมา วิสาขบูชา
เมื่อปีพ.ศ. 420 นั้น กษัตริย์กรุงลังกา ชื่อพระเจ้า ภาติกราช
เฮ็ดประจำปีได้ขาด งานพิธีวิสาขะ ส่วนนี้ จัดขึ้นชู้สูปี

(บทที่ 5)

บุญวิสาขบูชา จัดยิ่งใหญ่มหิราพ
จนฮอดชั่วลูกหลาน กระทั่งปัจจุบันนี้
ตอนนั้นมีความสัมพันธ์ ทางด้านศาสนาอันล้ำค่า
พระสงฆ์ชาวลังกา นำมาเผยแพร่ให้ไทยได้ฮับเอา

(บทที่ 6)

นำพิธีวิสาขบูชาเข้า มาสู่เมืองไทย
แต่สมัยกรุงสุโขทัย มาสมัยอยุธยา สืบต่อมาฮอดเดี๋ยวนี้
เป็นการจัดพิธี อุทิศบูชาให้ แก่พระรัตนตรัย ดวงแก้วอันใสแห่ง
สิ่งสำคัญเลิศแล้ว คือวันแคว้นบวงมาร

(บทที่ 7)

หลายประการที่เฮ็ดได้ เริ่มจากกตัญญู
พ่อแม่ครูอาจารย์ อย่าลืมพระคุณท่าน

ประการสอง ให้ยึดถือเอาไว้ ในใจถาวร
คืออริยสัจ 4 ได้แก่ ทุกข์ สมุทัย นิโรจ มรรค 4 ข้อ ขอให้ยึดถือ
(บทที่ 8)

ความประมาทแต่ละมือ หรือแต่ละวินาที
คือวิถีแห่งความตาย ชีได้มาจนใกล้
ให้ตั้งสติเอาไว้ ในการเดิน ยืน นั่ง นอน คืออริยบทสี่
มีสมาธิมั่น ชันตีตั้งอยู่ชุกชุม

(บทที่ 9)
ตามที่ล้ามาหนี ได้เพียงหนึ่งในแสน
คันสีแว่แปนๆ เรื่องพุทธประวัติ คัดมาให้จบสิ้น
รวมผืนดินกับฟ้า มหาสมุทรกว้างใหญ่
กะยังเปรียบเทียบได้ บุญคุณท่านพุทธองค์

(บทที่ 10)
สืบทอดลงไว้ ในส่วนกตिका
ตามคณะกรรมการกำหนดมา ว่าเวลาเหมาะสมได้
ฝากความหวังเอาไว้ ให้ชาวพุทธสนใจ ไปศึกษาหาท่อง
วันวิสาขบูชา ขอเชิญชวนพี่น้อง

(กลอนลง)
ไปทำสร้างส่วนกุศล..เด้อ คนเอย...

กลอน รักกันด้วยใจชาติไทยมั่นคง ตอนที่ 1
ทำนอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2555
ใช้กับกลอนชาย

(กลอนขึ้น)

ออนซอนเอ๋ยออนซอนดินออนซอนหญ้า
ออนซอนบุญวาสนาได้มาตุ้มโฮมอีกแก่น
ได้เกิดฮ่วมในแหลมทองไทยแลนด์
แดนอยู่ข้าวอยู่น้ำ สยามเมืองยิ้มอ้อมกระใจ
ฮักแพงกันเด้อคนไทย...ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ละว่าโอนอ พี่น้องเผ่าชาวไทยเอ๋ย
ขวานทองไทยเฮามีดวงเดียวบ่เป่บ้าน
ครบทั้งหงอนและด้ามงามพร้อมคู่สู่อัน

(บทที่ 2)

ขวานทองของไทยนั้นสวยสง่ามีราศี
ไทยเฮามีบุญหลายได้ครอบครองขวานทองนี้
ย่อนความสามัคคีหมั่น บ่มีปันแบ่งส่วน
ขวานทองเฮาจ้งอยู่ได้มาจนเท่าชู้วัน

(บทที่ 3)

ย่อนว่าใจไทยมั่น ฮ่วมฮักสามัคคี
จ้งฆ่าตีสึกศรัทธารู้สู้ภัยมาได้
รวมพลังกันไว้ในขวานไทยใจเต็มเปี่ยม
ไผบ่เอื้อมอาจสู้เพราะเขาฮู้แก่ใจ

(บทที่ 4)

ไทยยังยืนมาได้ ย่อนความฮักสามัคคี
มีสถาบันชาติศาสนา พระมหากษัตริย์เป็นศูนย์รวมใจไว้
เกิดเป็นไทยใจเต็มร้อยบ่ถอยหลังให้คนซ่า
ต้องมีใจเก่งกล้าอาสาสู้เพื่อไทย

(บทที่ 5)

พลังใจอันใหญ่ยิ่งคือความฮักสมัคสมาน
คือคำคมโบราณ เพิ่นได้เขียนเตือนไว้
ไปผู้เดียวหัวหาย ไปสองคนซิเพื่อนตายได้ ควรสนใจคำบอกเหล่า
ผู้เฒ่าสอนสั่งไว้เฮาควรได้อำฮอน

(บทที่ 6)

อย่าให้อารมณ์ฮ้อน ย่อนกิเลสเผาผลาญ

ชีเอ็ดการงานใดให้สั่งใจก่อนต่อเจ้า
อย่าถือเอาความเก่งกล้า ยามโมโหโทสะมาใช้ตัดสินหมู่
คิดให้จบครบคู่ ดูให้มันถี่ถ้วนควรแล้วจึงค่อยทำ

(บทที่ 7)

คิดใส่ใจเขานำ ถึกใจโตอีกพร้อม ออมหอมผ่อนหนักเบา
ความผู้เฒ่าเห็นว่าถึกใจผี ดีใจคน ชีพ่อนปรนโมโหย้าย
ความโลภหลายความอายน้อย ชีพลอยให้ตนตกต่ำ
ศีลธรรมบียึดมั่น ศรัทธาแน่นซิปมี...

(กลอนลง)

สามัคคี สามะคานัง ตาไปสุขขังชู่คนดื้อ...ละนะ

กลอน รักกันด้วยใจชาติไทยมั่นคง ตอนที่ 2
ทำนอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2555
ใช้กับกลอนหญิง

(บทที่ 1)

คำพระสอนสั่งไว้ ว่าความโลกโกรธหลง
โทษพาคนโกง โกรธโมโหฮ้าย
อยากมีหลายกะเลยหลงลืมซ้ำ กรรมเวรบ่เอื้ออาว
ผู้มีเอวแห่งฟ้า สวเข้าใส่แต่โต

(บทที่ 2)

ทรัพย์สินกองโจ้โก บ่มีแบ่งปันไผ
ความโลภพาเป็นไป ลุ่มหลงงบบ่า
ฮอดเวลาเจ็บป่วยไข้ ไกลมือไปจั่งคิดฮ่ำ
แม่นว่ามีเงินคำ กะซื้อชีวิตบ่ได้ถึงคราวแล้วกะแม่นไป

(บทที่ 3)

เอาไปนำกะบ่ได้ จักอย่างจักอัน
สิ่งสำคัญคือความดี ที่ชีเอาไปนำได้
ควรสร้างความดีไว้ แนวชิไปเป็นหมู่
แม่นชิไปหืออยู่กะมีหมู่พวกเฝ้า นำหุ่มเบี่ยงแยง

(บทที่ 4)

บ่บอกเห็นชัดแจ้ง คือความฮักสมานฉันท์
เป็นภูมิคุ้มกันที่ดี ชนะผองภัยฮ้าย
เฮ็ดเอาเองกะจั่งได้ บ่มีซื้อขายตามตลาด
ผู้ใดขาดสิ่งนี้ บารมีนั้นชิห่างหาย

(บทที่ 5)

ฮักด้วยความจริงใจนี้ เป็นสิ่งหยียดยาวไกล
คันฮักบ่จริงใจแอบแฝงเสแสร้ง
ต้องสำแดงอาการขึ้นบวันใดกะมือหนึ่ง
บ่คือฮักลึกซึ้ง ผิงแน่นจากแก่นใจ

(บทที่ 6)

พี่น้องเอ๋ย...เพิ่นว่าฮักกันไฉนดีกว่าชังกัน
ไผร่ำรวยกะจัดสรร แบ่งปันกันใช้
มีศึกเหนือเสือได้ ไทยรวมใจกันช่อย
คอยแบ่งปัน สุขทุกข์ให้ไปถึงเท่าทั่วกัน

(บทที่ 7)

บ่แบ่งชนแบ่งชั้นวรรณะศักดิ์ศรี
แม่นยากดีมีจนกะฮักแพงกันได้

เกิดเป็นไทยในผืนแผ่นดินไทยควรฮักกันเอาไว้
เพราะบ่แม่นอื่นไกลคือชุมเชื้อพงษ์เผ่า
แต่ปู่ตาย่าเฒ่า เฮาคือเชื้อพี่น้องกัน

(บทที่ 8)

ส่วนสีสันเสื้อผ้ากะมีค่าคือกัน
แต่อย่าให้ความสำคัญ เหนือกว่าใจคนไปได้
ยกระดับจิตใจให้ เหนือสิ่งใดไว้ ชูอย่าง
เพื่อได้เป็นแนวทางลูกหลานไทย ภายภาคหน้าซิเอาเยี่ยงอย่างนำ

(บทที่ 9)

คุณธรรม จริยธรรม บวกกับศีลธรรมพร้อม ยอมอุทิศตนเพื่อแพร่
เพื่อตนเองนำแห่ง และเพื่อความสงบสุขของประเทศชาติพร้อม นำน้อมแต่สิ่งดี

(บทที่ 10)

สามัคคีฮักแพงให้กลมเกลียวเหนียวแน่น คือเหนียวปั้นใหม่
อย่าให้คือปั้นข้าวเหนียวถึกน้ำ เอามาปั้นกะเย่อยลง...

(บทลง)

หนอ คนไทย...ละน้ำ

กลอน ฝากชื่อเสียงสำเนียงลำรุ่งเรื่องเครื่องชัย

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2555

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...

ขอเอ่ยขอฝากเสียงสำเนียงร้องของหมอลำน้องใหม่

นามเดิมชื่อสมใจนามหมอลำชื่อรุ่งเรื่องเครื่องชัย

ศิลปินพื้นบ้านขอชวนท่านช่วยเบิ่งแงง..ได้อัพเนน..ละน้า...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

นี่ละท่านผู้ฟังเอ๋ย...

ขอเฉลยบอกให้ความเข้าใจมาเว้าต่อ

รุ่งเรื่องขอกราบกำประนมไหว้ขุ่สุคน

(บทที่ 2)

ความเป็นมาเบื้องต้นจนฮอดปัจจุบัน

เข้าวงการหมอลำแต่เยาว์ยังน้อย

พ่อแม่คอยเติมให้กำลังใจบ่หยุดย่อน

อ้ายกระสอนตี๋ให้ผมได้ต่อสาน

(บทที่ 3)

รุ่งโรจน์เครื่องชัยนั้นละท่านพี่ชายใหญ่ผู้ใจดี

สอนให้ผมได้มีสิ่งดีดีเข้ามาเพิ่ม

ช่วยเพิ่มเติมความฮู้ถือเป็นครูอีกคนหนึ่ง

ความฮักสุตลิกซึ่งถึงแท้แก่นใจ

(บทที่ 4)

ผู้ประสิทธิประสาทให้ในทุกเรื่องการลำ

ได้แนะนำหนทางศาสตร์และศิลป์สอนไว้

ผมใส่ใจเฮียนฮู้ตามคุณครูบอกเหล่า

คือแม่ครูราตรีศรีวิไลนี่ละเจ้าครูเค้าผู้สอน

(บทที่ 5)

ทั้งลำกลอนลำซึ่งทุกสิ่งได้ศึกษา

วิชาซีพหมอลำได้ยึดมาชั่วนี้

ซิดีได้ขึ้นอยู่กับผู้ฟัง ซิดังได้ต้องอยู่กับพี่น้องคอยประครองเชียร์ช่วย

ขอเฮงใจฮักหน่อยน้อยแต่ขอให้ยังอยู่นาน

(บทที่ 6)

เสียงบ่หวานหุ่นบ่ให้ แต่ล้วนแต่ความจริงใจ

การทางลำพอไปวัดไปวาแต่ว่าใจนั้นเกินร้อย

ส่วนหัวใจแขวนห้อยอยู่กับศิลปินพื้นบ้านคักแทน

และอีกผู้ใดกะฮักแท้บ่แว่วเชิงทาง

(บทที่ 7)

ผมซื่อเสริมสร้างให้ยืนอยู่ยาวนาน

สืบสานสายศิลป์ให้อยู่ยงคงไว้

ขอแฟนแฟนจงได้ประสานใจก้าวต่อไป

ฝากรุ่งเรืองเครือข่ายไว้อ้อมใจพี่น้อง

ประครองให้ได้โด่งดัง เดอแฟนฟัง

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน ประวัติลำแคน

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2555

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...

ฟ้าเอ๋ยฟ้าฮ้องตั้งอย่ามัวหลงระเลิงเห่อแต่น้ำของใหม่

ให้หวลคืนไปเบิ่งฮากเหง้า บ่อนกกเค้าปุ๋ยเฮา

แน่เด้อคน..ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

หันมาฟังทางนี้ ประวัติมีบอกกล่าว

สังเขปพอคร่าวๆสิขอเว้าเรื่องแคน

(บทที่ 2)

อันนี้แม่นภาคพื้นเผ่าเก่าเล่ากันมา

ประวัติความเป็นมาของหมอลำหมอแคนเกิดจากแดนใดนั้น

กล่าวบ่อนบ้นนายพรานไห้ไปเดินป่า

หาควัสัตว์ควั่นเนื้อเสื่อช้างระหว่างดง

(บทที่ 3)

ไปฮอดซังป่าไผ่ ไพรพญา

ได้ยินเสียงนกกาบางชะนีมันฮ้อง

ออนซอนหลายนั้นแม่นเสียงลมต้องพัดสั่นในกอไผ่

นายพรานเลยคิดได้จากเสียงไม้เสียดสี

(บทที่ 4)

สุนทรีย์เลยเกิดขึ้นเป็นความม่วนชวนฟัง

หวังในใจนายพรานต้องเฮ็ดนำเสียงไว้

เลยลองตัดเอาไม้ลำซางมาสอดใส่

เจาะฮูไม้แล้วยัดเข้าเ็นว่าเต้ากับกู่แคน

(บทที่ 5)

แฟนหือเมียนายพรานนั้นชื่อว่าค่านาง

ทางนายพรานประกอบเอาเต้าแคนลำซางพร้อม

เอาซี้สุดมายัดอ้อมหลอมเลาเผาสุ่

เลยซี้ฮูแล้วเป่าเล่น เป็นคือเสียงไม้ไผ่เสียดกัน

(บทที่ 6)

ส่วนว่าแนวมนั้นยังบ่ทันมี

เราคิดได้คิดดีเหลือวเห็นครือยานางว่าคล้ายคือชื่อเมียเจ้า

เลยนำเอาครือนั้นมาเป็นแนวมนได้

มัตทางหัวและท้ายนายพรานเลยเ็นว่าแคน

(บทที่ 7)

เสียงแล่นแต่รีแล่นแต่นายพรานเป่าให้เมียฟัง
แม่ค่านางเป็นคนลำไส้แคนเทิงฟ้อน
สรูปกลอนฮอนไว้ชื่อว่านายพรานไผ่เอ็ดแคนขึ้นก่อนหมู่
เทิงเป็นผู้เป่าพร้อมผลิตขึ้นเ็นว่าแคน

(บทที่ 8)

ลายแคนดังแล่นแต่นี่กะแม่นของนายพราน
จำมาจากเสียงประสานไม้ไผ่สีกันนั้น
หันมากล่าวบ่อนบั้นแม่ค่านางลำก่อนหมู่
ผู้ัวเป็นผู้เริ่มต้นเป่าแคนนั้นไส้กลอน

(บทที่ 9)

เมียนายพรานเป็นผู้ฟ้อนขับกล่อมลำนำ
คนจั่งจำมาเอ็ดฮอดสู่วันเดี๋ยวนี
มีตำราเขียนจารณไว้แต่สมัยอดีตเก่า
เริ่มมาแต่กกเหง่าฮอดหลานหล่อนหุ่นเหลน

(บทที่ 10)

เป็นจั่งซี้ละพี่น้องประวัติเรื่องเป็นมา
เขียนเป็นกลอนจากตำราเพิ่นเล่ามาตามนี้
ค้นหากมีข้อบกพร่องบทกลอนบ่ครบคู่
ขอนักปราชญ์ผู้รู้ฟังแล้วโปรดอภัย

(บทที่ 11)

ขอจบกลอนฮอนไว้บ่อนใดผิดขอนำไปแก้ไขเพิ่มเติมใส่
โยธิกาศรีวิไลเป็นนักเขียนน้องใหม่ขอแสงใจจากพี่น้อง
ช่วยยอย้อย่างฝ้ายแต่งกลอน...ออนซอนนำ...

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน ฝากสื่อพื้นบ้านผ่านเสียงลำ

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2555

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ....

ขอเอ่ยขอฝากเสียงสำเนียงร้องเป็นทำนองอ่อนแอ่ว

สาวพวงเพชรมาฮอดแล้ว ขอลำร้องล่องสู่ฟัง..

หนอแฟนเอ๋ย..ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

มาแล้วเดอเด้อคำ หมอลำชาเมืองสารคาม

คนบ่สวຍบ่งามแต่น้ำใจจริงแท้

การทางลำบ่ยอมแพ้เพราะฝักใจไว้เป็นหนึ่ง

ความผูกพันรักซึ่งถึงกนกเหง้าว่าเรื่องลำ

(บทที่ 2)

เอกลักษณ์ลึกล้ำลำแอ่วแนวอีสาน

ถือเป็นจิตวิญญาณ ของคนอีสานเฮาได้

พวงเพชรสานฝันไว้ได้สามสิบปีเศษ

สาเหตุปลูกฝังเล็กไว้ใจเกินร้อยฝ่ายแสดง

(บทที่ 3)

ครูสอนให้สู้แจ้ง ชีช่องทางเดิน

บ่มีแนวเคอะเขินเรื่องด้านการแสดงนั้น

ผู้สานฝันบ่ให้กำลังใจมาตลอด

แต่ต้นฮอดมือนี่มีใจสู้อยู่บ่เขา

(บทที่ 4)

ขออนุญาตกล่าวไว้เชิดชูเกียรติศักดิ์ศรี

แม่ครูราตรีศรีวิไลผู้แบ่งสรรค์ปันไว้

สืบสานสร้างสรรค์แบ่งปันภูมิปัญญาให้ศิลปินท้องถิ่น

ได้ทำมาหากินยึดเป็นอาชีพได้ไปหน้าต่อสาน

(บทที่ 5)

ลูกหลานขอยกไว้บ่ได้ละลืมคุณ

เป็นหยิ่งบุญพวงเพชรได้สืบครองของเค้า

สืบฮอยตาวาฮอยเฒ่าศิลปะอีสานเฮามูลมั่งค่าของพ่อแม่

ซื่อแลหล้าไว้ บ่ทำให้เสื่อมสูญ

(บทที่ 6)

และขอขอบคุณทุกทุกท่านเจ้าภาพศรัทธา

อุปถัมภ์ค้ำชูมาตั้งแต่เป็นหมอลำน้อย

เป็นผลพลอยดั่งได้ย้อนแสงใจแสงศรัทธาทุกถ้วนหน้าทวนชูช่วย
แต่เยาว์วัยหนุ่นน้อยคอยเติมให้ส่วนน้ำใจ

(บทที่ 7)

เริ่มเรียนลามาได้แต่อายุสิบสองปี
แม่ครูราตรีผู้อบรมบ่มสอนความรู้
คู่หมั่นเพียรเรียนได้ออกแสดงแต่เยาว์วัยอายุได้สิบสามขวบ
จวบจนฮอดมือนี้บ่มได้ละเลย

(บทที่ 8)

บ่เคยหยุดอยู่นิ่งเติมเต็มความฝัน
คอยสร้างสรรค์ต่อเติมเพิ่มเสริมความรู้
เติมทักษะอดทนสู้คอยปรึกษาคุณครูหาความฮู้บ่หยุดย่อน
ลำประยุกต์และลากลอนพวงเพชรจวบครบเฟียนเรียนรู้ชูชูแนว

(บทที่ 9)

เคยได้แชมป์มาแล้วผ่านการประกวดหลายสมัย
ภาคภูมิใจในชีวิต ส่วนที่ตนทำได้
สิ่งภูมิใจเหลือล้น ที่เกิดเป็นคนไทยได้รักษาไว้ภาษาถิ่น
โดยเฉพาะศิลปพื้นบ้านนกเค้าเหง้าอีสาน

(บทที่ 10)

ภูมิปัญญาชาวบ้าน สืบสานต่อด้วยพอใจ
ขอฝากไปอนวานหุ่นลูกหลานให้ฟังไว้
เจ้าอย่าไล่ลิ้มลิ้ม ของดีดีอีสานเฮาที่มีไว้ตั้งแต่เก่า
อย่าได้ละกกฮากเหง้า หนีไปอย่างอื่นดี

(บทที่ 11)

วงเหลียวหลังหันไปมาฟังล้าอยู่แก้าฝ่ายพี่
จากแม่ครูราตรีฝากมาเอ็นให้ไค้งอ่อย
หวนคืนมาขึ้นขี่ม้าก้านกล้วยแนวชีส่วยแม่นบ่มี..
อย่าซุ้ลิ้มของดีพื้นอีสานเฮาได้อ..

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน สามัคคีสามัคคานั่งตาโปสុងสิ่งดีเลิศ

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2555

(กลอนขึ้น)

ฟ้าเอ๋ยฟ้าฮ้องข่มอย่าลืมความหมอลำสั่ง

สามัคคีสามัคคานั่ง ตาโปสុង คือสิ่งประเสริฐเลิศล้ำ

หมอลำเฝ้าให้อ้าฮอน ให้อ่อนฮ้ำ

ใส่ใจจำเอาเตือนคน...ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

นี้จะพ่อแม่ผู้ฟังเอ๋ย...

ขอเฉลยหัวข้อ ลำติดต่อกันไป

เรื่องประวัติศาสตร์ไทย สมัยยุคลิงกอลิลา

เพิ่นบ่มีเสื้อผ้า ป่าเปลี่ยวโหดดบ่ง

ยังพวยงชีวิตได้ ฮอดหลายชั้นเช่นคน

(บทที่ 2)

บ่แบ่งสีแบ่งชนชั้น สรรหาแต่ความดีงาม

ตามวิถีชีวิตคนโบราณ บรรพชนใจบุญแท้

บ่มีใจยาตแห่ ชิงเอาของผู้อื่น

ชื่นชมกันแบบอายน่อง ปองครองสร้างแต่สิ่งดี

(บทที่ 3)

พี่น้องเอ๋ย... เหตุที่กล่าวมานี้ อยากให้ล่ำลึกถึงภูมิหลัง

เป็นย้อนหยั่งนอซุมเฮาๆ... จังเหล่าลืมหองเค้า

เอาใจเขามาใส่ใจเอาไว้ ลดทริฐลงไปให้เหลือไว้คนละหน่วย

แล้วถอยหลังคนละก้าว จังหันหลังฟ้าจ้าว่างหนี

(บทที่ 4)

สามัคคีอีกมัน เว้ากันคล่องประคองใจ

คันไทยเฮาบักไทย เฮาฮ้องเพลงชาติไทยให้ผู้ใดฟังน้อ

อย่าหลงคำยออป้อน จันลืมหองเดียวกัน เชื่อชาติชั้นน่องพี่

ตริกตรองให้ดีดี กินแล้วหย่าถี้ คึดดีดีหย่าถี้ คับคึดดีดีจึเป็นหนี้ผู้เพิ่นมี

(บทที่ 5)

สามัคคีสามัคคานั่ง สิ่งดีเลิศเหลือหลาย

คือเส้นฝ้ายผูกเชือสาย ผ่าพันธุ์ไทยไว้

เปรียบใส่โบราณเว้า ว่าซุมพงพันธ์เชือสักกุนายังมีเผ่า

ยามหลงกันมันยังฮ้องเฮียกเอิ้น หาพงษ์เชือเผ่าเจ้าของ

(บทที่ 6)

อีกความหนึ่งเตือนพี่น้อง เพิ่นว่าเชือชาติแอ้งอย่าเหม็นสาบกุยกัณ

เกิดมาเป็นคนไทย ให้ฮักแพงกันไว้
ไผ่เอ็ดดีให้นาย้อง สองซู้ใส่
ไผ่บ่ดีให้ค่อยแคะค่อยไ้ ไซ่แก้ช้อยกัน

(บทที่ 7)

ฮักด้วยใจแก่นหมั่น เสมือนปลาฮักน้ำ น้ำกะฮักฝูงปลา
เปรียบคือยารักษาใจ หาซื้อใสบ่มีได้
ทางภาคเหนือภาคกลางภาคอีสานภาคใต้ เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขไทยคือกันฮักหมั่นแก่น
ชวานทองของไทยแลนด์ คือสมบัติค่าล้ำคนไทยต้องฮ่วมฮักษา

(บทที่ 8)

เพื่ออนาคตลูกหลานภายภาคหน้า ได้สืบทอดทอสาน
บนพื้นฐานคุณธรรมจริยธรรม บวกกับศีลธรรม สืบพาชีวิตสู่ทิศทางดีได้
ถักทอสายใยไว้ ฮักกันแบบบริสุทธิ์สดใส คือข้าวเหนียวปั้นแน่นแก่น
คันข้าวเหนียวถักน้ำ ปั่นทอใดกะบ่แน่น
เปรียบคือความโกรธแค้นมันขังแน่นเยื่อใยใสใจ

(บทลง)

ให้ฮักแพงกันเด้อไทย...ละน้ำ

กลอน คุณภาพ น้ามังคุด

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2555

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...ฝนเอยฝนตกโห่งไหลรินลงน้ำล้นหลี่
น้ำ กินแล้วแข็งแรงแงดี
นีนแม่น้ามังคุด ตราแซนไทเด้อพี่น้อง
ยายสาชีย้องล่องซู่ฟ้ง เด้อแพนเอ้ย...ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ขอให้เจ้าพี่น้องตั้งใจต่อฟังเอา
ชีวิตเป็นของเฮาต้องถนอมทอมไว้
อย่าให้โรคภัยไข้มาอาศัยชั้นอยู่
เฮามาอุ้จักหน้าที่ และสรรพคุณของน้ามังคุดนี้ ว่าดีแท้ล้ำได้

(บทที่ 2)

สารสกิดที่ผสมใน น้ามังคุด แซนไทยนี้ ดีคักแห่น้อหลีเดอ
ตามเคยเจอเคยเห็น ผู้เพิ่นกินมาแล้ว
เป็นแนวทางต้านโรคร้าย ในร่างกายได้หลายอย่าง
ต้านโรคร้ายต่างๆ เช่นว่าเชื้อแบคทีเรีย
ลดอาการปวด นำข้อต่อ หมู่นี้ ต้านเชื้อที่ เฮ็ดให้ อาการท้องร่วงกะแมนนำ

(บทที่ 3)

ต้านเชื้อที่ก่อเกิดสิวได้อีกซ้ำ และต้านเชื้อราเกิดตามผิวหนัง
ทั้งกลากเกลื้อนผดผื่นคัน บ่เกิดมีมาไกล
ต้านการอักเสบได้ ลดอาการอักเสบใน แผลเบาหวานนี้กะเก่ง
ลดอาการกดหรือเกรงประสาทพร้อม ความเครียดลิซ่งเขา

(บทที่ 4)

สมานผิวหนังบ่ให้หมองหม่นเศร้า ซ่อยกระชับซู่ซุมขน
บนใบหน้าสิสวยงาม ผ่องใสเรีงร่า
รักษาสิวอักเสบ สิวหลุม สิวหนองได้ ให้นำใสงามอ่องต้อง
ต้านออกซิเดชั่น ของไขมัน และลดไขมันอุดตันในเส้นเลือดพร้อม ซอมดูได้
คักใจ

(บทที่ 5)

ลดอาการภูมิแพ้ได้ เพิ่มภูมิคุ้มกันโรคหลายอัน
จัดสรรหาแต่แนวดี มาตุ้มโฮมไว้ในนี้
เป็นทีอัสจรรยเหลือล้น รวมในสาร แซนโตน นี้นักด้วยคุณค่า
สรรพคุณทาง เกสชีววิทยา นับว่าเป็นประโยชน์ยิ่ง ต่อสุขภาพชีวิตคน

(บทที่ 6)

สารแซนโทน ในน้ำมั่งคุดนี้ เป็นสารที่บูรณาการ

รวมยอดดีของสาร คัดสรรมาโฮมไว้

ขอเชิญเอามากินได้ รับรองว่าบิณฑังเดื่อพ่อใหญ่แม่ใหญ่

น้ำมั่งคุดตราแซนไทย ถูกลักษณะอนามัย

บิใส่สี บิมีน้ำตาล บิใส่สารกันเสีย

และบิมีแอลกอฮอล์อีกซ้ำ ยายสาขอย้า บอกว่าดี

เดื่อพ่อใหญ่มี แพนยายสา ผู้ลำเอย...

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน คุณภาพ น้ามังคุด

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2555

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...ฝนเอยฝนตกโห่งไหลรินลงน้ำล้นหลี่
น้ำ กินแล้วแข็งแรงแงดี
นินมน้ามังคุด ตราแซนไทเด้อพี่น้อง
ยายสาชีย้องล่องซู่ฟิง เด้อแพนเอ้ย...ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ขอให้เจ้าพี่น้องตั้งใจต่อฟังเอา
ชีวิตเป็นของเธอต้องถนอมทอมไว้
อย่าให้โรคภัยไข้มาอาศัยชั้นอยู่
เฮมาฮู้จักหน้าที่ และสรรพคุณของน้ามังคุดนี้ ว่าดีแท้ล้ำได้

(บทที่ 2)

สารสกิดที่ผสมใน น้ามังคุด แซนไทยนี้ ดีคักแห่น้อหลีเดอ
ตามเคยเจอเคยเห็น ผู้เพิ่นกินมาแล้ว
เป็นแนวทางต้านโรคร้าย ในร่างกายได้หลายอย่าง
ต้านโรคร้ายต่างๆ เช่นว่าเชื้อแบคทีเรีย
ลดอาการปวด นำข้อต่อ หมู่นี้ ต้านเชื้อที่ เฮ็ดให้ อาการท้องร่วงกะแมนน้ำ

(บทที่ 3)

ต้านเชื้อที่ก่อเกิดสิวได้อีกซ้ำ และต้านเชื้อราเกิดตามผิวหนัง
ทั้งกลากเกลื้อนผดผื่นคัน บ่เกิดมีมาไกล
ต้านการอักเสบได้ ลดอาการอักเสบใน แผลเบาหวานนี้กะเก่ง
ลดอาการกดหรือเกรงประสาทพร้อม ความเครียดลิซ่งเซา

(บทที่ 4)

สมานผิวหนังบ่ให้หมองหม่นเศร้า ซ่อยกระชับซุ่มขน
บนใบหน้าสวยงาม ผ่องใสเรีงร่า
รักษาสิวอักเสบ สิวหลุม สิวหนองได้ ให้นำใสงามอ่องต่อง
ต้านออกซิเดชั่น ของไขมัน และลดไขมันอุดตันในเส้นเลือดพร้อม ซอมดูได้คักใจ

(บทที่ 5)

ลดอาการภูมิแพ้ได้ เพิ่มภูมิคุ้มกันโรคหลายอัน
จัดสรรหาแต่แนวดี มาตุ้มโฮมไว้ในนี้
เป็นที่อัศจรรย์เหลือล้น รวมในสาร แซนโตน นี้นักด้วยคุณค่า
สรรพคุณทาง เกสัชวิทยา นับว่าเป็นประโยชน์ยิ่ง ต่อสุขภาพชีวิตคน

(บทที่ 6)

สารแซนโทน ในน้ำมั่งคุดนี้ เป็นสารที่บูรณาการ

รวมยอดดีของสาร คัดสรรมาโฮมไว้

ขอเชิญเอามากินได้ รับรองว่าบิณฑังเดื่อพ่อใหญ่แม่ใหญ่

น้ำมั่งคุดตราแซนไทย ถูกลักษณะอนามัย

บิไส่สี บิมีน้ำตาล บิไส่สารกันเสีย

และบิมีแอลกอฮอล์อีกซ้ำ ยายสาขอย้า บอกว่าดี

เดื่อพ่อใหญ่มี แพนยายสา ผู้ลำเอย...

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน อนุรักษ์วัฒนธรรม ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2556

ใช้เพื่อประกวดงานจิมทอมสัน รางวัลชนะเลิศ

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละน้อ...

ฮึดแอ้ยฮึด12 ครองคำถือนำวัฒนธรรมนำชูใส่

วัฒนธรรมไทย เป็นของดีเลิศล้ำ นำเมืองบ้านให้สูงใส เป็นประเพณีไทย...

ละน้า....

(บทที่ 1)

หันมาฟังเอาไว้ เด้อชาวไทยทุกชำ

คำว่าวัฒนธรรมเป็นของดีเลิศแล้วพาให้แคล้วบ่วงมาร

(บทที่ 2)

ตามประเพณีบ้านให้ถือนฮึดถือครอง

ฮึด 12 คือบุญฮึดครองของบ้าน

เป็นงานบุญประจำไว้12 เดือนบ่แปลเปลี่ยน

เริ่มจากเดือน 1 นั้นฮึดเดือนอ้ายกะว่ากัน

(บทที่ 3)

จนฮึดเดือน 12 นั้นสร้างก่อทำบุญ

ภาคีสานเป็นทุนวัฒนธรรมอันคุณค่า

คำว่าครอง 14 นั้นกะหนุนนำคำใส่

คอยคำจูงส่งให้คนได้สร้างส่วนดี

(บทที่ 4)

ด้านภาษาและวรรณกรรมนี้กะยิ่งใหญ่สำคัญ

แม่นเฮาไปเห็นกันอยู่ใสกะจำได้

เพราะว่าภาษาใช้สื่อสารถึงถ้อยถิ่น

อย่าให้สูญเสื่อมสิ้นภาษาใช้ถิ่นตน

(บทที่ 5)

ด้านศิลปกรรมนั้นกะให้คิดค้นรูปแบบการแสดง

และอีกแพ่งศาสตร์ศิลป์ถิ่นตนเองไว้

เช่นว่านาฏศิลป์ไทยหรือดนตรีพื้นบ้านอีสานเฮานี้กะแม่น

ควรหวงแหนค่านิยมนี้ไว้และควรได้ส่งเสริม

(บทที่ 6)

เดิมความดีงามไว้อนุรักษ์และหวงแหน

โตอย่างเสียงลำแคนนั้นแม่นของอีสานแท้

บ่มีแปรเปลี่ยนบั้นไต้ยินเสียงลำแคนแสนสะออนฮอนฮ้า

เป็นจิตรวิญญานและเอกลักษณ์คำล้ำคุณค่าคู่อีสาน

(บทที่ 7)

ด้านสถาปัตยกรรม กะใช้ได้อย่างเหมาะสม

ใช้อารมณ์ศิลปะลวดลายงามย่อง

ยกมาให้พี่น้องฟังเป็นตัวอย่าง

จิมทอมป์สันเพนสร้างวางไว้มาตรฐาน บุญผลาไทยเขามี

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน อนุรักษ์วัฒนธรรม ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2556

ใช้เพื่อประกวดงานจิมทอมสัน รางวัลชนะเลิศ

(บทที่ 1)

อาทิเช่นว่า บ้านโคราช และภูไทย
จุดท่องเที่ยวคนหลงไหล ผ่องแบบเหือนเรือนหย้า
เพิ่นเอามาโฮมหัน หมูบ้านอีสานงามคล่อง
โดยมีการจำลอง วิถีชีวิตพร้อมนำน้อมสิ่งดี

(บทที่ 2)

รวมวัฒนธรรม ประเพณีการเล่น ทั้งหมดหมู่อาหาร
วิธีการประกอบอาชีพนำชูอันมาโฮมไว้
ดึงดูดใจทั้งชาวต่างชาติพร้อมและคนไทยกะไปเบิ่ง
เพิ่นได้ท่องเที่ยวเล่น ได้ความฮู้ดีมีนำ

(บทที่ 3)

ได้สัมผัสอันลึกล้ำ อายกลิ่นดินอีสาน
จากผลงานศิลปะ ค่าควรคุณค่า
จิมทอมป์สันฟาร์มสร้าง ระบบงานด้านเกษตร
เชิงนิเวศน์เกิดขึ้น สะออนสะอื้นชื่นชม

(บทที่ 4)

ผสมกลมกลืนเข้าธรรมชาติสวยงาม
บวกกับงานสถาปัตยกรรม แบบศิลป์สรรสร้าง
เป็นหนทางเชื่อมเข้าศิลปะ กับธรรมชาติ
เป็นบทบาท ใหญ่ยิ่งอิงอ้างอย่างงาม

(บทที่ 5)

สิ่งมองข้ามไปได้ยิ่งใหญ่อัศจรรย์
จิมทอมป์สันสร้างสรรค์ผ้าไหมงามย้อย
มีลายขวางลายห้อยสีสวยย้อยหยาด
ตีตลาดโลกได้ ไผะย่องขวาแซว

(บทที่ 6)

คุณภาพคับแก้ว ไหมหมีจิมทอมป์สัน
ตกตะลึงงัน ต่อผู้ไปเห็นฮู้
จัดว่าหลูหลาแท้ ผ้าแพรไหมได้นุ่มห่ม
เพิ่นมีเจตนาธรรมที่ซื่ออนุรักษ์ไว้เป็นของค่าคู่ไทย

(บทที่ 7)

ผลิตใช้ไหมปลูกหม่อน อาหารอ่อนหนอนไหม
ให้เกษตรกรท้องถิ่นมีงานทำและมีรายได้

ครบวงจรการใช้ ขบวนการงานใหญ่
มีความสุขที่ได้ไปท่องเที่ยวเห็น

(บทที่ 8)

เป็นการอนุรักษ์วัฒนธรรมไทย
ผู้บริหารมีน้ำใจ จำหน่ายขายสินค้า
เอาราคาเพียงย่อมเพื่อเป็นการเผยแพร่
อยากให้รู้จักค้ำให้ไปเยี่ยมเบิ่งแรง

(บทที่ 9)

เดือนธันวาคมหน้าแล้ง งานใหญ่ประจำปี
จัดให้มีเป็นประจำทุกปีมีวัน
ไฟไปเห็นมาแล้ว เว้ากันเสียงแซวแซว บอกได้ว่าคุ้มค่า
ปานสวรรค์ชั้นฟ้า สรรสร้างอย่างงดงาม
จิมทอมป์สันฟาร์ม งามพร้อมแบบอย่างไทย...

(กลอนลง)

ละน่า..

กลอน สมุนไพรรควทองโกลด์แม็กซ์ ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2556

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...

หันเอ่ยหันมาฟังทางนี้หมอลำมีของดีมาฝากตอนครั้งยิ่งใหญ่

สมุนไพรรควทองโกลด์แม็กซ์ สูตรสกัดใหม่

ของทีมงานทรัพย์รุ่งเรืองผู้ผลิตขึ้นไว้

ผลการใช้ก็อหิ...เข้มข้นดีหาบมีแนวคือ..ลำน้ำ

นี้จะท่านผู้ฟังเอ๋ย

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ไผ่เคยเห็นฮู้คอยฟังดูให้ถ้วนถี่

สมุนไพรรควทองแม็กซ์ชื่อนี้คงพอฮู้อยู่แน่นอน

(บทที่ 2)

คักกระเดือกระดือเป็นตางี้อัจฉรย์

ข้อสำคัญการสกัดสมุนไพรรควทองแม็กซ์ตัวเดิมกะดีพอได้

การสกัดใหม่อีกทีหนึ่งแห่งเข้มข้นดีคักกว่าเก่า

คุณภาพในการใช้นั้นละเจ้า ได้ผลดีเพิ่มคักกว่าเดิม

(บทที่ 3)

คณะวิจัยเฟ้นเริ่มทำเป็นเรื่องเป็นราว

นำเอาควตองหรือพุลูความาสกัดให้เป็นน้ำ

หมักที่มีสูตรเฉพาะด้านในขบวนการตามคิดอ่าน

กระบวนการผลิตที่ควบคุมสภาวะแวดล้อม ที่เหมาะสมพร้อมและปลอดภัย

(บทที่ 4)

นักวิจัยเบิ่งลึกซึ้ง ว่าเป็นหนึ่งบ่มีรอง

สมุนไพรรควทอง โกลด์แม็กซ์ สิ่งดีมีคุณค่า

ผลการรักษาโรคได้ มีความเข้มข้นกว่า

นำมาปั่วผู้ที่เจ็บป่วยไข้ ร่างกายนั้นบ่สบาย

(บทที่ 5)

ผู้ป่วยที่มีโรคร้าย หลายอย่างอยู่ในตัว

บ่ต้องกลัวให้น้ำมา ดื่มน้ำบำรุงร่างกายได้

รักษาควบคู่กันไป กับของแพทย์แผนปัจจุบันได้เต็มที่

อาการเป็นเบาหวานมี กะสามารถลดได้ ฮอดอาการไข้หวัดเวียน

(บทที่ 6)

บำรุงเลือด, โรคไมเกรนปวดศีรษะ

ความ ดันโลหิตต่ำหรือสูง,กะช่วงเซาหายได้

เส้นโลหิตตีบ ตัน,โรคกระเพาะ ลำไส้ มีปัญหา, ระบบขับถ่าย
โรคตับ โรคไต โรคเกาต์ ปวดตามกระดูกกระดูกเดียว ตามข้อกระดูกหาย

(บทที่ 7)

ช่วยหญิงชายวัยทองได้ ฮอตโรคริตส์ดวงทวาร,
เห็ดให้อาการประจำเดือนมาปกติ ตลอดจนโรคภูมิแพ้
แก้ภาวะภูมิคุ้มกันบกพร่อง ต้องควาตองโกลด์แม็กซ์ สูตรใหม่
ช่วยเห็ดอาการของผู้ป่วยทุกอย่างให้ ทุเลาขึ้นและช่วงเขา

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน สมุนไพรรักษาทองโกลด์แม็กซ์ ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2556

(บทที่ 1)

ว่าถึงฤทธิ์ในการเสริมภูมิคุ้มกันได้ หลายชนิดส่วนเซลล์มะเร็ง
เก่งอีหลีสมุนไพรรักษาทองโกลด์แม็กซ์ ของทีมงานทรัพย์สินรู้เรื่องเฮา
ช้อยได้ดี ทั้งมะเร็งปอด, มะเร็งสมอง มะเร็งลำไส้ ฮอดมะเร็งรังไข่,
มะเร็งทางเดินหายใจ มะเร็งเม็ดเลือดขาว มะเร็งปากมดลูกและมะเร็งเต้านมนี้ช้อยได้ดี

(บทที่ 1)

ผู้ป่วยจากมะเร็งระยะหนึ่งหรือสองนี่โอกาสหายเขา
ระยะที่สาม มีโอกาสสุเลา จนหายเป็นปกติได้
เสริมการต้านของร่างกายนั้นได้ ทั้งการอักเสบต่างๆ
ทางรักษาโรกระบบการไหลเวียน โลหิต ช้อยให้เสริมสร้างดีได้ตั้งใจ

(บทที่ 1)

โรคอักเสบของกระเพาะ ลำไส้ ทางเดินอาหารอักเสบเรื้อรัง
ทั้งอาการของสารพิษตกค้างในร่างกาย
มีกรดแก๊สและ เบื่ออาหาร ริดสีดวงทวารแก้ท้องผูก ภูมิแพ้ อักเสบเรื้อรังได้
ถูกโรคเกือบทุกอย่างกะว่าได้ในการใช้กะง่ายดี

(บทที่ 1)

เช่น การมี โคเรสเตอรอลในเลือดสูงนี้ความดันโลหิตต่ำหรือสูง
คาวทองโกลด์แม็กซ์ช้อยพุงให้ป็นปกติได้
รักษาโรคตับหรือไตอักเสบนั้น สำคัญคือ การเสื่อมสมรรถภาพทางเพศ ,
รวมเบ็ดเสร็จ ในการเจ็บป่วยใช้รักษาเขาได้ง่ายกว่าเดิม

(บทที่ 1)

ส่วนโรคเพิ่ม เช่นลมบ้าหมู เป็น สิว, ฝ้า, ผิวแตกมีน้ำเหลือง,
รวมโรคเก๊าท์, และโรคประสาท นอนบ่หลับ,
นับรวมฮอดอัมพาต อัมพฤกษ์ ต้องนึกถึงทรัพย์สินรู้เรื่องชิบผิดหวังเด้อ
อย่าลืมเดอคาวทองโกลด์แม็กซ์ โทสัดใหม่นี้ได้ผลดีกว่าโตเก่า
ทรัพย์สินรู้เรื่องที่เป็นตัวแทนจำหน่ายให้หมู่เจ้า เป็นทางการได้บ่หวั่นไหว

(บทที่ 1)

หากท่านต้องการและไว้วางใจสั่งซื้อได้ เครื่องดื่มสมุนไพรร
พอใจในผลิตภัณฑ์ โปรดติดต่อทีมงาน ทรัพย์สินรู้เรื่องทันทีได้
เบอร์โทรเด้อชิบอกให้ 084-7631177 ตามด้วยเบอร์ 089-0645445 ขอหันมาย้าอีกเทื่อ
084-7631177 ตามด้วยเบอร์ 089-0645445
หรือชิมาสถานีวิทย์ที่ท่านกำลังรับฟังรายการ ขณะนี้กะได้อยู่
ทางทีมงานทรัพย์สินรู้เรื่องพอรับรู้ ชิฟ้าวจัดส่งให้ถึงท่านอย่างด่วนไว...

(กลอนลง) ขอขอบคุณผู้สนใจ เครื่องดื่มสมุนไพรร คาวทองโกลด์แม็กซ์เฮาเอ๊ย...ละนะ...

กลอน หาเสียง นายก อบต. นางสาวทัศนพร พรหมหลง ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2556

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...ละนอ...

หันเอ๋ยหันมาฟังทางนี้หมอลำมีข่าวดีมาล่ำร้องบอกกล่าว

เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการเลือกตั้งฟังแล้วให้อ้าฮอน..เด้อชาวตำบลโพหนองเอ๋ย...ละน้า...

อันนี้ละท่านผู้ฟังเอ๋ย

(บทที่ 1)

ขอกราบเรียนอ้ายน้องชาวตำบลโพหนองขอล่ำร้องบอกข่าว

จากนางสาวทัศนพร พรหมหลงเด้อพี่น้อง ให้ล่ำร้องล่องสู่ฟัง

(บทที่ 2)

เกี่ยวกับการเลือกตั้งครบวาระพอดี

ต้องมีการลงสมัครเลือกตั้งมาแทนไว้

ก่อนจะไปทางหน้าขอให้หันคื้นมาวงเวียนหลังฟังก่อน

จากนางสาวทัศนพร นายก อบต.ขอขอบคุณอ้ายน้องสมัยแล้วที่ผ่านมา

(บทที่ 3)

สมัยหน้าชียอดนี้ ขอทำหน้าที่คงเดิม

เพื่อเข้าไปต่อเสริมอันเก่าเดิมที่มีไว้

ส่วนประวัติบอกให้ อาชีพนักการเมืองท้องถิ่น

รับผิดชอบตลอดสิ้นเขตเลือกตั้งหม่องเก่าเฮา

(บทที่ 4)

ขอบอกเล่าให้รู้ในตำแหน่งการงาน

เป็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบลโพหนองนี้

หน้าที่ทำงานนั้นจัดสรรดีมีขอบข่าย

1 กำหนดนโยบายโดยขัดต่อกฎหมายและรับผิดชอบในการบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนตำบล

ตามข้อบัญญัติและข้อบังคับไว้ที่ทางการให้เข็ดหน้า

(บทที่ 5)

ข้อ2 นั้นสั่งอนุญาต และอนุมัติเกี่ยวกับราชการขององค์การบริหารส่วนตำบล

ข้อ 3 แต่งตั้งและถอดถอนคนผู้กระทำความผิด เช่นรองนายกและเลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนตำบลได้

ข้อที่4 วางระเบียบเพื่อให้งานขององค์การบริหารส่วนตำบลเป็นไปตามระเบียบ

ข้อ5 รักษาการให้เรียบร้อยตรงตามข้อเพิ่นว่ามา

(บทที่ 6)

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนั้นนำตามระเบียบมีวินัย

ข้อที่6 ใส่ใจปฏิบัติหน้าที่อื่นเพิ่มเติม ตามที่บัญญัติไว้

หนังสือรวมกลอนลำทางยาว

ศูนย์การเรียนรู้ภูมิปัญญาไทย แม่ครู ดร. ราตรีศรีวิไล บงลิตทิพร

ในพระราชบัญญัตินี้และกฎหมายอื่นๆ
ที่รัฐ ยื่นยกให้ในหน้าที่ทำ

(บทที่ 7)

บัดนี้ขอบอกย่าหม่องบ้านเกิดเมืองนอน
ทัศพร พรหมหลงเกิดตำบลโพนทองนี้
วัน/เดือน/ปีเกิดนั้น วันที่ 9 มีนาคม ๒๕๐๖ บอกว่า
ห้าสิบปีอายุได้ไขแจ่งสุ่ง

(บทที่ 8)

บ้านเลขที่ 107 นั้นหม่องติดต่อและญาติลำนานา
หมู่ที่ 9 ตำบลโพนทอง อำเภอโพธิ์ตาก จังหวัดหนองคายสะดวกสบายไปได้
รหัสไปรษณีย์ 43130 ต่อท่านโทรสาร 042483133 ให้จำจื่อ
โทรศัพท์มือถือ 081-7390576 บอกให้ติดต่อได้ชู่ชู่ยาม

(บทที่ 9)

ส่วนสถานภาพแต่งงานแล้วมีบุตร คนหนึ่งนำกัน
คือเด็กชายไคโตะ นารุซาวะ อายุ 14 ปีเรียนม. 2 ปีนี้
ปัจจุบันไปศึกษาอยู่จังหวัดอุดรธานีโรงเรียนอุดรพิทยานุกุลหนุนส่ง
ส่วนว่าการศึกษาของนางสาวทัศพร พรหมหลงผู้ลงรับเลือกตั้งหวังให้สู้ระเอียดดี

(บทที่ 10)

ป.1 ถึง ป. 4 จบโรงเรียนบ้านไร่ต่อโรงเรียนบ้านดอนไผ่ ป.5 ถึง ป.7
ม.ศ. 5 เรียนสำเร็จจากโรงเรียนพานพร้าว
ในคราวนั้นไปศึกษาปริญญาตรีต่อศิลปศาสตรบัณฑิตสาขาการพัฒนาสังคม
ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีนั้นละน้อ พอเห็นฮู้ฮ้อมไป

(บทที่ 11)

ปัจจุบันนี้ได้อยู่ในระหว่างศึกษา
ระดับปริญญาโท ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานีนั้น
รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต เรียนตามขั้น สาขาการปกครองท้องถิ่น
ใกล้จะจบครบสิ้นจวนจ้อหม่อมมา

(บทที่ 12)

ส่วนประวัติการทำงานนั้นน่า ตั้งใจต่อจิตอาสา
เช่น อาสาสมัครมูลนิธิรักไทย บ้านพักใจอาสาช่วย
เป็นวิทยากรพิเศษเกี่ยวกับเด็กและสตรีนำด้วยอาสาใช้สว่าง
ของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์นี้พาชาวบ้านให้พัฒนา

(บทที่ 13)

เป็นอาสาสมัครสำนักการคำหึงและเด็กเยาวชน
ตลอดจนเป็น เลขาธิการกลุ่มพัฒนาสตรีอำเภอโพธิ์ตาก เขตจังหวัดหนองคายนี้
เป็นประธานกองทุนพัฒนาบทบาทสตรี อำเภอโพธิ์ตากพร้อมประโยชน์ส่วนรวมถือ
เป็นใหญ่ปัจจุบันนี้ได้ดำรงไว้หน้าที่ตน

(บทที่ 14)

รับตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลโพหนองน้ำสรหาตี่มเดิมสาน

ประสบการณ์/ผลงานพัฒนาหาเพิ่ม

1.เป็นผู้ริเริ่มและดำเนินการสานต่อ

ก่อสร้างระบบประปาชุมชนตำบลโพหนอง โดยคนในชุมชนมีส่วนร่วมดำเนินการสร้าง

ช่วยชู

(บทที่15)

2. สร้างศูนย์เรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงเพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้ให้กับชุมชนในท้องถิ่น

บ่สุดสิ้นท่อนี้ความดีสร้างเพิ่มพูน ต่อहनุน บุญนำชู

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน หาเสียง นายก อบต. นางสาวทัศนพร พรหมหลง ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2556

(บทที่ 1)

3. ผู้สนับสนุนให้กองทุนเสริมสร้างชีวิต และสวัสดิการชุมชน (ด้วยสัจจะอมรินทร์ไว้วัน
ละบาทออมชู้วัน)

4. ผู้ริเริ่มให้คนได้เรียนภาษาอังกฤษทั่วถึงกันในเขตชุมชนตำบลนี้

โดยมีอาจารย์จากต่างประเทศมาสอนให้ภาษาตามว่า

เพื่อรองรับการใช้ภาษาสู่ประชาคมอาเซียน ปี 58 ให้ได้ทัดเทียมเท่าหมู่เขา

(บทที่ 2)

อันนี้ไว้ โดยสังเขป เรื่องผลงาน

5. ร่วมในการรณรงค์และเป็นแกนนำของตำบล

ในการรวมกลุ่มของสตรีตำบล เพื่อลดความรุนแรงต่อเด็กและสตรีไว้

6. เสริมสร้างอาชีพให้กับชุมชนโดยมีการจัดฝึกอบรมโครงการกริดยางให้คนในท้องที่
เพื่อให้มีความรู้และนำความรู้จากการฝึกอบรมมาให้หารายได้เต็มเต็ม

(บทที่ 3)

7. เป็นผู้นำเสริมสร้างความฮักฮ้อสามัคคี

โดยให้คนในชุมชนได้มีการจัดกิจกรรมร่วมกันประสานร่วม

เช่นการห่ม ประเพณีสงกรานต์ทุกหมู่บ้าน และโครงการวันผู้สูงอายุนี้กะได้ขาด

8. ผู้นำการรณรงค์ให้ชุมชนรักษาความสะอาด และชุมชนน่าอยู่พร้อมไม่เห็นกะยัง
ว่างาม

(บทที่ 4)

9. ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2553 ฮอด 2556 นั้นบ่ไหวหวนการทำงาน

ดำรงตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลโพธิ์ทองนี้

ปัจจัยที่ทำไว้ ประสพผลสำเร็จเห็นประจักษ์คักแห่

ข้อ 1 บริการโดดเด่นเป็นเลิศแท้ เห็นแจ้งกระจ่างใจ

(บทที่ 5)

จัดตั้งหน่วยกู้ชีพกู้ภัย ให้เอ็นไซ้ตลอด 24 ชั่วโมงยาม

ตามเหตุการณ์ฉุกเฉินเจ็บป่วย เป็นหยั่งกะได้

แม้ว่าไกลหรือใกล้โรงบาลได้กะนำส่ง

ไปตามจุดประสงค์ของชุมชนเอ็นไซ้ รับส่งให้ทั่วถิ่นไทย

(บทที่ 6)

รถรับส่งทั้งผู้ที่เจ็บป่วยไข้ หรือผู้เสียชีวิต

บ่ได้คิดราคา ค่าหยั่งนำชาวบ้าน

ข้อที่ 2 โครงการซื้อที่ดินแล้วสร้าง ที่ทำการอบต. เป็นโครงการปีห้าสี่

ข้อ 3 กะปีห้าสี่ จัดตั้งหน่วยป้องกัน และบรรเทาสาธารณภัยขึ้นไว้ในท้องถิ่นตน

(บทที่ 7)

ข้อที่ 4 ปี 55 คิดค้น และก่อตั้งศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก
ได้งบประมาณ มาจากอาจารย์เล็ก วัดบ้านนาขามนั้น
ปี 56 จัดตั้งโรงน้ำดื่มชุมชน หรือเอ็นว่าโรงน้ำดื่ม
และจัดตั้งดื่ม ห้องสมุดชุมชนอยู่บ้านไร่ ให้คนได้อ่านเขียน

(บทที่ 8)

เป็นคนดีมีจิตอาสา และจิตสาธารณะบ่เอื้อนบ่ปิ่นเปลี่ยนแปลงแท้บ่วะบิ่นเปลี่ยนแปลง
มีความตั้งใจจริงมองปัญหาแล้วค้นหาวิธีแก้
และสำนึกอีกบ้านเกิดตนหน่วยงานภาครัฐและเอกชน กะให้การส่งเสริมอย่างดียิ่ง
คนจริงใจและใจจริงคือนายก อบต.หญิงทศพรคนนี้ ยากจะมีผู้เปรียบใส่
เวียกใหญ่ๆน้อยๆบ่เคยจ้อยชิเกียงาน

(บทที่ 9)

แถมยังเป็นลูกเกิดอยู่ในบ้านหวานเกิดอยู่ในสวน
เห็นสมควรเลือกเอา เป็นผู้นำเอาได้
ความโบราณว่าไว้ ชาวไทยไกลบ่ท้อสิบไทยใกล้คราวจำเป็นได้เอ็นใส่
ยามเมื่อเจ็บป่วยไ้ยังชิได้เฮียกขาน

(บทที่ 10)

ความโบราณเห็นว่า...อย่าได้เก็บดอกหวานบ้านเพื่อนมาบาน
ให้เจ้าจ้อยชานเก็บดอกกระเจียวอยู่แถมฮั่ว
พี่น้องเอ๋ย... คนใกล้ตัวเฮามีไว้ แถมเป็นคนมีน้ำใจเฮาเคยได้ชันเผิง
เบิงจากการเป็นนายก อบต. ผ่านพ้นตนแล้วตั้งสี่ปี

(บทที่ 11)

ชื่อนางสาวทศพร พรหมหลงผู้นี้ ทำงานเด่นเห็นประจักษ์
สร้างความเจริญให้ตำบลโพหนองคัก เพิ่มพูนคุณค่า
กล้าคิด กล้าทำ กล้านำสู่การเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น นำความเจริญเข้ามาใส่
เลือกตั้งนายก อบต.คราวต่อไป อย่าซุ้ลิมเลือกนางสาวทศพรคนจริงใจไว้ใช้
ชาวตำบลโพหนองเขาชิได้เจริญรุ่งอยู่ฮั่งเฮือง ...ใสเมืองๆ...

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน เชิญชวนเลือกตั้งนายกองค์การนิสิต มมส.

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2556

(กลอนขึ้น)

โอ้ย ละนอ...ฟ้าเอยฟ้าฮ้องโหย่น อย่าพากันสับสน มาเลือกตั้งนายกใหม่
เลือกนายกองค์การนักศึกษาไว้ใช้ เพื่อ มมส.เฮาซีได้

เจริญรุ่งอยู่สูงเฮือง...ใสเมือง ๆ ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

วันที่สามและสี่ กุมภาพันธ์นี้ มีเรื่องดีซิบอกข่าว
แจ้งให้ชาว มมส. ฮู้ไว้ในเรื่องนายกเฮา

(บทที่ 2)

เลือกตั้งเอา นายกองค์การนิสิตไว้ใช้ ดูแลฝ่ายพัฒนา
จัดสรรงบประมาณมา สร้างสรรค์สานเพิ่ม
เต็มหม่องดีมีแล้วให้เจริญขึ้นกว่าเก่า
ให้ มมส. เฮาเจริญรุดหน้า หาทางก้าวกว่าหลัง

(บทที่ 3)

เริ่มแรกต้องเลือกตั้งเอานายกมาองค์การ
มาบริหารการทำงาน ผู้ประสานเป็นหลักไว้
ตั้งขึ้นมาเพื่อให้เป็นศูนย์รวมจุดใหญ่
เป็นองค์กรเพื่อใช้เฮ็ดงานร่วมฮ่วมกัน

(บทที่ 4)

ข้อสำคัญคือให้ฮู้ผู้ที่เป็นตัวแทน
มีแบบแผนการทำงาน และเป็นคนดีแท้
บ่แหวหนีครองเค้าคุณธรรมคำจูนช่อย
บ่แม่นคอยแต่จ้อ เตรียมตั้งทำซิกิน

(บทที่ 5)

ทุกสิ่งอย่างตลอดสิ้นในเรื่องงบประมาณ
ต้องเป็นผู้ประสานงาน มาพัฒนาจริงแจ้ง
แสดงถึงความเสียสละงานส่วนโตไว้ ถื่องานส่วนรวมมีคุณค่า
วันที่สามถึงสี่ กุมภาพันธ์ ขอเชิญชวนนิสิตทุกถ้วนหน้าไปกาให้ใส่คะแนน
เลือกนายกเป็นตัวแทน เพื่อพัฒนา มมส.เฮาเด้อ...

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน ลำลาอาลัย

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2556

(กลอนขึ้น)

โอยละนอ...

ลำบทันถึงโง่งเวลาลงผัดมาไล่

บ่อยากไกลพี่น้องเวลานั้นหากจมา...หนาแฟนฟังละน่า

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

เออ..บัดนี้สมควรแล้วสิลาโลไกลห่าง

สิลาปางควงค้อมซุ่มทันทานผู้ฟัง

(บทที่ 2)

พ่อแม่ตั้งตักแต่งทำทาน

ไปเอาหลานมาลำหยงคีนจนแจ้ง

แสงอดอ่อนล้ำ แขนกะลาซากะอ่อน

จนสีย่อนบขึ้น ยืนง่วงได้ปวงวิน

(บทที่ 3)

บัดนี้สิ้นสมส่วนของการ

อวสานลาลง สีสงพรตอนม้วน

ม้วนได้ได้ ลำไปบ่ผัดบ่อง

ผัดทำนองฮึดเค้าคนเฒ่ากะอย่าถ้อ

(บทที่ 4)

ลำสู่มื้อกะมีแนคำเพอะ อีแม่เอ๋ย

สกกปรกแกมกัน สู่ลายหลายเรื่อง

หากว่าเคื่องหูเจ้าเมธินักปราชย์

อนุญาตผู้ข้าแห่นัดอานคู่สู่คน

(บทที่ 5)

ผู้เพิ่นคันประพันธ์แต่งเขียนกลอน

อุทาหรณ์มีมาทำจามาลำฟ่อน

กลอนพาเว้าสำนวนสูงต่ำ

คำบ่อนได้ขาดซ่อนเขียนซ่อนตี๋มแถม

(บทที่ 6)

สีทองแกมเหลืองสั้มฟ้าสู่เงิงสง

ชีจากไปคนทางห่างเหินไกลเย็น

คันชิวเงินขอให้เงินแต่บ้านเฮือนชานช่อง

ให้ยังความเป็นพี่น้องได้เที่ยวย้อย่องยาม

(บทที่ 7)

อย่าซุ่มเข้าไปเยี่ยมแะแะหา
ทั้งปุตาย่ายยเอื้อยอ้ายลุงอาป้า
ลาเดอสายแซงจุ่มซุ่มชายสาวบ่าว
คราวนี้โอกาสได้เ็นสิ่งลา

(บทที่ 8)

ลุงและป้าปู่ย่าอาวอา
ขออ้อลาและอวยพรคู่สู่คนให้หายฮ้อน
ยามนอนหลับให้ฝันได้เลขรางวัลทีหนึ่ง
พึงประสงค์คืออยากได้อันใดนั้นให้หลังโฮม

(บทที่ 9)

ยกมือขอกราบกัมประนมนอบใจนำ
ผู้ที่ถือศีลธรรมค่าแลงเพียรเยี่ยม
ขอให้สุขใสเหลียมอย่ามีมารมาฆังผ่า
เท็งครุบาใหญ่่นอยเณรพร้อมพร้าชี

(บทที่ 10)

จากลามีอนี้ตั้งแต่ส่วนความล้า
แต่ว่าใจขออยู่น่าบ่ห่างไกลไลวัน
อยากเห็นโต กรรมเวรเด้สังพาเพจำให้ห่าง
คันเป็นโตจ้งหอยคันเป็นฮอยจ้งช้าง
หมอลำชีไปว่าจ้างให้คนนั้นฆ่าแม่เวร..เข็นนำพัน..

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน สามัคคีกลมเกลียวคือข้าวเหนียวปั้นใหม่

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2557

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...ละนอ...บุญเอ๋ยบุญบุญผลาทำไว้ มาช่วยดึงหัวใจคนไทยอย่าให้เหวหวั่น
ไทยเธอคือซุมเชื้อแซงเดียวกัน สืบพงศ์พันธุ์เฝ้าเชื้อ เครือกกเหง้าบเปลี่ยนไป
ฮักกันหนอคนไทย ละน้า...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ขวัญทองไทยเธอสร้างขึ้นให้เป็นหนึ่งเดียวกัน
บ่สามารถแบ่งปันแยกจากกันออกไปได้
ไทยได้อาศัยชั้นหลายชั่วคนหลายร้อยเช่น
สงบรมเย็นราปรินมาได้ตลอดกาล

(บทที่ 2)

ถึงชิตต่างกันบ้าง ด้านเชื้อชาติศาสนา
เรื่องหัวใจบ่เคยมีปัญหา ยังฮักกันคงที่
เมืองธรรมเมืองทองของไทยนี้ ล้วนมีของดีงามคล่อง
จนนานาชาติยกย่องลือก้องทั่วทะเลถึง

(บทที่ 3)

เพราะว่ายึดถือหมั่น เคารบชาติศาสนา
มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุขเปี่ยมด้วยคุณธรรมล้วน
ปวงชนชาวไทยได้อาศัยอยู่ชั้นเพ็ง
เบิ่งแย่งกันแบบอ้ายน้อง ตะผองเท่าทุกวัน

(บทที่ 4)

สามัคคีสามัคคานั่งตาไปสุขขังนั้นอันยิ่งใหญ่สำคัญ
ไทยเธอถือกันมาแต่ปฐมบรมพัน
เป็นทุนทางวัฒนธรรมพร้อม ฮักหอมอมอมหอมกันมาแต่ครั้งฮุ่นปู่
ตั้งแต่ปู่แต่ปู่ กกฮากเหง้าปู่ย่าเฮา

(บทที่ 5)

ประเพณีฮีตเค้า ไทยเธอฮักแพงกัน
สมานฉันท์ปองครองคลองงามตามต้อง
ฮ่วมพิทักษ์ปกป้องแหลมทองไทยให้เอื้องฮุ่ง
ปวงพ่อลุงแม่ป้า ปู่ย่าตายายพราพร้อม เพียงหน้าสง่างาม

(บทที่ 6)

ปลูกฮักแพงเสมอตามลูกพ่อแม่เดียวกัน
บ่แบ่งสีสัณวรรณะ เฝ้าพันธุ์พงศ์เชื้อ
ฮักแบบเครือตึงเหง้า สายเดียวกันบ่ปันแบ่ง

เข้าส่งแกงแลงส่งปิ่นให้ เอือนใกล้ข้างเคียง

(บทที่ 7)

บ่ขุดคั้ยหาเรื่อง เคื่องขุนหมองใจ
ยามเจ็บป่วยได้อาศัย เพิ่งพาหายฮ้อน
สุดสะออนเหลือล้นออนซอนคนสมัยเก่า
อยากให้เจ้าพี่น้อง ตรองถ้วนไคร่ควร

(บทที่ 8)

หวนคำนึงไปฮอดกกฮากเหงา ฮีตครองเก่าดึกดำบัน
ความแบ่งปันน้ำใจ บ่แม่นแนวยายซื่อ
ความดีคือสิ่งซื่อขายบ่ได้ บ่มีขายตามตลาด
ต้องฉลาดปลูกขึ้นไว้ ในโตเจ้าอย่างเดียว

(บทที่ 9)

และเทียวแจกจ่ายให้ จัดแบ่งเบ่งแกงกัน
ซึเป็นปัจจัยสำคัญ ต่อตนเองได้
ชนะใจคนอื่นพร้อม เป็นบารมีอันสูงส่ง
จุดประสงค์ที่วาดไว้ ต้องไปได้ฮอดฝั่งฝัน

(บทที่ 10)

ซอยแบ่งปันดับไฟฮ้อน ที่สุ่มอยู่ในใจ
ไฟฮ้อนใน กลายเป็นเย็น ลดละความเคื่องแค้น
สร้างความสามัคคี ฮักกลมเกลียวเหนียวแน่น คือข้าวเหนียวปั้นใหม่
สมานฉันท์ฮักแพงกันด้วยใจ
อย่าให้คือ ปั้นข้าวเหนียวถึกน้ำโอย แสนซึปั้นกะเยื่อลง

(กลอนลง)

ซอยจรรโลงความดีงาม...ละน้ำ...

กลอน ลำเชิญชวนเที่ยวงานดอกคูนฯ

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2557

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ.. ออนซอนแอ้ย ออนซอนดิน ออนซอนหญ้า
ออนซอนปลามันลั่นหรีอ ออนซอนงานประเพณี
สุดยอดสงกรานต์อีสาน เทศกาลงานดอกคูนเสียงแคน
และถนนข้าวเหนียว มาเที่ยวกันเด้อพี่น้อง...
รับรองได้ม่วนแน่นอน...ออนซอนน้ำ...ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ละว่าโอนอ..พี่น้องเผ่าชาวซอนแก่นเฮาแอ้ย...
สวรรค์เมืองคนนี้มีถิ่นเมืองซอนแก่น
เมืองดอกคูนเสียงแคนแดนหมอลำชื่อก้องคนได้ยั้งช้ำลือ

(บทที่ 2)

เสียงซำกันแตกวื้อๆ ทั่วโลกโลกา
ชาวไทยและเทศหลั่งมาเที่ยวชมโฮมท่อน
ออนซอนบุญตรุษสงกรานต์เดือนห้า งานดอกคูนเสียงแคน
และถนนข้าวเหนียวเชิญอ้ายน้องมาเที่ยว
มากลมเกลียวฮักหมั่นโฮมคุ้มฮ่วมกัน

(บทที่ 3)

ปีนี้นั้นจัดพิเศษเหลือหลาย
เฮ็ดประติมากรรมทรายสินไซตบประทาย ยิ่งใหญ่หลายงานนี้
มีการจัดโตละครในเรื่อง สินไซไว้ให้เบิ่ง
จั่งแม่นเพิ่นเฮ็ดถึง งานใหญ่จั่งซี่ ในโลกนี้หาบมี

(บทที่ 4)

สิ่งสำคัญกว่านี้ กะมีตี๋ตามมา
เป็นตางัด อเมซิ่ง หิวน่าอัศจรรย์เกิดขึ้นในงานนี้
ถือว่ามีการเกิดปฏิหารขึ้น มหัศจรรย์ครั้งยิ่งใหญ่
ชาวซอนแก่นฮ่วมใจ ได้อัญเชิญพระพุทธรูปเจ้า มาปกป้องหมู่เฮา

(บทที่ 5)

เชิญเพิ่นมาเป็นมิ่งขวัญอยู่เฝ้า เนาแท่นศาลหลักเมือง
ให้อู่เฮื่องเรื่องรอง ต่อไปภายหน้า
ตกมาในปีนี้เป็นนิมิตหมายอันดี เกิดขึ้นพร้อมหลายอย่าง
เป็นแนวทางบ่งบอกให้ว่าเมืองบ้านชีอยู่เย็น

(บทที่ 6)

อีกอันหนึ่งที่บ่ควรละเว้นสิ่งบ่งบอกความดีงาม

การรดน้ำสรงกรานต์แบบประเพณีเค้า
เทเบาๆ หดหน่อยๆ หวิดใส่กัน สาดค่อยๆ
อย่าเทล้มเทปล่อย ให้น้ำจ๊วกจ๊ากวี้ม ลืมครองเค้าพ่อแม่เฮา

(บทที่ 7)

เว้ากันนิ้วหัวกันม่วนชวนกันช้อยประหยัดน้ำยามจำเป็นบ่เงินขาด
"ซิดซิดสาดสาด ม่วนขนาด ขอนแก่นคึกคัก"
จั่งแม่นเป็นตาสักสโลแกนเทศบาลเพิ่นว่าให้เฮาได้เฮ็ดน้ำ
ปีนี้นั้นจัดยิ่งใหญ่กว่าทุกปี สนุกแน่นอน

(บทที่ 8)

คันใจหวังฮักฮ่อหุ่ม หดค่อยๆ กะมีแเฮง
ชื้อมือนี้น้ำประปาราคาแพงให้ช้อยกันประหยัดใช้
ด้วยใจจริงฝากถึงท่าน จากนายกเทศบาลเมืองนครขอนแก่น
คันพิน้องว่าแม่นถึกกับความเพิ่นว่า ขอให้ชุมหมู่เจ้าตบมือให้แก่เจ้าของ...

(กลอนลง)

ชูคนเด้อ...ละน้ำ...

กลอน ลำถวายพรแด่องค์สมเด็จพระเทพฯเนื่องในวโรกาส ที่สถาน
เอกอัครราชทูต แห่งสาธารณรัฐ
ทำนอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2557

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...โอ้ยละนอ...ออนซอนแอ้ย
ออนซอนดินออนซอนหญ้า ออนซอนบุญวาสนาได้มาตุ้มโฮมฮ่วม
ฮวมโฮมงานประเพณีบุญสงกรานต์ ปีใหม่ลาว เพิ่นเฮ็ดขึ้น
ได้ฟูฟ่องวัฒนธรรม บุญผลาพาน้ำ...ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

มือนี่เป็นวันเต้า เอาบุญเท่อยิ่งใหญ่
ถูกรังยามดีเฮาจั่งได้ มาโฮมหุ้มฮักแพง

(บทที่ 2)

ชูคนฮู้ชัดแจ้ง งานปีใหม่ตรุษสงกรานต์
हींเ็นว่าบุญสงกรานต์ ปีใหม่ลาวเดอเจ้า
ลาวไทยเฮาคือซุมเชื้อ เครือเดียวกันแต่ฮุ่นปู่
ตั้งแต่ปู่แต่ปู่ กกฮากเหง้าปู่ย่าเฮา

(บทที่ 3)

ประเพณีฮีตเค้า กะถือนั่งเดียวกัน
หลายพันปีผ่านมา แต่ปฐมบรมพัน
บุญสงกรานต์เดือนห้า ไทยกับลาวเฮาม่วนชื่น
สนุกสนานครีกครื้น ตามพื้นฮีตเก๋าลาว

(บทที่ 4)

ตกเถิงคราวฮอดมือ ครบรอบประจำปี
วารดิถีแห่งสงกรานต์ ปีใหม่ลาวมาเถิงแล้ว
เสียงแซว ๆ ซอซ้อง สลองบุญเฮิงซ่า
พี่น้องลาวไทยมา หลังลั่นโฮมตุ้มต่องาน

(บทที่ 5)

สถานทูตสป.ลาว ที่กรุงเทพฯ นั้นนั เป็นเจ้าภาพดำเนินการ
เชิญน้องพี่มาฮ่วมงาน มิตรสหายซุมเชื้อ
โดยมีองค์สมเด็จพระเทพฯ ทรงเมตตาถูกละเกื้อ เสด็จในงานฮ้อยขึ้น
ปี พ.ศ. 2557 ครีกครื้น เพราะบาร์มีท่านเหนียวน่า

(บทที่ 6)

เป็นพระมหากษัตริย์คุณอันเลิศล้ำ องค์พระเทพฯเสด็จมา
บุญผลาลาวไทย ได้เพ็งพาพระองค์ท่าน
น้ำพระทัยหมายมั่น ปวงลาวไทยได้ชื่นเพ็ง

ใส่เรียงเรียงตั้งแก้ว แววเหลื่อมอยู่ชุกราม

(บทที่ 7)

ปกคลุมไปทุกก้าว กว้างใหญ่ฮ่อมโพธิ์ไทร

ลาวและไทยได้เพ็งบุญสมภาร แห่งบารมีเจ้า

เหล่าพระสกลน้อม ถวายพระพรพร้อมพร้า

ขอให้มี พระพลานามัยสุขสมบูรณ์ยิ่งล้ำ ยืนหมั่นหมั่นปี

(บทที่ 8)

คิดแน่วไฉนนี้ ให้ได้ตั้งพระประสงค์

ตลอดจนพระบรมวงศานุวงศ์ ทุกพระองค์เพียงพร้อม

ผู้ข้าขอสดุดีน้อม เป็นโตแทนทุกหมู่เหล่า

ขอถวายพระพรให้องค์สมเด็จพระเทพฯเจ้า สำราญรื่นชื่นพระทัย

(กลอนลง)

เด้อองค์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี...เอ๋ย...ละน้ำ

กลอน ลำอวยพรฯ พณฯ ดร.ทองลุน สีสุลิต รองนายกรัฐมนตรีและ
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ แห่งสาธารณรัฐ ประชาธิปไตย
ประชาชนลาว (ประธาน งานบุญสงกรานต์ ปีใหม่ลาว)

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2557

(บทที่ 1)

ละม้ายบัดนี้ หันมาอวยพรให้ เจ้าภาพใหญ่ผู้ใจดี
ฯพณฯ ดร. ทองลุน สีสุลิตรองนายกรัฐมนตรี
และ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ
แห่ง สปป. ลาว ขอกล่าวกลอนอวยพรท่าน
ที่มาเป็นประธาน งานบุญสงกรานต์ ปีใหม่ลาวคราวนี้ ด้วยมีน้ำใจอันสูงส่ง
จุดประสงค์อยากให้ลาวไทยนี้ฮ่วมฮักแพง

(บทที่ 2)

แสดงออกบอกแจ้ง ถึงความฮักสามัคคี
ความสัมพันธ์มิตรไมตรี ระหว่าง สาธารณรัฐ ประชาธิปไตยประชาชนลาว
และ ราชอาณาจักร ไทย เป็นเพื่อนบ้านที่ดีต่อกันมาคนแล้ว
เป็นเชื้อแถวแนวชั้น สายสัมพันธ์พี่น้องเก่า
ตั้งแต่กกฮากเหง้า เธอคือเชื้อพ่อแม่เดียว

(บทที่ 3)

เที่ยวไปมาหาสู่ได้ บ้านใกล้ชิดเยือนเคียง
บ่เคยมีคำด่าเถียง ขุ่นเคืองกันพอดี
เนื่องในโอกาสนี้ ถือเป็นมิตรหมายอันดี เสริมสร้างความฮักแก่น
ตีความฮักกันให้แน่น คือข้าวเหนียวปั้นนั้นดังเดียว

(บทที่ 4)

ฮักกลมเกลียวกันไว้ คือข้าวเหนียวปั้นใหม่เหนียวติดดี
บ่มาทางซีเหยียดหนี ออกจากกันไปได้
ประชาชนสองชาติลาว-ไทยนี้ มีความสัมพันธ์นั้นแน่น
ผูกฮักกันแนบแน้น บ่หันปิ่นเปลี่ยนหนี

(บทที่ 5)

มีศิลปวัฒนธรรม และ ประเพณีพร้อม คู่ช่ออย่างคล้ายคลึงกัน
สายสัมพันธ์ไทยลาว แยกจากกันบ่มีได้
ขอขอบพระคุณในน้ำใจ เด้อฯพณฯ ดร. ทองลุน สีสุลิตเจ้า
ผู้เป็นประธานในงานใหญ่
ขออวยพรให้ท่านมีสุขภาพพระนามัยกายแข็งแรงแกร่งกล้า อายุยืนยั้งมั่น
หมื่นปี

(บทที่ 6)

การจัดงานบุญสงกรานต์เพื่อนี้ ให้ลุล่วงสมบูรณ์
ให้เป็นทุนทางวัฒนธรรม สองฝั่งของเขาได้อ่าน
รวมคณะกรรมการ ฮ่วมจัดงานคราวนี้ ให้บุญมีผลส่ง
แม่น้ำโขงขีดเส้นกัน ความฮักกันเขาเขาพี่น้อง ยังคือเผิงเปียงเดียว

(กลอนลง)

เที่ยวยามกันด้อลาวไทย...ละน้ำ...

กลอน สามัคคีคือพลังอันยั่งยืน

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2557

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...ละนอ...ฟ้าเอ๋ยฟ้าอ้องข่มอย่าลืมความหมอลำสั่ง
สามัคคีคือพลังอันยั่งยืนอยู่ได้ ชินำให้แต่สิ่งดี
สามัคคีกันต่อไทย...ละน้า...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ขวานทองของไทยนี้ เป็นเมืองที่สงบสุข
อันตรายภัยทุกข์ บ่อน้อมมีมาไกล
แหลมทองไทยบวญเฒ่า สงบร่มเย็นมาตลอด
แต่ต้นจนฮอดมือนี้ ได้หลายชั้นเช่นปี

(บทที่ 2)

ถึงสี่มีความแตกต่างอยู่บ้าง ทางเชื้อชาติศาสนา
กะบ่เคยมีปัญหา อักกันมาบ่บกพร่อง
ต่างคนต่างมุมมอง ต่างคนต่างความคิดได้ แต่ส่วนลึกของหัวใจเขาบ่ได้แยกแบ่ง
แสดงถึงเอกลักษณ์ไว้ คนไทยต้องอักกัน

(บทที่ 3)

งวักหันหลังคืนไปพูน อดีตก่อนคราวหลัง
ครั้งพระยาแสนลอห่อคนเกิดมาได้
เพิ่นจารใสใบลานไว้ให้คนเขาเว้าต่อ
หล่อความอักฮ่อห่ม คือชุมเชื้อพ่อแม่เดียว

(บทที่ 4)

เป็นเครือยอดกอดเกี่ยว กลมเกลียวอักสมัครสมาน
แม่นเหิงนานปานใดหลายเช่นคนมาदनแล้ว
กะคือแนวแถวเชื้อ เครือกกเดิมฮากเหง้าเก่า
สี่เชื้อชาติพงศ์เผ่า เหง้าฮากฝิ่งเล็กแน่นแสนชั้นกลั่นกรอง

(บทที่ 5)

พี่น้องเอ๋ย...เฮอักกันแบบอ้ายน้องใกล้ชิดสนิทใจ
เลือดเนื้อเชื้อไขเดียวกัน ผูกพันมานานเนิ่น
อย่าหลงเพลิน นำสี่สนสี่ผ้าจนว่าลืมฮึดครอง ถิ่นพี่น้องพงษ์เผ่า
หลงลืมละโคตรเหง้าหนีไปย่องผู้อื่นดี

(บทที่ 6)

ความจั่งซื่อยากให้นึกตรึกตรอง
ยามเจ้าของเจ็บเป็น ป่วยมาหาคนไข้
เอ็นใส่ไฟจั่งซื่อชุมเชื้อ วงศาคนญาติ

บาดยามเจ็บป่วยไข้อาศัยโชนฝังกัน

(บทที่ 7)

สิ่งสำคัญของบรรพชนคนไทยนั้น คือสร้างก่อคุณความดี

สามัคคีเป็นเดิมพัน จักรฝ่าฟันผองภัยได้

มีเค็กเหนื่อเสื่อใต้ ไทยรวมใจป่วนหัววัน

ตุ้มโฮมกันฮักฮ่อม บ่เสแสร้งแบ่งทาง

(บทที่ 8)

ทางภาคกลาง เหนือ อีสานและใต้ไทยฮักฮ่อพอใจ

ประวัติศาสตร์ชาติไทย หลายชั่วคนจนถึงนี้

เขาเกิดมาโชคดี มีบรรพบุรุษสร้าง ถางทางไว้ให้ไต่

ยากปานใดกะต่อสู๋ บุ่ม้างฟาดฟัน

(บทที่ 9)

อุปสรรคหลายหมื่นชั้น บ่หวาดหวั่นแวไหว

เฮ็ดเพื่อลูกหลานไทย มีหม่องเขาเนายัง

หม่องปลุกฝังเฮือนเหยา และนาสวนฮั่วไฮ

จนได้ชื่อ ว่าเมืองฮั่วฮั่วฮั่ว สมนามแท้ประเทศไทย

(บทที่ 10)

สมานฉันท์กันไว้ คือข้อใหญ่สำคัญ

ซีเป็นภูมิคุ้มกัน ต่อรองผองภัยฮ้าย

ฮักจริงใจคือน้องฮ้าย แม่นซีฮ้ายฮีดี ควรยับยั้งสังใจก่อน

ให้อำฮอนคิดถ้วน ทวนคำนึงถึงคำพ่อแม่ว่า คณิงหน้าและท่วงหลัง

(กลอนลง)

สามัคคีคือพลัง...ละนะ...

กลอน กว่าจะมาเป็น หมอลำดอกเตอร์

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2557

(กลอนขึ้น)

โอ้อ้อย...โอ้อ้อยละนอ...

สูงเอ๋ย...สูงเกินสอยสุดส้าว สาวนางล้ากะยื้อใส่

แม่นว่ายากปานใด กะค่อยอดค่อยเพียร

ค่อยเฮียน ค่อยแคะ และค่อยแทะค่อยไ้ เอาจนได้ฮอดฝั่งฝัน ...

แสนล้าพัน ละน้ำ

(กลอนเนื้อใน)

(บทที่ 1)

ชีวิตของผู้ข้า ลูกชานาหน้าต่ำ

หาลำกิ้นตั้งแต่น้อย ฝนช้อยส่วนบมี

(บทที่ 2)

พ่อและแม่ผู้ข้า มีอาชีพเป็นหมอลำ

เพิ่นขึ้นนำทางหากิน อาชีพการล้าฟ้อน

การแต่งกลอนกะเรียนรู้ นำครูผู้เป็นพ่อ

พี่ชายใหญ่ ชื่อสุนทร ชัยรุ่งเรือง เพิ่นนั้นเก่งกะด้อ

ทางล้าฟ้อนและแต่งกลอน

(บทที่ 3)

ในตอนนั้นฉันราตรีเป็นเด็กน้อย ช่วยคัดลอกกลอนล้า

ช่วยจัดทำเป็นสำเนา ให้กลุ่มเรียนล้าฟ้อน

การแต่งกลอนกะเรียนด้วย สังเกตเอาและจำจื่อ

ย้อนได้เบิ่งวาดล้า เห็นกาพย์กลอน อยู่ชุ่มมือ เลยจำได้ตั้งหมาย

(บทที่ 4)

พออายุราตรีได้ สิบสามขวบโดยประมาณ

เขามีงานอาบุญเฮือน ได้ออกล้าประเดิมเค้า

กลุ่มคนฟังทั้งผู้เฒ่า ชายหญิงน้อยหนุ่ม

ห่มกันมาช่อช้อง เว้ายอ้อยง ว่าม่วนหลาย

(บทที่ 5)

เงินติดเผิงกะยิ่นให้ เอ็นกันว่าแถมสมภาร

หน้านั้นบาน ดีใจหลาย ว่าเจ้าของกะล้าได้

เป็นแสงใจเมือหน้า ได้พัฒนาบ่หยุดหย่อน

บ่ว่าล้าและฟ้อน ฝึกฝนได้ตั้งใจ

(บทที่ 6)

แต่ความหวังเคยวาดไว้ อยากเรียนต่อประถมปลาย

หมายใจว่า อยากศึกษาสูง ๆ ควบคู่ศิลปีนพร้อม

แต่ต้องยอมทน ด้วยว่าทุนเฮาหน้อย หาลำกิ้นกะเทิงยาก
แต่ต่อมาก็หากทนบ่ได้ เลยไปเข้าเล่าเรียน

(บทที่ 7)

กศน. เฮียนจบเฟี้ยน จาก ป.ห้า ฮอด ม.ปลาย
ต่อไปเข้าปริญญาดรี ราชภัทรเลย สาขาวิชาพัฒนาชุมชนนั้น
จบจากนั้น แล้วศึกษาปริญญาโทต่อ
ที่ มมส. สอบเข้า ดุริยางคศิลป์ได้ ดังหมาย

(บทที่ 8)

จบปริญญาโทหมอลำแล้ว ศึกษาต่อดุขภูิบัณฑิต
วิทยานิพนธ์ การด้นลำสี่พันดอน จำปาสักลาวได้
แสนลำเค็ญเอาฮ้าย ตอนเฮียนป.โทและป.เอก
เลขในวิชาสถิติเพื่อการวิจัยนั้นยากล้น ภาษาอังกฤษนั้นยิ่งทวี

(บทที่ 9)

ดรีบ่ยอมดี ๆ ได้ฟันฝ่าพยายาม
เทิงด้วยความเมตตา ของครูบาอาจารย์ ได้แนบนำสอนชี้
จนราตรีแต่งกลอนลำ เป็นภาษาอังกฤษกะได้ เป็นคุณูปการอันยิ่งใหญ่
ช่อยให้หมอลำไทยก้าวเข้า อาเซียนสง่างาม

(บทที่ 10)

ย่อนพื้นฐานความรู้หน้อย กะค่อยพากเพียรหา
ค่อยพัฒนาฝ่าฟัน ฮอดฝิ่งฝั้นจนได้
สมหัวใจราตรีแล้ว บ่มีแนวซิก้าเก็ง
เถิงหลักชัยแล้วเดอ หมอลำราตรี ศรีวิไล
คว่ำปริญญาดอกเตอร์ มาได้แม่นดังหมาย
บ่มีมาย

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน การเสริมสร้างความสมานฉันท์

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2557

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...ละนอ...ละบุญเอ้ย...

บุญผลสร้างสมไว้ ให้ช้อยดั่งหัวใจคนไทยอย่าให้ไหวหวั่น

ไทยเขาคือซุมเชื้อแซงเดียวกัน สืบพงศ์พันธุ์เผ่าเชื้อ

เครือกกเหง้าบ่เปลี่ยนไป อักกันหนอคนไทย ละน้า...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ละว่าโอนอ... พี่น้องเผ่าชาวไทยเอ้ย

ถึงเวลาหาควรได้ตุ้มโฮมใจไว้เป็นหนึ่ง

ปลูกความอักอันซาบซึ่งให้ฝังแน่นไว้แก่นใจ

(บทที่ 2)

ทางภาคเหนือกลางอีสานและใต้ ให้อักฮ่อทอสายใย

สีสันตันตระกูลไทย ยิ่งใหญ่มาแต่คนแล้ว

ไทยคือแนวแถวเชื้อ เครือกกเดิมฮากเหง้าเก่า

สีเชื้อชาติพงศ์เผ่า เหง้าฮากฝังลึกแน่นแสนชั้นกลั่นกรอง

(บทที่ 3)

พี่น้องเอ้ย...เฮอักกันแบบอ้ายน้องญาติมิตรสนิทใจ

เลือดเนื้อเชื้อไขสีเดียวกัน ผูกพันมานานเนิ่น

อย่าหลงเพลิน นำสีสันเสื้อผ้า สิมจารีตฮีตครอง ถิ่นพี่น้องพงษ์เผ่า

หลงลืมละโคตรเหง้า หนีไปยอผู้อื่นดี

(บทที่ 4)

ประเพณีฮีตคော် เฮาปันแบ่งอักแพงกัน

บ่แบ่งสีสันวรรณะ เผ่าพันธุ์พงษ์เชื้อ

อักแบบเครือดั่งเหง้า เอาความดีมาแจกแบ่ง

เข้าส่งแกงแลงส่งปันยื่นให้ ไกลใกล้กะเบี่ยงแยง

(บทที่ 5)

น้ำใจไทยบ่เหือดแห้งโฮมอักสมัคสมาน

จั่งแพรวพานศีกศรัทธรูสู้ภัยมาได้

รวมพลังกันไว้ ในขวานไทยใจเต็มเปี่ยม

ไผบ่เอื้อมอาจสู้ ย้อนเขาฮู้แก่ใจ

(บทที่ 6)

ไทยยังยืนมาได้ ย้อนโฮมฮ่วมความดี

มีสถาบัน ชาติศาสนา พระมหากษัตริย์ เป็นศูนย์รวมใจไว้

เกิดเป็นไทยใจเต็มร้อยบ่ถอยหลังให้คนช่า

ต้องมีใจเก่งกล้า อาสาสู้เพื่อไทย

(บทที่ 7)

พลังใจอันใหญ่ยิ่ง คือความฮักสามัคคี

คำคมโบราณมีให้ได้เขียนเตือนไว้

ไปผู้เดียวหัวหาย ไปสองคนซิเพื่อนตายได้ คู่มกกันภัยได้ดีก่อ

พ่อแม่สอนสั่งไว้ เขาควรได้อำฮอน

(บทที่ 8)

อย่าให้อารมณ์ฮ้อน ย้อนกิเลสเผาผลาญ

ซิเฮ็ดการงานใดให้สั่งใจก่อนเด้อเจ้า

อย่าถือเอาความกล้า ยามโมโหโทสะ มาใช้ตัดสินหมู

คิดให้จบครบคู่ ดูให้มันถึถ้วนประมวญไว้ใสใจ

(บทที่ 9)

ลดทิวลงไว้แล้วมองอนาคตใหม่น่ากัน

อย่าหันคินไปมองอดีตหลังให้ฝังไว้

ฮ่วมใจกันสลายเรื่องอดีตให้ได้ แล้วมองก้าวข้ามไป ถึงอนาคตใหม่

สลายไปทุกเรื่อง ที่เคืองข้องขึ้นขม

(บทที่ 10)

แสดงเจตนารมณ์ ฮ่วมกันคลี่คลายให้ บ้านเมืองย่างไปทางดี

มีสติสัมปชัญญะก้าวข้ามความกตัญฮอดฝงฝนจนได้

พี่น้องเอ๋ย...ฮักด้วยความจริงใจ ให้กลมเกลียวเหนียวแน่น ให้คือข้าวเหนียว

ปั้นใหม่ คั้นฮักบ่ແจบใจ คือปั้นข้าวเหนียวถึกน้ำ แสนชิปั้นกะเยื่อหนี

(บทที่ 11)

ด้วยความปรารถนาดี จากฝ่ายปกครองบ้านเพนฆ่วงฮักให้ไทยอยู่สงบสุข

อันตราภัยทุกข์ บิให้มีมาไกล

สมานฉันท์กันไว้ ฮักและปรองดองกันด้วยใจ เด้อคนไทยทุกหมู่เหล่า

สันติสุขซิคินสู่ไทยเฮา เอาความดีหยึดไว้ สยามเมืองยิ้มอิมกระใจ

(กลอนลง)

ฮักแพงกันเด้อคนไทย...ละน้ำ...

กลอน ยাত্রาโคเทียมเกวียน

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2557

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...

หวนอ้อยหวนคืนหาครองเค้า โบราณเฮาดีดเก๋า

แต่ปู่ตายายเฮา กินแต่ยาสมุนไพรอยู่ได้

ยุคสมัยเฒ่าแก่นั้น อายุยืนหมั่นคู่ชู้คน

ผลของการกินสมุนไพรไทย...ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ละว่าโอหนอ...

หันมาฟังทางนี้ หมอลำมียาดีมาล้าร้องบอกกล่าว

เป็นชาวดีให้อับฐู เห็นแจ้งกระจ่างใจ

(บทที่ 2)

เรื่องสมุนไพรนี้ เป็นที่อัศจรรย์

ผลิตภัณฑ์โคเทียมเกวียน ที่ชาลื้อถ้อยยัง

เป็นยาซื้อง่ายขายคล่อง และเหมาะสมคุณค่า

ซื้อจากร้านขายยาจะได้ บริการให้สะดวกดี

(บทที่ 3)

ยাত্রาโคเทียมเกวียนนี้ มีสองขนานใหญ่หลักหลัก

เห็นประจักษ์กับตา หนึ่งแผ่นยากระษัยเส้น

เจ้าของเพิ่นมองเห็นความจำเป็นผู้ป่วยรายได้หน้อย คนยากจนหรือคนแก่

เริ่มตั้งแต่ ผู้บริโภคส่วนหน้อย ขยายกว้างไปทั่วไทย

(บทที่ 4)

ยอดการขายสูงขึ้น เพราะคุณภาพของยา

สาเหตุว่าผู้ใช้แล้วเห็นผล บอกต่อไปไขแจ้ง

แก้อาการ ปวดแข้ง ปวดขา ปวดข้อหัวเข่าพร้อมรวมในการปวดกระดูก

โรคนอนบ่หลับ เสื่อมสมรรถภาพพร้อมนกเข้าน้อยเพิ่นบ่ขั่น

(บทที่ 5)

โรคเบาหวาน ความดัน รวมฮอดโรคไตนั้นหรือฮ่อยโรคอีกหลายอัน

ตั้งแต่ต้นจนฮอดปัจจุบัน ผู้ใช้ยาฮอดหลักล้าน

ใช้ทั่วเมืองทั่วบ้าน เสียงกล่าวขานลือชา

ผู้ได้รับประทานยากระษัยเส้นนี้แล้ว เห็นผลแท้แน่นอน

(บทที่ 6)

ขนานที่สองนั้น เป็นยาช่อยชุมสตรี

คือยาสตรีศรีมงคล ช่อยผู้หญิงได้หลายล้าน

เริ่มต้นจาก แก้อาการปวดประจำเดือน หรือประจำเดือนมาบ่ปกตินี้กะแม่น
โรคเลือดลมบ่แล่น ปวดสันหลัง อ่อนวูบๆวาบๆ ตกใจง่าย -
นอนไม่หลับ เป็นหนาวๆ อ้อนๆ หงุดหงิดได้ง่ายไว

(บทที่ 7)

วัยที่มีประจำเดือน และเหิมติดประจำเดือนกะใช้ได้และช่วยอายุยืนยาว
ครองความสาวความสวย และช่วยให้ผิวพรรณผ่องใสไปวันมื่อ
คือการมีสุขภาพดี ทั้งภายในและภายนอกแล้ว ชูชูแนวต้องหายห่วง
ด้วยประการทั้งปวง ความสุขเกิดขึ้นได้ค้นบ่เจ็บไข้ป่วยเป็น

(บทที่ 8)

ซีได้เห็นความพร้อม ครอบครัวยืนสุขสดใส
ได้มีชีวิตดี จิตใจดี มีความม่วนชื่นในใจ คึดสะอื้นสะออนอยากพ้อนล้าขบรั้ง
สุขภาพกายใจพร้อม บ่มีหยั่งต้องเป็นห่วง
คนทั้งปวงในโลกนี้ ต้องการแท้ดั่งกัน

(บทที่ 9)

สิ่งสำคัญผู้ผลิตยา ตราโคเทียมเกวียนนี้ เอ็ดย่อนว่าความจริงใจ
โดยบ่ได้หวังผลกำไร มากมายหลายแท้
แต่เป็นการผลิตขึ้น เพื่อช่วยเหลือคนยากจนที่เจ็บไข้ได้ป่วย
อำนวยความสะดวกให้ หาซื้อได้แบบสบาย

(บทที่ 10)

คุณพ่อ สมชาย แก้วเหล่ายุง ซึ่งเสียชีวิตแล้วเป็นผู้คิดผลิตมี
เป็นยาดีสืบทอดมาฮอดลูกชาย ชื่อพงษ์ศักดิ์ แก้วเหล่ายุง ซึ่งเป็นเภสัชกรต่อมาทุกวันนี้
คุณภาพดีราคาเยอ ต้องยาตราโคเทียมเกวียน เดื่อพี่น้องจำให้แน่ว
คิดไปใส่ตั้งแต่ สมัยโบราณก่อนกัโรงพยาบาลนี้แม่นบ่มี

(บทที่ 11)

เจ็บป่วยมาแต่กั กินแต่สมุนไพร
ใช้ชีวิตสมรรถะ อาศัยยาแผนโบราณกะอยู่ยืนยาวได้
เพราะว่าจิตใจมั่น ถือหลักธรรมเป็นใหญ่
เชื่อว่าสมุนไพร เป็นยาดีเลิศล้ำ นำพาให้ป่วยหาย

(บทที่ 12)

คุณหมอพงษ์ศักดิ์ เพ็งจั่งได้ หวนล้าลึกถึงความหลัง
เคยปลุกฝังจิตสำนึก จากพ่อสมชายไว้
ได้นำเอาสูตรของพ่อมาใช้ แล้วทุ่มเทใจลงใส่
เกิดเป็นยาสมุนไพรชั้นเยี่ยม เตรียมความพร้อมช่วยชูคน

(บทที่ 13)

ยาสตรีศรีมงคลพร้อมกับยากระษัยเส้น มีเครื่องการันตี
เป็นยาได้รับเลขทะเบียน G ประเภทยาแผนโบราณพวดยาสามัญประจำบ้าน
ตราโคเทียมเกวียนเดื่อท่าน ตามร้านขายยาหาซื้อง่าย

เป็นสมุนไพรรักษาแรกที่มีขาย ตามร้านขายยาชิบอกให้รับรองได้ว่าดี
(กลอนลง)

อโรคยาปรมาลาภา นี้ เป็นลาภอันดีแสนประเสริฐ
ค้นบ่อยากให้โรคเกิด ต้องอาศัยยาตราโคเทียมเกี่ยวช้อยไว้
ชีวิชีได้อยู่สบาย หายโรคา...ละน่า...

กลอน เชิดชูเกียรติพระครู พิทักษ์อัมพวัน ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2558

ใช้เพื่อมอบเป็นวิทยาทานให้กับคณะกรรมการ วัดอัมพวันาราม

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...บุญเอย...บุญผลาเคยสร้างเป็นหนทางให้เที่ยวได้
คือพระครูพิทักษ์ อัมพวัน ผู้เพียบพร้อมด้วยน้ำใจ
และบุญกุศลสร้างไว้ จังได้ครองตำแหน่ง
เป็นพระครูสัญญาบัตร เจ้าคณะตำบลชั้นโท
ขอนุโมทนาสาธุพร้อม ยอมมือน้อมช้อยส่งพร
ออนซอนน้ำ...ละน้ำ...

(กลอนเนื้อใน)

(บทที่ 1)

อันนี้ละท่านผู้ฟังเอย...
ในมือนี่ฉันราตรีศรีวิไลขอน้อม สักการะบูชา
โดยฝากเสียงลำมา... เสริมสิ่งดีที่มีแล้ว
เป็นแนวทาง เสริมให้ ขยายไกลกว้างกว่าเก่า
เล่าประวัติย่อย่อ... ของญาติท่าน ท่านพระครู

(บทที่ 2)

ไผกะพอซู้ ในเสียงซื่อเซ่งนาม
ตามประวัติถิ่นฐานเดิม อยู่อำเภอ หนองเรือพัน
ชื่อและนามสกุล เอ็นว่าสั้น ชอบคำ นามเดิมตั้งแต่ง
ส่วนบิดามารดาบอกแจ้ง ชื่อนายมี และนางพันธ์
นามสกุลชอบคำ แต่เดิมเค้า เล่ามา

(บทที่ 3)

เกิดวันที่ห้าเดือนสิงหาคม
พ.ศ. 2497 เดื่อพี่น้อง อยู่ที่ตำบลเม็ง
ขึ้นอำเภอหนองเรือ ขอนแก่นเดื่อ จังหวัดตั้ง
อุปสมบทแต่คราวครั้ง
ปี พ.ศ. 2517 ที่วัดดาวเรือง ตำบลบ้านเม็งหม่องอยู่
ต่อมาได้เป็นพระกรรมวาจาจารย์ ผู้รอบรู้ วินัยพร้อมพร้อมมูล

(บทที่ 4)

การศึกษาจบถ้วน ประถมสี่ตามเกณฑ์
เป็นโรงเรียน ที่มีสาหรานาม เรียกขานครูราษฎร์
ชื่อเสียงลือชานาด ตำบลเม็งบ้านดอนตู
อยู่อำเภอหนองเรือ จังหวัดขอนแก่นบอกให้ จำไว้อย่าชูล

(บทที่ 5)

ต่อจากนั้นก็ได้อ่านไปเรียนฝ่ายธรรมบาลี
มีความรู้ จนสอบได้ นักระหม่อมเอกมาครอง ตั้งใจที่หมายไว้
ได้ด้วยความสามารถสร้าง สมภารบ่หยุดหย่อน
ตอนอยู่วัดโพธิ์นลา อำเภอบ้านฝางจนนักระหม่อมเอกแล้ว ยังเรียนเพิ่มเติ่มบ่เซา

(บทที่ 6)

ต่อแต่นี้กะเข้า การศึกษานอกโรงเรียน
เขียนจน จบ ม.หก ที่อำเภอกอสุภพิสัยพูน
ภายหลังได้ เรียนปริญญาตรีต่อ
จบปริญญาตรีจาก มจร. สาขารัฐศาสตร์การปกครอง
เดอฟีน้อง บ่ขัดข้อทอโย

(บทที่ 7)

ด้านช่างปูนช่างไม้ กะเป็นผู้ชำนาญการ
ด้านพิมพ์ดีด เท็กคอมพิวเตอร์ ภาษาไทย
อักษรธรรม กะเก่งน่า เปรียงพร้อม
งานฝ่ายการปกครองเดิมทีนั้น เป็นผู้รักษาการแทนเจ้าอาวาส
ที่วัดอัมพะวะนาราม ปีพ.ศ. สองสี่ช้อยให้ ชาวบ้านได้ อยู่เย็น

(บทที่ 8)

เป็นผู้รักษาการแทนเจ้าอาวาส ได้เพียงแค่ปีเดียว
ฉลาดเฉลียวบริหารงาน ได้เลื่อนเป็นเจ้าอาวาส ปีสองห้า
พัฒนาชุมชนให้ ได้อยู่ดีมีแสง และมีความรู้กันถ้วนทั่ว
เท็กพระจ้าวใหญ่่น้อย เสมอดำดั่งกัน

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน เชิดชูเกียรติพระครู พิทักษ์อัมพวัน ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2558

ใช้เพื่อมอบเป็นวิทยาทานให้กับคณะกรรมการ วัดอัมพวันาราม

(บทที่ 1)

ต่อจากหั้นปีสี่แปด มาเถิง

ได้รักษาการเทิง ตำแหน่ง เจ้าคณะตำบลแพง

เขต 2 อำเภอโกสุมพิสัยจังหวัดสาคามพร้อม

ฮอมเถิงปี สี่เก้า ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าคณะตำบลแพง เขต ๒ อยู่หม้องเก่า

มีการทำวัตร สวดมนต์เช้า และเย็นพร้อม ตลอดปี

(บทที่ 2)

มีระเบียบการปกครองดีเยี่ยม ตามแบบวินัยสงฆ์

เที่ยงตรงตาม ศีลธรรม... บมีที่ติได้

ทำไปตามครองสร้าง พยายามเพียรพร้า

เข้าโบสถ์ตามครองธรรม สวดพระปฎิโมกข์ บมีเว้นทุกเค็งเดือน

(บทที่ 3)

งานการเรียนธรรมศึกษาและปรียัติธรรมพร้าพร้อม สอนสั่งสาธุศิษย์

เป็นผู้มีความคิด ด้านวิทยาทาน การแบ่งปันความรู้

อยู่ในธรรมสรรค์สร้าง เป็นเวลายาวนาน บย่อท้อ และไหวหวั่น...

ได้เลื่อนยศ เลื่อนชั้น ย้อนบุญสร้างเอนกนันท

(บทที่ 4)

บัดนี้นั้น เป็นที่ ภาคภูมิใจ

ได้จัดงานฉลองสมโภชน์ ทั้งสองงาน ฮ่วมกันในวันนี้

คือการจบปริญญาตรี และการได้รับพระราชทาน เลื่อนสมณศักดิ์

จากพระครู สัณญาบัตร เจ้าอาวาสวัดราชภูร์ ชั้นโท

มาเป็นพระครู สัณญาบัตร เจ้าคณะตำบลชั้นโท

ลูกหลานโมทนาน้อม จัดฉลองพัตยศให้ ต้มโฮมบุญอันยิ่ง...ใหญ่...

ด้วยความฮ่วมแฮงฮ่วมใจของผู้ใหญ่บ้าน

รวมทั้งสามหมู่บ้าน ประสานเข้าใส่กัน

(บทที่ 5)

ญาติพี่น้องวานั้น ได้มา ฮ่วมโฮมนำ

รวมพลัง สามัคคี สามะ-คา-นัง... จังเกิดมีงานนี้

สมศักดิ์ศรี ที่ได้รับเลือกเฟ้น ให้บ้านหนองโกเป็น...หมู่บ้านดีเด่น

เป็นบ้านรักษาศิลห่าพร้อม ไผกะย่องว่าคล่องงาม

(บทที่ 6)

หลวงปู่นาม อดีตเจ้าอาวาส วัดอัมพะวนาราม

เพิ่มได้ละสังขาร ไปสู่สรวงสวรรค์แล้ว ความดีเด่นยังเห็นประจักษ์

บุญบารมียังปกปัก อักขาลูกหลาน ให้ห่างมารภัยฮ้าย
ประชาชนบ้านหนองโกและไกลไกล ได้พากันพร้อมพรั่ง
มาช่วยท่านพระครู พิทักษ์อัมพวัน จงงานสำเร็จจุลลึงบมีข้องคัตคา
(บทที่ 7)

พระอาจารย์ สมคิด แสงฮาม
หรือว่าพระอาจารย์สมคิด สันตะจิตโต กะได้ชูช้อย มุจิตา
โดยจัดหมอลำมา สมโภชในงานนี้
มอบให้แม่ราตรีแต่งกลอนลำส่งเสริมให้
(เสียงสูง) เชิดชูเกียรติท่านพระครู ให้คนฮู้...ทั่วทุกถิ่น
ดินสะเทือน...ฟ้าสะท้าน...งานแล้วได้อัมบุญ

(กลอนลง)

ละว่า สารุเดอ ขอให้บุญผลา อนิสกัสร้าง ให้นำชู...อยู่...ส่ง
(เสียงสูง) ผู้มาอ่วมโฮมบุญ กะให้อายุยืนยง
และขอให้ท่านพระครูพิทักษ์อัมพวัน เป็นอัมโพธิ์อัมไพร
ตุ้มหลานเหลนลูกเต้า ของเฮาได้อยู่ชุ่มเย็น
เป็นเลิงๆ...ละน้ำ..

กลอน หลักธรรมภิบาล ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2558

ใช้ในโครงการหมอลำ ธรรมภิบาล

(กลอนขึ้น)

หันเอ่ยหันมาฟังทางนี้ หมอลำมีข่าวดีมาล่ำร้องบอกท่าน
เรื่องธรรมาภิบาล ในการบริหารราชการ ของผืนแผ่นดินไทย
สมควรมีไว้ใช้ แล้วหาใช่ได้อยู่ชุ่มเย็น เห็นความงาม...ละน่า...

(กลอนเนื้อใน)

(บทที่ 1)

แหลมทองไทยเฮนี้มีของบดีหลายล้ำค่า
जननाประเทศย่อง ลือก้องซ่าไกล

(บทที่ 2)

สิ่งที่ขาดบได้คือวัฒนธรรมไทย
ความงามมีน้ำใจ สูดอยู่คนไทยนี้
ดีเหลือ ขาดบได้ คือหลักธรรมาภิบาลหกประการข้อใหญ่
นักวิชาการได้เพิ่นบอกให้อ้างอิงไว้แต่ตน

(บทที่ 3)

จุดเริ่มต้นจากความคิดผู้บริหาร
เช่นคณะกรรมการการเศรษฐกิจและสังคมน่าชื่นชมเพิ่นทำได้
เกิดขึ้นในประเทศซีกโลกได้แห่งสหประชาชาติ
ในตอนนั้นบสามารถแก้ปัญหา การบริหารประเทศได้เลยทำให้รุ่นนาย

(บทที่ 4)

สิ่งซ่อยพื่นฟูได้ คือหลักใหญ่ธรรมาภิบาล
ซ่อยบริหารกิจการบ้านเมืองและสังคม เข้าสู่ทางที่ดีได้
คณะรัฐมนตรี ได้มีมติเห็นชอบใน วาระแห่งชาติ สำคัญครั้งยิ่งใหญ่
แต่วันที่สิบเอ็ดสิงหาคม พศ. 2542 บอกให้ คนไทยใช้สืบต่อกัน

(บทที่ 5)

ข้อ 1 นั้น หลักนิติธรรม บอกแจ้งเห็นชัดเจนหลาย
เป็นการตรากฎหมาย และกฎข้อบังคับ โดยให้ทันสมัยและเป็นธรรมพร้อม
และเป็นที่ยอมรับของสังคมยินยอมให้แบ่แม่นเ็ดตามอำเภอใจของผู้ใดผู้หนึ่ง
ต้องเข้าใจกฎบังคับอย่างลึกซึ้ง ปฏิบัติพร้อมหัวใจ

(บทที่ 6)

ข้อที่ 2 หลักคุณธรรม เป็นการยึดมั่นไว้ ในความถูกต้องและ ดีงาม
โดยการรณรงค์ให้เจ้าหน้าที่ของรัฐยึดถือหลักนี้
มีความซื่อสัตย์ จริงใจ ขยัน อดทน มีระเบียบวินัย สุจริตนำพร้อมจนเป็นนิสัย
ประจำชาติ

สิ่งที่ขาดไม่ได้ คือเป็นเยี่ยงอย่างที่ดี

(บทที่ 7)

ข้อที่ 3 หลักความโปร่งใสจะเป็นสิ่งสำคัญ

เป็นการสร้างความไว้วางใจกัน ของคนไทยเฮา

โดยมีการปรับปรุงกลไกการทำงาน ของทุกองค์กรให้โปร่งใสใจสะอาด

มีการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร และกระบวนการให้ประชาชนตรวจสอบได้

เห็นแจ้งกระจ่างใจ...

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน หลักธรรมภิบาล ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2558

ใช้ในโครงการหมอลำ ธรรมภิบาล

(บทที่ 1)

ข้อที่ 4 หลักความมีส่วนร่วมเป็นการเปิดโอกาสให้ ประชาชนมีส่วนร่วมรับรู้
เรื่องให้ตรงกัน

และเสนอความคิดเห็น ในการตัดสินใจปัญหาสำคัญร่วมกันได้
ปัญหาของประเทศไทย ควรได้แสดงความคิดเห็น
แล้วร่วมกันประชาพิจารณ์การแสดงประชามติให้สอดคล้องความถูกต้อง
คล่องกัน

(บทที่ 2)

ข้อที่ 5 หลักความรับผิดชอบนั้น กระข้อใหญ่หัวใจหลัก
เป็นการตระหนักในสิทธิหน้าที่ตนควรมีไว้
สำนึกในความรับผิดชอบต่อสังคม ส่วนใหญ่
การใส่ใจในปัญหาสาธารณะรอบด้าน ของเมืองบ้านชุมชน

(บทที่ 3)

ควรเคารพในความคิดเห็นที่แตกต่างผู้อื่นนั้น นำมาเพื่อพิจารณา
และกล้าที่ขี้ออมรับผลของการกระทำของส่วนตนที่ทำไว้
ข้อที่ 6 หลักความคุ้มค่าข้อสุดท้าย ขยายความได้กว้างใหญ่
เป็นการจัดการและใช้ทรัพยากรให้ถูกวิธี

(บทที่ 4)

สิ่งที่มีควรจำกัดไว้ใช้ ให้ได้ประโยชน์สูงสุด
หยุด การใช้ฟุ่มเฟือย ช่วยชาติเขาประหยัดไว้
โดยการรณรงค์ให้ ใช้ของอย่างคุ้มค่า การสร้างสรรค์สินค้า และบริการที่มีคุณภาพ
โปรดทราบไว้ และเฝ้าเป็นตัวอย่างให้ลูกหลานได้เฝ้าติดตาม

(บทที่ 5)

ความสูงเฮืองของเมืองบ้าน ชีได้เกิดตามมา
เป็นการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติบ้านเขา ให้ยั่งยืนสมบูรณ์ไว้
และสามารถแข่งขันได้ในเวทีนานาชาติ
เขาไม่ควรประมาท ช่วยประหยัดเดือพี่น้อง ตอบสนองให้รัฐเฟื่องฟู

(บทที่ 6)

รักษาของคุณค่า ประจำชาติของเขา
ยึดถือเอา พื้นฐานด้านจิตใจที่ให้นั่นคงเพ็ญพร้อม
ถนอมใจฮักกันไว้ได้คนไทยทุกหมู่เหล่า
ยึดถือเอา คุณธรรม จริยธรรม ความซื่อสัตย์สุจริต
และความรอบครอบ รอบรู้ อย่าบุ๋มบ่นสิ่งปดี่

(บทที่ 7)

มีเหตุผล อัฐิทิ หน้าที่ ตามระบอบประชาธิปไตย
อันมีพระมหากษัตริย์ไทยเป็นประมุข เปரிய่อมโพธิ์ไพรกว้าง
ขอชาวไทยทั้งปวง มาช่วยกันเสริมสร้าง ตามหลัก ธรรมาภิบาลเมืองบ้านชีสูงส่ง
ประเทศชาติชิ ยั่งยืนและมั่นคง นำไปสู่ความสันติในทุกด้าน โอ้ย...เมืองบ้าน
บ่ห้วนไหว

(กลอนลง)

เมืองสวรรค์ของคนไทย...ละน้ำ...

กลอน เขียวหวานเที่ยวงานดอกคูณเสียงแคนและถนนข้าวเหนียว

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2558

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...ละนอ...

หันเอ๋ยหันมาฟังทางนี้หมอลำมีแนวดีดีมาล่ำร้องบอกข่าว

เป็นเรื่องราว งานประเพณีสุดยอดสงกรานต์อีสาน

งานดอกคูณเสียงแคนและถนนข้าวเหนียว

เขียวมาเที่ยวเด้อพี่น้อง แล้วซึ้งลืมหูลงฮ้อง ว่าม่วนหลาย

มาสร้างสายสัมพันธ์เฮา...ละน้า...

(กลอนเนื้อใน)

(บทที่ 1)

อันนี้ละท่านผู้ฟังเอ๋ย

บุญฮีตสิบสองคองเค้าอีสานเฮาค้าคุณค่า

หมุ่นเวียนมาฮอดแล้วแซวซ้องซำกัน

(บทที่ 2)

ปามสวรรค์สรสร้างควมม่วนชวนสนุก

ปลดปล่อยวางความทุกข์มาฮ่วมบุญคุณค่า

ฟังเสียงลำแคนพร้อม เหลือพรรณนาแนวเสพกล่อม

เทศบาลนครขอนแก่นพร้อม สนองให้ม่วนซุ่ปี

(บทที่ 3)

ปีนี้มีควมพร้อม คักกว่าเก่าเฮาเคยเห็น

เป็นนวัตกรรม ใหม่มีมาเพิ่ม

เดิมควมม่วนซื่นให้ มีหลากหลายคักกว่าเก่า

แต่บ่ลืม ยึดเอาอกฮากเหงา ของเค้าไว้ซู่ปี

(บทที่ 4)

เช่นประเพณีการสงน้ำ ละเอียดอ่อนละมูลละมัย

เป็นประเพณีไทยมาแต่คนนานแล้ว

แนวความคิดปีกลายนี้ กะได้ผลดีคักขนาด

การรดน้ำ ให้ค่อยซิดซิด สาดสาด ม่วนขนาดขอนแก่นคักคัก

โครงการนี้เห็นประจักร คักแท้ประยัดน้ำได้อย่างดี

(บทที่ 5)

ตกลมาในปีนี้ น้าเป็นห่วงเอาหลาย

หว่างปีกลายฝนทรงดี แต่ว่าปีนี้ฝนแล้ง

เทศบาลเมืองขอนแก่น เป็นห่วงแสม เรื่องการเล่นสงกรานต์ย่านทางน้ำบ่พอจ่าย

ยื้อนคนมาเที่ยวงานหลาย จุดประสงคืให้ญ่่นนั้นอยากสงรน้ำให้ชุ่มเย็น

(บทที่ 6)

ความเป็นห่วงพี่น้อง จังได้ฝาก ผ่านเสียงลำ
ให้แนะนำแนวดีดี บอกวิธีเรื่องหน้า
ตามแนวทางเทศบาลขอนแก่นให้ บอกต่อไปข่าวประกาศ
การหน้าปี่นี้ ให้ใช้การชิดแทนสาด กะเอ็ดให้ม่วนได้คั่นใจเจ้านั้นฮักแพง

(บทที่ 7)

ค่อยเบิ่งเงงเรื่องเล่นน้ำ ค่อยค่อยชิดจากหัวใจ
ชิดแทนสาดกะซู่ซ่าถึงภายใน ฮอดซู่หัวใจเย็นซ่า
ปี่นี้เมืองขอนแก่นต้องซู่ซ่าซู่ซ่า ซะซะซ่า ซะซะซ่า พวกกันเล่นม่วน
ชวนกันค่อยใช้น้ำแบบชิดชิด แทนสาดเด้อพี่น้องประหยัดไว้ฮ่วมใจ

(บทที่ 8)

ถนนข้าวเหนียวสนุกได้ ไร่เครื่องดื่มแอลกอฮอล์
อยากให้เขามีความสุขเพียงพอ และน้ำกะเพียงพอพร้อม
ช่วยถนอมน้ำใจฮักแพงกันเอาไว้ และถนอมทั้งน้ำดื่ม น้ำใช้
งานสงกรานต์ผ่านไป ชีมน้ำใจอยู่คือเก่า
ขออวยพรบอกเหล่า จากวันที่ 5 ฮอด 15 เมษายน

(บทที่ 9)

เว้าต่อกันเด้อพี่น้อง เขามีนัดพ้อกัน ณ ถนนข้าวเหนียว
ออนซอนงาน 40 ปี คนดนตรี วงแกนนอีสานคั่นสู่เฝ้า
บ่ว่าหนุ่ม ว่าเฒ่า แต่รุ่นแรกฮอดปัจจุบัน
เป็นตาอัครรรย มาตุ้มโฮมกันม่วน
พ่อนเกี่ยวกันอยู่ ล้วนชวนสุดถ้วนม่วนคักหลาย พี่น้องเอ๋ย...
และริมบึงแก่นนครบ่อนนี้ สถานที่นันทมนกัน

(กลอนลง)

ปานสวรรค์เมืองคน...ละน้ำ...

กลอน การเสริมสร้างความสมานฉันท์

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2558

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...ละนอ...ละบุญเอ้ย...

บุญผลสร้างสมไว้ ให้ช่วยดึงหัวใจคนไทยอย่าให้ไหวหวั่น

ไทยเราคือชุมเชื้อแข่งเดียวกัน สืบพงศ์พันธุ์เผ่าเชื้อ

เครือกกเหง้าเปลี่ยนแปลงไป ฮักกันหนอคนไทย ละน้า...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ละว่าโอนอ... พี่น้องเผ่าชาวไทยเอ้ย

ถึงเวลาเราควรได้ต้อมโสมใจไว้เป็นหนึ่ง

ปลูกความฮักอันชาบซึ่งให้ฝังแน่นไว้แก่นใจ

(บทที่ 2)

ทางภาคเหนือกลางอีสานและใต้ ให้ฮักฮ่อทอสายใย

สีสันตันตระกูลไทย ยิ่งใหญ่มาแต่คนแล้ว

ไทยคือแนวแถวเชื้อ เครือกกเดิมฮากเหง้าเก่า

สีเชื้อชาติพงศ์เผ่า เหง้าฮากฝังลึกแน่นแสนชั้นกลั่นกรอง

(บทที่ 3)

พี่น้องเอ้ย...เราฮักกันแบบอ้ายน้องญาติมิตรสนิทใจ

เลือดเนื้อเชื้อไขเดียวกัน ผูกพันมานานเนิ่น

อย่าหลงเพลิน นำสีสันเสื้อผ้า ส้มจารีตฮีตครอง ถิ่นพี่น้องพงษ์เผ่า

หลงลืมละโคตรเหง้า หนีไปย้องผู้อื่นดี

(บทที่ 4)

ประเพณีฮีตเค้า เฮาปันแบ่งฮักแพงกัน

บ่แบ่งสีสันวรรณะ เผ่าพันธุ์พงษ์เชื้อ

ฮักแบบเครือตึงเหง้า เอาความดีมาแจกแบ่ง

เข้าส่งแกงแลงส่งปันยื่นให้ ไกลใกล้กะเบี่ยงแยง

(บทที่ 5)

น้ำใจไทยบ่เหือดแห้ง โสมฮักสมัคสมาน

จั่งแพรวพานศีกศรัทธู สู้ภัยมาได้

รวมพลังกันไว้ ในขวานไทยใจเต็มเปี่ยม

ไผบ่เอื้อมอาจสู้ ย้อนเขาฮู้แก่ใจ

(บทที่ 6)

ไทยยังยืนมาได้ ย้อนโสมฮ่วมความดี

มีสถาบัน ชาติศาสนา พระมหากษัตริย์ เป็นศูนย์รวมใจไว้

เกิดเป็นไทยใจเต็มร้อยบ่ถอยหลังให้คนซ่า

ต้องมีใจเก่งกล้า อาสาสู้เพื่อไทย

(บทที่ 7)

พลังใจอันใหญ่ยิ่ง คือความฮักสามัคคี

คำคมโบราณมี เพ็นได้เขียนเตือนไว้

ไปผู้เดียวท่วหาย ไปสองคนซิเพื่อนตายได้ คุ่มกันภัยได้ดีก่อ

พ่อแม่สอนสั่งไว้ เขาควรได้อำสอน

(บทที่ 8)

อย่าให้อารมณ์ฮ้อน ย่อนกิเลสเผาผลาญ

ซิเฮ็ดการงานใดให้สั่งใจก่อนต่อเจ้า

อย่าถือเอาความกล้า ยามโมโหโหสะ มาใช้ตัดสินหมู

คิดให้จบครบคู่ ดูให้มันถึถ้วนประมวลไว้ใส่ใจ

(บทที่ 9)

ลดทิวลงไว้ แล้วมองอนาคตใหม่น่ากัน

อย่าหันคินไปมองอดีตหลังให้ฝังไว้

ฮ่วมใจกันสลายเรื่องอดีตให้ได้ แล้วมองก้าวข้ามไป ถึงอนาคตใหม่

สลายไปทุกเรื่อง ที่เคืองข้องขึ้นชม

(บทที่ 10)

แสดงเจตนารมณ์ ฮ่วมกันคลี่คลายให้ บ้านเมืองย่างไปทางดี

มีสติสัมปชัญญะก้าวข้ามความกดดัน ฮอดฝั่ฝั้นจนได้

พี่น้องเอ๋ย...ฮักด้วยความจริงใจ ให้กลมเกลียวเหนียวแน่น ให้คือข้าวเหนียว

ปั้นใหม่ คั้นฮักบ่ແຈบใจ คือปั้นข้าวเหนียวถึกน้ำ แสนชิปั้นกะเยื่อหนี

(บทที่ 11)

ด้วยความปรารถนาดี จากฝ่ายปกครองบ้านเพนมุ่งหวังอยากให้ ไทยอยู่สงบสุข

อันตรรายภัยทุกข์ บิให้มีมาไกล

สมานฉันท์กันไว้ ฮักและ ปรองดองกันด้วยใจ เด้อคนไทยทุกหมู่เหล่า

สันติสุขซิคินสู่ไทยเฮา เอาความดีหยึดไว้ สยามเมืองยิ้มอ้อมกระใจ

(กลอนลง)

ฮักแพงกันเด้อคนไทย...ละน้ำ...

กลอน อําลาอาลัยท่าน ผศ. ดร. สุกฤษ

ท่านอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2558

(กลอนขึ้น)

โอ้อ้อย

ลอยสู่สรวงสวรรค์ฟ้า ปันมาโลกลุ่ม เคนอ

ท่าน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ทนาย ดร.สุกฤษ สมจิตศรีปัญญา เอ้ย

ปละให้ชุมพี่น้องและลูกศิษย์นั่งถ้า ปมมือชิตาวมา

ชิตาวมา ละน้ำ

(กลอนเนื้อใน)

(บทที่ 1)

เสียดายเด

ท่านเคยเว้าจ้อย ๆ คอยสอนสั่งคนาศิษย์

ชี้นำทางความคิด ด้วยเมตตาอยู่คู่ค้อย

เห็นแต่ฮอยจูงจัวเลี้ยง เสียงอะแสมพางว้าง

ข่มหนทางกะไล่ปอง ถนอมเลี้ยงด้วยห่วงใย

(บทที่ 2)

เป็นที่หน้าสลดใจ และเสียดายเคนอ...

ต่อแต่นี้ ชิมิแต่ความหงอยเหงา

เขาเอ็ดเหมิดซู่แนว ที่คองเคยทำสร้าง

ทางศาลเคยไปสู้ คดีความชิมิมี

ทางมหาวิทยาลัย ที่เคยสอนช่วยชี ชิฮามฮ้างเปล่าแปน

(บทที่ 3)

เสียงแคนดังอินอ้อย ลำอ้อยออยหุ

เอ็ดแนวใดกะติดู คองคือโดยด้าม

บ่มิยามเซาล้า ขอทวิชาบได้ขาด

บ่ประมาทดี ๆ จนดีได้ตั้งใจ

(บทที่ 4)

ปริญญาเอกเส้งได้ ด้านศาสตร์วัฒนธรรม

ทางกฎหมาย ได้นิติศาสตร์แล้ว ยังบ่พอ

ยังชีนำไปเอาเนติบัณฑิต มาประดับ ตั้งใจที่หมายไว้

ด้วยความที่เคยทุกข์จนฮนไ้

ก็จั่งเอามาเป็นแสง บันดาลใจเสริมใช้ เป็นพลังเกือกก่อ

หนุนนำเทิงลูกหลานให้เรียนต่อ

ชั้นสูงสุดให้ได้ ชิพาให้อยู่เย็น

(บทที่ 5)

สาธุเดอ ท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทนายสุกฤษ สมจิตศรีปัญญาเอ้ย

หนังสือรวมกลอนลำทางยาว

ศูนย์การเรียนรู้ภูมิปัญญาไทย แม่ครู ดร. ราตรีศรีวิไล บงลิตพิพร

เป็นด้วยบุญญาปารมี และกุศลที่ท่านเคยสมสร้าง ที่ยิ่งใหญ่และยาวนาน
ขอจงเป็นกองผลาสมภาร ส่งสักการในวันนี้
เป็นปารมีนำหน้า บุญผลาญส่ง
พาดวงวิญญาน ท่านผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทนายสุภณ สมจิตศรีปัญญา
สมประสงค์มาดแม้ง สวรรค์ฟ้า ม่วนระงม

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน เทิดไท้พระบรมราชินีนาถ

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2558

(กลอนขึ้น)

โอ้ย ละนอ...

ละว่า ทีฆายุกา โหตุ ขอถวายพระพรน้อมองค์ราชินีสีสง่า

ใน วโรกาสมีพระชนม์มายุ ครบ ๘๔ พรรษา

ขอวันทานน้อมไหว้ ให้แม่หลวงไทยได้ อยู่สบาย...

หายโรค...ละน้ำ...

(กลอนเนื้อใน)

(บทที่ 1)

ขอสดุดีน้อม พระพรส่งองค์ราชินี

ผู้มีบุญบารมีต่อแผ่นดินไทยแท้

โครงการกองทุนแม่ของแผ่นดินทรงให้ประชาชนไทยทั่วทุกที่

ทรงจัดตั้งให้มี ศูนย์ศิลปาชีพ ด้านหัตถกรรมสร้างต่อสาน

(บทที่ 2)

ช่อยไปหมิดชูด้านบ่ออาจอ่านพรรณนา

ด้านศาสนา และวัฒนธรรมกะเบ็งแงงชูคำ

ทรงห่วงนำดวงดาวภูพนอมแนวป่า

ต้นธาราแหล่งน้ำ สัตว์สาเชื้อพักเซา

(บทที่ 3)

องค์พระราชินีเจ้าทรงเป็นห่วงนำหลาย

ให้หน่วยงานนำไปเบ็งแงงให้คงไว้

พระองค์สนพระทัยยิ่ง ความสำคัญของดงป่า

ต้องรักษาให้ได้แนวไม้ถิ่นดอย

(บทที่ 4)

ต้นลำธารหยาดย้อยโตนตาดตีนผา

มีหลากหลายนานาภารกิจเหลือล้น

ผองปวงชนชาวไทย ขอถวายพระพรให้

จักรุพิตรพรชัยประกอบไว้ทั้งสี่

ให้สุขชีวิพระเจริญยิ่งๆยืนนานมั่นฮอดหมื่นปี

คู่วงศ์จักรีของไทยเฮา...

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน ประวัติพระครูศิริธรรมนิเทศก์ ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2559

ประพันธ์ให้กับ พระราชประสิทธิคุณ รองเจ้าคณะจังหวัดขอนแก่น

(กลอนขึ้น)

โอ้ย ละนอ....

สวัสดีเดื่อพี่น้อง ผู้มีเกียรติทั้งหลาย

มีเทิงชายหญิงสาว ผู้ทำดีที่ได้

เทิงไฉไลเทิงโก้ ดร.โณรูปสุพุดหล่อ

เทิงหลวงปู่หลวงพ่อ เทิงพระเณรหนุ่มน้อย ให้ฟังข้าอย่าลุดหนี

บุญผลาเฮามี...ละน้า...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

อันนี้ละท่านผู้ฟังเอ๋ย

วัดศรีนวลมือนี่ จัดงานใหญ่อลังการ

เพราะสมภารมีอายุ แปดสิบปีเข้ามาแล้ว

เสียงแซวๆ หลายคนพากันว่า หน้าตาหลวงพ่อเฮา คือบ่อเฒ่าคือบ่อแก่

บุญเพิ่นหลายแท้ๆ ให้ยืมนั่นต่อไป

(บทที่ 2)

ถัดจากนี้สี่ได้ รู้จักเรื่องหรือประวัติ

ท่ากลอนลำบ่อลงซัด โปรดอภัยแห่นเตื่อท่าน

ชาตกาลของพระคุณเจ้า ให้จำเอาไว้เตื่อแม่

เพิ่นเกิดวันพฤหัสบดี ที่เจ็ดตุลาคม เทียงแท้ ให้จำมันใส่ใจ

(บทที่ 3)

ปีพ.ศ.สองสี่แปดศูนย์จื้อได้ ปีนั้นแม่นปีฉลู

พ่อคำพันธ์นั้นแม่นโยมบิดา พ่อคึงของท่าน

ส่วนว่ามารดานั้นมีผิวพรรณขาวจุ่นพูน

คุณแม่หล่นชื่อนี้ ได้มีใช้ต่อมา

(บทที่ 4)

พรสวัสดิ์นี้หละป่า เพิ่นเอ็นว่านามสกุล

ส่วนทองพูนนั้นเป็นนาม ตั้งแต่เดิมเตื่อป่า

อยู่ต่อมาเพิ่นเลยถิม นามเดิมเริ่มใช้ใหม่

พูลสวัสดิ์เปลี่ยนได้ กะเลยใช้ต่อมา

(บทที่ 5)

บ้านเลขที่เตื่อแม่ป่า หกลิบสี่หมู่ที่สอง

ชื่อหนองมะเขือ ถิ่นอุดมหมู่คนมาขอขึ้น

ส่วนตำบลคือบ้านเป้า ชาวเฮาจำได้แน่

อำเภอบ้านไผ่เที่ยงแท้ ทางการใช้ต่อมา

(บทที่ 6)

ไผ่กะฮื้อนแม่ป่า ขอนแก่นเป็นจังหวัด
อยู่ปากไปทางทิศเหนือ สีสืบสีกิโโลประมาณได้
เชิญฟังไปทางหน้า การศึกษาของหลวงพ่อ
เรียนจบป. อยู่ดอกทานแต่ ม. นั้นฝันบ่อมี

(บทที่ 7)

ในสมัยก่อนก็ จบ ป.สี่ คือสูงสุด
ผู้อยากเรียนมัธยม ต้องห่างไกลบ้าน
จิตใจหาญมีเงินพร้อม ขยันเรียนเพียรพรา
อดทนนำกะพ่องนั้น จังเรียนขึ้นต่อไป

(บทที่ 8)

พ.ศ. สองสี่เก้าสองสอบได้ จบ ป.สี่บริบูรณ์
อยากแทนคุณความดี ของพระพรหมเทิงสองท่าน
จึงได้หันมาเข้า บรรพชาถือเพศ
บวชเป็นเณรหนุ่มน้อย คลุมผ้าห่มเหลือง

(บทที่ 9)

เรียนนักธรรมกะเฟื่อง สอบผ่านเทิงสามปี
ตรีและโทเทิงบาลี เอกนำจนจบม้วน
วัดศรีนวลเดื่อท่าน เป็นสถานที่พอกบ่ม
เพ็นอบรมให้ต่อสู้ มีความรู้บ่อต่ำไผ

(บทที่ 10)

นักธรรมเอกสอบได้ ปีสองสี่เก้าแปดพอดี
ฝ่ายบาลีธรรมบท เลื่อนปานบักตุมกลิ้ง
จนสอบชิงรางวัลได้ รับปัจจัยยัดเข้าย่าม
สอบได้ชั้น ป.ธ.สาม ตั้งแต่เป็นพระน้อย พรรษาได้แค่สอง

(บทที่ 11)

จำไว้เดื่อพี่น้อง ปีเพ็นสอบผ่าน ป.ธ.สาม
ลงในนามวัดสวรรค อยู่ถิ่นเดิมพันเดื่อป่า
สอบได้ปีสองห้า ศูนย์สอง เดื่อคุณพ่อ
หาจนอดจั่งค้อยพ้อ สีขอม้วนลิต่วนลง

(บทที่ 12)

ขอให้ได้สมประสงค์ ทุกๆคนเดื่อท่าน
สนุกกินสนุกทาน อย่างมีเม่าอย่างมีแก่
เทิงคุณพ่อเทิงคุณแม่ ให้เงินล้านไหลหลังเข้ากระเป่าเจ้า...
ให้มั่งมูล.....บุญนั้น.....ให้หลังโฮม

(กลอนลง) ...เดื่อ.ฯ

กลอน ประวัติพระครูศิริธรรมนิเทศ์ ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2559

ประพันธ์ให้กับ พระราชประสิทธิคุณ รองเจ้าคณะจังหวัดขอนแก่น

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...

จั่งว่า ข้าแล้วซ้อนเชิญฟังกลอนอีกต่อ

ประวัติของหลวงพ่อยังบ่อสุดบ่เสียง

ยังมีเรื่องอีกต่อไป ไสฮองๆ ละน้า...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ตอนที่หนึ่งขอพักไว้ ฟังต่อไต่ตอนที่สอง

ส่วนทำนองและสาระ แล้วแต่ใฝ่ลิทำได้

เรื่องต่อไปให้มาฮู้ เถิงวันที่เพิ่นบวช

อุปฌาย์คู่สวดพร้อม เหาสิฮู้ต่อไป

(บทที่ 2)

อุปฌาย์ให้จื่อไว้ คือพระครูไพโรจน์สารคุณ

สวรค์นั้นเป็นนามของวัด ให้จื่อจำเอาไว้

มีต่อไปอีกสองท่าน คืออาจารย์ผู้มาสวด

ยามมีบวชสิต้องไ้ วินัยเว้าตั้งแต่ไ้

(บทที่ 3)

ผู้สวดขวาให้จื่อไว้ เพิ่นชื่อว่าพระทองสา

ถาวโรเป็นฉายา ให้จื่อเอาเตือเจ้า

เพื่อนั้นเนาในห้อง วัดสวรค์อารามใหญ่

ส่วนพระนักสวดซ้าย กะเนายังอยู่ฮ่วมกัน

(บทที่ 4)

นักสวดซ้ายว่านั่น ชื่อพระเปี่ยม ภูริปณฺโญ

ส่วนติ สสเทโว เป็นฉายา หลวงพ่อกะให้จำไว้

บวชพระในวันนั้น คือวันจันทร์ขึ้นห้าค่ำ

เป็นเดือนแปดอีกซ้ำ ฤกษ์ฮ่อนก่อนฝน

(บทที่ 5)

จำไว้เตือแม่ซ้น เพิ่นบวชวันที่ ยี่สิบเอ็ด

เป็นเดือนกรกฎาคม ให้หมู่เฮาจำมัน

ส่วนว่าพ.ศ.นั้น คือปีสองพันห้าร้อยหนึ่ง

ณรทองพุลบวชพระแล้ว ชาวบ้านกะขึ้นชม

(บทที่ 6)

แต่ความคิดบ่อเล็กล้ม ต้องกลับสู่วัดศรีนวล

ตั้งใจเรียน ป.ธ. สาม สอบเอาทะเล่ได้
งานต่อไปทางหน้า การศึกษาของหลวงพ่
สอบ พ.ม.สี่ชุดได้ สมัยนั้นผันอิตแสง

(บทที่ 7)

แม่นสิทวมสิแล้ง กะบ่อเกี่ยวคือทำนา
มีวิชาติดตัว บ่อห้วนภัยทั้งสิ้น
สอบปริญญาตรีได้ พ.ธ.บ.อีกเต็ม
มีแต่แนวเห็ดให้ปลื้ม จนลืมนเมาแก่ชรา

(บทที่ 8)

การปกครองนี้หละป่า ยิ่งหนักหน่วงพระเณรหลาย
งานบรรยายงานสอน เกือบบ่อมียามว่าง
มีตารางแลงเข้า หนักบ่อเขาทำหน้าที่
พระเณรมีเกือบห้าร้อย เด็กน้อยเกือบครึ่งกัน

(บทที่ 9)

เป็นเจ้าอาวาสว่านั่น ต้องเคร่งครัดการปกครอง
อันที่สองเป็นเจ้าคณะอำเภอ ต้องตรวจการยามว่าง
ต้องเดินทางออกไปเยี่ยม ดูแลในพื้นที่
ผู้ทำดีต้องยกย่อง ผู้ได้พร่องต้องช่วยชู

(บทที่ 10)

หลวงพ่เฮาเดือแม่ตุ้ เพ็นเป็นผู้บริหาร
เป็นประธานกลุ่มโรงเรียน ประริยัติสามัญ กลุ่มที่เจ็ดเดือท่าน
มีผลงานดีเยี่ยม หากนเทียมกะยาอยู่
แม่นส่วนกายสิบ่อสู้ แต่ใจนั้นหมิ่นเปอร์เซ็นต์

(บทที่ 11)

มีเรื่องที่น่าตื่นเต้น สิกิดอยู่วัดศรีนวล
คือจุฬามณีเจดีย์ มิ่งเมืองที่สูงล้ำ
เชิญมาทำบุญไว้ มาทำใจให้สูงส่ง
ความประสงค์ที่ว่าไว้ สิกิดได้ดังหมาย

(บทที่ 12)

ขอเชิญละบาปฮ้าย ให้ตั้งต่อความดี
จั่งสิมีความสุข ทุกข์คลายหายฮ้อน
จตุพรให้สมมั่ง มียศสูงมีศักดิ์ใหญ่...
ให้เงินไหลหลังเข้า กระเป่าเจ้าคู่ชูคน...หเดือคนฟัง...

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน ต่อนรับนิสิต มมส.

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2559

(กลอนขึ้น)

โอ้ย เสียงเอ๊ยแคนแอ่นๆอ่าว

เป่าสังวาททางลายยาว หมอลำจ้าวลำทางล่อง

คือเอกลักษณ์ของชาวเขาพี่น้องอีสานเค้าฮากเดิม

เสริมความงาม...ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ขอกราบเรียนทุกท่านที่มาช่วยในงาน

เริ่มจากท่านอธิการบดี ศาสตราจารย์ ดร.สัมพันธ์ ฤทธิเดชแห่ง มมส.นี้

คณะบดีทุกคณะทุกท่าน คณาจารย์พรอัมพรา

ฉันราตรีศรีวิไลได้รับเกียรติมาลำ รับนิสิตรุ่นน้อง ปี 2559 มาโฮมเต้าฮ่วมกัน

(บทที่ 2)

รุ่นนี้นั้นชื่อว่าภูมริน รุ่นเผิง 11

รวมเบ็ดเสร็จ 12,593 คนที่เข้าเรียนในปี

แม่ราตรีขอสวัสดิ์และแสดงความยินดีด้วยกับนิสิตรุ่นใหม่

ขอเป็นกำลังใจให้ลูกเต้าที่เอ็นทรานซ์ ผ่านเข้ามา

(บทที่ 3)

เริ่มแรกนี้ศึกษาศึกษาเฮียนฮู้หม่องอยู่ของเฮา

ย่อเอาหม่องประวัติความเป็นมา มหาวิทยาลัยมหาสารคามให้จำไว้

นับเป็นมหาวิทยาลัย ของรัฐแห่งที่ 22 ของประเทศได้ ในประวัติตามได้อ่าน

มีศูนย์กลางตั้งไว้บริหารงาน อยู่พื้นที่ตำบลขามเรียง หรือ ม. ใหม่มบอกให้

ประสานงานได้เป็นอย่างดี

(บทที่ 4)

เดิมทีมีเนื้อที่ 197 ไร่ บอแก้ว ตั้งอยู่ถนนนครสวรรค์

ต. ตลาด อ.เมือง จ.มหาสารคาม แต่เดิมคราวก็

มีกำเนิดมาจาก วิทยาลัยวิชาการศึกษา มหาสารคามนามว่า

มาฮอดวันที่ 27 มีนา 2511 นี้ละน้ำ ขยายการศึกษาเพิ่มเต็มเต็ม

(บทที่ 5)

จากนั้นเลยได้เพิ่ม ยกฐานะขึ้นตามมา

เป็นมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒโชติช่วงชัชวาล ฮุ่งเฮืองเมืองบ้าน

อีกบ่ด้นบ้านฮอด พ.ศ. 2517 เลยแยกตัวมาได้ มหาวิทยาลัยเอกเทศ

ภายใต้ชื่อมหาวิทยาลัยมหาสารคามเสียงลือนามชื่อก้องคนยังง้อลือ

(บทที่ 6)

จนว่ามาฮอดเมื่อวันที่ 9 ธันวาคม พ.ศ. 2537

ความสำเร็จในการตั้ง เป็นมหาวิทยาลัยฮอตสุดวันเดียวนี้
มีเนื้อที่ประมาณ 1,300 ไร่รวมไว้ เป็นว่าเป็นมหาวิทยาลัย ที่กว้างใหญ่
โดยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงลงพระปรมาภิไธยในพระราชบัญญัติ
ของมหาวิทยาลัย ได้มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เล่มที่ 111 ตอนที่ 54 ก บอกให้จารึกไว้ใส่ใจ

(บทที่ 7)

ตราประจำมหาวิทยาลัยให้ชื่อไว้ คือคือตราโรจนการ
เป็นสิ่งที่น่าอ่อนซอน เพื่ณรวบรวมสัญลักษณ์แห่งความดีไว้
ใบเสมาคือสิ่งทรงคุณค่าภูมิปัญญาอันเลิศค่า
พระธาตุนาดูนานี้ น้ำ คือคุณธรรมคำสั่งสิ่งดี

(บทที่ 8)

สุริยรังสี เปรียบคือแสงสว่าง ส่องทางให้เจริญรุ่งเรืองใส
ส่วนลายขีดเปรียบเทียบใส่ ภูมิปัญญา และมรดกทางวัฒนธรรมแห่งอีสานนก
เค้า
เอามาโฮมกันเข้า มีความหมายอันยิ่งใหญ่
เป็นเอกลักษณ์ ประจำมหาวิทยาลัยบอกให้เฮาควรได้ใส่ใจ

(บทที่ 9)

ส่วนต้นไม้ประจํา นั้น คือต้นคูณหรือต้นราชพฤกษ์ให้จำเอา
สีประจำ นั้นคือสีเหลือง-เทา นับเป็นสีมงคลล้ำ
สีเหลืองหมายถึงสีนํ้ามนำ ความเจริญรุ่งเรือง ความดีงาม มาให้อุดมสมบูรณ์
ครบคู่
สีเทาหมายถึงความคิดที่รอบรู้ หรือสติปัญญาพร้อมที่โปร่งใส

(บทที่ 10)

วาทุกรรมอัตลักษณ์ประชาคม มมส.คือลูกธาตุนาดูนาคูณผลิตข้อ มอน้ำชี
ศรีโรจนการ
สุดอ่อนซอน อัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัย คือ นิสิตต้องช่วยสังคมและชุมชน
เอาไว้
เอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัยคือการเป็นที่พึ่งของสังคมและชุมชนความช่วย
เหลือเต็มที่
ศรีโรจนการบ่งบอกแจ้งแสดงไว้ ให้เฮ็ดดี

(บทที่ 11)

มีคุณธรรมบอกกับภูมิปัญญาไว้ ต้องบังเกิดแต่ผลดี
มีสติสัมปชัญญะ ทุกเวลา บ่เผลอพรัง
คำพระว่า “พญนังบัณฑิตโต ชีโว”ผู้มีปัญญาพึงเป็นอยู่เพื่อมหาชน
ตนเป็นที่พึ่งของตนได้ลูกหลาน ตอนนี้เรียน ระดับบัณฑิตศึกษาแล้วเด้อเจ้า
ให้คิดฮ่ำ
ให้คิดฮอดผู้ห่วงนำ คือพ่อแม่พี่น้องอยู่ทางผู้ห่วงหา

(บทที่ 12)

ส่งลูกมาเรียนที่ วิทยาลัยวิชาการ
แม่นั่นนานปานใด พ่อแม่เฮาจะคอยได้
เพราะจิตใจทุ่มเทให้ลูกหลานไปได้ฮอดฝั่ง
ก่อนลีเอ็ดอียังโปรดได้คิดถั่ววน ควรตรองไว้ให้ถี่ใจ

(บทที่ 13)

พ่อแม่คือผู้ให้ เป็นธนาคารใหญ่ของเฮา
บ่หวังเอา คื่นตันทุนหรือกำไร ดอกเบี้ยกะพริบมีชั่ว
ให้พากันคืณำ ความหวังเอยของผู้คอยอยู่ทางบ้าน
และคุณครูบาอาจารย์ กะคือคุณประการ อันเลิศล้ำเลอค่า
สุดท่ายแม่ราตรี ขอกราบอาราธนาสิ่งศักดิ์ ที่ทรงสถิตในสากลโลกนี้
โปรดได้แพร่บารมีนำกุ่มเลี่ยมนิสิตนักศึกษา และคุณครูบาอาจารย์
ทุกๆท่าน ให้สุขสราญทุกถั่ววนหน้า นำพาพ่อแต่สิ่งดี...
ได้เพิ่มพูนเกียรติศักดิ์ศรี เมืองตักศิลาเฮานำ ...

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน ถวายอาลัย น้อมเสด็จสู่สวรรคาลัย
“พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช”
ท่านอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2559

(กลอน ขึ้น)

โอ้ย...อกเอ๋ย... อกคำครวญหวนสะอื้น
งวักเหลียวหลังกลับคืน เห็นฮอยมือของพ่อ
สุดซาบซึ่งหลายเด็นอ... พระมหากรุณาธิคุณอันล้นพ้นล้นเกล้า
ผองไทยเศร้าทั่วแผ่นดิน สุดอาลัยองค์ภูมิทร...ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ว่าโอรส พี่น้องเผ่าชาวไทยเอ๋ย
เมื่อวันทีสิบสามตุลาคม ปีสองห้าห้าเก้า ไทยเหงาห้วงม ทรวงสลด
พอฮู้ข่าว การสวรรคต พระเจ้าอยู่หัวองค์ที่เก้า
อกระทมตรมเศร้า ฟ้าหงอยเหงา เมฆหมอกหม่น
เสียงปวงชนฮ้องอ้าให้ กึกก้องก้องน้ำตา

(บทที่ 2)

เปรียบประดุจดั่งฟ้าๆ ฝ่าลงหว่างกลางใจ
น้ำตาไหลนองแผ่นดิน อาบรินฮ้ายย่อย
ดวงตาเว้าเศร้าสร้อย เหลียวขึ้นฟ้าแสงเหงาหงอย
เหลียวลงพื้นแผ่นดินกว้าง
น้ำในอุแอ่งซ้อน หนอง บึง ฮ้อน ทั่วทะเล้ง

(บทที่ 3)

ปรากฏการณ์คักแท้ หนาวเหน็บแผ่ เมฆบังบด
เหมือนดั่งมีราชรถ พระอินทร์ลอยลงมา ฮับพระองค์ขึ้นเทิงฟ้า
“หมอกธุมเกตุ” นี้อปรากฏขึ้น ยามมีเหตุการณ์ อันยิ่งใหญ่
เป็นสัญญาณบอกให้ ปวงชนฮู้ทั่วแผ่นดิน

(บทที่ 4)

ว่าองค์ปรมินทร์เสด็จแล้ว เข้าสู่วิมานสวรรค์
ผองปวงชน เนืองนั้นๆ ให้ฮ่ำเฮนนำให้
พากันเททวงให้ นำพระองค์จันอิดอ่อน
สุดทราบซึ่งออนซอน ในพระคุณ อันหาที่สุดบได้
เหล่าพสกนิกรให้ แมนฮ่ำโฮ...(เสียงสูง)

(บทที่ 5 ขับเสภา)

อันพระคุณ “พ่อ” นี้อต่อบุตร ปราชญ์สมมุติเอาแผ่นดินสิ้นทั้งผอง
เป็นก้อนหมึกกระเรียงรายดั่งหมายปอง ลงในท้องมหาสมุทรสุดนะที่
แล้วเอาเขาพระสุเมรุราช เป็นปากกาเครื่องวาดอักษรศรี

เอาท้องฟ้าเป็นกระดาษวาดจิ มาเขียนชื่อขมบุญคุณ “บิดา” อันหาที่สุด ไม่มี
(บทที่ 6)

ในวโรกาสนี้ ข้าพระพุทธเจ้า

หมอลำราตรีศรีวิไล นายกสมาคมหมอลำจังหวัดขอนแก่น...ขอเป็นตัวแทน

หมู่เหล่าศิลปินหมอลำ ด้วยการทำความดีน้อม อย่างนำฮอยसानรอยต่อ

ขอน้อมเกล้าน้อมกระหม่อม รำลึกในพระมหากรุณาธิคุณ

ของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช เจ้า

ขอน้อมเสด็จเข้าสู่วิมาน...

(กลอนลง)

สวรรค์คาลัย...ละน้ำ...

กลอน ยกระดับคุณภาพการศึกษาที่มุ่งพัฒนา 7 ด้าน
ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2559
มอบให้ สสส. นำไปเผยแพร่ โดยการใช้เสียงลำผ่านตัวละคร
โครงการ ทวงคืนความสุข และ ความสวยงามของอีสานให้กลับมา

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...เบิ่งเอ๋ยเบิ่งภาพหลังยังแสนเศร้า
คนอีสานบ้านเฮาใจสลดหดหู่
แต่ก่อนมาเคยอยู่ พร้อมเพียงหน้าพี่น้อง หลานหล่อนอยู่เย็น...ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

บัดนี้เป็นไปแล้ว คือเอื้อแจวไกลตะผิง
ใจสลายเพพัง เห็นลูกหลานละถิม ปะเฮือนย้าเข้าสู่กรุง
ต่างคนก็ต่างมั่ง หวังเมืองใหญ่ขายแรงงาน
หวัง เบิกบานอารมณ์ หวังที่สุขสมใจเจ้า
อนิจจาความหวังกลายเป็นเศร้า ความซบเซามาแทนที่
หลงนำไฟแสงสี เหล้าบุหรี ถมทับเข้า มอมเมาเจ้าให้วุ่นวาย

(บทที่ 2)

คืนมาบ้านแห่งข้าฮ้าย ปานไฟนรกเผาผลาญ
ปู่ย่าตายายเลี้ยงหลาน ถ้าลูกคืนจากกรุงกว้าง
ไสน์สวนท่งปวง ที่เคยสร้างกะกลับกลายแปรเปลี่ยน
ฝืนไปเหมิดอ้อยต้อย จ่านาน้อยกะบ่ยัง

(บทที่ 3)

ปู่เคมีไส่บ่ยัง เกิดเป็นโรคนานา
ปู่ปลาหอยตายแอ่ส แหม่นบ่ยังพอดี้
โรคใหม่มีมาต้อง ผองคนเฮาตาระดาด
ย่อนประมาทบ่ฮู้ สารพิษร้ายเอนกนันต์

(บทที่ 4)

พี่น้องเอ๋ย ต่อไปนี้ ชุมเฮาต้องยึดหมั้น ขยันเวียกทำกิน
อยู่ในศีลสมภาร พ่อแม่เฮาพาสร้าง
เอาทางสุจริตตั้ง ยึดความพอเพียง เป็นที่พึ่ง
ให้วงเหลียวหลังไปเบิ่ง ย่างนำครองของโบราณฮึดเค้า
แล้วเฮาสีได้อยู่ชุ่มเย็น

(กลอนลง)

เห็นความงาม...ละน้ำ...

กลอน เติบโตในหลวง รัชกาลที่สิบ

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2559

(กลอนขึ้น)

โอ้อ่อย...

ขอเอ่ย ขอถวายเทิดไท้ พระมหากษัตริย์ไทยองค์ครองราชย์สืบต่อ
ผู้สืบสาน พระราชปณิธานของพ่อ คือพระมหากษัตริย์ไทยรัชสมัยที่สิบ
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มหาวชิราลงกรณ บดินทระ เทพพะยะวะรางกูร
(มหาวชิราลงกรณ บดินทรเทพยวรางกูร)

ขอเทิดทูลน้อมด้วยเกล้า ผองไทยเฮฮาฮ่วมแซ่ซ้อง
เสียงกึกก้องทั่วทะเล้ง หวังความงาม...ละน้า

(กลอนเนื้อใน)

(บทที่ 1)

ว่าโอนอ ฟีน้องผองเผ่าชาวไทยเอ๋ย
เมื่อวันหนึ่ง ธันวาคม ปีสองห้าห้าเก้า รับฟังข่าวจากทางการ
ตามกฎหมายเทียบบาล ราชประเพณีเค้า
ด้วยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ทรงเสด็จสู่สวรรคาลัย ไปเนายังประทับอยู่
ผองหมู่เหล่าพสกนิกรได้ฮับฮู้ การสูญเสียครั้งใหญ่หลวง

(บทที่ 2)

มาบัดนี้ปวงชาวไทยต้องเตรียมพร้อม การสืบราชสันตติวงศ์
คงต้องดำเนินไปตามรัฐธรรมนูญ ของกฎหมายเทียบบาล ฮิตประเพณีบ้าน
ปัจจุบันกาลนี้ ขอน้อมเกล้าสดุดีพระเจ้าอยู่หัวองค์ใหม่
ไทยถือเป็นหมุดหมาย อันสำคัญในรัชสมัย
ของรัชกาลที่ 10 ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว เปรียบดวงแก้วหน่วยไส

(บทที่ 3)

โดยมีรับสั่งโปรดเกล้าฯ ให้ เณริณพระปรมาภิไธย
ให้ทรงพระนามว่า สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
มหาวชิราลงกรณ บดินทระ เทพพะยะวะรางกูร ขอเทิดทูลไว้เหนือเกล้า
ชีทรงนำไทยเข้า ก้าวสู่ความศรีวิไล พุเพื่องเฮืองฮุ่ง
ชุมหมู่ล่งและป่า หลานหล้าได้อยู่เย็น

(บทที่ 4)

พระองค์ทรงเป็น พระราชโอรส องค์เดียวแท้ ของมหाराชภูมิพล
กับ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินี ที่ปวงชนยอเยี่ยง
ทรงมีรัชทายาท ฟีน้อง สี่พระองค์ถ้วนถี่
พระเชษฐภคินี คือ เจ้าฟ้าอุบลรัตน์ ผู้เฝ้า เป็นเอื้อยแห่งพระองค์

(บทที่ 5)

ส่วนพงศ์พันธุ์ผู้น้อง นงนาถชนิษฐา

ที่เอ็นว่า พระชนิษฐา ภคินี มีอยู่สองพระองค์แท้

แต่องค์ที่เป็นน้อง รongลงไปคือ

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี บารมีเชิงซ่า

ส่วนเจ้าฟ้า จุฬาภรณวลัยลักษณ์ ว่าเป็นองค์หลานนางแพง

(บทที่ 6)

บุญบารมีแข็งแกร่ง ทรงเกิดมาเพื่อ เป็นกษัตริย์

ความถนัดชำนาญ ในวิทยาการหลายด้าน

ทางการเมืองการบ้าน ขอบิเบเหตุการณ์มาล้าร้องบอกเล่า

ตอน พ.ศ. 2519 ขอล่าไว้เล่าสู่ฟัง

(บทที่ 7)

ในเหตุการณ์ครั้งนั้น ทรงเสด็จพระราชดำเนิน

เพื่อทรงปฏิบัติ พระราชกรณียกิจ ออกป้องกันภัยฮ้าย

ที่ตำบลกกสะทอน อำเภอด่านซ้าย จังหวัดเลยเขตพื้นที่

โดยปมมีความเกรงกลัว

ต่อสถานการณ์อันตึงเครียดเกิดขึ้น ปกป้องบ้านหัวนไหว

(บทที่ 8)

ทรงเสด็จฯ นำกำลัง ทหารออกตรึงไว้ ในหน้าที่การปฏิบัติงาน

ความทราบ ถึงหน่วยตรวจพิสูจน์ทหาร ตกตะลึงจนตาค้าง

ทางด้านศาสนากระทรวงสร้าง วัดวาอารามหลายแห่ง

น้ำพระทัยบ่เหือดแห้ง เต็มล้นเปลี่ยนสู่ยาม

(บทที่ 9)

ด้านสาธารณสุข กะบ่เคยมองข้าม ทรงช้อยสนพระทัย

ทรงโปรดให้ สร้างโรงพยาบาล

สมเด็จพระยุพราชทั่วไป ภาคกลางอีสาน เหนือใต้

ถิ่นทุรกันดาร บ่ว่าไกลหรือใกล้ เสด็จไปบ่ไหวหวั่น

ดังพระราชดำรัสตั้งหมั่น ได้สรรสร้างต่อสาน

(บทที่ 10)

สืบพระราชปณิธาน สานรอยต่อ ของพ่อไว้ได้แบบอย่างมาครบ

สมกับว่าเป็นเจ้าชายนักรบ ชาติทหารแนวหน้า

เสียงซำลือดังสะท้าน เฮ็ดตามตั้งปณิธาน อันแน่วแน่คักแทน

เป็นมิ่งขวัญไทยเที่ยงแท้ ประชา ชร้องชื่นชม

(บทที่ 11)

สมพระนามฤกก้อง พระมหาวชิราลงกรณ

ตามขั้นตอนพระราชกรณียกิจ คิดสร้างสรรค์หลายชั้น

ความสัมพันธ์กับต่างประเทศนั้น ทรงชำนาญการเสริมส่ง

โจงประเทศอายน่อง ได้ย้อยงั่วท่วะล้ง

(บทที่ 12)

สาธุเดื่อ ขอพระองค์อยู่ยั้ง ปกเศปวงประชา

ได้เพ่งพา บุญบารมี องค์กษัตริย์ผู้คุณค้ำ

ทรงนำพาพสกนิกรทั่วทุกก้ำ นำเมืองไทยให้หมั่นแก่น

ให้พระองค์ ไสฮองฮองเป็นแทนแก้ว พาเมืองบ้านอยู่กระเสริม

(กลอนลง)

ขอพระองค์ทรงพระเจริญ...ยิ่งยืนนาน...ละน้า

กลอน เปรียบเทียบวัฒนธรรมเก่าใหม่
ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2559
มอบให้ สสส. นำไปเผยแพร่ โดยการใช้เสียงผ่านตัวละคร
โครงการ ทวงคืนความสุข และ ความสวยงามของอีสานให้กลับมา

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...ออนซอนเอย ออนซอนดินออนซอนหญ้า
ออนซอนวันเวลา มันหันปิ่นแปรเปลี่ยน
หมุ่นเวียนมาฮอดมือนี่ แล้วผันปิ่นเปลี่ยนหนี
ของโบราณที่เคยมี...ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ว่าโอ่นอ...
วัฒนธรรมยุคนี้หากต่างเก่าคราวหลัง
มีแนวพาเพ่ง ต่างกันกับคราวก็
ปัญหามีถาโถมเข้า คุณคามเฮาสอดบ้านช่อง
ลูกหลานเฮาเจ้าพี่น้อง ฟังไว้ให้อำฮอน

(บทที่ 2)

ออนซอนหลายแต่ก็ฮึดเก่าครองหลัง
ปู่ย่าเฮาปลูกฝังสิ่งดีงามไว้
ขอยกยอมาฟังพอได้เป็นตัวอย่าง
ถนนหนทางแต่ก็ฮึดเพื่อให้ คนเดินได้และล้อเกวียน

(บทที่ 3)

สู่มื้อเปิดฝ้าย มาสร้างให้รตราเดิน
ทางเครื่องบินกะเหาะเหินเขินบนเทิงฟ้า
ใช้เวลาเพียงน้อยกะถึงจุดหมายได้ตามว่า
ถามถึงค่าใช้จ่ายนั้นแพงตามชั้นสิ่งสำบาย

(บทที่ 4)

พวกเจ้านายเฟิ่นเบิกได้ในส่วนราชการ
นั่นกะคืองบประมาณภาษีเฮาชาวบ้าน
การอยู่กินคราวก็มีหยังกะแจกจ่าย
ยายพี่น้องพวกเพื่อนเฮือนใกล้ได้แบ่งกัน

(บทที่ 5)

ปูปลาไปไก่อมานั้นแลกเปลี่ยนกันกิน
ทรัพย์สินในดินสินในนา ปลาในหนองเฮ็ดเอาบ่มีซื้อ
บ่คือคนสมัยนี้ใช้แต่เงินเป็นใหญ่
ขอกันกินกะบ่ได้คือคราวก็เก่าหลัง

(บทที่ 6)

ตั้งแต่การเห็ดไธ่่นาสวน

บ่ได้กวเงินในถง เพราะช้อยกันเอาแสงได้

ใช้จ้วควายเป็นหลักไว้ ในการไถการคาค

คาคไถแต่ละบาท ปูปลาไหลหลังวัน เต้นนำกันก้อนซีไถ

(บทที่ 7)

เก็บมาใช้เห็ดกับข้าว เล่าน้องพี่มากิน

ผักตำนิลนำฮั่วสวน และพืชผักในน้ำ

เกิดตามธรรมชาติขึ้น เก็บกินกันบื้อจ้าย

ชี้วควายกะเป็นปุ๋ยใส่ข้าวพืชผักพร้อมได้อย่างดี

(บทที่ 8)

สู่มือนี่ใช้ผัดใช้รตไถนา

ปูปลาตายย่อนไถตัดหน้อยสิมิโตบ่อน

ชุมปลาช่อนกะหายหนีมิจี่หลี

ตายย่อนสารเคมี ยาฆ่าแมงปุ๋ยใส่ข้าวที่ชุมเจ้าใส่ลง

(บทที่ 9)

ขอลาลงปลงไว้ ให้พี่น้องทบทวนใจ ฮ่าเพื่อให้เกิดคุณค่า

คอยฟังตอนต่อหน้าแห่งหนกว้างคักกว่าหลัง

เด้อคนฟัง...

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน โครงการสาธารณสุข (โรคเรื้อรัง) ในอุปถัมภ์ขององค์พ่อหลวงไทย
ตอนที่ 1

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู รัตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2559

เพื่อนำไปแสดงในโครงการ น้อมถวายอาลัย “พระบาทสมเด็จพระ
ปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช”

(กลอนขึ้น)

องค์เอย องค์ “พระบาทสมเด็จพระ
ปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช” ไ้ เหนือหัวไทยล้านกระหม่อม
ทรงเป็นจอมพระมหากษัตริย์ผู้เก่งกล้า
พาไทยข้าม ผ่านทุกข์เข็น เห็นความงาม...ละน้ำ

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ว่าโธ้อ นพื่อน้องเผ่าไทยเฮาเอย
ขอน้อมถวายเทิดไท้อาลัยแด่พ่อหลวงไทย
พระองค์ทรงเสด็จสู่สวรรคาลัย บุญส่งคืนเมื่อฟ้า
ธ สถิตในดวงใจไทยทั่วหล้า ปวงประชาได้ฮอนฮ้ำ
คิดอ้ำล้าอ้ำหล้า นำความดีที่พ่อสร้างถางทางให้ย่างนำ

(บทที่ 2)

ทรงเป็นทิพย์อันเลิศล้ำ ในหมู่เหล่าพระสกลนิกร
อมตะคำสอน ของพระองค์ยังคงที่
ทรงดำรงสตรัสชี้ และพระบรมราโชวาท
โครงการพระราชดำริขององค์พระบาท คณานับได้หลายล้านกว่าสี่พัน

(บทที่ 3)

ในโอกาสนี้ฉัน ขอน้อมกล่าวสดุดี
นำเอา พระราชกรณียกิจ ส่วนพระองค์ออกมาว่า
ท่านพระองค์ทรงเฝ้าคอยดูแล ทั่วทุกถิ่น
ดินแดนไทยใหญ่กว้าง ปวงชนได้รับทั่วถึง

(บทที่ 4)

แสนออนซอนซาบซึ้ง ทางด้านสาธารณสุข สดุดีที่พรรณนา
ขอยกมาบางตอน ส่วน ได้ส่วนพระองค์ทรงงานไว้
ในพุทธศักราช 2489 ส่วนพระองค์ทรงงานไว้ เป็นปีที่โรคเรื้อรัง ระบาดไปถึง
ทั่ว
พระเจ้าอยู่หัว เสด็จพระราชดำเนินไปพบพ่อ อาการไข้แพร่ขยาย

(บทที่ 5)

ทรงวิตกนำการเป็นโรคร้าย ทุกเขต แสนล้ำเค็ญ
และมองเห็นการไกล ด้วยห่วงใยพระทัยฮ้อน

ผู้ป่วยโรคเรื้อนกะหลบซ่อนบ่ยอมให้หมอมารักษา เลยพาให้ระบาศติ่ม
กายเป็นโรคเศร้าซึม สังคมรังเกียจพร้อมกลัวย่านหวาดผวา

(บทที่ 6)

มาทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือ กะเป็นที่เวทนา

ขอยกมาปรารภ สู้ฟังพอรู้

อยู่ทางเขตที่จังหวัดขอนแก่นนั้น โครงการของพระองค์ท่าน

ชื่อว่าโรงพยาบาลสิรินธร บ้านโนนสมบูรณ์เป็นที่ตั้งให้ฟังบั่นบ่อนต่อไป

ชื่อว่าโรงพยาบาลสิรินธรบอกให้ ใฝ่กะฮู้ทั่วทุกคน

(บทที่ 7)

ตำบลโนนสมบูรณ์ อำเภอบ้านแฮดเป็นที่ตั้ง จังขอนแก่นแดนอีสาน

พระองค์ทรง อุปถัมภ์งบประมาณ ส่วนหนึ่งในโครงการนี้

เป็นสถานที่การรักษาพยาบาล และการบำบัดรักษาโรคติดต่อ

และสงเคราะห์ ผู้ที่ป่วยโรคเรื้อน แห่งเดียนี้ภาคอีสาน

ในโครงการ ด้านสาธารณสุขไทยเฮา

(กลอนลง)

ละน่า...

กลอน โครงการสาธารณสุข (โรคเรื้อรัง) ในอุปถัมภ์ขององค์พ่อหลวงไทย
ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2559

เพื่อนำไปแสดงในโครงการ น้อมถวายอาลัย “พระบาทสมเด็จพระ
ปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช”

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

มาบัดนี้ - ท่านพระองค์ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า ในการพระราชทานนาม
เริ่มแรกนั้น ชื่อว่า “สถาบันราชประชาสมาสัย” ไว้รักษาชาวบ้าน
พระมหากรุณาธิคุณ” พระองค์ท่านสุดประมาณเหลือลือลือ
ชาวประชาแซ่ซ้อง ยอเยื้องสาธุ นำ

(บทที่ 2)

เป็นบุญคุณอันลือลือ หนุนคำซ่อย ปวงประชา
แต่อดีต ของผู้ป่วยโรคเรื้อรังหลาย เลยตี้มขยายงานเพิ่ม
เสริมอัตราแพทย์รักษาคนไข้ ขยายโรงพยาบาล พร้อมพระราชทานตั้งชื่อ
ใหม่

ชื่อว่า “โรงพยาบาลสิรินธร” บอกไว้ แต่ตอนนั้นสืบต่อมา

(บทที่ 3)

เมื่อวันที่ 2 มีนาคม ปี 2015 มีการตรวจจับขทาน
ปริมาณการถือจับส่วนหลาย สืออยู่ ในนิคมบ้านโนนสมบูรณ์นี้
สถานพยาบาล ณ ที่นี้ ที่แรกเป็นสถานจ่ายยาให้คนป่วย
ด้วยการใช้โรคเรื้อรังรักษาได้แค่ทุเลา

(บทที่ 4)

สร้างปมด้อยให้พ่อแม่ลูกเต้า ที่เนาห่มเหื่อนเดียวกัน
ข้อสำคัญนั้นคือผลกระทบ เรื่องทำมาหากินพร้อม
ชีวิตตรอมตรมเศร้า เหนงหายในหัวใจ คือคนไข้บ่รู้ช่วง
ส่วนว่าโครงการหลวง หรือรัฐบาลซ่อยให้ กะพอได้เฮ็ดกิน

(บทที่ 5)

การที่ทุบขบสั่น คือการป่วยทางหัวใจ
เป็นภาพสะท้อนอยู่ในใจ บ่อาจเผยออกมาได้
ไปทางใดคนหย่นย่อ ว่าโรคสังคัมรังเกียจ
เครียดในใจโศกเศร้า เหนงวันมือผ่านไป

(บทที่ 6)

ความทราบถึงพระบาทไท้ ได้รับเร่งจัดโครงการ
มอบให้ฝ่ายบริหาร กระทรวงสาธารณสุข และทุกคนหน่วยงานนี้
ให้มีการทำงานร่วม กับองค์การ อนามัยโลก

ความทุกข์ท้อนี้ พระองค์เจ้า ฟ้าห้วงหลาย
ย่อนสายบุญ คนไทยมี
(กลอนลง)
ละน้ำ...

กลอน โครงการสาธารณสุข (โรคเรื้อรัง) ในอุปถัมภ์ขององค์พ่อหลวงไทย
ตอนที่ 3

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2559

เพื่อนำไปแสดงในโครงการ น้อมถวายอาลัย “พระบาทสมเด็จพระ
ปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช”

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ในตอนนั้น- ขณะทำงาน ตั้งโครงการนี้ขึ้น ในระยะ 12 ปี

ท่านพระองค์ทรงมี ความห่วงใยโครงการนี้

ให้เหลือไว้ 8 ปี การรักษาโรคภัย จัดไปให้เร่งด่วน

และเห็นควร ทรงรับเอาโครงการโรคเรื้อรังไว้ มาหนุนค้ำช่วยชู

(บทที่ 2)

บุญกุศลส่งยู่ หมูเหล่าปวงประชา

นับจากนั้นเป็นต้นมา โรคเรื้อรังหายหนีไกลบ่มีมาใกล้

ชาวนิคมน้ำบาดาล โนนสมบุญเคยฮ้องให้เสียใจมาแต่ก่อน

ต่อมาเขาเดือดร้อน ปานปิดถ้ำโรคภัย

(บทที่ 3)

ย้อนฮ่มโพธิ์ไทรกว้าง กกใหญ่ใบดก

บารมีปกคลุม ห่มห่อเอาชุมชาบ้าน

อาวสานโรคเรื้อรัง เลื่อนรางหนี โดยบ่มีหม่องอยู่

ย้อนพระบารมี องค์พ่อหลวงช่วยยู่ ชูค้ำให้อยู่ดี

(บทที่ 4)

มาฮอดเท่าสู่มือนี้ ผ่านพ้นห่วงแห่งความทุกข์

กายใจสุขสดใส โรคภัยบ่มาต้อง

โดยเฉพาะพี่น้อง ชาวนิคมน้ำบาดาล ได้ห้วยมื้อมเต็มอ้อม

งามปานพิมพ์หล่อไว้ โรคภัยพ้นพ่ายหนี

(บทที่ 5)

พระบารมีอัน ล้นพ้นล้นเกล้า ทรงแผ่ห่วงปวงประชา

หาที่สุดคุณความดี แม่นบ่มีเทียบเทียมได้

ในพระราชกรณียกิจพระองค์ท่าน สิ้นกว่า โครงการสำเร็จแล้วลุล่วง

นำเมืองไทยโชติช่วง พุเพื่องฮุ่งเฮือง

(บทที่ 6)

โครงการเศรษฐกิจพอเพียงพุเพื่อง ฟ้ากระเดื่องดินไหว

เสียงชัยโยดังไกล ทั่วโลกาก้อง

जननानाประเทศयों ยกให้เป็นจอมมหาราช ผู้เก่งกล้ายิ่งใหญ่

เป็นองค์เดียวที่สหประชาชาติตั้งให้ พระนามก้องเกียรติคุณ

หนังสือรวมกลอนลำทางยาว

ศูนย์การเรียนรู้ภูมิปัญญาไทย แม่ครู ดร. ราตรีศรีวิไล บงลสิทธิพร

(บทที่ 7)

บุญเกิดมีมากล้น ได้ชั้นฮ่อมธงไทย

เผิงใบบุญ พระมหากษัตริย์ตรา ผู้เปี่ยมบุญคุณคำ

ขอทำความดีไว้ เพื่อตอบสนอง องค์ล้นเกล้าเผ่าไทย โดยการเทิดไท้พระองค์

ผู้ก่อตั้งผืนแผ่นดินให้อยู่ยัง ขอฝังแน่นไว้แก่นใจ

(กลอนลง)

บุญผลาไทยมี...ละน้ำ...

กลอน ประวัติและสังวิญญานคุณแม่ครูประดิษฐา ปัญญาชุม ตอนที่ 1
ทำนอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2559
ใช้กับนโยบายรัฐ

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...

ละว่าโอ้นอ อนิจจังสังขารข่อน

คิดถึงตอนคุณแม่ครูประดิษฐา ปัญญาชุมเราอยู่ตมแต่คราวก่อน

บัดนี้ฮอดบั้นบ่อน แม่มาจากพี่น้องไปแล้วบ่ต่ามา

อนิจจังสังขาร...ละน้า...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ขอกราบเรียนทุกท่านประธานใหญ่ในงาน

รวมประสานโอมกันขุ่สู่คนในวันนี้

ฉันทราตรีศรีวิไลได้รับฉันทานุมัติจากเจ้าภาพผู้ให้เขียนกลอนข้อต่อ

เล่าประวัติคุณแม่ครูประดิษฐาเพียงย่อๆพอให้รู้ทั่วกัน

(บทที่ 2)

บัดนี้นั้นขอบอกเล่าความเป็นมา

ของคุณแม่ครูประดิษฐา ปัญญาชุม ผู้จากไปคราวนี้

คุณแม่เกิดวันที่ 12 มกราคม 2476 อยู่ที่บ้านโคกล่าม

ตำบลและอำเภอบรบือ จังหวัดมหาสารคาม

(บทที่ 3)

เป็นบุตรคนที่สี่ ในเจ็ด ของคุณพ่ออ้าย

กับคุณแม่พรหม สมศรีใส มีอายุน้องเจ็ดคนดังนี้สี่ขอเว้าอยู่ฟัง

ผู้ที่ยังมีชีวิต นี่เป็นน้อง คือร้อยตำรวจตรี เพียรศักดิ์ สมศรีใส

และ คุณแม่สวัสดิ์ เลี้ยงพรหม ที่ยังมีชีวิตอยู่

การศึกษาของคุณแม่ครูจบชั้นประถมศึกษาอยู่

โรงเรียนประชาบาลวัดบ้านน้ำคำ บ้านโนนสูงหม่องนี้ อยู่ทางพี่เขตอุดร

(บทที่ 4)

ต่อมาจบมัธยมอาชีวะที่โรง เรียนการช่างสตรี

ปัจจุบันคือวิทยาลัยอาชีวะศึกษาอุดรนี้

ปี 13-15 เข้าศึกษาอบรมวิชาชุดครูต่อ

จบ ป.ก.ศ. ที่วิทยาลัยครู หรือ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรชุมมื่อยี่ดือนหันอาชีพรุ

(บทที่ 5)

ได้นำเอาความฐึ่ไปสู่ต่อชีวิต

สอบบันจุติข้าราชการครูแต่ พ.ศ.2496 ขอยกมาพอฐึ่

อยู่โรงเรียนบ้านหัวขัว ต.บ้านเพี้ย อ.กุดจับนั้น เริ่มเงินเดือน 30 บาท

ปี 2497 มาดำรงตำแหน่งครูจัตวา ณ ต.บ้านตาต
เงินเดือน 40 บาท แต่ก็กะดีแท้ สำนวณหลาย

(บทที่ 6)

ปี 2505 สอบเลื่อนขั้นได้ในตำแหน่งครูตรี
มีเงินเดือนฮอด 650 บาท พ้นละครึ่งตอนนั้น
ปี 2517 สอบเลื่อนขั้นดำรงตำแหน่งครูสามัญตรี มีเงินเดือน 1,550 บาทตั้งว่า
ส่วนปี 2518 นั้น ได้เลื่อนขั้นเป็นตำแหน่งครูใหญ่โท

(บทที่ 7)

และครูโทระดับ 2 มีเงินเดือน 1,750 บาท ความสามารถได้เลื่อนขั้นขยับขึ้นยศสูง
ได้สมความมาดมั่งในหน้าที่การงาน รวมอายุราชการได้ 41 ปี 4 เดือน กับ
21 วัน แต่ดำรงคงไว้
สุทธิเงินเดือนได้ 14,780 ถ้วน ประมวลความสามารถมีเหลือล้นที่ลือล่าว
ตั้งแต่คราวเริ่มต้นจนเท่ากระทั่งกาล

(บทที่ 8)

ส่วนรางวัลประกาศเกียรติคุณกะเพิ่มพูนหลายด้าน ทั้งหน้าที่ราชการ งาน
ผลงานราชเอาใจใส่
ในชีวิตครอบครัวกะสร้างความอบอุ่นให้ บ่มีได้ขาดเงิน

(บทที่ 9)

เอ็นว่ามีความพร้อมดำรง ชีวิตเสมอมา
มีบุตรและธิดา 8 คน เกิดมาร่วม
รวมความดีที่แม่ครูประดิษฐ์ฯ สร้าง ทางงานผลงานราช
ความสามารถครอบรอบด้าน การสรรค์สร้างต่อสาน
บุญบุญของ แม่ครูประดิษฐ์ฯ...เรามี...

(กลอนลง)

ละน้ำ...

กลอน ประวัติและสังวิญญานคุณแม่ครูประดิษฐา ปัญญาชุม ตอนที่ 2
ทำนอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2560
ใช้กับนโยบายรัฐ

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...ละนอ...

ฟังประวัติ ตอนต้นของคนดีศรีล้ำค่า

หันมาฟังตอนสองของคุณแม่ครูประดิษฐา ปัญญาชุมท่านนี้

ความดีล้นล้นประมาณ...สานความงาม...ละน้า...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ว่าโอ้นอ...

เพื่อนร่วมงานและเพื่อนบ้านกะฮักฮ่อพอใจ

จิตใจงามผ่องใสต่อเพื่อนฝูงลุงป้า

เป็นคนดีขั้นแนวหน้า พาชุมชนสูงส่ง

การดำรงในชีวิตเฝ้าตามคองฮีตเค้า กกเหง้า ฮ่อมธรรม

(บทที่ 2)

ใจประเสริฐเลิศล้ำเป็นโตอย่างทางดี

เป็นผู้มีจิตอาสาพาชุมชนโนนสูงหุ่งเจริญมาได้

การประพฤติตนการบำเพ็ญประโยชน์ต่อส่วนรวมเฝ้าให้พาบ้านเมืองเอื่องฮุ่ง

ทำนุบำรุงช่วยค้ำทางด้านศาสนา

(บทที่ 3)

เป็นบุคคลนำหน้าพาน้องพี่เฝ้าความดี

เพิ่มศักดิ์ศรีเกียรติคุณต่อชุมชนชาวบ้าน

เห็นประจักษ์ในทุกด้าน คุณแม่ครูประดิษฐาใจเป็นทาน

(บทที่ 4)

ให้ลูกหลานสืบสานต่อ ขอสังเขปเพียงย่อๆ ยอย่องเชิดชู

เป็นคุณูปการอันใหญ่ยิ่ง คุณประโยชน์ต่อสาธารณะ

บัดนี้เวลาจำโลละ ต้องห่างไกลไลวัน

การเจ็บเป็นป่วยไข้บ่มีไผฮู้มาก่อน

(บทที่ 5)

บัดตกมาฮอดบั้นบ่อน ตอน พ.ศ. 2559 ความซึมเศร้าผัดเกิดมี

จากวันที่ 27 ธันวาคม เกิดอาการเจ็บท้องแน่นหน้าอกอย่างรุนแรง

แพทย์แถลงจากการวินิจฉัยได้สรุปตามนี้

มีอาการหายใจขัดข้อง ต้องอาศัยออกซิเจนเข้ามาช่วย

คอยระวังโรคแทรกซ้อน หมอคอยเฝ้าเบ่งแรง

(บทที่ 6)

ผลสุดท้ายชั่วชีวิตฉันตามเรื่องทั้งหมดเห็น
ว่าแม่เป็นมะเร็งตับพร้อมอาการน้ำท่วมปอด
และหายใจหอบถี่ อ่อนล้าลงถึงสุดท้าย
อนิจจาโรคภัยมาทำลายชีวิตแม่
สุดท้ายไอ้ตัวฉันที่หมอบได้ช่วยเหลือ

(บทที่ 7)

เมื่อวันที่ 11 ม.ค. ปี 2560 ฮอดนาที่สุดท้าย
ในเวลา 4 ทุ่ม กับ 15 นาที เป็นยามที่แม่หลับ
ถึอาการทั้งปวงบ่ห่วงหลังและหน้าสบึงละสู้อัน

(กลอนลง)

ขอให้ดวงวิญญาณ สู่สุคติภพอันสูงสุดเด้อ คุณแม่ครูประดิษฐา
ปัญญาชุ่มเอ๋ย...ละน้ำ...

กลอน มุทิตาจิตร อาจารย์ ดร.เสาวภา สุขประเสริฐ และอาจารย์ดร.
นฤมล ปัญญาวิชโรภาสทำนอง ลำทางยาว
ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2559

(กลอน ขึ้น)

โอ้อยละนอ...

เสียงเอ่ยเสียงล่ำเสียงแคนยังปลิ้น เสียงผัดฮื้ออำ

เอกลักษณ์คำล่ำมีหลายล้นถิ่นอีสาน หวานอารมณ์...ละน้า

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

ขอกราบเรียนทุกท่านที่มาช่วยในงาน

ท่านอธิการบดี พร้อมคณะคณาจารย์ จากม.ราชภัฏเลยมาช่วยงานวันนี้

ฉันทราตรีศรีวิไลถือเป็นเกียรติอย่างยิ่งใดมาในนามศิษย์เก่า

เลยขอขอบคุณเล่าความเป็นมาอยู่ๆ ในงานนี้สู่ฟัง

(บทที่ 2)

ตั้งชื่องานขึ้นไว้ คืองานใหญ่ มุทิตา

ทุกคนมาด้วยความมีจิตพลอยยินดี ในลาภยศสรรเสริญ ของผู้เกษียณในคราวนี้

มีอาจารย์ ดร.เสาวภา สุขประเสริฐ และอาจารย์ดร.นฤมล ปัญญาวิชโรภาส

เลยขออนุญาตเล่าประวัติอยู่ๆ พอได้รู้ทั่วกัน

(บทที่ 3)

อาจารย์ ดร.เสาวภาผู้นั้นเกิดเมื่อปีพ.ศ.๒๔๙๘ บอกให้รู้ภูมิถิ่นนาอยู่จังหวัดเลย

เคยทำงานเป็นครูตั้งแต่ ปี พ.ศ.2519 หอด พ.ศ.2559 ณ ปัจจุบันนี้

ที่ทำงานปัจจุบัน อยู่คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ม.ราชภัฏเลยหมองอยู่

การศึกษาเรียนรู้ ปริญญาตรี โท เอก พร้อมนำน้อมแต่สิ่งดี

(บทที่ 4)

จบปริญญาตรีจากวิทยาลัยครูมหาสารคาม บอกให้แล้วเลยได้ต่อโท

ปริญญาโทสถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย จังหวัดปทุมธานีนั้น -

และชั้นปริญญาเอก จบจาก มหาวิทยาลัยนอร์ทแฮมป์เชียร์ ยูไนเต็ดคิงดอม เต๋อท่าน

รางวัลจากการทำงานได้รับ เครื่องราชอิสริยาภรณ์มากล้น จนมาเวลานับไปไหว

ท่านที่สองบอกให้ คืออาจารย์ นฤมล ปัญญาวิชโรภาส

ท่านนี้เกิดเมื่อ พ.ศ. 2499 ปัจจุบันภูมิลำเนา อยู่ที่บ้านกุดโง้งจังหวัดเลยนั้นดั่งกัน

(บทที่ 5)

ที่ทำงานปัจจุบันมหาวิทยาลัยราชภัฏเลยนั้น

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาวิชาการพัฒนาชุมชน

(บทที่ 6)

จบปริญญาตรี คณะศิลปศาสตร์เอกภาษาญี่ปุ่น มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ได้รับเกียรตินิยมมากมายหลายล้น

เป็นบุคคลจิตอาสาช่วยให้สังคมไทยไว้จิตใจไปไหนวัน

ท่านอาจารย์ นฤมล นี่กะรับรางวัล เครื่องราชอิสริยาภรณ์มากลั่นคือดั่งกัน

(บทที่ 7)

เรื่องคุณความดีนั้นบ่ออ่านครรณนา

เป็นครูบาอาจารย์ ที่สั่งสมความได้

ฉันทราตรีศรีวิไลนี่ กะคือศิษย์กันกฎ ของท่านอีกคนหนึ่ง

ความรู้สึกลึกซึ้งทั้งสองท่านบ่ห่างหาย

(บทที่ 8)

ครูผู้จุดประกายให้แต่เรียนอยู่ ป.ตรี

จนว่าฉันทราตรีได้ศึกษาก้าวมาเรียนจบระดับ

ปริญญา ปรัชญาดุสิตบัณฑิต หรือว่าจบ ดร.ฮอด ณ ปัจจุบันนี้

ฉันทราตรีขอนอบน้อม เขียนกลอนลำมูทิดา มายินดีนำสองท่าน

สองอาจารย์ คือคุณประการอันเลิศล้ำขอล้ำร้องส่งพร ...

(กลอนลง)

ละน้ำ

กลอน ยกระดับคุณภาพการศึกษาที่มุ่งพัฒนา 7 ด้าน
ประพันธ์โดย แม่ครู รัตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2559
ใช้กับนโยบายรัฐ

(กลอนขึ้น)

โอ้ยละนอ...ฟ้าเอ๋ยฟ้าฮ้องข่มอย่าลืมหอมล่ำว่า
งานประชุมสัมมนา ยกระดับคุณภาพการศึกษานี้
ต้องดีแท้คักแน่นอน...ละน้า

(กลอนเนื้อใน)

(บทที่ 1)

ขอกราบเรียนทุกท่านที่มาช่วยในงาน
เริ่มจากท่านประธาน ท่านศึกษาธิการ คณะครูอาจารย์พร้อม
หนูธนัชฐา ขอน้อมล่ำในเรื่อง นโยบาย ท่านรัฐมนตรีทั้ง 7 อย่าง
ทางคุณยายรัตรีศรีวิไลนั้นได้ แต่งกลอนให้ท่องจำ

(บทที่ 2)

ท่าน ผอ.บัวเรียน อโรคนันท์ นั้น เป็นฝ่ายให้ข้อมูล
และสนับสนุน ให้หนูมาล่ำฟ่อน
ฟังเป็นกลอนในเรื่อง ยกระดับคุณภาพ การศึกษา มุ่งพัฒนา ๗ อย่าง
ด้านที่ 1 แม่นแนวทาง การพัฒนาครู ด้วยการพัฒนาโปรแกรม TEPE (ทีอีพี
อี) บอกให้จำไว้ใส่ใจ

(บทที่ 3)

ด้านที่ 2 นั้นได้ เรียนผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ดีแอลไอที (DLIT)
มูลนิธิการศึกษาทางไกลผ่านดาวเทียม, วังไกลกังวลให้ผู้คนเรียนไว้
หรือผ่าน DLTV (ดีแอลทีวี) มูลนิธิการศึกษาทางไกลกะได้ผ่านทีวีเด้อท่าน
ด้านที่ 3 มุ่งเน้นการอ่านออกเขียนได้ให้เด็กไทยสู้ทั่วกัน

(บทที่ 4)

ด้านที่ 4 นั้นกิจกรรมลดเวลาเรียน สร้างทักษะนอกห้องเรียนเขียนเพิ่มเติมนอกเวลา
ด้านที่ 5 ลดความเหลื่อมล้ำทางการศึกษา พัฒนาสายอาชีพในโรงเรียน ขึ้น
ประถมและมัธยมให้เรียนไว้
ด้านที่ 6 การใช้สื่อและติดตามผลผลิตใน การพัฒนาคุณภาพทางการศึกษา
นั้นกะสำคัญยิ่งใหญ่
ด้านที่ 7 มุ่งเน้นการใช้ภาษาหลายภาษา รอบครอบไว้ เฮาสีได้เก่งกว่าเขา

(บทที่ 5)

ถึงเวลาต้องย่างเข้า ประชาคมอาเซียนได้อย่างป๋ายไผ
ขอฝากคุณครูทั่วไทยให้ใส่ใจเบิ่งเด็กน้อย
หนูขอถอยกลอนไว้ คั่นผิตตกขอกภัยท่านผู้รู้ไว้ก่อน
ตอนต่อไปแม่นภาษาอาเซียน สิลำเต้ย่าวสู่ฟัง...

(กลอนลง)ละน้า

กลอน สวดวิญญาน แม่ทองดี นนทอาสา ตอนที่ 1
ประพันธ์โดย แม่ครู รัตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2559

(กลอนขึ้น)

บุญเอ๋ยบุญ บุญกุศลที่เคยสร้าง
ขอจงเป็นหนทาง ให้แม่ทองดี ได้เที่ยวได้
สู่ภพภูมิ สุกติที่วาดไว้ อยู่ในห้องป่องวิมาน
แดนสวรรค์เมืองแมน...ละน้ำ...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

อันนี้ ท่านผู้ฟังเอ๋ย..ขอกราบเรียนทุกท่านประธานใหญ่ในงาน
พร้อมญาติ ติวงศวาน มาส่งสการในวันนี้
ฉันรัตรีศรีวิไล ได้รับฉันทานุมัติจากเจ้าภาพท่านให้ มาลากลอนฮอนฮ้า
นำประวัติ ผู้วายชนม์ เพียงย่อๆ มาขอแต้มแต่งกลอน

(บทที่ 2)

อนิจจัง สังขารข้อน อย่างม้วนอนหลับไหลชีวิตใกล้ลิ้มหม่นหม่อ
สายนะทีบคอยรอ วันเวลาบ่อยู่ถ้าจวนจ้อหม่อแก่กาล

(บทที่ 3)

หมั่นมองเบ็กรอบด้าน การเกิดแก่เจ็บดับ
ฮอดเวลาพญาโยมสิมาฮับ แม่นหลีกหนี กะนำค้น
ไปกลับหลับฝันฝันบ่มีหนีบ่พ้น สังขารคนมันจริงแท้
พวกพ่อแม่พี่น้อง ให้ตรองถ้วนฮ้าฮอน

(บทที่ 4)

หวนนับกลับ ตัวย้อน ฮอนฮ้าคืนหลัง
อนิจจัง ทุกข์ข้ง อนัตตา บ่เที่ยงตรงคงไว้
เกิดมีเจ็บมีไข้ ภัยวิบัติทั้งสี่
ความเกิดแก่เจ็บตาย แม่นจั่งใดก็ต้องพ้อฮี้ลี้ เฮาหลีกเลี้ยงบ่ได้ ต้องไปหันดั่งกัน

(บทที่ 5)

บัดนี้บั้น ขอสังเขปความเป็นมา
คุณแม่ทองดี นนทอาสา เกิดที่บ้านเหล่ายุ่ง อ.จตุรพักพิมาน จ.ร้อยเอ็ดนั้นเด้อท่าน
อยู่ต่อมาพอกับแม่พ่าย้ายบ้าน มาจังหวัดขอนแก่น
เป็นหลักแกน พาพี่น้องก่อตั้ง แปรสร้างถิ่นสถาน

(บทที่ 6)

เป็นกลุ่มแรกที่บุกเบิกตั้งบ้าน ชื่อว่าหนองสะแบง
ขึ้นตำบลละหานนา เขตอำเภอแวงน้อย
เป็นผู้คอยบำเพ็ญสร้าง ศีลธรรมมาตลอด
แต่ต้นฮอดมือสุดท้าย ทำสร้างแต่สิ่งงาม

(บทที่ 7)

คุณความดีที่แม่สร้าง หลายหลากคนนับ
ประทับใจของลูกหลาน และทุกส่วนงานของชาวบ้าน
การด้านศิลปหัตถ์สร้าง ทางพระพุทธศาสนา กะศรัทธายิ่งใหญ่
ฮอยมือแม่สร้างไว้ ลูกหลานได้สืบต่อสาน

(กลอนลง)

สุดประมาณความดีงาม...ละน้ำ...

กลอน สวดวิญญาน แม่ทองดี นนทอาสา ตอนที่ 2

ทำนอง ลำทางยาว

ประพันธ์โดย แม่ครู ราตรี ศรีวิไล ปี พ.ศ. 2559

(กลอนขึ้น)

โอ้ย...ละนอ

ฟังเอ๋ยคอยถ้าฟังบทซ้อนตอนสองสี่ได้ว่า

แม่ทองดีนนทอาสา เป็นคนดีเลิศล้ำ

ขอนำมาไว้เล่าสู่ฟัง...ละน่า...

(เนื้อในกลอน)

(บทที่ 1)

เป็นคุณูปการ อันใหญ่ยิ่ง ของคุณแม่ทองดี

เห็นประจักษ์ เป็นศักดิ์ศรี แก่ชุมชนชาวบ้าน

ฮักลูกหลาน ทุกถ้วนหน้า เป็นคนจิตอาสาใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

การทำงานนั้นเป็นหมอดำเຍ อยู่ประจำหมู่บ้าน คนวานเ็นช้อยบ่เขา

(บทที่ 2)

ถือฮึดครองของเค้า จาริตประเพณี

แม่ทองดี เป็นคนจิตแจ่มใสโรครภัยบ่มาใกล้

จนว่าอายุได้ 91 ปี ข้ามล่วง

จั่งค่อยมีอาการ เป็นวินๆ ง่วงๆ คือไข้โรคชรา

(บทที่ 3)

มีอาการแน่นหน้าอกนำพร้อม หายใจปล่องลมขัดคา

วันที่ 6 ธันวาคม ชุมลูกหลานได้พาไปรักษา อยู่โรงพยาบาล ที่อำเภอเวียงน้อย

หมอคอยดูอาการไข้ สรุบได้ว่าเป็นโรคชรา กับว่าโรคสมองฝ่อ

ต่อมาตอนห้าทุ่ม หันใจแน่นขึ้นบ่เขา

(บทที่ 4)

หมอเลยได้ส่งเข้า รักษาต่อที่โรงพยาบาลศูนย์

บุญของคุณแม่ทองดี นนทอาสา คงสร้างมาฮอดเพียงนี้

หมดวิธีหมอช้อยแล้ว เบิดสู่แนวยาดี ที่แพทย์หมอเพินหาใส่

แต่ร่างกายแม่สู้ต่อไม่ไหว ปล่อยหัวใจ ให้ลมปรานขาดสิ้น ดับขันธห้าบ่ห่วงหยัง

(บทที่ 5)

แม่ขอปลงอนิจจัง วางสังขารละไว้ประมาณ 18 นาฬิกา

ของวันที่ 7 เดือนธันวาคม แม่จากลาโล่ร้าง

วางความโศกเศร้าให้ ลูกหลานห่วงอาลัย นำการสูญเสียไป โดยบ่มีมือกลับตัว

ได้แต่คิดถึงคราว เคยได้ปากได้ไว้ตนเจ้ามาด่วนไล

(บทที่ 6)

เหลือแต่ชื่อกลับคุณความดีฝากไว้ ในพื้นแผ่นดินปฐพี

ส่วนสังขารโลหนี บ่มีเหลือไว้

หมู่เพิ่นไปขายค้า ยังได้มีเวลาคืนบ้านคืนช่อง
ไปขายข้าวขายของ ยังได้กลับตัวไค้ คืบบ้านถิ่นสถาน

(บทที่ 7)

ไปทำงานยังมีมือ คอยนับวันสิกลับมา
พอฮอดวันเวลา กะต๋าวมาตามเว้า
อันนี้หยังนอเจ้า มาหนี่ไกลเ็นป่กู๋
แม่ทองดีหนีจากหมู่ ปล่อยให้ญาติพี่น้องหมองเศร้าหม่นใจ

(บทที่ 8)

ฝากความเศร้าโศกให้ กับ ผู้อยู่ทางหลัง
ให้ผู้ยังได้โศกา ห่วงหาอาลัยเจ้า
ญาติอยู่หลัง ขอโฮมเต้า อุทิศบุญหนุนต่อ
ขอดวงวิญญาณจงรับรู้ มาเอาไว้รับส่วนบุญ.. เต๋อพ่อเอย...

(บทที่ 9)

แม่นว่ามีสิ่งวันตันป้องขวางทาง
ให้มีแนวพาถาง ฝ่าฟันมาจนได้
วิญญาณแม่ทองดี ชีเนาใน นำผืนดิน ผืนหญ้า หืออยู่ตามภูผาอยู่ท่งนาฮั่วไฮ้
คั่นไต้ยีนเสียงลำไปเฮียกเอิ้น ขอเชิญเจ้าด่วนมา

(บทที่ 10)

มือนี่เจ้าภาพศรัทธา ได้อุทิศบุญกุศลให้
แม่นว่าดวงวิญญาณเจ้าสืออยู่ทางใส เชิญมาเอารับไว้ก่อน
มารับเอากองบุญแล้วจั่งกลับตัวย้อน
ไปลอยขึ้นสู่สวรรค์ชั้นดอกหน้าเต๋อ แม่ทองดี นนท์อาสา

(กลอนลง)

เอ๋ย...ละนา